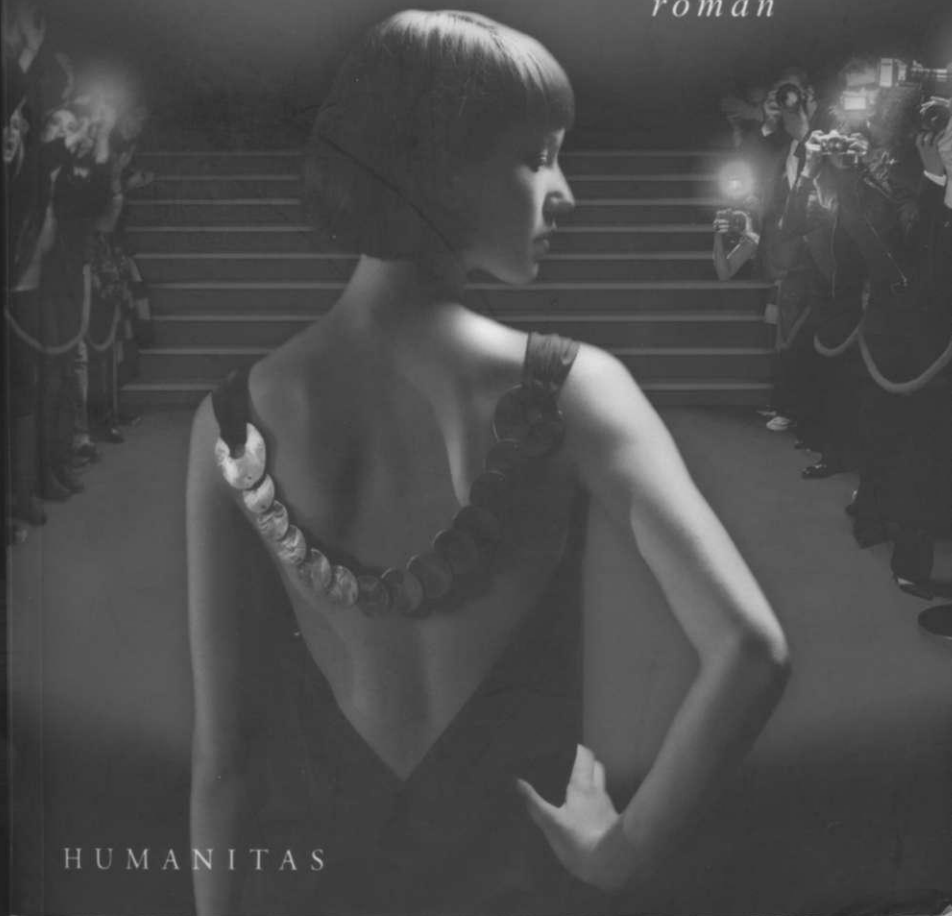

bestseller internațional

paulo
coelho

*învingătorul
este întotdeauna
singur*

roman

HUMANITAS

*O, Marie, cea zămislită fără de prihană,
roagă-te pentru noi,
cei care ne îndreptăm către Tine.
Amin.*

Și a zis către ucenicii Săi: De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca. Viața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea. Priviți la corbi, că nici nu seamănă, nici nu seceră; ei n-au cămară, nici jitiță, și Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările?! Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Deci dacă nu puteți să faceți nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijiți de celelalte? Priviți la crini cum cresc: Nu torc, nici nu țes. Și zic vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia.

Luca 12; 22-27

*Oricine ai fi tu cel care mă ții acum în mână,
E ceva fără de care totul va fi inutil,
Un avertisment cinstit
înainte de a continua să mă ispitești:
Nu sunt ce credeai tu,
ci sunt cu totul și cu totul diferit.*

*Cui i-ar plăcea să devină un adept al meu?
Cui i-ar plăcea
să-și anunțe candidatura la afecțiunea mea?*

*Calea e nesigură, rezultatul e incert, distructiv poate.
Va trebui să renunți la tot, eu îți cer să mă ai
drept standard unic și exclusiv,
Chiar și așa inițierea ta va fi și ea lungă și obositoare,
Orice teorie din viața ta trecută și orice conformare
la viețile din jur vor trebui abandonate,
Lasă-mă așadar acum
înainte de a te tulbura mai mult,
ia-ți mâna de pe umărul meu,
Lasă-mă deoparte și urmează-ți drumul.*

WALT WHITMAN: LEAVES OF GRASS

*Pentru N.D.P.,
care s-a coborât pe pământ pentru a ne arăta
calea Luptei celei Drepte*

Prefață

Am susținut adesea în cărțile mele că visurile noastre au un preț și e foarte important să-l plătim. Dar în ce măsură pot fi visurile manipulate? De câteva decenii, trăim într-o cultură care privilegiază faima, banii și puterea. Mulți au ajuns să creadă că sunt singurele valori ce merită căutate, fără să-și dea seama că cei care fac cu adevărat jocurile, în spatele cortinei, rămân anonimi, știind că cea mai eficientă putere e cea care trece neobservată - până când e prea târziu și suntem prinși în capcană. Cartea mea este despre această capcană.

În învingătorul este întotdeauna singur, trei din cele patru personaje principale lasă ca visurile lor să fie manipulate:

Igor, un milionar rus, care crede că, atât timp cât motivațiile sunt bune, crima e permisă, și omoară oameni pentru a le ușura suferința și pentru a o recâștiga pe femeia iubită.

Hamid, un magnat al modei, care a pornit la drum mânat de intenții bune și a sfârșit prin a fi acaparat de însuși sistemul pe care încerca să-l folosească în favoarea lui.

Gabriela, care, ca mulți alții din zilele noastre, e convinsă că faima e un scop în sine, cea mai de seamă răsplată a unei lumi care consideră celebritatea suprema împlinire.

Acesta nu este un thriller, ci un portret necruțător al situației în care ne aflăm.

PAULO COELHO

3:17 A.M.

Pistolul Beretta Px4 compact e puțin mai mare decât un telefon mobil, cântărește aproape 700 de grame și poate să tragă zece focuri. Mic, ușor, fără să lase urme vizibile în buzunarul care-l adăpostește, calibrul mic are un avantaj enorm: în loc să traverseze corpul victimei, glonțul se lovește de oase și zdrobește tot ce-i iese în cale.

Evident, șansele de supraviețuire după o împușcătură cu gloanțe de acest calibru sunt și ele mari; există mii de cazuri în care nu a fost atinsă nici o arteră vitală, iar victima a avut timp să reacționeze și să-și dezarmeze agresorul. Dar, dacă cel care trage are oarecare experiență în asemenea lucruri, poate alege între o moarte rapidă - **țin**-tind porțiunea dintre ochi sau inima - și una mai lentă, fixând pistolul într-un unghi anume lângă coaste și apăsând pe trăgaci. Cel împușcat nu-și dă seama imediat că a fost rănit de moarte - încearcă să riposteze, să fugă, să caute ajutor. Marele avantaj este că are timp suficient să vadă cine îl omoară, în timp ce-și pierde puterile puțin câte puțin, până ce cade din picioare, fără să sângereze mult, fără să înțeleagă prea bine de ce s-au întâmplat toate acestea.

E departe de a fi arma ideală pentru experții în materie: „E mult mai potrivită pentru femei decât pentru spioni”, îi spunea un tip din serviciile secrete engleze lui James Bond, în primul film din serie, în timp ce-i lua vechiul pistol și-i dădea noul model. Dar asta era valabil pentru profesioniști, desigur, fiindcă pentru ce voia el să facă era numai bun.

Cumpărase pistolul Beretta de pe piața neagră, pentru ca arma să nu poată fi identificată. Are cinci gloanțe în încărcător, dar el are de gând să folosească doar unul, în vârful căruia a făcut un „X” cu o pilă de unghii. În felul acesta, când atinge un corp solid, se rupe în patru.

Dar nu va folosi Beretta decât în ultimă instanță. Există și alte metode de nimicire a lumii, de distrugere a universului, și în mod sigur ea o să înțeleagă mesajul imediat ce va fi găsită prima victimă. Va ști că el a acționat în numele dragostei, că nu are nici un resentiment și că o va primi înapoi fără să pună vreo întrebare despre viața ei din ultimii doi ani.

Speră ca cele șase luni de planuri amânunțite să dea rezultate, dar nu poate fi sigur decât începând de a doua zi dimineață. Iată planul lui: să lase ca Furiile, anticele entități din mitologia greacă, să coboare cu aripile lor negre peste peisajul acela alb și albastru, plin de diamante, botox, mașini de curse absolut inutile, concepute pentru doar două persoane. Visuri de putere, de succes, de faimă și de bani - toate pot fi întrerupte într-o clipă cu micile trucuri pe care le-a luat cu el.

S-ar fi putut duce în camera lui la etaj, fiindcă scena la care voia să asiste a avut loc la 11:11 p.m. - era pregătit să aștepte mai mult. Bărbatul intrase însoțit de frumoasa femeie, amândoi îmbrăcați cu costumele cerute la acele festivități de gală ce au loc în fiecare seară după o cină importantă, mai frecventate decât premiera oricărui film prezent la Festival.

Igor a evitat să fie văzut de femeie. Și-a ascuns fața după un ziar francezesc (unul rusesc ar fi trezit bănuiele), pentru ca ea să nu-l poată observa. O precauție inutilă: ca orice femeie care simte că e o regină a lumii, ea nu privea niciodată în jur. Asemenea femei trăiesc pentru a străluci și evită să fie atente la ce poartă ceilalți - pentru că, oricât de mult ar fi cheltuit pe haine și accesorii, numărul

diamantelor sau originalitatea vestimentației altcuiva le pot demoraliza, irita sau complexa.

Însoțitorul ei, elegant, cu părul grizonat, s-a dus la bar și a cerut șampanie, aperitiv obligatoriu pentru o noapte care promite multe contacte noi, muzică bună și privilegiștea minunată a plajei și a iahturilor ancorate în port.

A remarcat politețea cu care i-a vorbit chelneriței. I-a mulțumit când a adus paharele. A lăsat și un bacșiș bun.

Cei trei se cunoșteau. Igor s-a simțit inundat de o bucurie extraordinară când adrenalina a început să-i fiarbă în sânge. A doua zi o s-o lase să afle că e prezent acolo. La momentul potrivit se vor întâlni.

Numai Dumnezeu știa rezultatul acestei întâlniri. Igor, ortodox credincios, făcuse o promisiune și un jurământ într-o biserică la Moscova, în fața moaștelor Sfintei Magdalena, aduse în capitala rusă pentru o săptămână, pentru ca **toți** credincioșii să se poată mchina la ele. Stătuse aproape cinci ore la coadă și când a ajuns aproape i s-a părut că nu era decât o scorneală de-a popilor. Dar nu voia să riște și să nu-și țină cuvântul.

I-a cerut sfintei să-l ocrotească, să-l ajute să-și atingă scopul fără să facă prea multe sacrificii. Și i-a promis o icoană de aur, pe care avea s-o comande unui renumit pictor ce trăia la o mănăstire din Novosibirsk, după ce totul se va fi terminat și va putea iar să pună piciorul pe pământul natal.

La trei dimineața, barul hotelului Martinez miroase a țigară și sudoare. Jimmy nu mai cântă la pian. Jimmy are un pantof de o culoare și celălalt de altă culoare. Chelnerița este frântă de oboseală, dar oamenii din holul hotelului n-au de gând să plece. Trebuie să mai stea cel puțin o oră, sau toată noaptea, până când se întâmplă ceva!

Au trecut deja patru zile de la deschiderea Festivalului de Film de la Cannes și încă nu s-a întâmplat nimic. La fiecare masă **toți** gândesc la fel: trebuie să se întâlnească

cu Puterea. Femei frumoase așteaptă un producător care să se îndrăgostească de ele și să le dea un rol important în filmul următor. Ici și colo vezi câțiva actori conversând, râzând și prefăcându-se neatenți la ce se întâmplă în jur, dar nici o clipă nu scapă ușa din ochi.

Cineva va veni.

Cineva trebuie să vină. Tinerii regizori, plini de idei, cu filmele din facultate în CV-uri, cu lecturi exhaustive ale studiilor despre fotografie și rodaj, speră să dea lovitura norocoasă, să îi descopere, poate, cineva care vine de la o petrecere și caută o masă liberă, cere o cafea, își aprinde o țigară, obosit să meargă mereu în aceleași locuri și deschis pentru o nouă aventură.

Ce naivitate!

Dacă așa ceva s-ar întâmpla, ultimul lucru pe care o asemenea persoană ar vrea să-l audă este un nou „proiect la care nimeni nu s-a mai gândit”; dar disperarea îl poate înșela pe disperat. Puternicii care mai intră câteodată acolo abia dacă aruncă o privire în hol și urcă imediat la ei în cameră. N-au griji. Știu că nu trebuie să se teamă de nimic. Superclasa nu iartă trădarea, și fiecare își cunoaște limitele - n-au ajuns acolo unde sunt călcând pe cadavre, cum susține legenda care-i însoțește. Pe de altă parte, dacă ar fi să se descopere ceva neprevăzut și important - în lumea cinematografului, a muzicii ori a modei -, s-ar descoperi după multe investigații, nu în barurile vreunui hotel.

Superclasa își face acum mendrele cu fetița care a reușit să se strecoare la petrecere și care acceptă orice. Superclasa se demachiază, își privește ridurile, se gândește că a sosit momentul pentru o nouă operație estetică. Verifică știrile ordine pentru a vedea cine a preluat declarațiile făcute în cursul zilei. Își ia inevitabila pastilă de somn și își bea ceaiul care promite o siluetă de invidiat fără prea mare efort. Completează formularul pentru micul dejun, luat în cameră, apoi îl pune pe clanța ușii împreună cu anunțul „Nu deranjați”. Superclasa închide ochii și-și

spune: „Sper să adorm repede, mâine-dimineață am o întâlnire înainte de ora zece.”

Dar, în barul de la Hotel Martinez, toți știu că putericii sunt acolo. Și, dacă sunt acolo, mai au o șansă.

Habar n-au că Puterea stă de vorbă numai cu Puterea. Că simt nevoia să se întâlnească din când în când, să bea și să ia masa împreună, să asiste la marile petreceri, girându-le astfel cu prestigiul lor, să întrețină iluzia că lumea luxului și a strălucirii e accesibilă tuturor celor care au destul curaj pentru a nu renunța; să evite războaie atunci când ele nu sunt profitabile, să încurajeze agresivitatea între țări sau companii atunci când simt că așa ar obține mai multă putere și mai mulți bani; să se prefacă fericiți, chiar dacă sunt prizonierii propriului succes; să facă tot posibilul să-și mărească bogăția și influența, chiar dacă sunt deja enorme: fiindcă orgoliul Superclasei este să concureze cu sine și să vadă cine ajunge în vârful vârfului.

Intr-o lume ideală, Puterea ar conversa cu actorii, regi-zorii, stilisții și scriitorii care, cu ochii roșii de nesomn, se gândesc cum se vor întoarce în cămăruțele lor închiriate în orașe îndepărtate, pentru ca dimineața să-și reia maratonul cererilor, al posibilelor întâlniri, al eventualelor ocazii.

În lumea reală, Puterea e în acest moment încuiată în apartamentele ei, verificându-și poșta electronică, plângându-se că toate petrecerile seamănă între ele, că bijuteria unei prietene era mai mare decât a ei, că iahtul cumpărat de unul dintre concurenți are decorațiuni unice - cum e posibil așa ceva?

Igor nu are cu cine sta de vorbă, dar asta nu-l deranjează, învingătorul este singur.

Igor, proprietar și președinte al unei companii telefonice de succes din Rusia. Își rezervase cu un an înainte cel mai bun apartament la Martinez (condiția fiind plata în avans a cel puțin douăsprezece zile de cazare, indiferent

de perioada șederii). A ajuns în după-amiaza aceasta cu avionul lui particular, a făcut o baie și a coborât sperând să vadă ceva anume.

La început a fost asaltat de actrițe, actori, regizori, dar avea pregătit cel mai bun răspuns pentru toți:

— *Don't speak English, sorry. Polish.*

Sau:

— *Don't speak French, sorry. Mexican.*

Cineva a încercat să-l prindă cu câteva cuvinte în spaniolă, dar Igor a recurs la cea de-a doua soluție. Scria cifre într-un carnețel, în așa fel încât să nu pară nici ziarist (interesant pentru toată lumea), nici implicat în industria filmului. Lângă el, o revistă economică în limba rusă (care la urma urmelor e la fel de necunoscută, pentru majoritatea oamenilor, ca poloneza sau spaniola), cu fotografia absolut neinteresantă a unui director de firmă.

Obișnuții barului consideră că se pricep bine la oameni și-l lasă în pace pe Igor, spunându-și că o fi vreun milionar dintr-aceia care vin la Cannes să vadă dacă nu-și găsesc vreo iubită. După ce a cincea persoană s-a așezat în fața lui la masă și a cerut o apă minerală, explicând că „nu mai sunt locuri libere”, zvonul s-a răspândit și toată lumea știa că bărbatul singuratic nu face parte din industria cinematografică, nici din cea a modei, fiind din categoria „parfum”.

„Parfum” e un cuvânt argotic folosit de actrițe (sau „starlete”, cum li se spune la Festival): e ușor să schimbi marca, deși de multe ori pot fi adevărate comori. „Parfumurile” sunt căutate în ultimele două zile ale Festivalului de actrițe care n-au reușit să găsească absolut nimic interesant în industria filmului. Deocamdată, așadar, bărbatul ăla straniu, care pare bogat, poate să aștepte. Orice femeie știe că e mai bine să pleci de aici cu un iubit (care poate fi transformat mai apoi în producător de film) decât să aștepti următorul festival repetând mereu același ritual - să bei, să zâmbești (mai ales să zâmbești), să te prefaci că nu bagi

pe nimeni în seamă în timp ce inima îți sparge pieptul, minutele se scurg rapid, nopțile de gală nu s-au terminat, iar ele nu au fost invitate, în timp ce „parfumurile”, da.

Știu deja ce o să zică „parfumurile”, de vreme ce totdeauna spun același lucru, iar ele se prefac mereu că-i cred:

- a) „Eu pot să-ți schimb viața.” _____
- b) „Câte femei n-ar fi încântate să fie în locul tău!”
- c) „Acum ești tânără, dar gândește-te la viitor. E momentul să faci o investiție pe termen mai lung.”
- d) „Sunt căsătorit, dar soția mea...” (aici fraza poate avea mai multe finaluri: „e bolnavă”, „a jurat că se sinucide dacă o las” etc.)
- e) „Ești o prințesă și meriți să fii tratată ca o prințesă. Nu știam că te voi întâlni, dar te așteptam. Nu cred în coincidențe și simt că trebuie să dăm o șansă relației noastre”.

Conversația e invariabilă. Variabil este numărul - cu cât mai mare, cu atât mai bine - cadourilor pe care reușești să le obții (de preferință bijuterii, pot fi vândute) sau al invitațiilor la unele petreceri pe iahturi private, sau faptul de a obține sau nu cel mai mare număr de cărți de vizită, faptul că vei auzi la nesfârșit aceleași vorbe, că vei găsi modalitatea de a fi invitată la cursele de Formula 1, unde apar aceiași oameni și unde se poate să dai marea lovitură.

Tot „parfum” le spun tinerii actori bătrânelor milioane, cu operații estetice și tratamente cu botox, mai inteligente decât bărbaii. Ele nu-și pierd niciodată timpul: vin doar în ultimele zile, știind că toată puterea lor de seducție stă în bani.

„Parfumurile” masculine se înșală: cred că picioarele lungi și chipurile tinerești se vor lăsa seduse și că pot fi manipulate după bunul lor plac. „Parfumurile” feminine se încred numai și numai în puterea diamantelor lor.

Igor nu știe nimic din toate astea: e pentru prima oară aici. Și bagă de seamă, spre surprinderea lui, că nimeni

nu pare prea interesat de filme - cu excepția celor de acolo, de la bar. A răsfoit câteva reviste, a deschis plicul în care secretara de la compania lui pusese invitațiile la petrecerile cele mai importante, dar absolut nici una nu menționa vreo stea de cinema. Înainte de a pune picioarul în Franța a încercat să afle ce filme concureau - și i-a fost extrem de greu să afle. Până ce un prieten i-a spus:

— Lasă filmele. Cannes e un festival de modă.

Moda. Dar ce-și închipuie oamenii ăștia? Că moda se schimbă odată cu anotimpurile? Au venit din toate colțurile lumii ca să-și etaleze toaletele, bijuteriile, colecția de pantofi? Nu știu deloc ce înseamnă asta. Moda e doar un fel de a spune: „Sunt din lumea voastră. Port uniforma armatei voastre, nu trageți!”

Încă de când bărbații și femeile au început să trăiască în peșteri, moda e singurul limbaj înțeles de toată lumea, prin care și necunoscuții pot comunica: „Ne îmbrăcăm la fel, sunt din tribul vostru. Să ne unim împotriva celor mai slabi ca să supraviețuim.”

Numai că aici lumea crede că moda este totul. La fiecare șase luni cheltuie o avere ca să schimbe un mic amănunt și să rămână în tribul exclusivist al bogaților. Dacă ar face acum o vizită în Silicon Valley, unde miliardarii industriei IT poartă ceasuri de plastic și pantaloni **boțiti**, ar înțelege că lumea nu mai e aceeași, cu **toții** par să aibă același nivel social, nimeni nu se uită la mărimea diamantului, la marca unei cravate, la modelul portofelului de piele. De fapt, cravatele și portofelele de piele nici măcar nu există în acea regiune a lumii. Nu departe, Hollywoodul - o mașinărie ceva mai puternică, deși în cădere - încă mai reușește să-i facă pe naivi să creadă în hainele haute couture, în colierele de smarald și în limuzinele uriașe. Și, cum așa ceva apare în reviste, cine are interesul să distrugă o industrie de miliarde de dolari constând în publicitate, vânzări de obiecte inutile, schimb de tendințe

de care nimeni nu are nevoie, în crearea de creme mereu aceleași, dar cu etichete diferite?

Ridicoli. Igor nu reușește să-și ascundă ura pentru toți cei ale căror hotărâri se răsfrâng asupra vieții a milioane de bărbați și femei care muncesc cinstit și trăiesc demn, fiind fericiți pentru că sunt sănătoși, au un acoperiș deasupra capului și multă dragoste pentru familia lor.

Perverși. Când totul pare să fie bine, când familia se adună în jurul mesei pentru cină, fantoma Superclasei apare și vinde vise imposibile: lux, frumusețe, putere. Iar familia se dezintegrează.

Tatăl își petrece nopțile muncind peste program ca să poată cumpăra ultimul model de trening pentru fiul său, ca să nu fie privit la școală ca un sărăntoc. Soția plânge pe ascuns pentru că prietenele ei se îmbracă cu haine de firmă, iar ea nu are bani pentru așa ceva. Adolescenții, în loc să afle adevăratele valori ale credinței și speranței, visează să devină cântăreți sau actori. Fetele de la țară își pierd identitatea, se gândesc cum să ajungă la oraș și acceptă orice, absolut orice, numai ca să poată avea cine știe ce bijuterie. În loc să meargă spre dreptate, lumea începe să se îndrepte către lucruri materiale care își pierd valoarea în șase luni și trebuie schimbate, și uite-așa circul se asigură că vor avea căutare ființele acestea demne de dispreț adunate acum la Cannes.

Igor nu se lasă influențat de puterea aceasta distructivă. Are una dintre cele mai invidiate profesii din lume. Continuă să câștige mult mai mulți bani pe zi decât ar putea să cheltuiască într-un an, chiar dacă s-ar hotărî să încerce toate plăcerile posibile - legale sau ilegale. Nu are probleme în a seduce o femeie, chiar înainte ca aceasta să afle dacă este sau nu bogat - a încercat de mai multe ori și de fiecare dată a avut succes. A împlinit 40 de ani, este în plină formă, face analizele în fiecare an și niciodată nu a avut vreo problemă de sănătate. Nu are nici o datorie. Nu are nevoie să poarte o anumită marcă de haine, să

frecventeze un anume restaurant, să-și petreacă sfârșitul de săptămână pe o plajă unde „merge toată lumea” sau să-și cumpere un ceas numai pentru că sportivul cutare, de succes, i-a făcut reclamă. Poate semna contracte importante cu un pix de câțiva bănuți, poate purta sacouri confortabile și elegante, făcute de comandă într-un mic magazin de lângă biroul lui, fără nici un fel de etichetă sofisticată. Poate să facă ce vrea și nu simte nevoia să le arate altora că e bogat, că are o ocupație interesantă și că îi place ce face.

Poate că aici e buba: entuziasmul pentru ce face. E convins că din acest motiv femeia care a intrat acum câteva ore în bar nu se află la masa lui.

Gândurile îi trec de la una la alta, timpul trece. îi mai cere lui Kristelle un pahar de băutură - îi știe numele pentru că în urmă cu o oră, când agitația era mai mică (clienții erau la cină), a cerut un pahar de whisky, iar chelnerița i-a spus că părea trist, că trebuia să mănânce ceva și să-și schimbe starea de spirit. El i-a mulțumit pentru grijă; i-a prins bine că cineva se arătase interesat de cum se simțea el.

Poate că e singurul care știe cum o cheamă pe fata care-l servește; ceilalți vor să afle numele - dacă e posibil și funcția - celor așezați la mese și în fotolii.

Încearcă să-și adune gândurile, dar e trecut de trei dimineața, femeia frumoasă și bărbatul stilat - care seamănă destul de mult cu el - nu s-au mai întors. Poate s-au dus direct în cameră și acum fac amor, sau poate încă mai beau șampanie pe unul dintre iahturile pe care petrecerile încep după ce toate celelalte s-au sfârșit. Sau poate stau relaxați, citind reviste, fără a se privi.

Nu are nici o importanță. Igor e singur, obosit, are nevoie de somn.

7:22 A.M.

C

i^*Je* trezește dimineața, la 7:22. Mult mai devreme decât i-ar fi cerut trupul, dar încă nu are vreme să se adapteze la diferența de fus orar dintre Moscova și Paris; dacă ar fi fost la el la birou, la ora asta ar fi avut deja două, trei ședințe cu subordonații lui și acum s-ar fi pregătit să ia prânzul cu vreun nou client.

Dar aici are altă misiune: să găsească o persoană pe care s-o sacrifice în numele iubirii. Are nevoie de o victimă, pentru ca Ewa să poată înțelege mesajul chiar de mâine.

Face o baie, coboară pentru cafea și se duce la un restaurant aproape gol, apoi pleacă la plimbare pe Croisette, bulevardul celor mai importante hoteluri de lux. Nu e trafic - un sens al carosabilului e blocat și numai mașinile cu autorizație oficială pot trece. Celălalt sens e liber, fiindcă nici chiar oamenii care locuiesc în oraș nu au ieșit încă - acum se pregătesc să plece la muncă.

Nu are resentimente - a trecut de faza cea mai grea, când nu reușea să închidă ochii de atâta suferință și ură adunate în el. Azi poate să înțeleagă atitudinea Ewei: la urma urmelor, monogamia este un mit care i-a fost băgat pe gât omului. A citit mult despre asta: nu e vorba de un exces de hormoni sau de vanitate, ci de o configurație genetică poligamă întâlnită practic la toate animalele.

Cercetările nu dau greș: savanții care au făcut teste de paternitate asupra păsărilor, macacilor, vulpilor au descoperit faptul că aceste specii au o relație socială foarte asemănătoare cu căsătoria, deși perechile nu sunt fidele

unele altora. In 70 la sută din cazuri, progenitura e bastard. Igor își amintește perfect un paragraf din David Barash, profesor de psihologie la Washington University din Seattle:

„Se spune că numai lebedele sunt fidele, dar și asta e o minciună. Singura specie din natură care nu cunoaște adulterul este o amibă, *Diplozoon paradoxum*. Cei doi se descoperă când sunt tineri, iar corpurile lor fuzionează într-un organism unic. Restul speciilor sunt toate supuse trădării.”

De aceea n-o poate acuza pe Ewa de nimic - ea doar a urmat un instinct al rasei umane. Dar, cum a fost educată să creadă în tot felul de convenții sociale care nu respectă natura, acum sigur se simte vinovată, își spune că el n-o mai iubește, că n-o va ierta niciodată.

Dimpotrivă: el e în stare de orice, ar trimite chiar mesaje care să distrugă universul și lumea altora, doar ca ea să înțeleagă nu numai că e oricând bine-venită, dar și că trecutul va fi îngropat fără nici un fel de întrebare.

întâlnește o tânără care-și aranjează marfa pe trotuar. Obiecte de artizanat de un gust discutabil.

Da, ea e sacrificiul. Ea va fi mesajul pe care trebuie să-l trimită - și care mai mult ca sigur va fi înțeles imediat ce va ajunge la destinație. Înainte de a se apropia, o privește cu afecțiune; ea nu știe că peste puțin, dacă totul va conspira în favoarea acestui lucru, sufletul ei va rătăci printre nori, liber pentru totdeauna de munca aceea idioată care nu-i va permite niciodată să ajungă acolo unde visează.

— Cât costă? întrebă într-o franceză fără cusur.

— Ce anume doriți?

— Tot ce ai.

Copila - care nu părea să fi împlinit 20 de ani - zâmbi.

— Nu-i prima oară când mi se propune așa ceva. Următorul pas va fi: vrei să ne plimbăm puțin? Ești prea frumoasă ca să stai aici să vinzi chestiile astea. Eu sunt...

— . . .nu, eu nu sunt. Nu lucrez în cinematografie. N-o să fac din tine o actriță și n-o să-ți schimb viața. Nici lucrurile pe care le vinzi nu mă interesează. N-am nevoie decât să stau puțin de vorbă cu cineva, și o putem face chiar aici.

Fata îi ocolește privirea.

— Părinții mei fac munca asta, iar eu mă mândresc cu ce fac. Intr-o zi cineva va trece pe aici și va recunoaște valoarea acestor obiecte. Vă rog, vedeți-vă de drum, n-o să vă fie greu să găsiți pe cineva să vă asculte.

Igor scoate un pachet de bancnote din buzunar și le așază ușor lângă ea.

— Iartă-mi grosolănia. Am spus asta doar ca să mai lași din preț. Încântat, mă numesc Igor Malev. Am ajuns ieri de la Moscova și încă mai sunt zăpăcit de diferența de fus orar.

— Pe mine mă cheamă Olivia, spune fata, prefăcându-se că a înghițit minciuna.

Fără să-i ceară voie, se așază lângă ea. Ea se depărtează puțin.

— Despre ce vreți să vorbim?

— Ia banii mai întâi.

Olivia ezită. Dar, privind mai bine în jur, își dă seama că nu are de ce să-i fie teamă. Mașinile au început să circule pe singura bandă liberă, tinerii se duc la plajă, o pereche de bătrâni vine pe stradă. Bagă banii în buzunar fără să-i numere - viața i-a oferit destulă experiență ca să știe că e mai mult decât suficient.

— Mulțumesc că mi-ai acceptat oferta, spune rusul. Despre ce vreau să vorbim? De fapt, nimic important.

— Aveți dumneavoastră vreun motiv pentru care ați venit aici. Nimeni nu vizitează Cannes-ul într-o perioadă în care orașul devine insuportabil și pentru locuitori, și pentru turiști.

Igor privește marea și-și aprinde o țigară.

— Nu e bine să fumați.

El nu ia în seamă vorbele fetei.

— Pentru dumneata, care-i sensul vieții?

— Iubirea.

Olivia zâmbi. Era un fel excelent de a-ți începe ziua - vorbind despre lucruri mai profunde decât prețul fiecărei piese de artizanat, sau despre cum erau oamenii îmbrăcați.

— Dar pentru dumneavoastră, care este?

— Da, tot iubirea. Dar eu m-am gândit că era important și să am bani, ca să le arăt părinților că eram în stare să înving. Am reușit, și azi ei se mândresc cu mine. Am întâlnit femeia perfectă, mi-am întemeiat o familie, mi-ar plăcea să am copii, să-L cinstesc și să trăiesc cu frica lui Dumnezeu. Numai că până acum copiii n-au apărut.

Olivia crezu că ar fi prea delicat să întrebe de ce. Bărbatul, cam la 40 de ani, continuă într-o franceză perfectă:

— Ne-am gândit să adoptăm un copil. Vreo doi-trei ani ne-am tot socotit. Dar viața a început să devină foarte agitată - călătorii multe, petreceri, întâlniri, negocieri.

— Când v-ați așezat lângă mine ca să stăm de vorbă, mă gândeam că sunteți încă un milionar excentric în căutare de aventuri. Dar sunt mulțumită să văd că vorbim despre asemenea lucruri.

— Dumneata te gândești la viitor?

— Mă gândesc, și cred că visurile mele seamănă cu ale dumneavoastră. Sigur că-mi doresc copii.

Ea făcu o pauză. Nu voia să-l rănească pe partenerul de dialog care apăruse într-un fel atât de imprevizibil.

— . . .sigur, dacă s-o putea. Uneori, Dumnezeu are alte planuri.

El pare să nu dea atenție vorbelor ei.

— La Festival vin doar milionari?

— Milionari, oameni care-și dau aere de milionari sau oameni care vor să devină milionari. În astfel de zile, partea asta a orașului parc-ar fi un ospiciu, toți se poartă ca niște oameni foarte importanți, cu excepția celor care

sunt cu adevărat importanți - ei sunt mai amabili, n-au nevoie să convingă pe nimeni de nimic. Nici nu cumpără totdeauna ce am eu de vânzare, dar cel puțin zâmbesc, îmi spun câteva cuvinte de bun-simț și mă privesc cu respect. Dumneavoastră ce faceți aici?

— Dumnezeu a făcut lumea în șase zile. Dar ce e lumea? E tot ce dumneata și cu mine vedem. De câte ori moare cineva, o parte a universului e distrusă. Tot ce acea ființă a simțit, a trăit, a admirat dispare odată cu ea, tot așa cum lacrimile dispar în ploaie.

— „Ca lacrimile în ploaie...” Am văzut un film unde se spuneau vorbele astea. Nu-mi aduc aminte cum se numește.

— Eu n-am venit să plâng. Am venit să-i trimit niște mesaje femeii pe care o iubesc. Și, pentru asta, trebuie să sting câteva universuri sau lumi.

În loc să se sperie de cuvintele lui, Olivia râse. Într-adevăr, bărbatul acela frumos, bine îmbrăcat, vorbind o franceză fluentă, nu pare să aibă nimic de nebun în el. Era așa de plictisită să tot audă: ești foarte frumoasă, ai putea să ai o situație mult mai bună, ce preț are obiectul ăsta, dar celălalt, e prea scump, mă mai plimb puțin și revin (ceea ce nu se întâmpla niciodată, desigur) etc. Cel puțin rusul avea simțul umorului.

— Dar de ce să distrugeți o lume?

— Ca s-o reconstruiesc pe a mea.

Olivia ar putea încerca să-l consoleze pe omul de lângă ea. Dar îi este teamă să nu audă cumva faimoasa frază „mi-ar plăcea ca dumneata să dai un sens vieții mele”, fiindcă atunci conversația s-ar termina imediat, ea are alte planuri pentru viitor. În plus, ar fi absolut idiot din partea ei să încerce să-l învețe pe un bărbat mai în vârstă și mult mai bine situat cum să-și depășească dificultățile.

Soluția era să afle mai multe despre viața lui. În fond, plătit - bine - pentru timpul acordat.

— Și cum vreți să faceți asta?

— Știi ceva despre broaște?

— Despre broaște?

El continuă:

— Mai multe studii biologice demonstrează că o broască pusă într-un recipient cu apă din lacul ei nu se mișcă dacă începem să încălzim lichidul. Broasca nu reacționează la mărirea treptată a temperaturii, la schimbările din mediul ei, și moare, când apa fierbe, umflată și fericită. Dar o altă broască aruncată în apă fierbinte sare imediat afară. Pe jumătate opărită, dar vie.

Olivia nu înțelege prea bine ce legătură este între asta și distrugerea lumii. Igor continuă:

— Până acum, m-am purtat ca o broască fiartă. N-am simțit schimbările. Credeam că totul e în ordine, că răul avea să treacă, era doar o chestiune de timp. A fost cât pe-acți să mor fiindcă am pierdut lucrul cel mai important din viață și, în loc să reacționez, am rămas plutind apatic în apa care se încălzea cu fiecare minut.

Olivia își face curaj și pune întrebarea:

— Dar ce ai pierdut?

— De fapt n-am pierdut. Există momente în care viața îi desparte pe unii oameni doar pentru ca amândoi să înțeleagă cât de importanți sunt unul pentru celălalt. Să zicem că ieri noapte am văzut-o cu alt bărbat. Știu că ea vrea să se întoarcă, încă mă mai iubește, dar nu are curaj să facă pasul. Există broaște fierte care cred că cel mai important lucru este supunerea, nu competența: poruncește cine poate, se supune cine are minte. Și în toată treaba asta, unde se află adevărul? E mai bine să ieși pe jumătate opărit dintr-o situație, dar viu și gata să reacționezi. Și sunt sigur că dumneata mă poți ajuta în sarcina asta a mea.

Olivia își închipui cam ce-i trecea prin cap bărbatului de lângă ea. Oare cum se putea ca cineva să părăsească un om atât de interesant, de la care ea află lucruri pe care nu le-a mai auzit niciodată? În fine, dragostea nu are logică - deși era tânără, știa asta. Iubitul ei de pildă e în

stare să facă gesturi brutale, din când în când chiar o bate, fără motiv, dar ea tot nu reușește să stea o zi departe de el.

Despre ce vorbeau? Despre broaște. Și că ea ar putea să-l ajute. Sigur că nu poate, așa că e mai bine să schimbe vorba.

— Și cum vreți să distrugeți lumea?

Igor arată spre singura bandă liberă de pe Croisette.

— Să presupunem că eu nu vreau ca dumneata să mergi la o petrecere, dar nu pot să ~~ți-o~~ spun în față. Dacă aștept o oră de vârf și opresc mașina în mijlocul străzii, în zece minute toată șoseaua de pe marginea plajei va fi congestionată. Șoferii o să spună: „Probabil e un accident”, și o să aibă un pic de răbdare. În cincisprezece minute, poliția ar veni cu un camion ca să tracteze mașina.

— Asta s-a mai întâmplat de sute de ori.

— Numai că eu ies din mașină și răspândesc în jur și în față mașinii cuie și cioburi. Cu mare grijă, ca nimeni să nu-și dea seama. Aș avea chiar răbdarea să le vopsesc pe toate în negru, ca să se confunde cu asfaltul. Când camionul se apropie, pneurile lui se vor face praf. Acum avem două probleme, blocajul se extinde la periferia acestui orașel, acolo unde probabil stai dumneata.

— Foarte ingenioasă idee. Dar n-ar dura decât cel mult o oră.

A fost rândul lui Igor să zâmbescă.

— Ei bine, eu aș putea să-ți povestesc câteva ore cum aș face carambolul ăsta să crească- când oamenii ar veni să ajute, aș arunca sub camion un fel de bombă fumigenă. Toți s-ar speria. Eu m-aș urca în mașină prefăcându-mă disperat, aș porni motorul, dar în același timp aș stropi tapițeria mașinii cu gaz de brichetă și i-aș da foc. Aș avea timp să ies și să asist la scenă: mașina ar începe să ardă încet, încet, focul ar ajunge în cele din urmă la rezervorul de benzină și ar exploda, mașina de tractare ar fi și ea afectată - reacție în lanț. Și toate astea cu o mașină, câteva

cuie, o bombă fumigenă pe care o poți cumpăra de la orice magazin și un flaconaș de gaz de brichetă...

Igor scoate din buzunar un tub de probă, cu puțin lichid înăuntru.

— . . .de mărimea ăstuia. Asta trebuia să fac atunci când am văzut că Ewa avea să plece. Să-i amân hotărârea, s-o fac să se mai gândească, să cântărească și consecințele. Când cineva începe să reflecteze asupra deciziei pe care trebuie s-o ia, în general renunță - e nevoie de mult curaj pentru anumiți pași. Dar am fost prea mândru, m-am gândit că era ceva trecător, că avea să-și dea seama. Sunt sigur că acum regretă și vrea să se întoarcă - îți repet. Numai că pentru asta va trebui ca eu să distrug câteva lumi.

Expresia feței i se schimbase, iar Oliviei nu i se mai părea deloc amuzantă toată povestea asta. Se ridică.

— Bun, eu am treabă.

— Te-am plătit ca să mă ascuți. Ți-am dat destul cât să acopăr toată ziua ta de muncă.

Ea băgă mâna în buzunar ca să scoată banii pe care-i luase, dar în clipa aceea a văzut pistolul îndreptat spre capul ei.

— Stai jos.

Primul ei impuls a fost să fugă. Perechea de bătrâni se apropia prea încet.

— Nu fugi, zise el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu o să trag dacă te așezi și ascuți până la capăt. Dacă nu faci prostii și mă ascuți, îți jur că nu trag.

Prin mintea Oliviei trec iute o grămadă de posibilități de ieșire din această situație - s-o ia la goană în zigzag era prima, dar imediat își dă seama că n-o țineau picioarele.

— Stai jos, îi repetă bărbatul. Nu trag dacă faci ce-ți spun. Promit.

Da. Era o nebunie să tragi cu pistolul în dimineața aceea cu soare, cu mașini trecând spre plajă, cu animația crescândă a străzii, cu atâția oameni în jur. Mai bine să facă

ce i se zice - pur și simplu pentru că nu poate reacționa altfel; simte că e cât pe-acum să leșine.

Se supune. Acum trebuie să-l convingă că ea nu reprezintă o amenințare pentru el, numai fiindcă i-a ascultat lamentările de soț părăsit, să-i promită că n-a văzut nimic, iar în secunda în care apare vreun polițist care-și face rondul, să se arunce la pământ și să strige după ajutor.

— Știu exact ce simți - vocea bărbatului încearcă s-o calmeze. Simptomele fricii sunt aceleași dintotdeauna. Și azi e la fel ca atunci când oamenii înfruntau sălbăticiunile: sângele dispare din obraji și din epidermă, protejând astfel corpul și evitând sângerările - de asta apare paloarea. Intestinele se contractă și dau totul afară ca să împiedice substanțele toxice să contamineze organismul. Trupul refuză în prima clipă să se miște, ca să nu provoace fiara și să nu fie atacat la prima mișcare suspectă.

„Asta e un vis”, îi trece Oliviei prin cap. își amintește de părinții care ar fi trebuit de fapt să vină aici de dimineață, dar făcuseră bijuterii toată noaptea, fiindcă se așteptau să fie multă agitație a doua zi. Cu câteva ore înainte făcea dragoste cu iubitul ei, pe care-l considera bărbatul vieții sale, deși din când în când întrecea măsura; avuseră un orgasm simultan, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme. După cafeaua de dimineață n-a vrut să facă duș cum făcea de obicei - se simțea liberă, plină de energie, mulțumită de viață.

Nu, așa ceva nu se întâmplă. Mai bine să se calmeze un pic.

— Să stăm de vorbă. Dumneavoastră ați cumpărat toată marfa, acum stăm de vorbă. Nu mă ridicasem ca să plec.

El înfige discret țeava armei între coastele fetei. Bătrânii trec și-i privesc fără să-și dea seama de nimic. E fata portughezului, încercând să atragă clienții cu sprâncenele ei negre și cu zâmbetul de copil. Nu o vedeau prima oară cu un străin care după haine părea bogat.

Olivia îi privește fix, încercând să spună ceva cu privirea. Bărbatul de lângă ea spune vesel:

— Bună ziua!

Perechea se depărtează fără o vorbă - nu obișnuiau să vorbească cu străini sau să salute vânzătoare ambulante.

— Da, hai să stăm de vorbă, rupse rusul tăcerea. Cu atâta lume, n-o să-ți fac nimic, am vrut doar să te atenționez. Soția mea o să știe că sunt aici doar când va începe să primească mesaje. N-o să fac ceea ce pare cel mai normal, să încerc s-o caut, trebuie ca ea să vină la mine.

Iată o soluție.

— Dacă vreți, mă pot duce eu să-i transmit mesajele. Numai să-mi spuneți la ce hotel s-a cazat.

Bărbatul râse.

— Ai boala tuturor celor de vârsta ta: te crezi mai deșteaptă decât toți oamenii. În clipa în care pleci de lângă mine, te duci drept la poliție.

I-a înghețat sângele. Atunci o să stea acolo pe bancă toată ziua? Sau el oricum o să tragă, fiindcă ea-i cunoștea fața?

— Mi-ați spus că n-o să trageți.

— Am promis că n-o să fac asta dacă te porți ca un om matur care-mi respectă inteligența.

Mda, are dreptate. Mai matur ar fi să vorbească puțin despre ea. Cine știe, poate reușește să trezească ceva din compasiunea care există totdeauna în mintea unui nebun. Să-i spună că se află într-o situație asemănătoare, chiar dacă nu-i adevărat.

Un băiat trece în fugă, cu iPod-ul în urechi. Nici măcar nu-și dă osteneala să privească puțin în jur.

— Stau cu un bărbat care mi-a făcut viața un iad, dar nu reușesc să scap de el.

Privirea lui Igor se schimbă.

Olivia crede că a găsit un mod de a ieși din capcană. „Fii deșteaptă. Nu i te oferi pe tavă, încearcă să te gândești la femeia de lângă el.”

Să fie credibilă.

— M-a despărțit de prieteni. E gelos, deși el e cu toate femeile pe care și le dorește. Nimic din ce fac nu-i place, zice că n-am pic de ambiție. Îmi ia **toți** banii pe care-i câștig din vânzarea obiectelor ăstora.

Bărbatul tace și privește marea. Strada se umple de oameni. Ce-ar fi dacă s-ar ridica pur și simplu și ar fugi? Ar fi în stare să tragă? Arma o fi adevărată?

Știe că a atins un punct sensibil pentru el. Mai bine să nu riște să facă vreo nebunie - are vii în minte privirea și vocea omului de acum câteva minute.

— Cu toate astea, nu reușesc să-l părăsesc. Și dacă aș da de cel mai bun, mai bogat și mai generos om de pe **fața** pământului, nu mi-aș schimba iubitul pentru nimic în lume. Nu sunt masochistă, nu-mi place să fiu tot timpul umilită - dar îl iubesc.

Iar a **simțit** țeava armei în coaste. Spusese vreo prostie.

— Eu nu sunt cum este canalia asta de iubit al tău - vocea era acum numai ură. Am muncit pe brânci ca să construiesc tot ce am. Am muncit enorm, am primit lovituri, am supraviețuit cu greu, am luptat cinstit, deși de multe ori trebuia să fiu dur și neîndurător. Am fost totdeauna un bun creștin. Am prieteni sus-puși, n-am fost niciodată nerecunoscător. În sfârșit, am făcut totul cum se cuvine. N-am călcat pe cadavre. De câte ori am putut mi-am încurajat nevasta să facă ce voia ea, iar rezultatul iată-l: acum sunt singur. Da, am curmat vieți, într-un război tâmpit, dar nu mi-am pierdut simțul realității. Nu sunt un veteran de război traumatizat, care intră într-un restaurant și trage cu mitraliera la întâmplare. Nu sunt terorist. Aș putea spune că **viața** a fost nedreaptă cu mine, că mi-a furat tot ce era mai de **preț**: iubirea. Dar mai sunt femei pe lume, iar suferința din dragoste trece totdeauna. Am nevoie de acțiune, m-am săturat să fiu o broască fiartă la foc mititel.

— Dacă **știți** că există alte femei, dacă **știți** că suferința asta e trecătoare, atunci de ce vă doare atât?

Sigur, se purta ca un adult - o surprinde cu cât calm încerca să-l țină sub control pe nebunul de lângă ea.

El păru că șovăie.

— Nu prea știu să-ți răspund. Poate pentru că am fost părăsit de multe ori. Poate pentru că trebuie să-mi dovedesc mie însumi de ce sunt în stare. Sau poate fiindcă am mințit - nu există alte femei, există numai una. Am un plan.

— Ce plan?

— Ți-am spus. Să distrug câteva lumi, până ce ea o să-și dea seama cât de importantă e pentru mine. Că sunt în stare să risc oricât ca s-o am înapoi.

Poliția!

Amândoi au văzut că se apropia o mașină a poliției.

— Iartă-mă, spuse bărbatul. Voiam să mai stăm de vorbă nițel, dar viața e nedreaptă și cu tine.

Olivia înțelege că era sentința la moarte. Cum nu mai avea riimic de pierdut, încercă să se ridice. Dar mâna străinului îi atinge umărul drept ca și cum ar îmbrățișa-o cu afecțiune.

Samozașita bez orujia sau SAMBO, cum e cunoscută între ruși, este arta de a ucide rapid cu mâinile goale, fără ca victima să-și dea seama ce se petrece. A fost perfecționată timp de secole, când popoarele sau triburile erau nevoite să înfrunte cotropitori fără ajutorul unei arme. A fost utilizată pe scară largă de aparatul sovietic, pentru a-i elimina pe unii, fără a lăsa vreo urmă. Au încercat s-o introducă la Olimpiada din 1980 de la Moscova ca artă marțială, dar a fost respinsă pentru că era prea periculoasă, deși comuniștii făcuseră toate eforturile pentru a integra la Jocuri un sport pe care numai ei știau să-l practice.

Dar mai bine așa. În felul acesta, au rămas foarte puțini oameni care cunoșteau loviturile.

Degetul gros de la mâna dreaptă a lui Igor apasă jugulara Oliviei, iar sângele nu mai ajunge la creier. În același

timp, cealaltă mână apasă un anumit punct aproape de subsuoară, provocând paralizia mușchilor. Fără contracții, fără zbateri; nu trebuie decât să aștepte așa două minute.

Olivia pare să doarmă în brațele lui. Mașina poliției trece pe lângă ei, pe banda închisă traficului. Nici măcar o privire nu aruncă spre perechea îmbrățișată - au alte lucruri de făcut în dimineața asta: trebuie să facă tot posibilul pentru ca circulația autovehiculelor să nu fie întreruptă, o sarcină absolut imposibil de îndeplinit ad litteram. Tocmai au primit un mesaj prin stație - se pare că limuzina unui milionar a fost implicată într-un accident la trei kilometri de-acolo.

Fără a-și lua mâna de pe gâtul fetei, Igor se apleacă și cu cealaltă mână apucă pânza din fața băncii, pe care urmau să fie așezate ororile acelea. Împăturește pânza cu îndemănare, improvizând o pernă.

Când vede că nu mai e nimeni prin apropiere, cu multă afecțiune lasă trupul inert pe bancă; fata pare că doarme - și în vis își amintește probabil de o zi frumoasă, sau poate are coșmaruri cu iubitul ei violent.

Numai perechea de bătrâni îi văzuse împreună. Și dacă s-ar fi descoperit crima - ceea ce lui Igor i se părea foarte greu, pentru că nu existau urme - avea să fie descris la poliție ca un bărbat blond, sau brunet, mai tânăr sau mai bătrân decât era în realitate; nu avea nici un motiv să se îngrijoreze, oamenii nu sunt niciodată atenți la ce se petrece în jurul lor.

Înainte de a pleca, o sărută pe creștet pe Frumoasa Adormită, murmurând:

— După cum vezi, mi-am ținut promisiunea. N-am tras.

După câțiva pași, simte o durere de cap cumplită. Era normal: sângele invadea creierul - reacție normală pentru cineva care tocmai s-a eliberat de o stare de tensiune extremă.

Dar, în ciuda durerii de cap, era fericit. Da, reușise.

Da, e în stare. E cu atât mai fericit pentru că eliberase un suflet din trupul acela fragil, un spirit incapabil să reacționeze la abuzurile unui laș. Dacă relația aceea bolnăvicioasă ar fi continuat, fata ar fi devenit deprimată și neliniștită, și-ar fi pierdut respectul de sine și ar fi ajuns din ce în ce mai dependentă de iubitul ei.

Nimic din toate astea nu se întâmplase cu Ewa. Fusese totdeauna în stare să ia hotărârile pe care le voia, avusese mereu sprijinul lui moral și material - când hotărâse să-și **deschidă un magazin de haute couture, era liberă să călătorească** când și cât voia. Fusese un bărbat, un soț exemplar. Dar, cu toate astea, ea făcuse o greșală - n-a știut să-i înțeleagă dragostea, așa cum n-a înțeles nici iertarea lui. Dar spera ca acum să primească mesajele - în fond, în ziua când ea se hotărâse să plece, el îi spusese că avea să distrugă lumi ca s-o vadă înapoi.

Scoate celularul abia cumpărat, cu cartelă, pe care-l încărcase cu cel mai mic credit posibil. Scrie un mesaj.

11:00 A.M.

C

i^se spune că totul a început cu o necunoscută, o franțuzoaică de 19 ani care a pozat în bikini pe plajă pentru fotografii care nu aveau ce face în timpul Festivalului de la Cannes din 1953. La scurt timp, fata era înălțată la rang de stea, iar numele ei a devenit legendar: Brigitte Bardot. Iar acum toată lumea crede că poate face același lucru! Nimeni nu înțelege cât de important e să fii actriță; frumusețea e singurul lucru care contează.

De aici picioarele lungi, părul vopsit, blondele artificiale: vin sute, mii de kilometri ca să fie aici doar ca să-și petreacă toată ziua pe nisip, cu speranța de a fi văzute, descoperite, fotografiate. Vor să scape de capcana care le pândește pe toate femeile: nu vor să se transforme în gospodine care pregătesc cina soțului seară de seară, care-și duc copiii la școală în fiecare zi, care încearcă să descopere cine știe ce amănunt din viața monotonă a vecinilor ca să aibă subiect de discuție cu prietenele. Vor faimă, strălucire și *glamour*, invidia oamenilor din orașul lor, a fetelor și băieților care totdeauna le-au tratat ca pe rățușca cea urâtă, fără să-și dea seama că aveau să apară ca lebdă, ca o floare după care tânjește toată lumea. O carieră în lumea visurilor, asta contează - chiar dacă e nevoie să ia bani cu împrumut pentru ceva silicon la sâni sau pentru a-și cumpăra rochii mai provocatoare. Cursuri de teatru? Nu e nevoie, sunt de ajuns frumusețea și contactele potrivite: lumea filmului poate tot.

Dacă reușești să intri în ea.

Și toate astea ca să scape de capcana provincialismului și a zilelor mereu la fel. Sunt milioane de femei cărora nu le pasă de asta, și-și trăiesc viața așa cum cred ele mai bine. Cele care vin la Festival trebuie să-și lase temerile acasă și să fie pregătite pentru tot: să reacționeze fără șovăială, să mintă ori de câte ori trebuie, să pară mai tinere decât sunt, să-i zâmbească celui pe care-l detestă, să se prefacă interesate de persoane plicticoase, să spună „te iubesc” fără să se gândească la consecințe, să lovească pe la spate vreo prietenă care le-a ajutat cândva, dar care a devenit acum o concurentă nedorită. Să meargă drept înainte, fără păreri de rău și fără rușine. Recompensa merită orice sacrificiu.

Faimă.

Strălucire și *glamour*.

Gândurile astea o irită pe Gabriela: nu e cel mai bun mod de a-și începe ziua. În plus, e mahmură.

Are o singură consolare: nu s-a trezit într-un hotel de cinci stele, lângă un bărbat care să-i spună că trebuie să se îmbrace și să plece, pentru că el are multe lucruri importante de făcut, cum ar fi să cumpere sau să vândă filme produse de el.

Se scoală și privește în jur, să vadă dacă vreuna dintre prietenele ei mai este acolo. Sigur că nu, ieșiseră pe Croisette la piscine, la barurile hotelurilor, pe iahturi, la vreun prânz și la întâlnirile de pe plajă. Cinci salteluțe zăceau răspândite pe jos în mica garsonieră, închiriată de mai multe fete pentru acea perioadă, la un preț exorbitant, în jurul saltelelor, haine aruncate, pantofi desperecheați, umerase căzute pe care nimeni nu-și dăduse osteneala să le pună la loc în dulap.

„Aici hainele merită mai mult loc decât oamenii.”

Desigur, cum nici una dintre ele nu-și putea permite luxul să viseze la Elie Saab, Karl Lagerfeld, Versace, Galliano, aveau doar strictul necesar, dar și așa ocupaseră aproape

tot apartamentul: bildni, minijupe, tricouri, pantofi cu toc și o cantitate imensă de cosmetice.

„Într-o zi am să port tot ce-mi place. Deocamdată, am nevoie să mi se dea o șansă.”

De ce își dorește o șansă?

Simplu. Pentru că știe că e cea mai bună dintre toate, în pofida experienței din școală, a decepției provocate părinților, a provocărilor pe care le avusese de înfruntat de atunci, pentru a-și dovedi sieși că poate depăși greutatea, frustrările și înfrângerile suferite. S-a născut să învingă și să strălucească, nu are nici o îndoială.

„Când voi obține ce mi-am dorit dintotdeauna, știi că mă voi întreba: mă iubesc și mă admiră pentru că sunt eu însămi, sau pentru că sunt celebră?”

Cunoaște oameni care au ajuns vedete. Invers de cum își închipuia, nu sunt liniștiți: nesiguri, plini de tot felul de îndoieli, nefericiți când nu se află pe platou. Vor să fie actori ca să nu se joace pe ei înșiși, trăiesc cu groaza să nu facă vreun pas greșit care le-ar putea distruge cariera.

„Dar eu sunt altfel. Totdeauna am fost eu însămi.”

Așa să fie? Sau toți care sunt în situația ei gândesc la fel?

Se scoală și-și face o cafea - bucătăria e murdară, nici una dintre prietenele ei nu s-a gândit să spele vasele. Nu știe de ce s-a sculat așa de prost dispusă, cu atâtea îndoieli, își cunoaște meseria, i s-a dedicat cu tot sufletul, dar și așa se pare că nimeni nu-i vede talentul. Se pricepe și la oameni, mai ales la bărbați - viitorii aliați într-o bătălie în care va trebui să învingă repede, fiindcă are deja 25 de ani și curând va fi prea bătrână pentru industria visurilor. Știe că:

- a) ne trădează mai greu decât femeile;
- b) nu se uită niciodată la hainele noastre, fiindcă niciodată nu fac altceva decât să ne dezbrace din priviri;

c) sâni, șolduri, fese, abdomen: e de ajuns să le ai la locul lor și lumea va fi la picioarele tale.

Ținând cont de aceste trei principii și știind că toate celelalte femei care concurează cu ea încearcă să-și scoată în evidență calitățile, ea nu dă atenție decât componentei „c” din listă. Face gimnastică, încearcă să se mențină în formă, evită dietele și se îmbracă altfel de cum ar fi logic: poartă haine discrete. A dat rezultate până acum, pare mai tânără decât în realitate, și speră să dea rezultate și la Cannes.

Sâni, fese, șolduri. Să fie ei atenți la asta, dacă așa trebuie. O să vină ea și ziua în care vor vedea de ce este în stare.

Își soarbe cafeaua și începe să înțeleagă de ce era prost dispusă. E înconjurată de femeile cele mai frumoase de pe plantetă! Deși nici ea nu se consideră urâtă, nu are nici cea mai mică șansă să concureze cu ele. Trebuie să se hotărască ce are de făcut; călătoria asta a fost o decizie grea, banii sunt numărați, nu prea mai are timp să obțină un contract. S-a dus peste tot în primele două zile, a lăsat CV-uri în dreapta și-n stânga, fotografii de-ale ei, dar n-a obținut decât o invitație la petrecerea din ajun - un restaurant de mâna a cincea, cu muzica urlând, unde n-a apărut nimeni din Superclasa. A băut ca să-și învingă inhibiția, și a fost mai mult decât putea suporta organismul ei, așa că a ajuns să nu știe unde se afla și ce căuta ea acolo. Totul părea ciudat - Europa, felul cum se îmbrăcau oamenii, atâtea limbi străine, falsa veselie a celor prezenți, cărora le-ar fi plăcut să fie invitați la ceva mai de seamă, nu să fie în localul acela lipsit de importanță, ascultând aceeași muzică, discutând în gura mare despre viața altora și nedreptatea celor puternici.

Gabriela e obosită să tot vorbească despre nedreptatea celor puternici. Așa sunt ei și gata. Aleg ce vor ei, nu trebuie să dea socoteală nimănui - de aceea ea trebuie să facă un plan. Multe alte fete cu același vis (dar nu și un

talent ca al ei, bineînțeles) împart probabil CV-uri și fotografii de-ale lor peste tot; producătorii care au venit la Festival sunt copleșiți de pipițe, DVD-uri, cărți de vizită.

Ce te poate scoate în evidență?

Trebuie să stea să chibzuiască. N-o să se mai ivească o altă ocazie ca asta, mai ales fiindcă a cheltuit toată bruma de bani pe care o avea ca să ajungă până aici. Și - spre groaza ei - începe să îmbătrânească. Douăzeci și cinci de ani. Ultima șansă.

Își bea cafeaua privind pe fereastra minusculă care dă într-o fundătură. Nu vede decât o tutungerie și o fetiță care mănâncă ciocolată. Da, ultima ei șansă. Speră să fie mult diferită de prima.

Salt în trecut, la vârsta de unsprezece ani, prima piesă de teatru la o școală din Chicago, unde și-a petrecut copilăria învățând într-unui dintre cele mai scumpe colegii din zonă. Dorința de a învinge nu se născuse din aclamațiile unanime ale publicului de atunci, compus din tați, mame, rude și profesori.

Dimpotrivă: îl juca pe Pălărierul Nebun cu care se întâlnește Alice în Țara Minunilor. Dăduse o probă, la fel ca multe alte fete și băieți, fiindcă rolul era unul dintre cele mai importante din piesă.

Prima frază pe care trebuia s-o spună era: „Trebuie să te tunzi.” La care Alice răspundea: „Asta arată că dumneavoastră nu vă purtați frumos cu oaspeții.”

La momentul mult așteptat, de atâtea ori repetat, era atât de emoționată încât a greșit replica și a spus: „Nu trebuie să te tunzi.” Fetița care o juca pe Alice i-a răspuns cu aceeași frază despre politețe, așa că nu s-a observat nimic în sală. Numai că Gabriela și-a dat seama că greșise.

I-a pierit glasul. Pălărierul Nebun trebuia să rămână pe scenă și, cum copiii nu sunt obișnuiți să improvizeze pe scenă (deși o fac în viața reală), nimeni nu mai știa ce să facă - până ce, după minute nesfârșite în care actorii

se uitau unii la alții, profesoara a început să aplaude, a **spus că era pauză și le-a cerut tuturor să iasă din scenă.**

Gabriela nu a ieșit numai din scenă, ci și din școală, plângând cu lacrimi amare. A doua zi a aflat că scena Pălărierului Nebun fusese tăiată și se trecuse direct la aceea a jocului de cricket cu Regina. Deși profesoara le spusese că nu avea nici o importanță, fiindcă povestea *Alice în Țara Minunilor* era chiar fără cap și fără coadă, în recreație copiii - băieți și fete - s-au unit **toți** împotriva ei și i-au tras o chelfăneală.

Nu era prima bătaie pe care o încasa. Învățase să se apere cu aceeași energie cu care obișnuia să-i bată pe cei mai slabi - iar asta se petrecea cel puțin o dată pe săptămână. Numai că **de data** asta a **mgMțUfM O VOMși** fără nici o lacrimă. Reacția ei a fost așa de ciudată, încât a pus aproape imediat capăt bătăii - de fapt, colegii ei așteptau s-o vadă suferind și țipând, iar cum ea părea că nu simte nimic, nu mai avea nici un haz.

Fiindcă atunci, la fiecare lovitură primită, Gabriela își spunea: „Sunt o mare actriță. **Toți** ăștia, absolut **toți**, o să se căiască pentru ce mi-au făcut.”

Cine spune că nu pot ști copiii ce vor de la viață?

Adulții.

Iar când creștem, ajungem să credem că ei au toată dreptatea din lume. Mulți copii au trecut prin aceeași situație când au jucat rolul Pălărierului Nebun, sau al Frumoasei din Pădurea Adormită, al lui Aladin sau al lui Alice - și atunci au hotărât să renunțe pentru totdeauna la lumina reflectoarelor și la aplauzele din sala de spectacol. Dar Gabriela, care până la unsprezece ani nu pierduse nici o bătălie, care era cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, care lua notele cele mai mari din clasă, intuia: „Dacă nu reacționez acum, sunt pierdută.”

Și una era să primească o mamă de bătaie de la colegi - pentru că și ea îi bătea. Dar altceva era să-și asume pentru tot restul zilelor o înfrângere. Pentru că **toți** știm:

dansatoare din buric într-un spectacol despre Lawrence al Arabiei.

Era bine să accepte orice fel de rol: într-o zi, cineva important avea să fie în sală, întâmplător. O s-o cheme pentru o probă adevărată. Zilele cu probe peste probe, lupta ei pentru un loc în fața reflectoarelor aveau să ia sfârșit.

Anii treceau. Gabriela accepta reclame de televiziune, spoturi pentru pastă de dinți, apariții ca fotomodel, și o dată a fost chiar tentată să răspundă unei invitații din *partea unui grup specializat în* contracte pentru însoțitoare de personalități, fiindcă avea nevoie disperată de bani pentru a-și face un portofoliu cu fotografiile ei - voia să-l trimită celor mai importante agenții de fotomodele și de impresariat pentru actrițe din Statele Unite. Dar a fost salvată de Dumnezeu - în care nu încetase niciodată să creadă. Chiar în ziua aceea a primit un rol de figurație în videoclipul unei cântărețe japoneze, filmat sub viaductul pe care trece trenul suspendat care traversează orașul Chicago. Plata a fost mai bună decât se aștepta (se pare că producătorii ceruseră o avere pentru echipa de străini), iar cu banii pe care-i luase a reușit să-și facă mult visatul portofoliu (sau *book*, cum se numește în toate limbile pământului) - dar și ăsta a costat mai mult decât și-a închipuit.

Își spunea mereu că încă se mai află la începutul carierei, cu toate că zilele și lunile treceau parcă zburând. Putea să joace rolul Ofeliei din *Hamlet* la cursul de teatru, dar viața nu-i oferea decât reclame la deodorante și la creme pentru înfrumusețare. Când se ducea la o agenție și-și arăta *book-u* și scrisorile de recomandare de la profesori, prieteni, oameni cu care lucrase deja, se trezea în sala de așteptare cu tot felul de fete care semănau cu ea, toate zâmbitoare, toate urându-se reciproc, care făceau orice ca să obțină cine știe ce lucru de nimic, orice le-ar fi putut

aduce în prim-plan și le-ar fi făcut „vizibile”, cum spuneau profesioniștii.

Ore întregi aștepta să-i vină rândul, și-n timpul ăsta citea cărți de meditație și de gândire pozitivă. Ajungea până la urmă în fața unei persoane - bărbat sau femeie - care nu se uita niciodată la scrisorile ei, lua direct fotografiile și nu făcea nici un comentariu. Eventual era chemată la câte o probă - la care avea succes cam o dată la zece încercări. Și iat-o, cu tot talentul de care se credea capabilă, în fața unei camere foto și a unor mitocani care-i strigau: „Fii mai naturală, zâmbește, întoarce la dreapta bărbia, puțin mai jos, umezește-ți buzele.”

Gata: se terminase încă o ședință foto pentru o nouă marcă de cafea.

Dar când n-o chemau? Se gândea la un singur lucru: respingere. Dar a învățat repede să se obișnuiască și cu asta, a înțeles că trebuia să dea probe peste probe, toate necesare, cu care i se testau perseverența și credința. Refuza să creadă că scrisorile, cursul, CV-ul plin de mici roluri fără importanță, toate astea nu foloseau la...

Sună celularul.

...nimic.

Celularul încă mai sună.

Nu prea înțelegea ce se întâmplă - era dusă cu gândul în trecut, privind, fără să vadă, tutungeria din față și fetița ce mânca ciocolată -, dar, într-un târziu, răspunse.

Vocea de la capătul firului o înștiința că o primeau la proba care va avea loc peste două ore.

O PRIMEAU LA O PROBĂ!

La Cannes!

Deci meritase osteneala, meritase să traverseze oceanul, să aterizeze într-un oraș în care toate hotelurile erau pline, să se întâlnească în aeroport cu tinere în aceeași situație ca și ea (o poloneză, două rusoaice, o braziliancă) și să plece împreună bătând din poartă-n poartă ca să găsească o cămăruță la un preț exorbitant. După atâția

ani când și-a tot încercat norocul la Chicago, după călătorii la Los Angeles în căutare de noi agenții, de noi reclame, după atâtea respingeri, viitorul i se deschidea în Europa!

Peste două ore?

Nu putea lua un autobuz, fiindcă nu cunoștea liniile. Stătea pe o colină, și până acum nu coborâse decât de două ori pe strada aceea abruptă - ca să mai împartă din toofc-urile ei și la petrecerea aceea de doi bani din noaptea precedentă. Când ajungea jos în oraș, făcea autostopul și mergea cu necunoscuți, în general bărbați singuri cu mașini decapotabile frumoase. Toată lumea știa că orașul Cannes e un loc sigur și, ca fiecare femeie, era conștientă că frumusețea era un mare atu în asemenea clipe, dar nu se putea bizui pe noroc, trebuia să rezolve singură problema. La o probă programul este riguros, acesta e unul dintre primele lucruri pe care le înveți la o agenție artistică. Pe lângă asta, văzuse încă din prima zi că traficul era greoi, așa că nu mai avea timp de pierdut - trebuia să se îmbrace și să fugă. Intr-o oră și jumătate o să ajungă - și-a amintit de hotelul unde stătea producătoarea și unde fusese cu o seară mai devreme, când mergea de colo-colo în căutarea unei șanse.

Problema acum era aceeași ca-ntotdeauna:

„Cu ce să mă îmbrac?”

Atacă geamantanul pe care l-a adus cu ea, alege niște blugi Armani făcuți în China și cumpărați într-un centru comercial ilegal din suburbiile din Chicago la a cincea parte din preț. Nimeni n-ar fi zis că sunt o făcătură, pentru că nu erau: se știa că toate companiile chinezești trimiteau 80 la sută din producție la magazine, cu acte în regulă și tot ce trebuia, în timp ce salariații lor se ocupau cu expedierea pe piață a restului de 20 la sută fără acte fiscale. Era, ca să spunem așa, un surplus de stoc.

Și-a pus un tricou alb, DKNY, mai scump decât pantalonii; fidelă principiului ei: cu cât e mai discretă, cu atât

mai bine. Nici vorbă de fuste mini și decolteuri îndrăznețe - dacă au mai fost chemate și altele la probă, ele așa erau îmbrăcate.

A ezitat când a venit rândul machiajului. A ales un fond de ten foarte discret și un ruj încă și mai stins. Cu asta, a pierdut cincisprezece minute prețioase.

11:45 A.M.

Oamenii nu sunt niciodată mulțumiți. Dacă au puțin, vor mult. Dacă au mult, vor și mai mult. Dacă dau pe-afară de cât au, vor să fie fericiți cu puțin, dar sunt incapabili să facă vreun efort pentru asta.

Poate fiindcă nu pricep că fericirea e așa de simplă? Oare ce voia fata aceea în blugi, cu tricou alb, care a trecut în goana mare? Ce putea fi atât de urgent ca s-o împiedice să admire splendida zi însorită, copilașii în cărucior, palmierii de pe marginea plajei?

„Nu mai fugi, copilă! Niciodată nu vei putea scăpa de cele două prezențe importante din viața oricărui om: Dumnezeu și moartea. Dumnezeu îți însoțește pașii, supărat pentru că vede că nu dai atenție miracolului vieții. Iar moartea? Tocmai ai trecut pe lângă un cadavru și nici măcar nu l-ai observat.”

Igor se plimba înapoi și încolo pe la locul crimei. La un moment dat, s-a gândit că, dacă tot dădea târcoale așa, o să trezească bănuieli; s-a hotărât să rămână la o distanță de douăzeci de metri și stătea sprijinit pe balustrada dinspre plajă, cu ochelari negri de soare (ceea ce nu era deloc suspect, nu numai din cauză că era soare, dar și pentru că ochelarii negri, într-un loc plin de celebrități, sunt sinonime cu statutul de Superclasă).

E foarte mirat să constate că se apropie prânzul și nimeni nu și-a dat seama că e un mort pe strada principală a orașului, care în acel moment se afla în centrul atenției întregii lumi.

O femeie și un bărbat se apropie acum de bancă, vizibil nervoși. Încep să se răstească la Frumoasa Adormită; sunt părinții fetei, care, văzând că nu muncește, o fac cu ou și cu oțet. Bărbatul o scutură cam violent. Imediat, femeia se apleacă și-i acoperă câmpul vizual.

Igor știe exact ce o să se întâmple de acum încolo.

Mama țipă. Tatăl scoate brusc telefonul mobil din buzunar și se depărtează agitat câțiva pași. Mama își scutură copila, corpul care nu dă semne că ar reacționa. Trecătorii se apropie; acum da, poate să-și scoată ochelarii și să se apropie și el, nu e decât un curios din mulțime.

Mama plânge, cu fata în brațe. Un tânăr o dă la o parte și încearcă respirația gură la gură, dar renunță repede - chipul Oliviei a căpătat deja o paloare vineție.

— Ambulanța! Ambulanța!

Mai multe persoane formează același număr, toți se simt utili, importanți, vor să dea o mână de ajutor. Se aude deja sunetul sirenei din depărtare. Mama plânge din ce în ce mai tare, o tânără încearcă s-o îmbrățișeze și-i cere să se liniștească, dar ea o împinge. Cineva încearcă să ridice cadavrul, altcineva îi spune să lase fata pe bancă, e prea târziu pentru orice fel de ajutor.

— Supradoză, probabil, comentează cineva lângă el. Tineretul ăsta e pierdut.

Cei care au auzit dau din cap aprobativ. Igor stă impasibil și asistă la venirea echipajului de salvare, care scoate aparatele din mașină și îi aplică fetei șocuri electrice, un medic mai experimentat supraveghează totul fără o vorbă, știe că nu mai e nimic de făcut, dar nu vrea ca subalternii lui să fie acuzați de neglijență. Coboară targa, apoi o urcă în ambulanță, mama se agață de fată, ei încearcă s-o oprească, dar până la urmă i se permite să suie, și pleacă în goana mare.

Din clipa în care soții au descoperit cadavrul și până la plecarea vehiculului n-au trecut mai mult de cinci minute. Tatăl încă mai este acolo, tulburat, nu știe încotro s-o

apuce, nici ce să facă. Fără să știe cu cine vorbea, omul care își dăduse cu părerea despre droguri se duce la el și-i repetă versiunea lui:

— Stați, domnule, liniștit. Asta se întâmplă zilnic pe aici.

Tatăl nu reacționează. Stă cu celularul deschis în mână și privește în gol. Ori nu i-a înțeles vorbele, ori nu știe ce se întâmplă în fiecare zi, ori e atât de șocat încât a ajuns într-o dimensiune necunoscută, unde nu există durere.

Așa cum a apărut din nimic, tot așa mulțimea dispare. A rămas doar bărbatul cu celularul deschis și omul cu ochelarii negri în mână.

— O cunoșteți pe victimă? întreabă Igor.

Nu primește răspuns.

Mai bine face ca ceilalți - s-o ia la vale pe Croisette și să vadă ce se mai petrece la Cannes în dimineața aceea însorită. La fel ca tatăl fetei, nu știe exact ce simte: a distrus o lume pe care nu va putea nicicând s-o refacă, oricât de puternic ar fi. Oare Ewa merită? Din pânțelele acelei copile - Olivia, îi știa numele și asta îl deranja foarte mult, fiindcă nu mai era un chip oarecare din mulțime - ar fi putut ieși un geniu care să descopere remediul cancerului sau care să încheie un tratat pentru ca în sfârșit lumea să trăiască în pace. Ucisese nu doar o persoană, ci întregi generații viitoare care s-ar fi putut naște din ea. Ce făcuse? De ce? Oare iubirea, oricât de mare și de puternică ar fi fost, putea justifica fapta lui?

A greșit cu prima victimă. N-o să ajungă niciodată știre de presă, iar Ewa nu va înțelege niciodată mesajul.

Nu te mai gândi, faptul e consumat. Ești pregătit să mergi mai departe, atunci mergi. Copila o să înțeleagă că moartea nu i-a fost inutilă, a fost un sacrificiu în numele iubirii celei mari. Uită-te în jur, vezi ce se întâmplă în oraș, poartă-te ca orice alt om - fiindcă ai deja felia ta de suferință în viață, și meriți acum un pic de consolare și de liniște.

Bucură-te de Festival. Ești pregătit.

Chiar dacă ar fi fost echipat de plajă, i-ar fi fost greu să ajungă la malul mării. După cum se vedea, hotelurile aveau dreptul la fâșii mari de plajă și pe nisip împrăștiaseră șezlonguri, reclamele proprii și chelneri, iar gărzile lor de securitate le cereau celor care voiau să pătrundă acolo cheia de la hotel sau orice fel de identificare ca oaspete. Alte fâșii din plajă erau ocupate cu corturi mari albe în care cine știe ce producător de film sau marcă de bere ori produs cosmetic era lansat ca noutate la ceea ce se numea „prânz”. Aici oamenii erau îmbrăcați normal, prin „normal” înțelegându-se o șapcă pe cap, o cămașă colorată și pantaloni de culoare deschisă pentru bărbați; bijuterii, rochițe ușoare, bermude și pantofi cu tocul jos pentru femei.

Ochelari negri pentru ambele sexe. Și nici vorbă de etalare excesivă a corpului, fiindcă Superclasa a trecut de mult de vârsta la care să faci așa ceva, orice gest demonstrativ poate fi considerat ridicol sau, mai bine zis, jalnic.

Igor mai observă un amănunt: telefonul celular. Piesa cea mai importantă din tot arsenalul.

E important să primești mesaje sau telefoane în fiecare minut, să-ți întrerupi conversațiile ca să răspunzi la un telefon care de fapt nu era deloc urgent, să stai să tot butonezi texte uriașe prin așa-numitele SMS-uri. Toți au uitat că aceste inițiale înseamnă servicii de mesaje scurte, rapide (*short message service*), și foloseau mica tastatură ca și cum ar fi fost o mașină de scris. E lent, produce disconfort, poate provoca leziuni serioase la încheieturile degetelor, dar ce contează toate astea? Nu numai la Cannes, ci în lumea întreagă, în același moment, spațiul e inundat de scrisorici de felul „Bună ziua, iubire, m-am trezit cu gândul la tine și sunt fericit că ești în viața mea”; „Ajung în zece minute, pregătește-mi te rog prânzul și vezi dacă au fost trimise hainele la spălătorie”, „Petrecerea aici e plicticoasă rău, dar nu am unde să mă duc în altă parte, tu unde ești?”

Chestii pe care le scrii în cinci minute și le spui în doar zece secunde, dar așa e lumea. Igor știe prea bine despre ce e vorba, fiindcă el câștigă sute de milioane de dolari datorită faptului că telefonul nu mai e un mijloc de comunicare cu ceilalți, ci un fir de speranță, iluzia că nu ești singur, un mod de a arăta cât ești de important.

Iar mecanismul acesta conduce lumea spre demența absolută. Printr-un sistem ingenios creat la Londra, pentru numai cinci euro pe lună, o centrală trimite mesaje standard la fiecare trei minute. Când știi că vei sta de vorbă cu cineva pe care vrei să-l impresionezi, e de ajuns să formezi numărul mai înainte și să activezi sistemul. Și atunci sună telefonul, îl scoți repede din buzunar, îl privești iute și spui că mesajul poate să mai aștepte (sigur că poate: nu era scris decât „conform cu cererea” și ora). Astfel, interlocutorul se simte mai important, iar afacerile avansează mai repede pentru că știe că se află în fața unei persoane ocupate. Trei minute mai târziu, discuția este iar întreruptă de un nou mesaj, presiunea crește, iar abonatul poate decide dacă merită să-și închidă telefonul pentru cincisprezece minute sau să spună că e foarte ocupat și astfel să scape de o companie neplăcută.

Într-o singură situație telefonul trebuie să fie obligatoriu închis. Nu la cinele oficiale, nu când te duci la teatru, nu într-o sală de cinema, nu în momentul celei mai dificile arii de operă; cu toții am auzit deja câte un celular sunând în fiecare din aceste cazuri. Singurul caz în care oamenii se sperie cu adevărat și se gândesc că telefonul poate deveni un pericol este când urcă într-un avion și aud aceeași minciună: „Telefoanele mobile trebuie să fie închise pe tot parcursul zborului, deoarece pot provoca interferențe cu aparatele de la bordul avionului.”

Toți cred și se supun indicațiilor personalului de bord.

Igor știe când fusese creat mitul acesta: cu ani în urmă, când companiile aeriene se chinuiau să vândă cu orice preț convorbirile din avion. Zece dolari minutul, folosind

același sistem de transmisie ca și celularul. Nu ținuse - dar legenda continua, au uitat s-o șteargă de pe lista pe care stewardesa o citește înainte de decolare. Ceea ce nu știe nimeni era că la fiecare zbor se găsesc cel puțin doi, trei pasageri care uită să-și închidă telefoanele. Că laptopurile pot accesa internetul cu același sistem care-i permite unui telefon mobil să funcționeze. Niciodată, în nici un loc din lume nu căzuse vreun avion din această cauză.

Acum încearcă să modifice o parte din această minciună fără să-i șocheze pe pasageri, menținându-și în același timp prețurile exorbitante: celularele pot fi folosite dacă se utilizează sistemul de navigație al avionului. Prețul era de patru ori mai mare. Nimeni nu a explicat vreodată ce înseamnă „sistemul de navigație al avionului”. Dar, dacă cineva vrea să se lase păcălit astfel, e problema lui.

Își continuă plimbarea. Ceva în ultima privire a acelei copile l-a deranjat, dar preferă să nu se gândească.

Alți angajați ai pazei de coastă, **alți** ochelari negri, mulți bikini pe nisip, multe rochii de culoare deschisă și bijuterii la dejunuri, o grămadă de oameni grăbiți, care păreau să aibă ceva foarte important de făcut în ziua aceea, **alți** fotografi răspândiți pe la fiecare colț încercând să realizeze sarcina imposibilă de a găsi ceva inedit, alte ziare și reviste gratuite despre ce se întâmplă la Festival, **alți** distribuitori de pliante destinate bieților muritori care nu fuseseră invitați în corturile albe, sau făcându-le reclamă restaurantelor aflate sus pe deal, departe de toate evenimentele, unde se auzea foarte puțin despre ce se întâmpla pe Croisette, unde fotomodelele mchiriau apartamente pentru tot sezonul, sperând că vor fi chemate la vreo probă care le va schimba pentru totdeauna viața.

Nimic ieșit din comun. Nimic imprevizibil. Dacă se hotărăște acum să intre la unul dintre acele „prânzuri”,

nimeni n-ar îndrăzni să-i ceară actul de identitate sau invitația, pentru că încă era devreme, iar organizatorilor le era mereu teamă ca nu cumva să aibă un eveniment cu sala goală. Dar într-o jumătate de oră, dacă era cazul, paza primea ordine exprese să nu lase să intre decât fete frumoase neînsoțite.

De ce să nu încerce?

Se supune impulsului de moment - la urma urmei, are o misiune de îndeplinit. Coboară pe una dintre aleile ce dau pe plajă, aceea care în loc să sfârșească pe nisip, conduce la un cort mare și alb cu ferestre de plastic și aer condiționat, mobile de culoare deschisă, scaune și mese în mare parte goale. Un paznic îl întreabă dacă are invitație, iar el răspunde afirmativ. Se preface că ar căuta-o prin buzunare. O recepționeră în roșu întreabă dacă-l poate ajuta cu ceva.

El întinde cartea de vizită - antetul companiei lui telefonice, Igor Malev, președinte. Susține că sigur se află pe listă, dar probabil că a lăsat invitația la hotel - venea de *la mai multe întâlniri și uitase să o ia* cu el. Recepționeră îi urează bun-venit și-l invită să intre; învățase să-i judece pe oameni după haine, și știa că „președinte” înseamnă același lucru în toată lumea. În plus, un președinte de companie rusească! **Toți** știu că rușilor, când sunt bogați, le place să arate că înoată în bani. Nu mai trebuia să verifice lista.

Igor intră, se duce la bar - într-adevăr, cortul e foarte bine utilat, are și ring de dans -, cere un suc de ananas, fiindcă se potrivește la culoarea din jur.

Dar mai ales fiindcă în mijlocul cupei înfrumusețate cu o mică umbrelă japoneză albastră se află un pai negru.

Se așază la una din multele mese goale. Printre invitați, destul de pușini, se află și un bărbat trecut de 50 de ani, cu părul vopsit, bronzat artificial, cu corpul din cale-afară de „lucrat” în sălile de gimnastică ce promet tinerețea veșnică. Poartă un tricou prăpădit și stă lângă doi bărbați

îmbrăcați în costume impecabile. Cei doi îl fixează cu privirea, iar Igor întoarce capul - deși continuă să fie atent la masa respectivă, dar mai discret, protejat de ochelarii negri. Cei doi în costum continuă să-l măsoare pe nou-venit, dar își pierd destul de repede interesul.

Numai Igor continuă să fie interesat.

Bărbatul nu are mobilul pe masă, deși ceilalți doi răspund fără oprire la ale lor.

Dacă l-au lăsat ei să intre pe un tip ca ăsta, prost îmbrăcat, asudat, un urât care se crede frumusețea lumii și pe deasupra îi dau și o masă dintre cele mai bune... Dacă și-a închis celularul... Dacă un chelner îi tot dă târcoale și-l întreabă ce dorește... *Și dacă* bărbatul nici nu-l bagă în seamă, face doar un gest a lehamite cu mâna, Igor știe sigur că se află în fața unei persoane foarte, foarte importante.

Scoate din buzunar o bancnotă de 50 de euro și i-o dă garcon-ului care a venit să așeze tacâmurile și farfuriile pe masă.

— Cine e domnul cu tricoul acela albastru decolorat? și-i face semn cu privirea spre masa respectivă.

— Javits Wild. Un om foarte important.

Foarte bine. După cineva absolut ne semnificativ ca puștoaica de pe plajă, cineva ca Javits ar fi ideal. Nu cineva celebru, cineva important. Unul care face parte dintre cei care decid cine trebuie să stea sub lumina reflectoarelor și nu le pasă nici cât negru sub unghie cum arată, fiindcă știu cine sunt. Cei care trag de sforile marionetelor, ceea ce-i face să se creadă ființele cele mai privilegiate și invidiate de pe planetă, până într-o zi când se hotărăsc, din cine știe ce motiv, să taie aceste sfori și atunci păpușile cad, fără viață, fără putere.

Un tip din Superclasă.

Aceasta înseamnă: cineva cu prieteni fățarnici și mulți dușmani.

— încă o întrebare: ți se pare OK să distrugi lumi în numele unei mari iubiri?

Chelnerul râse.

— Dumneavoastră sunteți Dumnezeu, sau poate gay?

— Nici una, nici alta. Dar mulțumesc că mi-ai răspuns cu întrebarea asta.

Își dă seama că acționase greșit. În primul rând, pentru că nu are nevoie de sprijinul nimănui ca să justifice ceea ce face; e convins că, dacă toată lumea de pe planetă ar muri într-o singură zi, câțiva tot și-ar da viața în numele a ceva important. Așa a fost de la începutul începuturilor, când oamenii se sacrificau ca să-și hrănească tribul, când fecioarele erau oferite preoților pentru a potoli furia balaurilor și a zeilor. În al doilea rând, atrăsese atenția unui străin, arătând că era interesat de bărbatul de la masa alăturată.

O să uite, dar nu avea nevoie de riscuri inutile. Își spuse că la un festival ca ăsta era normal ca oamenii să vrea să știe cine e cutare sau cutare, și încă și mai normal era ca o asemenea informație să fie plătită. Mai făcuse asta de sute de ori, la tot felul de restaurante din lumea asta, și mai mult ca sigur că și alții făcuseră la fel – îl plătiseră pe *garçon* ca să afle cine era el, sau ca să obțină o masă mai bună, ori să trimită un mesaj discret. Chelnerii nu numai că sunt obișnuiți, dar speră să aibă astfel de clienți.

Nu, n-o să-și amintească de el. Se află în fața viitoarei lui victime; dacă reușește să-și ducă la bun sfârșit planul și dacă chelnerul va fi interogat, n-ar putea spune decât că în ziua respectivă singurul lucru ciudat a fost că cineva a întrebat dacă era OK să distrugi lumi în numele unei mari iubiri. Dar poate că nici fraza asta n-o să și-o amintească. Polițiștii o să întrebe: „Cum arăta?” „N-am fost prea atent. Dar nu era gay.” Polițiștii erau obișnuiți cu intelectualii francezi care alegeau de obicei barurile ca să facă sondaje și analize supercomplicate, de pildă despre sociologia unui festival de cinema. Așa că vor lăsa totul baltă.

Dar ceva tot îl deranja.

Numele. Cele două nume.

Mai ucisese înainte, cu armele și binecuvântarea țării lui. Nu știa câți oameni, fiindcă foarte rar le putuse vedea chipul și niciodată, dar absolut niciodată, nu întrebese cum îi chema. Pentru că, știindu-le numele, ești conștient că te afli în fața unei ființe omenești, nu în fața unui inamic. Numele îl transformă într-un individ unic și special, cu trecut și viitor, cu strămoși și posibili descendenți, cu victorii și înfrângeri. Oamenii sunt numele pe care le au, se mândresc cu ele, le repetă de mii de ori în cursul vieții și se identifică cu acele cuvinte. Este primul cuvânt pe care-l învață după „mama” și „tata”.

Olivia. Javits. Igor. Ewa.

Spiritul însă n-are nume, este adevăr pur, locuiește într-un corp o vreme și într-o bună zi îl părăsește fără ca Dumnezeu să întrebe „cine ești?” în clipa în care sufletul ajunge la Judecata de Apoi. Dumnezeu nu va întreba decât: „Ai iubit cât ai fost viu?” Asta e esența vieții: puterea de a iubi, nu numele pe care-l purtăm în pașapoarte, pe cărți de vizită, în buletine. Marii mistici își schimbau numele, uneori le dădeau cu totul uitării. Când l-au întrebat pe Ioan Botezătorul cine era, n-a spus decât: „Sunt glasul celui ce strigă în pustie.” Când l-a întâlnit pe ucenicul său întru credință, Isus n-a ținut seama că acela a răspuns toată viața la numele de Simon Pescarul, și a început să-i spună Petru. Moise îl întreabă pe Dumnezeu ce nume are: „Eu sunt cel ce sunt”, vine răspunsul.

Poate că ar trebui să caute pe altcineva. Ajungea o victimă cu nume: Olivia. Dar în clipa asta simte că nu mai poate da înapoi, deși este hotărât să nu mai întrebe niciodată cum se numește lumea pe care e gata s-o distrugă. Nu mai poate da înapoi fiindcă vrea să fie drept cu biata fată de pe bancă, așa de lipsită de apărare, o victimă atât de sigură și de dulce. Noua lui provocare - aproape athletic, cu păr acaju, asudat, cu o privire plictisită, emanând o putere care trebuie să fi fost foarte mare - e o încercare mult mai dificilă. Cei doi bărbați în costum nu

sunt numai consilierii lui; a observat că discret, cu coada ochiului, supraveghează tot localul fără să le scape nimic. Dacă vrea să fie demn de Ewa și drept cu Olivia trebuie să-și demonstreze curajul.

Își lasă paiul în paharul cu suc de ananas. Curând o să mai vină oameni. Acum va trebui să aștepte ca sala să se umple - ceea ce nu va dura mult. Tot așa cum nu-și făcuse nici un plan cum să distrugă o lume în plină stradă la Cannes, la lumina zilei, nici acum nu știe exact cum își va pune ideea în aplicare aici. Dar ceva îi spune că a ales locul perfect.

Gândul nu-i mai este la biata fată de lângă plajă; adrenalina îi e pompată în sânge la iuțeală, inima îi bate mai repede, este agitat și mulțumit.

Javits Wild nu avea să-și piardă timpul doar ca să mănânce și să bea degeaba, la unul dintre miile de prânzuri de gală la care era probabil invitat mereu. Dacă venise aici, venise pentru un motiv sau pentru o persoană.

Acest motiv sau această persoană, cu siguranță, avea să fie cel mai bun alibi al lui.

12:26 P.M.

Javits se uită la invitații care curg, la lumea foarte pestriță, și se gândește la același lucru:

„Ce câștig eu aș? N - m r\evolve de așa ceva. De iapt, am nevoie de foarte puțin de \a ceilalți - am tot ce vreau. Sunt celebru în lumea celor care cunosc cinematograful, am toate femeile pe care mi le doresc, deși ele știu că sunt urât și prost îmbrăcat. Nu mai pot eu că sunt așa! Am depășit faza când nu aveam decât un costum și când doar foarte rar reușeam să fac rost de o invitație a Superclasei (după ce mă ploconeam, imploram, promiteam) și mă pregăteam pentru un prânz dintr-astea de parcă ar fi fost lucrul cel mai important din lume. Astăzi știu că singurul lucru care variază sunt orașele; în rest, ce o să se întâmple aici e previzibil și plicticos.

O să vină unii să-mi declare că adoră ce fac eu. Alții o să-mi spună erou, și-mi vor mulțumi pentru ocaziile pe care le ofer veșnicilor perdanți. Femei frumoase și inteligente care nu se lasă păcălite de aparențe vor observa mișcarea din jurul mesei mele, îl vor întreba pe chelner cine sunt, și imediat o să găsească o modalitate de a se apropia de mine, convinse că singurul lucru care mă interesează e sexul. Toți, absolut toți, vor să-mi ceară ceva. Pentru asta mă elogiază, mă adulează, îmi oferă tot ce-și închipuie că mi-aș dori. Numai că tot ce-mi doresc eu acum e să fiu singur.

Am mai fost la mii de petreceri ca asta. Și n-am venit dintr-un motiv anume - cu excepția faptului că nu reușesc

să dorm, chiar dacă am venit până aici cu avionul meu particular, o minune a tehnicii în stare să zboare la peste unsprezece mii de metri altitudine direct din California până în Franța, fără a fi nevoie de escală pentru realimentare. I-am schimbat configurația originală din interior: cu toate că avionul putea transporta 18 persoane cu tot confortul posibil, am mai scos din fotolii și am redus numărul pasagerilor la șase, am lăsat cabina echipajului de patru persoane, dar e despărțită de rest. Tot timpul apare câte cineva care-mi cere: «Pot să merg cu dumneavoastră?» Iar eu am totdeauna la îndemână răspunsul adecvat: «N-am loc.»"

Javits își echipase noua jucărie cu prețul unei vile - 40 de milioane de dolari - cu două paturi, o masă pentru conferințe, cabină de duș, sistem audio Miranda (Bang&Olufsen aveau un design foarte bun și o excelentă campanie de relații publice, dar era deja de domeniul trecutului), două aparate pentru espresso, un cuptor cu microunde pentru echipaj și un cuptor electric pentru el (fiindcă detesta mâncarea reîncălzită). Javits bea numai șampanie, cine voia să împartă cu el o sticlă de Moet&Chandon 1961 era totdeauna bine-venit. Dar barul lui de la bordul avionului avea orice fel de băutură pentru invitați. Și două ecrane de 21 de inchi cu cristale lichide, gata oricând să expună cele mai recente filme, inedite pentru cinematografe în acel moment.

Avionul era unul dintre cele mai bune din lume (chiar dacă francezii insistau asupra faptului că Dassault Falcon avea mai multe calități), dar, oricâtă putere și bani ar fi avut, nu va reuși să schimbe toate ceasurile din Europa, în clipa aceea era 3:43 dimineața la Los Angeles, și abia acum începea să se simtă obosit cu adevărat. Făcuse o noapte albă, umblând de la o petrecere la alta, răspunzând la întrebările idioate cu care începe orice conversație:

— Cum a fost călătoria cu avionul?

La care Javits răspundea totdeauna cu o întrebare:

— De ce întrebați?

Cum oamenii nu știau prea bine ce să spună, zâmbeau galben și treceau la a doua întrebare de pe listă:

— Cât timp o să stați aici?

Dar Javits replica iar: „De ce?” Și se prefăcea că răspunde la celular, se scuza și se depărta împreună cu cei doi amici inseparabili.

Nimeni interesant pe aici. Dar cine ar putea fi interesant pentru cineva care are practic tot ce pot cumpăra banii? Încercase să-și schimbe prietenii, căutând oameni care nu aveau absolut nici o legătură cu lumea filmului: filozofi, scriitori, acrobați de circ, patroni de firme din sectorul alimentar. La început, totul era o perfectă lună de miere, până ce apărea inevitabila întrebare: „Ați putea citi scenariul scris de mine?” Sau a doua, la fel de inevitabilă: „Am un/o prieten/ă care dintotdeauna și-a dorit să fie actor/actriță. Ați putea să-l/s-o vedeți?”

Nu, n-ar putea, fiindcă îl deranjează. Are și alte lucruri de făcut în viață, în afară de munca lui. Obişnuia să zboare o dată pe lună până în Alaska, să intre în primul bar, să se îmbete, să mănânce pizza, să se plimbe în natură, să stea de vorbă cu bătrânii locuitori ai micilor așezări. Se antrena două ore pe zi în sala particulară de gimnastică, dar și așa era supraponderal, doctorii îi spusese că puteau apărea oricând probleme cardiace. Nu-i păsa de forma fizică, nu voia decât să-și mai descarce puțin tensiunea constantă care părea că-l zdrobește în fiecare clipă a zilei, să facă o meditație activă, să-și vindece rănilor sufletului. Când era la țară, îi întreba mereu pe localnicii cu care se întâlnea întâmplător cum era să duci o viață „normală”, pentru că uitase de mult cum era. Răspunsurile erau diferite, și în scurtă vreme a descoperit că era singur-singurel pe lume, deși tot timpul înconjurat de oameni.

A ajuns să-și facă o listă despre normalitate, bazată mai mult pe ce făceau oamenii decât pe răspunsurile lor.

Javits privește în jur. Mai încolo e un bărbat cu ochelari negri care bea un suc de fructe și pare străin de tot ce-l înconjoară - contemplă marea de parcă ar fi undeva departe de acel local. Bărbat bine, grizonat, îmbrăcat perfect. A venit printre primii, probabil știa cine era el, dar n-a făcut nici cel mai mic efort să vină să se prezinte. În plus, avea curaj să stea acolo singur! Singurătatea este la Cannes o anatemă, e sinonim cu faptul că nimeni nu se interesează de tine, de lipsa ta de importanță sau de relații.

Îl *pizmui*pe bărbatul ăla. Mai mult ca sigur că nu încăpea pe „lista lui de normalități” pe care o ținea mereu în buzunar. Părea independent, liber, și tare i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu el, dar era mult prea obosit pentru asta.

Se întoarce spre unul dintre „prieteni”:

— Ce înseamnă să fii normal?

— **Aveți** vreun conflict de conștiință? **Credeți** că ați făcut ceva ce nu trebuia?

Javits pusese o întrebare greșită unei persoane nepotrivite. Poate că acum însoțitorul lui o să creadă că se căia de cine știe ce pas făcut și dorea să înceapă o viață nouă. Nici vorbă. Și, chiar dacă s-ar fi căit, era prea târziu să se întoarcă la punctul de plecare; cunoștea regulile jocului.

— Eu doar întreb ce înseamnă să fii normal.

Unul dintre „prieteni” e deconcertat. Celălalt își continuă supravegherea, privind atent orice mișcare.

— Să trăiești ca un om care nu are nici un fel de ambiții, răspunde într-un târziu.

Javits scoate lista din buzunar și o pune pe masă.

— O am totdeauna la mine. Și o completez mereu cu lucruri noi.

„Prietenu” îi răspunde că nu se poate uita acum la ea, trebuie să fie atent la ce se întâmplă. Dar celălalt, mai relaxat și mai sigur pe el, citește cu glas tare:

Listă de lucruri normale:

- 1) E normal orice lucru care ne face să uităm cine suntem și ce dorim, astfel încât să putem munci ca să producem, să ne reproducem și să câștigăm bani.

- 2) E normal să ai reguli pentru un război sau conflict (Convenția de la Geneva).
- 3) Să te chinui ani în șir să faci o facultate pentru ca apoi să nu găsești de lucru.
- 4) Să lucrezi de la nouă dimineața până la cinci după-amiaza la ceva care nu-ți face nici cea mai mică plăcere, dar visând că peste treizeci de ani te vei pensiona.
- 5) Să ieși la pensie, să descoperi că nu mai ai energie ca să te bucuri de viață și să mori peste câțiva ani de plictiseală.
- 6) Să folosești botox.
- 7) Să înțelegi că puterea e mult mai importantă decât banii, iar banii sunt mult mai importanți decât fericirea.
- 8) Să-l ridiculizezi pe cel care caută fericirea în loc de bani și să-l numești „om lipsit de ambiție”.
- 9) Să compari obiecte precum mașini, case, haine și să definești viața în funcție de aceste comparații, în loc să încerci să afli adevăratul motiv pentru care ești viu.
- 10) Să nu vorbești cu necunoscuți. Să-ți bârfești vecinii.
- 11) Să consideri totdeauna că părinții au dreptate.
- 12) Să te căsătorești, să ai copii, să-ți duci traiul mai departe în familie, chiar dacă dragostea s-a sfârșit, susținând că e pentru binele copiilor (de parcă aceștia n-ar asista la certurile zilnice).
- 13) Să-i critici pe toți cei care încearcă să fie diferiți.
- 14) Să te trezești cu un deșteptător isteric la cap.
- 15) Să crezi în absolut tot ce este tipărit.
- 16) Să porți o bucată de material colorat la gât, fără nici un rost aparent, dar care răspunde la pomposul nume de „cravată”.
- 17) Să nu pui niciodată întrebări directe, chiar dacă celălalt, în ciuda digresiunilor, pricepe ce vrei să afli de la el.

- 18) Să-ți păstrezi zâmbetul pe buze când îți vine să plângi. Și să-ți fie milă de toți cei care își arată sentimentele.
- 19) Să consideri că arta merită o avere sau că nu merită absolut nimic.
- 20) Să disprețuiești tot ce n-a fost greu de obținut, pentru că n-a existat „sacrificiul necesar”, și deci probabil nu are calitățile cerute.
- 21) Să urmezi cerințele modei, oricât ar fi de ridicole și de incomode.
- 22) Să fii convins că orice celebritate are tone de bani strânși la ciorap.
- 23) Să investești mult în frumusețea exterioară și să nu-ți faci prea multe griji în ce privește frumusețea interioară.
- 24) Să te folosești de toate mijloacele posibile ca să arăți că, deși ești o persoană normală, ești infinit mai sus decât celelalte ființe omenești.
- 25) Într-un mijloc de transport în comun să nu privești niciodată o persoană drept în ochi, pentru că ai putea fi acuzat de hărțuire.
- 26) Când intri în ascensor, să te așezi cu fața spre ieșire, să te porți ca și cum ai fi singur, indiferent cât de plină e cabina.
- 27) Să nu râzi niciodată în hohote într-un restaurant, oricât de bună ar fi o glumă.
- 28) În emisfera nordică, să te îmbraci totdeauna conform cu anotimpul: cu mânecă scurtă primăvara (oricât de frig ar fi) și veston de stofă de lână toamna (oricât de cald ar fi).
- 29) În emisfera sudică, să acoperi pomul de Crăciun cu zăpadă artificială, chiar dacă iarna nu are nici o legătură cu nașterea lui Isus.
- 30) Pe măsură ce îmbătrânești, să te crezi stăpânul întregii înțelepciuni a lumii, chiar dacă n-ai trăit îndeajuns ca să știi ce e greșit și ce nu.

- 31) Să te duci la o sindrofie caritabilă și să crezi că așa ai contribuit la rezolvarea inechităților sociale din lume.
- 32) Să mănânci de trei ori pe zi, și când nu ți-e foame.
- 33) Să crezi că ceilalți sunt totdeauna mai buni în toate: sunt mai frumoși, mai capabili, mai bogați, mai inteligenți. E mult prea riscant să te aventurezi dincolo de propriile limite, mai bine stai și nu faci nimic.
- 34) Să folosești mașina ca pe o armă și ca pe o armură invincibilă.
- 35) Să înjuri în trafic.
- 36) Să crezi că toate greșelile fiului tău sunt din cauza anturajului pe care și l-a ales.
- 37) Să te căsătorești cu prima persoană care-ți oferă o poziție socială mai bună. Dragostea poate să aștepte.
- 38) Să spui mereu „am încercat”, chiar și atunci când n-ai încercat absolut deloc.
- 39) Să amâni să trăiești lucrurile cele mai interesante din viață până când nu te mai țin puterile pentru așa ceva.
- 40) Să eviți depresia cu doze zilnice mari de emisiuni TV.
- 41) Să crezi că poți fi *sigur de tot ce ai obținut*.
- 42) Să crezi că femeilor nu le place fotbalul, iar bărbaților nu le place să facă ordine și să gătească.
- 43) Să dai vina pe guvern pentru toate relele care se petrec.
- 44) Să fii convins că un om bun, decent, respectuos e privit de ceilalți ca un om slab, vulnerabil și ușor de manipulat.
- 45) Să fii de asemenea convins că un comportament agresiv și mitocănesc e sinonim cu o personalitate puternică.
- 46) Să-ți fie frică de endoscopic (ca bărbat) și de naștere (ca femeie).

„Prietenul" rîse:

— Trebuia să faceți un film pornind de la asta, comentează.

„încă unul. Nu pot să se gîndească la altceva. Habar n-au ce fac eu, desi stau tot timpul cu mine. Eu nu fac filme."

Un film începe întotdeauna cu cineva care vine din mediul respectiv - așa-numitul producător. A citit o carte sau i-a venit o idee trăsnet pe când conducea pe una din autostrăzile din Los Angeles, care în realitate nu este decât o mare suburbie în căutarea unui oraș. E singur deci, și în mașină, și în dorința de a transforma ideea aceea strălucită într-o formă ce poate fi văzută pe ecran.

Caută să descopere dacă drepturile de autor sunt încă disponibile. Dacă răspunsul e negativ, se îndreaptă spre alt produs - în fond se publică peste șaiszeci de mii de titluri pe an numai în Statele Unite. Dacă răspunsul e pozitiv, ia legătura prin telefon direct cu autorul și face cea mai mică ofertă posibilă - în general oferta e acceptată, fiindcă nu doar actorilor și actrițelor le place să fie asociate cu mașina de visuri: orice autor se simte mai important când cuvintele lui devin imagini.

Stabilesc să se întâlnească și să ia masa împreună. Producătorul spune că se află în fața „unei opere de artă extrem de cinematografică", iar scriitorul „e un geniu care merită recunoașterea unanimă". Scriitorul declară că a petrecut cinci ani din viață tot scriind la textul acela, și cere să conceapă el scenariul. „Nu e cazul, e un limbaj diferit" - vine răspunsul. „Dar o să fiți mulțumit de rezultat."

Și completează: „Filmul o să rămână fidel cărții." Ceea ce este o mare minciună, gogonată, de care amândoi sunt conștienți.

Scriitorul se gîndește că de data asta o să fie nevoit să accepte condițiile care-i sunt propuse, dar își spune că data viitoare va fi altfel. Acceptă. Producătorul îi demonstrează că trebuie să se asocieze unui studio important

pentru finanțarea proiectului. Zice că o să-i aibă pe cutare și pe cutărică dintre celebrități în rolurile principale - o altă minciună, repetată la nesfârșit fiindcă da totdeauna rezultate atunci când trebuie să îmbrobodești pe cineva. Cumpără așa-numita „opțiune”, adică plătește vreo 10 mii de dolari ca să obțină copyrightul pentru trei ani de zile. Și apoi ce se va întâmpla? „Ei bine, o să plătim de zece ori suma asta, iar dumneata o să ai dreptul și la 2% din beneficii.” Cu asta se termină partea financiară a discuției, deoarece scriitorul crede că o să câștige o avere.

Dacă ar fi întrebat un prieten, ar fi aflat că la Hollywood contabilii reușesc să demonstreze că un film NICIODATĂ nu obține beneficii.

Prânzul se termină cu producătorul care se grăbește să scoată din dosar un contract imens, întrebând dacă îl poate semna imediat, fiindcă studioul trebuie să știe că are într-adevăr un produs în mână. Scriitorul, cucerit de procent (inexistent) și de posibilitatea de a-și vedea numele înscris pe panoul unui cinematograf (și asta tot inexistentă, fiindcă tot ce va obține va fi o linie de credit, „bazată pe cartea...”), semnează fără a sta mult pe gânduri.

Deșertăciunea deșertăciunilor, totul e deșertăciune și nimic nu e nou sub soare, o spunea Solomon acum trei mii de ani.

Producătorul începe să bată pe la porțile studiourilor. E destul de cunoscut, așa că unele se deschid, dar nu totdeauna i se acceptă sugestiile. În caz că e refuzat, nici măcar nu-și dă osteneala să mai stabilească o întâlnire cu scriitorul - îi trimite o scrisoare spunând că în pofida entuziasmului său, industria cinematografică încă nu înțelege *felul acela de povestire, și că-i înapoiază contractul* (pe care el nu l-a semnat, desigur).

Dacă propunerea e acceptată, producătorul merge la omul aflat pe treapta cea mai de jos, cea mai puțin costisitoare, a ierarhiei: la scenarist. Cel care-și va petrece zile, săptămâni, luni rescriind de nenumărate ori ideea

originală sau adaptând cartea la versiunea ecranizată. Scenariștii sunt trimiși la producător (niciodată la autorul cărții), iar el are obiceiul să respingă automat prima schiță, convins fiind că scenaristul poate face ceva mai bun. Alte săptămâni de cafea, insomnie și visuri pentru tânărul talent (sau bătrânul profesionist - aici nu există jumătăți de măsură) care reface scenariul, respins sau transformat de producător (iar scenaristul se întreabă: „Dacă tot știe să scrie mai bine ca mine, de ce nu se apucă?” Dar în clipa aceea se gândește la salariu și se întoarce la calculator fără să se mai plângă).

În sfârșit, textul e aproape gata: acum producătorul cere să fie scoase aluziile politice care pot aduce neazuri dacă ai un public mai conservator; să mai fie adăugate niște săruturi, femeilor le place asta. Povestea să aibă cap, corp și coadă, să aibă un erou care-i face pe toți să plângă cu sacrificiul și devotamentul lui. Cineva să piardă persoana iubită la începutul filmului și s-o regăsească la sfârșit. În fond, marea majoritate a scenariilor poate fi rezumată în câteva propoziții:

Bărbatul iubește o femeie. Bărbatul o pierde pe femeie. Bărbatul o regăsește pe femeie.

Nouăzeci la sută din filme sunt variații ale acestor trei propoziții.

Filmele care încalcă această regulă trebuie să conțină foarte multă violență ca să compenseze, sau multe efecte speciale, pentru a impresiona publicul. Iar formula, testată deja de mii de ori, învinge mereu; așa că de ce să riști.

Înarmat cu o poveste pe care o consideră bine scrisă, încotro se va duce producătorul?

La studioul care a finanțat proiectul. Numai că studioul are o listă lungă de filme care trebuie difuzate în sălile de cinema - din ce în ce mai puține - din toată lumea. Și îi cere să aibă puțină răbdare, sau să caute un distribuitor independent - dar nu înainte de a-l pune pe producător

să semneze alt contract uriaș (care prevede chiar și drepturi exclusive pentru „în afara planetei Terra”) care îl numește responsabil pentru banii cheltuiți.

„Și în clipa asta intră în scenă oameni ca mine.” Distribuitorul independent de film, care poate merge pe stradă fără a fi recunoscut, deși la petrecerile din breaslă **toți** știu cine e. E omul care n-a descoperit tema, n-a urmărit scenariul, n-a investit nici un chior.

Javits e intermediarul. El e distribuitorul de filme!

Îl primește pe producător în micul lui birou (faptul că are un avion mare, casă cu piscină, invitații la tot ce se întâmplă în lume este exclusiv pentru confortul personal - producătorul nu merită nici o apă minerală măcar). Ia DVD-ul cu filmul și-l duce acasă. Se uită la primele cinci minute. Dacă-i place, stă până la final - dar asta se întâmplă o dată la fiecare o sută de produse prezentate. În cazul acesta, cheltuiește zece cenți pe o convorbire telefonică și îi comunică producătorului să revină la data cutare, ora cutare.

„Să semnăm o înțelegere”, spune el, ca și cum i-ar face o favoare imensă. „Îl distribui eu.”

Producătorul încearcă să negocieze. Vrea să știe în câte săli de cinema, în câte țări, care sunt condițiile. Întrebări absolut inutile, fiindcă știe dinainte ce-i vor auzi urechile: „Depinde de primele reacții ale publicului de probă.” Produsul e arătat unui public selectat din toate straturile sociale, oameni care au fost aleși unul câte unul de companiile de cercetări specializate. Rezultatul e analizat de profesioniști. Dacă este pozitiv, **alți** zece cenți sunt cheltuiți pe o nouă convorbire telefonică și a doua zi Javits îl primește cu încă trei exemplare uriașe ale contractului și așa voluminos. Producătorul cere timp pentru ca avocatul lui să citească. Javits spune că nu are nimic împotriva, dar, cum trebuie să încheie programul sezonului, nu poate garanta că atunci când va reveni, nu a lansat alt film pe circuit.

Producătorul citește atunci numai clauza care arată cât va câștiga. E mulțumit de ce vede și semnează. Nu vrea să piardă ocazia asta.

Au trecut deja mulți ani de când s-a așezat la masă ca să discute cu scriitorul despre problema asta, așa că a uitat și nu-și dă seama că acum este exact în aceeași situație.

Deșertăciunea deșertăciunilor, totul e deșertăciune și nimic nu e nou sub soare, a spus-o Solomon încă de acum trei mii de ani.

Când vede localul umplându-se de oameni, Javits se întreabă iar ce caută el acolo. Deține controlul a peste cinci sute de săli de cinema din Statele Unite, are contract de exclusivitate cu alte cinci mii în toată lumea, unde șefii locali sunt obligați să cumpere tot ce li se pune pe tavă, chiar dacă uneori au pierderi. Un singur film cu succes de casă poate compensa cu mult alte cinci care ar avea sălile goale. Depind de Javits, mega-distribuitorul independent, eroul care reușise să spargă monopolul marilor studiouri, devenind o legendă în lumea filmului.

Nu se întrebaseră niciodată cum dăduse o asemenea lovitură vitejească; atâta timp cât oferea un mare succes la fiecare cinci eșecuri (media marilor studiouri era un mare succes la nouă eșecuri), o asemenea întrebare nu avea nici cea mai mică importanță.

Numai Javits știa cum reușise să fie așa de norocos. Tocmai de asta nu ieșea niciodată fără cei doi „prieteni” ai lui, care în clipa aceea preluaseră sarcina de a răspunde la telefoane, de a fixa mtâlniri, de a accepta invitații. Deși nici unul nu avea mușchii gorilelor plantate de regulă la ușă, făceau cât o armată. Fuseseră antrenați în Israel, serviseră în Uganda, Argentina și Panama. În timp ce unul era ocupat cu celularul, celălalt se uita tot timpul în jur - îi măsura pe toți din priviri, nu-i scăpa nici un gest, nici o mișcare. Lucrau pe rând, pentru că, asemenea celor care

fac traduceri simultane și controlorilor de zbor, au nevoie de o pauză la fiecare cincisprezece minute.

Ce făcea el la „prânzul” acela? Putea să fi rămas la hotel să încerce să doarmă, e prea obosit de toate lingușelile alea, de elogii, de faptul că trebuie să spună, surâzător, din zece în zece minute, să nu i se dea nici o carte de vizită, fiindcă o va pierde. Dacă insistau, le cerea să fie amabili să se adreseze uneia dintre secretare (cazate în mod corespunzător în alt hotel de lux de pe Croisette, fără dreptul de a dormi, atente la telefonul care suna fără oprire, răspunzând mereu la corespondența electronică trimisă de sălile de cinema din lumea întreagă, corespondență care apărea tot timpul însoțită de propuneri cum ar fi mărirea penisului sau posibilitatea de a avea orgasme repetate - în pofida tuturor filtrelor contra mesajelor nedorite). Folosind un cod secret al gesturilor, dădea din cap către unul dintre asistenții lui, care oferea adresa și telefonul secretarei, sau dimpotrivă, spunea că i se terminaseră cărțile de vizită.

Ce face el la „prânzul” ăsta? La ora asta dormea la Los Angeles, oricât de târziu ajungea de la vreo petrecere. Javits știe răspunsul, dar nu vrea să-l accepte: îi e frică să rămână singur. îl invidiază pe bărbatul sosit singur care a început să-și soarbă cocktailul, cu privirea pierdută, aparent relaxat, fără grija de a se preface ocupat sau important. Se hotărăște să-l invite la un pahar. Dar vede că a dispărut.

Și atunci simte o pișcătură.

„Țânțari. De asta urăsc eu petrecerile pe plajă.”

Când se scarpină, dă de un ac foarte fin. Se uită în spate, și la o distanță de vreo doi metri, între o grămadă de invitați care se distrau, un negru cu păr de Jamaican hohotea, în timp ce mai multe femei îl priveau cu respect și dorințe ascunse.

E prea obosit ca să accepte provocarea. Mai bine-l lasă pe negru să facă pe bufonul, dacă doar așa îi poate impresiona pe cei din jur.

— Idiot.

Cei doi însoțitori observă imediat schimbarea subită a poziției bărbatului care i-a angajat să-l apere pentru 435 de dolari pe zi. Unul își duce mâna la umărul drept, unde o armă automată se află într-o ascunzătoare imposibil de observat sub haină. Celălalt se ridică și cu o săritură discretă (până la urmă, erau la o petrecere) se așază între negru și el.

— Nu e nimic, spuse Javits. O glumă proastă.
Le arată acul.

Idioții ăia erau pregătiți pentru atacuri cu arme de foc, pumnale, agresiuni violente, amenințări cu atentate. Intrau totdeauna primii în *camerele de hotel, gata* să tragă dacă *trebuia*. Știau când cineva e înarmat (un obicei din ce în ce mai frecvent în multe părți ale lumii) și nu-l scăpau din ochi până nu se convingeau că nu reprezenta o amenințare. Când Javits lua ascensorul, era flancat de cei doi, care parcă-și sudau trupurile și creau un fel de perete. Nu-i văzuse niciodată scoțând pistolul, l-ar fi scos doar pentru a-l folosi. În general, rezolvau problemele cu o privire și câteva cuvinte spuse-n șoaptă.

Probleme? Nu avusese niciodată probleme, de când îi găsisse pe cei doi „prieteni”. Simpla lor prezență părea să îndepărteze spiritele rele și intențiile dușmănoase.

— Bărbatul care a intrat printre primii aici și s-a așezat singur la masa aia - spuse unul. Era înarmat, nu?

Celălalt mormăie ceva de genul: „E posibil.” Dar dispăruse deja de o bună bucată de vreme de la petrecere, ieșind pe ușa principală. Și culmea este că fusese tot timpul ținut sub observație, fiindcă nu știau încotro se uită ochii aceia ascunși după ochelarii negri.

Se liniștesc. Unul se întoarce la treaba lui și răspunde la telefoane, celălalt îl fixează pe negrul Jamaican care-i întoarce privirea fără pic de teamă. E ceva ciudat cu tipul ăla; dar, dacă mai încearcă să facă vreo prostie, n-o să mai aibă dinți în gură. Totul avea să fie făcut cu maximum

de discreție, pe plajă, departe de privirile tuturor, doar de unul dintre ei, în timp ce celălalt rămânea de pază. Astfel de provocări pot fi doar de fațadă, obiectivul adevărat fiind să îndepărteze body guardul de victimă. Erau obișnuiți cu trucul ăsta fumat...

— Totul e în ordine...

— Ba nu-i deloc în ordine. Chemați ambulanța. Nu-mi mai pot mișca mâna.

12:44 P.M.

c

Vta^e noroc!

La orice se aștepta ea în dimineața aceea, mai puțin să se întâlnească cu bărbatul care - era sigură - avea să-i schimbe viața. Dar iată-l acolo, cu aerul lui nepăsător dintotdeauna, stă cu doi prieteni, fiindcă oamenii puternici nu au nevoie să arate cât sunt de importanți, nici măcar bodygarzi n-au.

După Maureen, oamenii de la Cannes puteau fi împărțiți în două categorii:

- a) bronzații, care-și petreceau toată ziua la plajă (poate pentru că erau deja învingători), și foloseau un card de acreditare solicitat în zonele exclusiviste ale Festivalului. Când veneau la hotelurile lor, îi așteptau mai multe invitații - marea majoritate aruncate la gunoi.
- b) palizii, care alergau de la un birou la altul, asistau la probe, vedeau filme excepționale, care se pierdeau însă din cauza excesului de oferte sau tolerau adevărate orori pentru că le puteau asigura un loc sub soare (printre cei bronzați), deoarece cei care le făcuseră cunoștea pe cine trebuie.

Javits Wilds se fălește cu un bronz de invidiat.

Evenimentul care pune stăpânire pe acel orașel din sudul Franței timp de douăsprezece zile, care face toate prețurile să explodeze, care le permite doar mașinilor cu autorizație specială să circule pe străzi, care umple

aeroportul de avioane private, portul de iahturi și plajele de fotomodele nu e format numai dintr-un covor roșu, flancat de fotografii, covorul pe care pășesc marile stele spre intrarea în Palais des Festivals et des Congress.

Cannes nu e despre modă, e despre cinema!

Deși luxul și strălucirea sunt cele mai evidente, adevăratul suflet al Festivalului este uriașa piață paralelă industriei filmului: cumpărători și vânzători veniți din lumea întreagă se întâlnesc ca să negocieze produse finite, investiții, idei. Într-o zi normală, se fac 400 de proiecții în tot orașul - majoritatea în apartamentele închiriate pentru sezon, cu oameni împrăștiați pe lângă paturi în poziții incomode, plângându-se de căldură și cerând apă minerală și tratament preferențial - organizatorii sunt cu nervii la pământ, dar totdeauna cu un zâmbet înghețat pe buze. Trebuie să accepte tot, să îplinească toate dorințele, pentru că e important să scoți în lume un lucru la care ai lucrat ani buni.

În timp ce aceste 4 800 de noi producții luptă pe viață și pe moarte pentru a ieși din camera de hotel și a fi proiectate în sălile de cinema, lumea visurilor începe să meargă în sens contrar: noile tehnologii câștigă teren, oamenii nu mai ies atât de mult din casă din pricina nesiguranței, a muncii în exces, a canalelor de televiziune - unde pot alege între circa 500 de filme pe zi, pentru o sumă derizorie.

Mai rău încă: în zilele noastre internetul îi îngăduie oricui să fie cineast. Portaluri specializate prezintă filme cu bebeluși mergând, bărbați și femei decapitați în războaie, femei care-și arată farmecele numai pentru plăcerea de a ști că cineva de departe va avea un moment de plăcere solitară, accidente reale, scene de sport, prezentări de modă, clipuri filmate cu camera ascunsă care încearcă să creeze situații jenante pentru nevinovații care trec pe dinaintea lor.

Sigur, oamenii încă mai ies din casă. Dar preferă să cheltuiască la restaurante și pe haine de marcă - restul

se găsește pe ecranele televizoarelor sau pe computerele personale.

Filme. A rămas într-un trecut îndepărtat epoca în care toți își aminteau cine a câștigat Palme d'Or. Acum, dacă întrebăm cine a câștigat anul trecut, nici măcar obișnușii Festivalului nu sunt în stare să-și amintească. „Un român oarecare”, spunea unul. „Nuu, sunt sigur că a fost un german”, zicea altul. Se duceau pe furiș să consulte catalogul și descopereau că fusese un italian - al cărui film pesemne a rulat numai în cinematografele de artă.

Sălile de cinema, care după o perioadă de concurență acerbă cu centrele de închirieri de casete video reușiseră să-și revină binișor, par să fie iarăși în declin - bătându-se acum ba cu filmele pe DVD oferite gratuit odată cu ziarul, ba cu filmele de pe internet - piraterie universală. Asta face ca difuzarea să fie încă și mai complicată: dacă o lansare de ultimă oră este considerată o investiție foarte mare pentru vreun studio, aceștia impun ca filmul să ruleze în maximum de săli posibile în același timp, nemailăsând loc nici unei alte noi producții să-și încerce norocul.

Pușinii aventurieri care se hotărăsc să-și asume riscul - în ciuda tuturor semnalelor negative - descoperă mult prea târziu că nu e de ajuns să ai un produs foarte bun pe mână. Pentru ca un film să ajungă în marile capitale ale lumii, el trebuie promovat, dar costurile sunt prohibitive: anunțuri pe o pagină întreagă în ziare și reviste, recepții, consilieri de presă, turnee de promovare, echipe din ce în ce mai scumpe, echipament de filmare din ce în ce mai sofisticat, din ce în ce mai pușini specialiști. Cea mai mare problemă: cineva care să difuzeze produsul finit.

Cu toate acestea, în fiecare an are loc acest pelerinaj dintr-un loc în altul; întâlniri fixate dinainte, Superclasa atentă la orice altceva, numai la ce se proiectează pe ecran nu, companii interesate să plătească o zecime din prețul corect numai ca să-i facă unui cineast „onoarea” de a-i prezenta opera la televizor, cererile exprese ca orice replică

ce ar putea leza ideea de familie să fie refăcută, exigența unei noi editări, promisiunile (nu totdeauna onorate) că peste un an vor semna un contract dacă va fi schimbat complet scenariul și reorientat către o temă anume.

Oamenii ascultă, acceptă - pentru că nu au de ales. Superclasa poruncește în lume, are argumente dulci, voci suave, zâmbete delicate și hotărâri definitive. Ea știe totul. Ea acceptă sau respinge. Ea are puterea.

Iar puterea nu negociază cu nimeni, poate doar cu ea însăși. Și totuși, nu e totul pierdut. În lumea ficțiunii, ca și în lumea reală, există totdeauna un erou.

Iar Maureen privește mândră: eroul se află înaintea ochilor ei! Marea întâlnire care în sfârșit va avea loc peste două zile - după aproape trei ani de muncă, visuri, telefoane, drumuri la Los Angeles, cadouri, cereri către prietenii ei de la Banca Favorurilor, intervenția unui fost iubit care-i fusese coleg la cursurile de cinematografie și care considerase că era mult mai sigur să lucrezi la o revistă specializată decât să riști să-ți pierzi capul sau banii.

„O să vorbesc cu el”, îi spusese fostul iubit. „Dar Javits nu depinde de nimeni, nici măcar de jurnaliștii care pot înălța sau îngropa produsele lui. E deasupra tuturor acestor lucruri: ne-am gândit odată să facem un reportaj ca să descoperim cum se face că atâția difuzori îi mănâncă din palmă, dar nici un angajat de-al lui n-a vrut să stea de vorbă cu noi. Eu o să-i spun, dar nu pot să insist.”

A vorbit și chiar l-a convins să vadă *Secretele din pivniță*. A doua zi, a primit un telefon și era anunțată că aveau să se întâlnească la Cannes.

Maureen nici n-a crâcnit - n-a îndrăznit să spună că ea se afla la doar zece minute cu taxiul de biroul lui Javits. Au stabilit o întâlnire în acest orașel francezesc. Și-a cumpărat un bilet de avion până la Paris, apoi a luat un tren care a făcut o zi întreagă până la destinație, i-a arătat foaia de rezervare unui recepționar ciufut de la un hotel

de mâna a cincea, s-a instalat într-o cameră single în care trebuia să sară peste valize când voia să se ducă la baie, a aranjat - tot cu fostul iubit - să obțină câteva invitații la câteva evenimente de categoria a doua: reclama la un nou tip de votcă sau lansarea unei noi colecții de tricouri; era prea târziu să obțină intrarea la Palais des Festivals et des Congres.

Cheltuise mai mult decât își permitea, călătorise mai mult de douăzeci de ore fără pauză, dar avea cele zece minute ale ei.

Și era sigură că până la urmă va ieși cu un contract și cu viitorul asigurat. Sigur, industria cinematografică trecuse printr-o criză, și ce dacă? Filmele (deși mai puține) nu continuau să aibă succes? Orașele nu erau pline de afișe care anunțau premiere? Iar revistele cu celebrități despre ce scriu? Despre actori! Maureen știa - mai bine zis, era convinsă - că moartea cinematografului fusese decretată de multe ori, dar ea continua să supraviețuiască. „Cinematografia s-a dus” când a apărut televiziunea. „Cinematografia s-a dus” când au apărut centrele de închirieri de casete video. „Cinematografia s-a dus” când internetul a permis accesul site-urilor de piraterie. Dar cinematografia era acolo, pe străduțele micului oraș mediteranean care-și datora faima tocmai Festivalului.

Acum, totul era să profite de norocul care-i căzuse din cer.

Și să accepte tot, absolut tot. Javits Wild e aici. Javits îi văzuse deja filmul. Subiectul avea tot ce-i trebuia ca să aibă succes: explorările sexuale, voluntare sau impuse, erau în mare vogă în mass-media, din pricina mai multor cazuri cu ecou mondial. Era numai bun momentul pentru ca afișele pentru *Secretele din pivniță* să fie expuse în rețeaua controlată de el.

Javits Wild, rebelul cu o cauză, omul care revoluționa felul în care filmele ajungeau la marele public. Numai Robert Redford încercase ceva asemănător, cu Sundance

Film Festival, organizat pentru cineaști independenți - dar după zeci de ani de eforturi Redford nu a reușit să spargă uriașa barieră care mișca sutele de milioane de dolari prin Statele Unite, Europa și India. Javits Wild însă era un învingător.

Javits Wild, salvatorul cineaștilor, marele mit, aliatul minorităților, prietenul artiștilor, noul mecena care folosea un sistem inteligent (ei îi era complet necunoscut, știa doar cât de eficient era) pentru a ajunge în toate sălile lumii.

Javits Wild o invitase la o întrevedere de zece minute, a doua zi. Asta voia să spună, pur și simplu, că acceptase proiectul ei, iar acum totul nu era decât o chestiune de detaliu.

„Accept tot. Absolut tot”, își repetă.

Bineînțeles că în zece minute Maureen nu va reuși să spună absolut nimic - prin ce trecuse în timpul celor opt ani (adică un sfert din viața ei) în care se dedicase producției de film. Inutil să menționeze că făcuse cursurile de cinematografie, regizase câteva reclame comerciale, făcuse două scurtmetraje călduros primite la cinematografele din provincie sau în cluburile alternative din New York. Sau că, pentru a lua milionul de dolari necesar unei producții profesioniste, își ipotecase casa moștenită de la părinți. Că aceasta era singura ei șansă, pentru că nu mai avea altă casă de ipotecat.

Urmărise cu atenție cariera celorlalți colegi și prieteni de la curs, care după lupte aprige aleseseră lumea confortabilă a reclamelor comerciale - din ce în ce mai prezente - sau cine știe ce post obscur, dar sigur, într-una din multele companii care produceau seriale de televiziune. După ce micile ei lucrări fuseseră bine primite, a început să viseze mai sus, și nu se mai putea întoarce înapoi.

Era convinsă că are o misiune: să transforme lumea într-una mai bună pentru generațiile care vor veni. Să se alăture altora, aiudoma ei, să arate că arta nu era numai

un fel de divertisment, de amuzament pentru o societate pierdută. Să vorbească despre defectele celor care conduc lumea, să salveze copiii care acum mureau de foame în cine știe ce loc din Africa. Să vorbească despre problemele mediului înconjurător. Să pună capăt nedreptății sociale.

Desigur, era un proiect ambițios, dar era sigură că încăpățânarea ei o s-o ajute să-l ducă la bun sfârșit. Pentru asta trebuia să-și purifice sufletul, și totdeauna recurgea la cele patru forțe care o călăuzeau: iubire, moarte, putere și timp. Trebuie să iubim, fiindcă suntem iubiți de Dumnezeu. Ne trebuie conștiința morții, ca să înțelegem bine viața. Trebuie să luptăm ca să creștem - dar fără a cădea în capcana puterii astfel obținute, fiindcă știm că nu înseamnă nimic. Și, în sfârșit, trebuie să acceptăm că suflerul nostru - chiar dacă e veșnic - este în acest moment prins în plasa timpului, cu avantajele și limitele lui.

Era prinsă în plasa timpului, dar putea să facă ceea ce-i plăcea și o entuziasma. Iar prin filmele ei va reuși să-și aducă contribuția la lumea care părea că se dezintegrează în jurul ei, să schimbe realitatea, să-i preschimbe pe oameni.

Când a murit tatăl ei, după ce se plânsese toată viața că nu avusese șansa să facă ce-și dorise cel mai mult, ea a înțeles ceva foarte important: transformările au loc tocmai în asemenea momente de criză.

Nu i-ar fi plăcut ca viața ei să se termine ca a lui. Nu i-ar fi plăcut să-i spună fiică-sii: „Am vrut, a fost o clipă în care am putut, dar n-am avut curajul să risc totul.” Când a primit moștenirea, a înțeles imediat că-i fusese dată pentru un singur motiv: să o ajute să-și îplinească destinul.

A acceptat provocarea. Spre deosebire de alte adolescente care nu-și doreau decât să devină actrițe celebre, visul ei era să spună povești pe care generațiile următoare să le poată încă vedea, să se bucure de ele și să viseze. Marele ei exemplu era *Citizen Kane*: primul film al unui

om de radio care a vrut să critice un puternic magnat al presei americane, un film clasic nu numai pentru subiectul lui, dar mai ales pentru că s-a luptat din greu, a inovat și a creat pentru a depăși problemele etice și tehnice ale vremii. A fost de ajuns un simplu film pentru ca nimic să nu mai poată fi uitat.

„Primul lui film.”

Este posibil să reușești chiar de la început. Chiar dacă autorul lui, Orson Welles, n-a mai făcut nimic la fel de bun. Chiar dacă el a fost dat uitării (așa se întâmplă) și e discutat doar la cursurile de cinema: mai mult ca sigur, în curând cineva avea să „redescopere” geniul lui. *Citizen Kane* n-a fost singura moștenire lăsată: Orson Welles a demonstrat că era de ajuns ca primul pas să fie excelent pentru a primi oferte toată viața.

O să profite de aceste oferte. Și-a promis să nu uite niciodată greutățile prin care trecuse, și să facă din viața ei un mijloc de proslăvire a omului.

Și, cum nu există decât un prim film, și-a concentrat toate forțele, toate rugăciunile, toată energia emoțională într-un singur proiect. Spre deosebire de prietenii ei, care trăiau trimițând scenarii, propuneri, idei și ajungeau să lucreze la mai multe lucruri deodată fără a ajunge la un rezultat, Maureen s-a dedicat cu trup și suflet filmului *Secretele din pivniță*, povestea a cinci călugărițe care cunosc un maniac sexual. În loc să încerce să-l convertească la mântuirea creștină, își dau seama că singurul dialog posibil este să accepte normele lumii lui aberante, și se hotărăsc să-și dăruiască trupurile pentru a-l face să înțeleagă marea lui Dumnezeu prin iubire.

Planul ei era simplu: actrițele de la Hollywood, oricât de celebre, dispar din distribuții când ajung pe la 35 de ani. Mai apar o vreme în paginile revistelor cu vedete, sunt văzute pe la licitații în scopuri caritabile, pe la marile petreceri, se asociază unor cauze umanitare, și când își dau seama că nu li se mai acordă atenție se căsătoresc,

divorțează, creează scandaluri publice - pentru încă câteva /uni sau săptămâni' sau zi/e *de glorie*. Or, în perioada asta dintre șomaj și dispariția totală, banii nu mai au nici o importanță: ar accepta orice ca să se vadă iar pe ecran.

Maureen a luat legătura cu femeii care erau la mare căutare cu mai puțin de zece ani în urmă, iar acum simțeau cum le fuge pământul de sub picioare - aveau nevoie cu disperare să se întoarcă la viața lor de dinainte. Scenariul era bun; l-a trimis impresarilor, care cereau salarii absurde și-i trânteau imediat un „nu” sec. Următorul pas a fost să se ducă la ușa fiecăreia; să spună că are deja banii pentru proiect, și atunci toate au acceptat - dar cerând să se păstreze secretul faptului că primiseră să lucreze aproape gratis.

Într-o industrie ca aceea, era imposibil să pornești gândind mediocru. Când și când, în visele ei, apărea fantoma lui Orson Welles: „încearcă imposibilul. Nu începe de jos, pentru că ești deja jos. Urcă repede, înainte să ți se ia scara. Dacă ți-e frică, fă o rugăciune, dar mergi înainte.” Avea o povestire foarte bună, un casting de calitate și știa că ea trebuia să producă ceva care să fie primit de marile studiouri și de distribuitori, fără să facă vreun rabat la calitate.

Era posibil și obligatoriu ca arta și comerțul să meargă mână în mână.

Restul nu mai conta: criticii adepți ai masturbării mentale care adorau filme pe care nimeni nu le înțelegea, micile circuite alternative unde în fiecare seară același grupușor de oameni ieșeau de la film și colindau barurile până-n zori, fumând și comentând o singură scenă (a cărei semnificație era probabil complet diferită de cea avută în vedere în momentul filmării); regizori care țineau conferințe, explicând ce trebuia să înțeleagă publicul; mtâlniri ale sindicatelor care se plâneau că statul nu sprijinea cinematografia națională. Manifeste în reviste intelectuale, rod al unor reuniuni interminabile, în care apăreau același plângeri despre dezinteresul guvernului în a sprijini arta.

Câte o notiță, ici și colo, publicată în ziarele de mare tiraj și în general citită doar de cei interesați sau de familia celui în cauză.

Cine schimbă lumea? Superclasa. Cei care *fac*. Cei care intervin în comportamentul, în inimile și în mintea celui mai mare număr posibil de oameni.

De asta îl voia pe Javits. Voia un Oscar. Voia la Cannes. Și cum, pentru a obține toate astea o abordare „democratică” era imposibilă - ceilalți nu voiau decât să-și dea cu părerea despre cel mai bun mod de a face ceva, fără a-și asuma vreodată vreun risc -, ea a jucat pur și simplu ultima carte. Și-a făcut o echipă, a rescris luni întregi scenariul, i-a convins pe cei mai buni (și necunoscuți) regi-zori de platou, figuranți, actori pentru rol secundar să i se alăture, aproape fără bani, promițându-le în schimb că vor fi remarcați. Toți rămâneau cu gura căscată când le vedeau pe primele cinci actrițe principale („bugetul trebuie să fie foarte, foarte mare!”), cereau salarii mari la început, dar până la urmă se lăsau convinși că participarea la acel proiect avea să fie foarte importantă pentru CV-urile lor. Maureen credea mult în ideea ei și entuziasmul ăsta părea să-i deschidă toate ușile.

Mai lipsea ultimul pas, cel decisiv. Nu este de ajuns ca un scriitor sau un muzician să facă ceva de calitate, important e și ca opera să nu mucegăiască pe vreun raft ori în vreun sertar.

E nevoie de maximă vi-zi-bi-li-ta-te!

A trimis o copie unei singure persoane: Javits Wild. Și-a pus în mișcare toate relațiile. S-a umilit, dar a reușit să avanseze. A fost ignorată, dar asta nu i-a micșorat curajul. A fost rău tratată, dată afară, dar a continuat să creadă că era posibil, fiindcă pusese fiecare picătură din sângele ei în ceea ce făcuse. Până și fostul ei iubit a intrat în scenă, și atunci Javits Wild a stabilit o întâlnire.

E cu ochii pe el la prânzul acela, gustând anticipat momentul pe care-l vor petrece împreună, peste două zile.

Deodată observă că rămâne paralizat, cu privirea pierdută în gol. Unul dintre prieteni se uită în spate, în jur, cu mâna sub haină. Celălalt scoate celularul și începe să butoneze isteric.

S-o fi întâmplat ceva? Nu: cei care se află mai aproape își continuă conversația, beau, se bucură de încă una din zilele Festivalului, de petreceri, de soare și de trupuri frumoase.

Unul dintre cei doi bărbați încearcă să-l ridice și să-l sprijine ca să meargă, dar Javits nu poate face nici o mișcare. N-are ce să fie... A băut prea mult, probabil. Oboseală. Stres.

N-are cum... Venise de atât de departe, era așa de aproape și...

Din depărtare, se aude o sirenă. O fi poliția, care deschide drum prin traficul veșnic congestionat pentru cine știe ce personalitate importantă.

Unul dintre cei doi pune un braț al lui Javits pe umărul lui, și-l ia pe sus spre ieșire. Sirena se apropie. Celălalt tip, tot cu mâna sub haină, se uită în toate direcțiile. La un moment dat privirile li se întâlnesc.

Javits e dus pe sus de unul dintre prietenii lui, iar Maureen se întreabă cum reușește cineva care pare așa de fragil să care trupul acela uriaș fără nici un efort.

Sunetul sirenei se oprește chiar în fața cortului. În momentul acela Javits dispăruse deja împreună cu unul dintre prieteni, dar al doilea vine spre ea, tot cu mâna sub haină.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă speriată.

Anii de muncă cu actorii o învățaseră că figura individului din fața ei părea de piatră, ca aceea a unui asasin profesionist.

— IZhrmneata știi ce s-a întâmplat - vocea are un accent pe care ea nu-l poate identifica.

— Am văzut că i s-a făcut rău. Ce s-a întâmplat?

Individul nu-și scoate mâna din haină. În clipa asta, Maureen are o idee care poate preschimba un mic incident într-o mare șansă.

— Pot să vă ajut? Pot merge până la el?

Mâna pare să se relaxeze ușor, dar privirea îi scrutează fiecare mișcare.

— Vin cu dumneavoastră. Îi cunosc pe Javits Wild. Suntem prieteni.

A părut o veșnicie, dar n-a durat probabil decât o fracțiune de secundă până ce omul s-a întors și a ieșit în fugă spre Croisette, fără să răspundă.

Maureen stă pe gânduri. De ce spusese că ea știa ce se întâmplase? Și de ce, dintr-odată, își pierduse orice interes pentru ea?

Ceilalți meseni nu au observat absolut nimic - cu excepția sunetului sirenei, pe care probabil l-au pus pe seama vreunui accident. Dar sirenele nu se potrivesc cu veselie, cu soarele, cu băutura, cu conversațiile, cu femeile și bărbații frumoși, cu oamenii palizi și cu cei bronzăți. Sirenele aparțin altei lumi, unde există accidente, atacuri de inimă, dureri, crime. Sirenele nu le trezeau nici cel mai mic interes celor de acolo.

Maureen nu mai stă pe gânduri. Se întâmplase ceva cu Javits, iar asta era un dar al sorții. Fuge spre ușă și vede o ambulanță mergând în viteză pe banda interzisă traficului, cu sirena urlând.

— E prietenul meu! îi spune unui bodyguard de la intrare. Unde a fost dus?

Omul îi dă numele unui spital. Fără a mai sta pe gânduri, Maureen dă fuga la un taxi. Peste zece minute, își dă seama că nu există taxiuri în oraș, cu excepția celor chemate de portarii hotelurilor, contra unor bacșișuri grase. Cum nu are bani la ea, intră într-o pizzerie, se uită pe o hartă, și află că trebuie să continue să alerge cel puțin o jumătate de oră.

Alergase toată viața, ce mai conta acum.

12:53 P.M.

^ 3 u n ă z i u a .

— Bună ziua, răspunde una dintre ele. Dar nu mai e ora douăsprezece.

Exact cum și-a închipuit. Cinci fete care semănau cu ea. Toate machiate, cu picioare lungi, ocupate cu celularele și cu SMS-urile lor.

N-au ce să-și spună, pentru că se recunosc ca suflete gemene, care au trecut prin aceleași greutăți, acceptând loviturile de K.O. fără să crâcnească, înfruntând aceleași provocări. Toate vor să creadă că un vis nu are termen limită de împlinire, că viața se poate schimba de la o oră la alta, momentul potrivit le așteaptă, le e pusă la încercare voința.

Probabil că toate se certaseră cu familia, care era sigură că fata va ajunge să se prostitueze.

Toate suiseră deja pe scenă, trecuseră prin experiența agoniei și extazului de a vedea publicul înaintea lor, știau că oamenii stăteau cu ochii ațintiți asupra scenei, simțiseră electricitatea din aer și aplauzele de la sfârșit. Toate își închipuiseră de sute de ori că vreun VIP se afla în sală, și într-o bună zi or să fie căutate la cabină, după spectacol, cu ceva mai concret decât propuneri de a lua masa împreună, de a oferi numărul de telefon, ceva mai mult decât simple felicitări pentru extraordinara muncă depusă.

Toate acceptaseră deja trei-patru invitații, până ce au înțeles că asta nu ducea nicăieri, cel mult în patul unui

bărbat de obicei cam bătrâior, puternic, dar interesat numai de cuceriri. Și în general căsătorit, ca orice bărbat interesant.

Toate aveau un iubit tânăr, dar dacă cineva le întreba de starea civilă, spuneau: „Liberă și fără obligații.” Toate credeau că țin situația sub control. Toate auziseră de sute de ori că aveau talent, lipsea doar ocazia, și iată, în fața lor se afla persoana care avea să le transforme complet viața. Toate crezuseră asta de câteva ori. Toate căzuseră în capcana excesului de încredere și se considerau stăpâne pe situație până a doua zi, când își dădeau seama că la numărul de telefon primit răspundea o secretară acră care în ruptul capului nu le-ar fi făcut legătura cu șeful.

Toate amenințaseră deja că vor spune tuturor că fuseseră înșelate, că vor vinde povestea ziarelor de scandal. Nici una nu făcuse așa ceva, fiindcă erau încă în faza lui „nu mă pot compromite în lumea artistică”.

Probabil că una sau două trecuseră și prin încercarea din *Alice în Țara Minunilor*, iar acum voiau să arate familiei că erau mai capabile decât se credea. Pesemne că familiile își văzuseră deja fiicele în reclamele, posterele sau afișele împrăștiate prin oraș și, după scandalurile de la început, erau absolut convinse că soarta fetelor lor era una singură:

Strălucire și *glamour*.

Toate și-au spus că visul era posibil, că într-o zi li se va recunoaște talentul, până ce au înțeles că nu există decât un singur cuvânt magic în această ramură:

„Relații.”

Toate își oferiseră generos *book-urile* de prezentare imediat ce ajunseseră la Cannes. Acum stăteau cu ochii pe celular, frecventau locurile accesibile, încercau să intre în locurile inaccesibile, visau că cineva le va invita la petrecerea de la noapte, sau că li se va oferi premiul cel mare: covorul roșu de la Palais des Congres. Însă acesta era poate visul cel mai greu de realizat - atât de greu, că nici

măcar nu și-l șopteau lor înșiși, pentru ca sentimentele de respingere și de frustrare să nu ajungă să le distrugă veselia pe care era musai s-o afișeze în fiecare clipă, chiar și atunci când nu erau deloc mulțumite.

Relații.

După nenumărate întâlniri greșite, vor reuși să găsească până la urmă vreuna care să ducă undeva. De aceea erau acolo. Pentru că aveau relații, și un producător din Noua Zeelandă le chemase. Nici una nu întreba de ce; nu știau decât că trebuie să fie punctuale, fiindcă nimeni nu avea timp de pierdut, darămite oamenii din această industrie. Numai ele aveau timp berechet, cele cinci fete din sala de așteptare, ocupate cu celularele sau cu revistele, trimițând emoționate SMS-uri ca să verifice dacă mai fuseseră invitate undeva în ziua aceea, încercând să vorbească cu prietenii, fără să uite să le spună că în clipa aceea erau de fapt ocupate, aveau o întâlnire foarte importantă cu un producător de film.

Gabriela a fost a patra persoană chemată. A încercat să citească în ochii primelor trei ce anume se întâmplase înăuntru, fără să întrebe direct, dar toate erau... actrițe. Erau în stare să ascundă orice sentiment de bucurie sau de tristețe. Se îndreptau hotărâte spre ieșire, le doreau celorlalte „succes” cu glas sigur, parcă ar fi spus: „Nu e cazul să mai aveți emoții fetelor, chiar nu mai e nimic de pierdut... Rolul este deja al meu.”

Unul din pereții apartamentului era acoperit cu pânză neagră. Pe jos, cabluri electrice de tot felul, lumini acoperite cu o armătură de sârmă, unde montaseră un fel de umbrelă cu o pânză albă atârând în față. Echipament de sunet, monitoare, o cameră video. Prin colțuri erau sticle cu apă minerală, valize de metal, trepieduri, foi de hârtie aruncate, un computer. Așezată pe jos, o femeie cu ochelari, de vreo 35 de ani, tocmai îi răsfoia *book-ul*.

— Oribil, spune, fără s-o privească. Oribil.

Gabriela nu știe ce să facă. Poate să pretindă că n-a auzit, să se ducă în colțul unde un grup de tehnicieni discută cu însuflețire în timp ce-și aprind țigară de la țigară sau să rămână pur și simplu pe loc.

— Urăsc cheștiile-astea, continuă femeia.

— Eu sunt.

A fost imposibil să-și țină gura. Alergase o jumătate de Cannes, stătuse aproape două ore în sala de așteptare, visase încă o dată că viața avea să i se schimbe pentru totdeauna (deși deliruri ca acestea erau din ce în ce mai stăpânite, acum nu mai trăia cu aceeași intensitate momentul), și nu mai avea nevoie de ceva care s-o deprime complet.

— Știu, răspunse femeia, fără a-și lua ochii de la fotografii. Cred că au costat o avere. Sunt unii care trăiesc făcând *book-uh*, CV-uri, dau cursuri de teatru, mă rog, își câștigă banii din vanitatea unora ca dumneata.

— Dacă credeți că e așa oribil, de ce m-ați chemat?

— Pentru că avem nevoie de cineva oribil.

Gabriela râse. În sfârșit, femeia își ridică privirea și o măsoară din cap până-n picioare.

— Mi-a plăcut cum te îmbraci. Urăsc femeile vulgare. Visul Gabrielei se întorcea. Inima începu să-i bată.

Femeia îi întinde o hârtie.

— Du-te la punctul marcat.

Apoi, întorcându-se spre echipă:

— Stingeți țigările! Închideți fereastra ca să nu intre zgomotul!

„Punctul marcat” era o cruce făcută cu bandă adezivă galbenă pe jos. În felul acesta luminile nu trebuiau rearanjate, camera nu trebuia mutată - actorul se afla în locul indicat de echipamentul tehnic.

— Am transpirat, e cald aici. Pot să merg la baie să-mi dau cu puțin fond de ten, să-mi refac un pic machiajul?

— De putut, sigur că poți. Dar, când te întorci, n-o să mai fie timp să înregistrăm. Trebuie să dăm materialul ăsta înainte de a se întuneca.

Toate celelalte fete au pus probabil aceeași întrebare și au obținut același răspuns. Mai bine să nu mai piardă timpul - își scoate ușor un șervețel din geantă și-și tamponează fața, în timp ce pornește spre marcaj.

Un asistent se duce în fața camerei, iar Gabriela luptă cu timpul, încercând să citească măcar o dată, înainte, tot ce era scris pe jumătatea aceea de pagină.

Proba numărul 25, Gabriela Sherry, Agenția Thompson.
„Douăzeci și cinci?”

— Motor, spune femeia cu ochelari,
încăperea rămase într-o liniște absolută.

— „Nu, nu cred că e adevărat ce-mi spui. Nimeni nu poate comite o crimă fără motiv.”

— încă o dată. Vorbești cu iubitul dumitale.

— „Nu. Nu cred că e adevărat ce-mi spui! Nimeni nu poate comite o crimă, așa, fără nici un motiv.”

— Cuvântul „așa” nu e în text. Chiar crezi că scenaristul care a muncit luni de zile, nu s-a gândit să pună și „așa”? Nu cumva l-a eliminat fiindcă l-a găsit inutil, superficial, fără rost?

Gabriela respiră adânc. Nu mai are nimic de pierdut, cu excepția răbdării. Acum o să facă ce știe ea mai bine - o să plece, o să meargă la plajă sau o să se întoarcă acasă ca să mai doarmă puțin. Trebuie să fie odihnită și în formă la petrecerile de diseară.

Un straniu, delicios calm pune stăpânire pe ea. Dintr-odată se simte protejată, iubită, mulțumită că este vie. Nimeni n-o obligă să stea acolo, să îndure iar toate umilințele alea. Pentru prima oară în toți anii aceia, e conștientă de puterea ei, pe care credea că n-a avut-o niciodată.

— „Nu, nu cred ce-mi spui. Nimeni nu poate comite crime fără motiv.”

— Următoarea frază.

Ordinul nu mai era necesar. Gabriela continua oricum.

— „Mai bine mergem la un doctor. Cred că ai nevoie de ajutor.”

— „Nu”, dădu replica femeia cu ochelari, care juca rolul „iubitului”.

— „Bine. Nu mergem la doctor. Hai să ne plimbăm puțin, iar tu îmi vei spune ce anume se întâmplă. Eu te iubesc. Dacă pe lumea asta nimănui nu-i mai pasă de tine, mie-mi pasă.”

Frazele de pe foaie se terminaseră. Toți rămăseseră tăcuți. O ciudată forță pusese stăpânire pe acea încăpere.

— Spune fetei care urmează că poate pleca - poruncește femeia cu ochelari unuia dintre cei prezenți.

O fi cu adevărat ce crede ea că este?

— Te duci la extremitatea din stânga a plajei unde se află portul de la capătul falezei Croisette, în față la Allee des Palmiers. Acolo te așteaptă o ambarcațiune fix la 1:55 p.m., care te va duce la întâlnirea cu Mr. Gibson. Noi îi trimitem un video acum, dar lui îi place să cunoască personal oamenii cu care s-ar putea să lucreze.

Un zâmbet înflorește pe chipul Gabrielei.

— Am spus „s-ar putea”. N-am spus „va lucra” pur și simplu!

Dar zâmbetul tot nu dispăre. Gibson!

1:19 P.M.

w

Între inspectorul Savoy și medicul legist, întinsă pe o masă de oțel inoxidabil, se află o tânără frumoasă de vreo 20 de ani, complet goală.

E moartă.

— Sunteți sigur?

Legistul se îndreaptă spre o chiuvetă, tot de inox, își scoate mănușile de cauciuc, le aruncă la gunoi și deschide robinetul.

— Absolut sigur. Nici urmă de droguri.

— Atunci, ce s-a întâmplat? O fată așa de tânără să fi avut vreun atac de cord?

În sală nu se aude decât apa curgând.

„Pe ăștia nu-i duce capul decât la chestii absolut evidente: droguri, atac de cord, lucruri de-astea.”

Trage de timp cu spălatul mâinilor - puțin suspans nu strică în meseria asta. Își dă cu dezinfectant până sus pe brațe și aruncă la gunoi toate materialele consumabile pe care le folosea la autopsie. Apoi se întoarce și-i cere inspectorului să se uite atent la trupul fetei, de sus până jos.

— În amănunțime, fără nici un fel de pudoare; detaliile fac parte din profesia dumneavoastră.

Savoy examinează cu grijă întreg cadavrul. La un moment dat întinde mâna vrând să ridice un braț, dar legistul îl oprește.

— Nu trebuie s-o atingeți.

Privirea lui Savoy se plimbă peste trupul fetei. În acel moment știa câteva lucruri despre ea - Olivia Martins,

fată a unor portughezi, iubita unui tânăr fără vreo profesie anume, obișnuit al nopților de la Cannes, interogat în clipa aceea undeva departe de acel loc. Un judecător autorizase percheziția în apartamentul tânărului, unde găsiseră mici flacoane cu THC (tetrahidrocarbinol, principalul compus halucinogen al marijuanei, care în zilele noastre poate fi ingerat într-un amestec cu ulei de susan, ca să nu lase miros în jur și să aibă un efect mult mai puternic decât absorbția prin fum). Șase pliculețe cu câte un gram de cocaină fiecare. Urme de sânge pe un cearșaf care a fost deja trimis la laborator. Cel mult un mic traficant, un pârlit. Cunoscut al poliției, cu una, două condamnări la activ, dar fără să fi fost acuzat vreodată de violență fizică.

Olivia era frumoasă, chiar și moartă. Sprâncene groase, aer copilăresc, săni... „Nu trebuie să mă gândesc la asta. Sunt un profesionist.”

— Nu văd absolut nimic.

Legistul zâmbește - iar purtarea asta arogantă îl irită oarecum pe Savoy - și îi arată o urmă roșie, mică, imperceptibilă între umărul stâng și gâtul fetei.

Imediat, îi mai arată o urmă asemănătoare, pe partea dreaptă a torsului, între două coaste.

— Aș putea începe să vă descriu detaliile tehnice, cum ar fi obstrucția venei jugulare și a arterei carotide, în același timp în care o forță egală era aplicată asupra unui anumit fascicul de nervi, dar cu o asemenea precizie încât a produs paralizia completă a părții superioare a corpului...

Savoy nu răspunde. Legistul înțelege că nu e momentul să-și etaleze cunoștințele, nici să glumească cu o asemenea situație. își plânge de milă: avea de-a face cu moartea în fiecare zi, trăia înconjurat de cadavre și de oameni mohorâți, copiii lui nu vorbeau niciodată despre profesia tatălui lor, niciodată nu intervenea în discuție la petreceri, pentru că oamenii detestă să vorbească despre teme pe

care le consideră macabre. încă o dată se întrebă dacă nu cumva greșise când și-a ales profesia.

— Adică: a murit prin strangulare.

Savoy continuă să tacă. Minteia îi lucrează cu mare viteză: strangulare în plină stradă, pe Croisette, ziua în amiaza mare? Părinții fuseseră interogați, fata plecase de acasă cu marfa - ilegală, desigur, fiindcă vânzătorii ambulanți nu plăteau impozite, așa că li se interzicea să vândă.

„Dar asta n-are nici o legătură cu problema noastră.”

— Totuși, e ceva ciudat aici. La o strangulare normală, urmele apar pe cele două părți laterale, lângă umeri, adică scena clasică în care cineva apucă gâtul victimei în timp ce aceasta se zbate ca să scape. În cazul acesta, numai o mână, mai bine zis un singur deget a oprit sângele să ajungă la creier, în timp ce alt deget acționa în așa fel încât să paralizeze corpul, incapabil de vreo reacție. O tehnică ultrasofisticată, o cunoaștere perfectă a organismului omului.

— Ar fi posibil ca ea să fi fost omorâtă în altă parte și adusă pe banca unde am găsit-o?

— Dacă s-ar fi întâmplat asta, asasinul ar fi lăsat și alte urme pe corpul fetei, târând-o dintr-un loc în altul. A fost primul lucru pe care l-am cercetat, luând în calcul posibilitatea de a fi fost ucisă de o singură persoană. Apoi, fiindcă n-am găsit nimic, am căutat urme de mâini pe brațele și picioarele fetei, în eventualitatea că ar fi fost mai mulți criminali. Nimic. În plus, fără a intra prea mult în detalii tehnice, există anumite lucruri care se petrec în clipa morții și care lasă urme. Ca urina de pildă...

— Ce vreți să spuneți?

— Că fata a fost ucisă în locul unde a fost găsită. Că, după urma degetelor, numai o persoană a participat la crimă. Că-l cunoștea pe criminal, fiindcă nimeni n-a văzut-o încercând să fugă. Că el a stat așezat în stânga ei. Că trebuie să fi fost antrenat special pentru așa ceva, cu mare experiență în artele marțiale.

Savoy mulțumește dând scurt din cap și se îndreaptă repede spre ieșire. Pe drum, telefonează la comisariat, unde era interogat băiatul.

— Lăsați povestea cu drogurile - le spune el. Aveți de-a face cu un asasin profesionist. încercați să aflați ce și cât știe el despre artele marțiale. Vin și eu imediat acolo.

— Nu, răspunde o voce de la capătul firului. Du-te direct la spital. Cred că avem altă problemă.

J-escărușul zbura pe deasupra unei plaje din Golf, când văzu un șoarece. Coborî din cer și-l întrebă pe rozător:

— *Unde-ți sunt aripile?*

Fiecare vietate vorbește o limbă a ei, așa că șoarecele n-a înțeles ce-i spunea; dar a observat că dihonă din fața lui avea două chestii ciudate și mari care-i ieșeau din trup pe de lături.

„Trebuie să fie vreo boală”, gândi șoarecul.

Pescărușul și-a dat seama că șoarecele privea fix la aripile lui:

— *Sărăcuțul. A fost atacat de monștri care l-au lăsat surd și i-au furat aripile.*

Plin de milă, l-a luat ușor în cioc și l-a plimbat pe sus. „Măcar așa să-și mai aline dorul”, își zicea pescărușul în timp ce zburau. Apoi, cu multă grijă, l-a lăsat jos.

Șoarecele a fost, luni în șir, o ființă foarte nefericită: cunoscuse înălțimile, văzuse o lume vastă, frumoasă.

Dar încet, încet s-a obișnuit iar să fie un simplu șoarece, și a crezut că minunea care se întâmplase în viața lui nu fusese decât un vis.

Era o poveste din copilăria lui. Dar acum el se află în cer: poate vedea marea albastru-turcoaz, iahturile de lux, oamenii care par furnici acolo jos, corturile de pe plajă, dealurile, orizontul din stânga, după care se găseau Africa și toate problemele lui.

Pământul se apropie cu repeziciune. „Ori de câte ori poți, trebuie să privești oamenii de sus”, se gândește el. „Numai așa înțelegem adevărata lor dimensiune și micime.”

Ewa pare plictisită sau nervoasă. Hamid n-a știut nici odată ce-i trecea cu adevărat prin cap nevastei lui, deși erau împreună de peste doi ani. Dar, deși Cannes însemna un sacrificiu pentru toți, nu poate pleca acum din oraș înainte de data stabilită; ea trebuia să se fi obișnuit deja cu toate astea, fiindcă viața fostului ei soț nu părea așa de deosebită de a lui: mesele la care e obligat să participe, evenimentele pe care trebuie să le organizeze, mutările interminabile dintr-o țară în alta, de pe un continent pe altul, cu o altă limbă.

„Așa a fost mereu, sau... te pomenești că... nu mă mai iubește ca înainte?”

Gând interzis. Concentrați-vă asupra altor lucruri, vă rog.

Zgomotul motorului nu permite conversații, doar dacă folosesc căștile cu microfon. Ewa nici nu le-a scos din suportul din scaunul ei; chiar dacă el i-ar fi cerut să-și pună căștile ca să-i spună pentru a mia oară că era femeia cea mai importantă din viața lui, că o să facă tot posibilul să aibă o săptămână de vis la primul ei Festival, tot nu era posibil. Din pricina sistemului de sunet de la bord, discuția era totdeauna ascultată de pilot – iar Ewa detestă demonstrațiile de afecțiune în public.

Iată-i aici, în bolul acela de sticlă care aproape că a ajuns pe pistă. Se zărește deja imensul automobil alb, un Maybach, modelul cel mai sofisticat și mai scump din lume. Mai exclusivist decât Rolls-Royce-ul. Curând aveau să stea comod în interiorul lui, cu o muzică relaxantă, o consolă cu șampanie la gheață și cea mai bună apă minerală din lume.

Se uită la ceasul lui de platină, serie limitată, cu certificat, unul dintre primele modele produse într-o mică fabrică din Schaffhausen. Spre deosebire de femei, care pot cheltui averi întregi pe briliante, ceasul este singura bijuterie permisă unui bărbat de bun gust, și numai adevărații

cunoscători prețuiau valoarea acelui model care *apărea* atât de rar în revistele de lux.

Dar asta e o atitudine cu adevărat sofisticată: să știi ce *obiect e mai bun*, deși ceilalți nici n-au auzit vorbindu-se de el.

Și să faci tot ce e mai bun pe lume, în timp ce ceilalți își pierd o groază de timp criticându-te.

Era aproape două, trebuia să vorbească cu brokerul lui de la New York înaintea deschiderii sesiunii de la Bursa de Valori. Când o să ajungă, o să dea un telefon - numai un telefon - cu instrucțiunile din ziua aceea. Să câștigi bani „la cazino” - cum numea el fondurile de investiții - nu era sportul lui preferat; dar trebuia să se prefacă atent la ce făceau reprezentanții și inginerii lui financiari. Se bucurau *de protecția, sprijinul și vigilența șeicului, dar* chiar și așa era important să arate că era la curent cu ce se întâmpla.

Două telefoane și nici o instrucțiune anume de cumpărare sau vânzare de acțiuni. Pentru că energia lui se concentrase asupra a altceva; în după-amiaza aceea două actrițe - una importantă, cealaltă necunoscută - aveau să expună modelele lui pe covorul roșu. Desigur, are asistenți care se pot ocupa de tot, dar îi place să fie implicat personal, fie și pentru a-și reaminti mereu că fiecare amănunt este important, că n-a pierdut legătura cu baza pe care și-a construit imperiul. În afară de asta, vrea să-și petreacă restul timpului în Franța, încercând să profite cât mai mult de compania Ewei, prezentând-o unor persoane interesante, plimbându-se pe plajă, luând singuri prânzul într-un restaurant necunoscut în vreun orașel din împrejurimi, plimbându-se de mână prin viile care se zăresc la orizont, acolo jos.

Totdeauna s-a considerat incapabil să facă o pasiune pentru altceva în afară de munca lui, deși lista lui de cuceriri arăta o serie demnă de invidiat de relații cu femei încă

și mai de invidiat. Când a apărut Ewa, a devenit alt om: doi ani împreună, și iubirea lui era mai puternică, mai arzătoare ca oricând,

îndrăgostit.

El, Hamid Hussein, unul dintre creatorii de modă cei mai faimoși de pe planetă, fața vizibilă a unui imens conglomerat internațional de lux și *glamour*. El, care luptase împotriva a tot și toate, înfruntase prejudecățile - venea din Orientul Apropiat și avea o religie diferită -, folosise înțelepciunea ancestrală a tribului său pentru a putea supraviețui, a învăța și a ajunge în vârful lumii. Contrar a ceea ce își închipuiau despre el, nu venea dintr-o familie bogată, scăldată în petrol. Tatăl lui fusese negustor de stofe, și într-o bună zi intrase în grațiile unui șeic numai pentru că refuzase să se supună unui ordin.

Când șovăia în luarea vreunei hotărâri, îi plăcea să-și amintească de exemplul pe care-l primise în adolescență: să spui „nu” puternicilor, chiar dacă riști enorm. Aproape mereu făcuse mișcarea corectă. Și, în puținele ocazii când făcuse un pas greșit, a văzut că urmările nu erau așa de grave cum își imaginase.

Tatăl lui. Care n-a putut niciodată să asiste la succesul fiului său. Tatăl lui, care atunci când șeicul a început să cumpere teren după teren în acea parte a deșertului, ca să poată construi unul dintre cele mai moderne orașe din lume, a avut curajul să-i spună unuia dintre trimiși:

„Nu vând. Familia mea stă aici de secole. Aici ne-am îngropat morții. Aici am învățat să supraviețuim sub furtuni și invazii. Nu se vinde locul pe care Dumnezeu ți l-a dat ca să-l îngrijești pe lumea asta.”

Povestea i se învârtește prin minte.

Trimișii au mărit oferta de preț. N-au avut succes, s-au întors iritați și hotărâți să facă totul ca să-l scoată pe omul acela de acolo. Șeicul începea să-și piardă răbdarea - voia să înceapă imediat proiectul, avea planuri mari, prețul petrolului avea să crească pe piața internațională, banii

trebuiau folosiți înainte ca rezervele să se sfârșească și să fie imposibil să creeze o infrastructură atractivă pentru investițiile străine.

Numai că bătrânul Hussein continua să refuze orice ofertă pentru proprietatea lui. Până ce într-o zi șeicul s-a hotărât să vină să vorbească personal cu el.

— Pot să-ți ofer tot ce-ți dorești, îi zise vânzătorului de stofe.

— Atunci dați-i o educație bună băiatului meu. El are deja 16 ani, iar aici nu avem nici o perspectivă.

— Și, în schimb, dumneata îmi vinzi casa.

S-a lăsat o liniște interminabilă până ce l-a auzit pe tatăl lui spunând, privind-l țintă pe șeic, ceva ce nici-odată n-ar fi crezut că va auzi.

— Înălțimea Voastră are obligația să-i educe pe supușii săi. Eu nu pot să cumpăr viitorul familiei mele vânzându-i trecutul.

Își amintește că a văzut o tristețe imensă în privirea lui, când a continuat:

— Dacă fiul meu o să aibă măcar o șansă în viață, accept oferta voastră.

Șeicul a plecat fără o vorbă. A doua zi, a cerut să-i fie trimis băiatul negustorului ca să stea de vorbă cu el. A ajuns la palatul construit lângă vechiul port, după ce trecuse pe străzi închise, printre macarale metalice uriașe, pe lângă oameni care munceau fără zăbavă, prin cartiere întregi în curs de demolare.

Șeicul trecu direct la subiect:

— Știi că vreau să cumpăr casa tatălui tău. A mai rămas foarte puțin petrol în subsolul țării noastre și, înainte ca puțurile să-și dea ultima suflare, trebuie să scăpăm de dependența asta și să găsim alte căi. Vom arăta lumii că suntem în stare să vindem nu numai petrol, ci și servicii. Dar, pentru a face primii pași, trebuie să facem câteva reforme importante, cum ar fi să construim un aeroport modern. Avem nevoie de terenuri pentru ca străinii să-și

poată construi clădirile lor - visul meu e cinstit, intențiile mele sunt bune. Vom avea nevoie de oameni educați în lumea finanțelor, iar tu ai auzit ce am vorbit cu tatăl tău.

Hamid a încercat să-și ascundă frica; erau mai mult de zece persoane care asistau la audiență. Dar sufletul lui avea câte un răspuns pregătit pentru fiecare întrebare.

— Ce vrei să faci?

— Să studiez în domeniul haute couture.

Cei prezenți au schimbat priviri între ei. Poate că nu știa prea bine ce spune.

— Să studiez haute couture. Mare parte din stofele și materialele pe care le cumpără tata sunt vândute străinilor care obțin profit de o sută de ori mai mare când le transformă în haine de lux. Sunt sigur că putem face și noi asta aici. Sunt convins că moda va fi una din căile de a sfărâma prejudecățile pe care restul lumii le are despre noi. Dacă vor înțelege că nu ne îmbrăcăm ca barbarii, ne vor accepta mai ușor.

Acum se auzi un murmur printre curteni. Vorbea despre haine? Păi asta era treaba occidentalilor, mult mai preocupăți cu ce se vedea pe dinafară decât să observe ce era înăuntrul unui om.

— Pe de altă parte, prețul plătit de tatăl meu e foarte mare. Eu prefer să rămână cu casa. Eu voi lucra cu stofele pe care le am și, dacă o vrea Dumnezeu Cel Milostiv, îmi voi împlini visul. La fel ca înălțimea Voastră, și eu știu unde vreau să ajung.

Curtea asculta, uimită, vorbele unui băiețandru care-l sfida pe marele lider al regiunii și refuza să îndeplinească dorința propriului părinte. Dar șeicul zâmbea când el termină ce avea de spus.

— Unde se studiază haute couture?

— în Franța. În Italia. Lucrând cu maestrul. De fapt, există câteva universități, dar nimic nu poate înlocui experiența. E foarte greu, dar dacă Dumnezeu Prea Milostivul o vrea, o să reușesc.

Șeicul i-a cerut să revină pe înserat. Hamid s-a plimbat prin port, a vizitat *bazarul*, s-a minunat de culori, de stofe, de broderii - adora fiecare ocazie de a vedea totul. Își închipui că tot ce vedea avea să fie distrus în curând, și s-a întristat pentru că o mare parte din trecut, din tradiție, se va pierde. Oare e posibil să oprești progresul? Era inteligent să împiedici dezvoltarea unei națiuni? Își aminti de multele nopți albe petrecute desenând la lumina lumânării, reproducând modelele folosite de beduini, fiindcă se temea că până și costumele tribale vor fi distruse de macarale și de investițiile străine: —————

La ora indicată, s-a întors la palat. Erau și mai mulți oameni în jurul guvernatorului.

— Am luat două hotărâri, spuse șeicul. Prima: voi suporta cheltuielile tale timp de un an. Cred că avem destui băieți interesați de finanțe, dar nici unul nu a venit până azi la mine ca să-mi spună că îl interesează croitoria de lux. Mi se pare o nebunie, dar toți spun că și eu sunt nebun cu visurile mele, și cu toate astea iată unde am ajuns cu ele. Așa că nu pot să-mi dezmint propriul exemplu. Pe de altă parte, nici un consilier de-al meu nu are vreo legătură cu persoanele la care te-ai referit, așa că îți voi plăti o sumă lunară pentru a nu fi obligat să cerșești pe stradă. Când te vei întoarce, vei fi ca un învingător; tu reprezinți meleagurile noastre, iar oamenii trebuie să înțeleagă să ne respecte cultura. Înainte de a pleca, va trebui să înveți limba țărilor unde vei merge. Care sunt?

— Engleza, franceza, italiana. Mulțumesc mult pentru generozitate, dar dorința tatei...

Șeicul îi făcu semn să tacă.

— Iar a doua hotărâre a mea este următoarea. Casa tatălui tău va rămâne unde este. În visurile mele, apare înconjurată de zgârie-nori, soarele nu va mai putea intra pe ferestre, iar el se va muta în cele din urmă. Dar casa va fi păstrată acolo pentru totdeauna. În viitor, oamenii își vor aminti de mine și vor spune: „*A fost un om mare,*

fiindcă a schimbat o țară întreagă. Și a fost drept, pentru că a respectat dreptul unui vânzător de stofe."

Elicopterul aterizează la capătul pistei, iar amintirile sunt lăsate deoparte. Hamid coboară primul, și-i întinde mâna Ewei ca s-o ajute. Îi atinge pielea, privește mândru spre femeia blondă, îmbrăcată toată în alb, cu hainele iraciind de soarele ce strălucea în juru-le, cu cealaltă mână ținând pălăria discretă și frumoasă, de un bej deschis. Merg printre rândurile de iahturi ancorate pe cele două laturi, spre mașina care îi așteaptă; șoferul a deschis deja portiera.

O prinde de mână și-i șoptește la ureche:

— Sper că ți-a plăcut prânzul. Sunt mari colecționari de artă. Iar faptul că au pus la dispoziția invitaților un elicopter e un gest foarte generos din partea lor.

— A fost superb.

Dar Ewa voia de fapt să spună: „A fost oribil. Și, pe deasupra, sunt speriată. Am primit un mesaj pe mobil, știu cine l-a trimis, dar nu pot identifica numărul.”

Urcă în mașina uriașă care era doar pentru două persoane; restul era un spațiu gol. Aerul condiționat este la temperatura ideală, muzica e perfectă pentru momentul respectiv - nici un zgomot de afară nu pătrunde în habitacul perfect izolat. Se așază în confortabilul fotoliu de piele, întinde mâna spre consola de lemn și o întreabă pe Ewa dacă dorește puțină șampanie rece. Nu, o apă minerală doar.

— Ieri l-am văzut pe fostul tău soț la barul hotelului, înainte de a veni la cină.

— Imposibil. Nu are afaceri la Cannes.

Ar fi vrut să spună: „Se poate, am primit și eu un SMS. Mai bine luăm primul avion și plecăm imediat de aici.”

— Sunt sigur.

Hamid își dă seama că soția lui nu prea are chef de vorbă. Fusese educat în respectul mtirnității celor pe care-i iubea, așa că încearcă să se gândească la altceva.

Se scuză și dă un telefon absolut necesar la agentul lui din New York. Ascultă răbdător două, trei fraze, dar întrerupe în mod *delicat știrile despre* tendința pieței. N-a durat decât două minute.

Mai formează un număr - al regizorului pe care-l alesese pentru primul lui film. Acela era în drum spre vasul unde urma să se întâlnească cu Celebritatea - da, fata trecuse selecția și trebuia să vină și ea pe la două.

Se întoarce iar spre Ewa; dar ea tot nu părăsește aibă^hef de vorbă, cu privirea distantă, pierdută dincolo de geamurile limuzinei. O fi îngrijorată pentru că avea puțin timp la dispoziție odată ajunși la hotel: o să fie nevoie să se schimbe foarte repede și să meargă la o paradă a modei, nu prea importantă, a unei creatoare belgiene. Trebuie să vadă cu ochii lui un fotomodel african, Jasmine, despre care consilierii lui spuneau că avea chipul ideal pentru viitoarea lui colecție.

Voia să știe cum o să suporte fata presiunea unui eveniment la Cannes. Dacă totul mergea cum trebuie, va fi una dintre principalele lui stele la Săptămâna Modei de la Paris, fixată în octombrie.

Ewa stă privind fix pe fereastra mașinii, privirea goală nu percepe absolut nimic din ce se vede afară. Îi cunoaște bine pe bărbatul elegant, cu gesturi atât de blânde, creativ, bățios, așezat acum lângă ea. Știa că o dorește cum nici-odată n-a mai fost dorită o femeie de un bărbat, la fel cum o dorea cel pe care-l părăsise. Se poate bizui pe el, deși e tot timpul înconjurat de femeile cele mai frumoase din lume. Are lângă ea un om cinstit, muncitor, îndrăzneț, care înfruntase o mulțime de provocări ca să ajungă să aibă limuzina aceea și să-i poată oferi o cupă de șampanie sau un pahar de cristal pur cu apa minerală preferată.

Puternic, în stare s-o apere de orice pericol, cu excepția unuia, cel mai teribil dintre toate.

Fostul ei soț.

Nu vrea să-l îngrijeze, deși îi vine să recitească mesajul pe care-l știe deja pe dinafară: „Am distrus o lume pentru tine, Katiușa.”

Nu pricepe ce vrea să spună. Dar nimeni de pe fața pământului nu i-ar mai spune pe numele ăsta.

Se învățase să-l iubească pe Hamid, deși detestă viața pe care o duce, petrecerile, prietenii lui. Nu știe dacă a reușit - sunt clipe în care intră într-o depresie atât de profundă încât o bântuie gândul sinuciderii. Nu știe decât că el a fost salvarea ei într-un moment în care se considera pierdută pe vecie, incapabilă să iasă din capcana căsătoriei ei.

Cu mulți ani în urmă, se îndrăgostise de un înger. Un bărbat care avusese o copilărie tristă, fusese încorporat în armata sovietică și luptase într-un război absurd în Afganistan, se întorsese într-o țară aflată în colaps, dar reușise să depășească toate greutățile. A început să muncească din greu, s-a confruntat cu probleme uriașe ca să reușească să obțină împrumuturi de la indivizi periculoși, nu dormise nopți întregi gândindu-se cum să înapoieze banii, a suportat fără să crâcnească toată corupția sistemului, ori de câte ori trebuia să miruiască vreun funcționar din guvern ca să obțină o nouă licență, pentru o nouă investiție care avea să îmbunătățească și viața poporului lui. Era idealist și iubitor. Ziua, era un lider impecabil, fiindcă viața îl educase iar serviciul militar îl făcuse să înțeleagă sistemul ierarhiei. Noaptea, o îmbrățișa strâns și-i cerea să-l apere, să-l îndrume, să se roage pentru ca totul să meargă bine, să reușească să scape din nenumăratele capcane care-i apăreau zilnic în cale.

Ewa îl mângâia pe cap, îl asigura că totul e bine, că era un om bun și Dumnezeu îi răsplătește totdeauna pe cei drepti.

Încet, încet, greutățile au început să lase locul ocaziilor. Mica firmă pe care o crease - aproape că-i implorase pe

parteneri să semneze contracte - a început să crească, fiindcă era unul dintre pușinii care investiseră într-o afacere considerată fără viitor într-o țară care suferea din cauza sistemelor de comunicații învechite. S-a schimbat guvernul și corupția s-a micșorat. Banii au început să intre - pușini la început, apoi mulți, din ce în ce mai mulți. Dar ei doi nu au uitat niciodată greutatea prin care trecuseră, și niciodată nu risipeau banii; au făcut donații pentru organizații de caritate și pentru asociații ale foștilor combatanți, trăiau fără prea mare lux, visând la ziua în care aveau să lase totul ca să trăiască într-o casă, departe de lume. Atunci aveau să uite că fuseseră obligați să trăiască alături de oameni de nimic, lipsiți de demnitate. își petreceau mare parte din timp prin aeroporturi, avioane și hoteluri, muceau optsprezece ore pe zi, și ani la rând nu și-au putut lua o lună de concediu.

Aveau același vis: o să vină și clipa în care toată nebunia aia va fi o amintire depărtată. Cicatricele lăsate de acele vremuri vor fi medalii dintr-o luptă dusă în numele credinței și al visurilor. La urma urmei, omul - așa credea atunci - se născuse ca să iubească și să fie alături de persoana iubită.

Lucrurile începuseră să se schimbe. Acum nu mai cerșeau contracte, ele începuseră să apară pe nepusă masă. O revistă de afaceri importantă a publicat un material de prima pagină cu soțul ei, și de atunci înalta societate din acel oraș a început să trimită invitații pentru petreceri și evenimente. Erau tratați ca niște regi, iar banii veneau în cantități din ce în ce mai mari.

Au fost nevoiți să se adapteze noilor vremuri: au cumpărat o casă frumoasă la Moscova, aveau tot confortul. Foștii asociați ai soțului - care la început îi împrumutaseră bani, *returnati până ia uitimui bănuț, cu niște dobânzi exorbitante* - au ajuns la pușcărie pentru motive pe care ea nu le cunoștea și nu voia să le cunoască. De atunci,

Igor era însoțit de bodyguarzi; la început doar doi, veterani de război și prieteni de pe vremea luptelor din Afganistan. A mai angajat câțiva când mica lor firmă s-a transformat într-o uriașă companie multinațională, cu filiale în afara țării, prezentă pe șase fuse orare diferite, cu investiții din ce în ce mai mari și mai diversificate.

Ewa își trecea zilele prin malluri sau la ceaiuri cu prietenele, discutând mereu despre aceleași lucruri. Igor voia mai mult.

Mereu mai mult, ceea ce nu era de mirare; în fond, ajunsese acolo numai datorită ambiției și muncii lui neobosite. Când îl întreba dacă nu ajunseseră mult mai departe decât își propuseseră și dacă n-ar fi momentul să lase totul pentru a-și realiza visul de a trăi doar iubindu-se, el mai cerea un pic de răgaz. De atunci a început să bea. Într-o noapte, după o cină prelungită cu prietenii, udată cu votcă și vin, a făcut o criză de nervi imediat ce au ajuns acasă. I-a spus că nu mai suporta viața aceea vană, că trebuia să facă ceva sau ajungea la balamuc.

Igor o întrebă dacă nu-i era de ajuns tot ce avea.

— Mi-e prea de-ajuns. Tocmai asta e problema: eu sunt mulțumită, tu nu. Și niciodată n-o să fii. Ești nesigur, ți-e frică să nu pierzi tot ce ai, nu știi să te retragi dintr-o luptă câștigată. O să te autodistrugi. Tu omori căsnicia noastră și-mi omori dragostea.

Nu era prima oară când vorbea așa cu soțul ei; totdeauna fuseseră sinceri unul cu celălalt, dar ea simțea că ajunsese la capătul puterilor. Se săturase de shopping, de ieșiri cu prietenele, ura emisiunile la care se uita în timp ce-l aștepta de la lucru.

— Nu spune asta. Nu spune că omor dragostea noastră, îți promit că foarte curând vom lăsa totul în urmă, ai un pic de răbdare. Poate ar fi bine să faci și tu ceva, îmi dau seama că duci o viață infernală.

Cel puțin recunoștea.

— Ce ți-ar plăcea să faci?

Da, poate că ar fi o soluție.

— Să lucrez în domeniul modei. Totdeauna am visat la așa ceva.

Soțul îi satisfăcu imediat dorința. Săptămâna următoare apăru cu cheile unui magazin situat într-unui din cele mai bune centre comerciale din Moscova. Ewa era entuziasmată - viața ei acum căpăta un nou sens, lungile zile și nopți de așteptare se vor termina pentru totdeauna. A împrumutat bani. Igor a investit cât să poată avea o afacere de succes.

Banchetele și petrecherile - unde se simțea totdeauna stingheră - aveau un nou farmec; cu relațiile pe care și le-au făcut, în numai doi ani conducea una dintre cele mai râvnite case de modă din Moscova. Deși avea un cont comun cu soțul ei, iar el n-o întreba niciodată cât cheltuia, ea a hotărât să-i înapoieze toți banii pe care-i împrumutase de la el. A început să călătorească singură, în căutare de modele și mărci noi. Și-a angajat oameni, a început să învețe contabilitate și a devenit - spre propria mirare - o excelentă femeie de afaceri.

Igor o învățase tot. Igor era marele ei model, exemplul de urmat.

Și tocmai când totul mergea ca pe roate, când viața ei a căpătat un nou sens, îngerul Luminii care-i lumina calea a început să dea semne de dezechilibru.

Se aflau într-un restaurant din Irkuțk, după ce-și petrecuseră weekendul într-un sat de pescari de pe malul lacului Baikal. În momentul acela compania avea două avioane și un elicopter, așa că puteau călători oricât de departe și luna se puteau întoarce ca să ia totul de la început. Nici unul nu se plângea că petreceau prea puțin timp împreună, dar era evident că anii cei mulți de luptă cu greutățile începeau să lase urme.

Știa că dragostea era mai puternică decât orice, așa că atât timp cât erau împreună se aflau la adăpost.

Pe când cinau la lumina lumânărilor, un cerșetor beat a intrat în restaurant, s-a îndreptat spre ei și s-a așezat la masa lor, întrerupând momentul acela atât de prețios, când erau numai ei doi, departe de vânzoleala din Moscova. În câteva clipe, patronul s-a și arătat dispus să-l scoată de acolo, dar Igor îi ceru să nu intervină - se ocupă el. Cerșetorul s-a înveselit deodată, a înșfăcat sticla de votcă și a băut direct din ea; apoi a început să-i ia la întrebări („Cine sunteți 'mneavoastră? Cum de aveți atâta bănet, când toți trăim în sărăcie p'acilea?") și s-a plâns de viață și de guvern. Igor a suportat toate astea câteva minute.

S-a ridicat, l-a luat de un braț pe cerșetor și l-a dus afară - restaurantul se afla pe o stradă care nici măcar nu era pavată. Cele două gărzi de corp îl așteptau. Ewa l-a văzut schimbând câteva cuvinte cu ei, ceva de tipul „Fiți cu ochii pe soția mea", și o luă pe o străduță laterală. Se întoarse după câteva minute zâmbind.

— N-o să mai deranjeze pe nimeni - spuse el.

Ewa a observat că privirea i se schimbase; părea cuprins de o bucurie extraordinară, o bucurie mai mare decât arătase tot weekendul.

— Ce-ai făcut?

Dar Igor a mai cerut votcă. Au băut amândoi până în zori - el zâmbitor, vesel, ea încercând să înțeleagă ce se întâmplase: poate îi dăduse bani omului, ca să iasă din sărăcie, totdeauna fusese generos cu cei mai puțin norocoși.

Când s-au întors la hotel, el comentă:

— Am învățat ceva în tinerețe, când am luptat într-un război nedrept, pentru un ideal în care nu credeam. Există întotdeauna o cale să pui capăt sărăciei.

Nu, Igor nu poate fi acolo, Hamid se înșela. Cei doi abia dacă se văzuseră o dată, la poarta casei lor din Londra, când el îi aflase adresa și se duse acolo ca s-o imploră să se întoarcă. Hamid a vorbit cu el, dar nu l-a lăsat să intre, amenințând că va chema poliția. O săptămână ea nu

a ieșit din casă, spunând că o durea capul; de fapt își dăduse seama că îngerul Lurninii se transformase în Răutatea Absolută.

Deschide iar celularul. Mai citește o dată mesajul.

Katiușa. O singură persoană putea să-i spună așa. Persoana care locuiește în trecutul ei și îi va teroriza prezentul pentru tot restul vieții, oricât s-ar crede ea de protejată, departe de pericole, într-o lume în care el nu are acces.

Aceeași persoană care, la întoarcerea de la Irkuțk - parcă eliberându-se de o imensă povară - începuse să-i vorbească fără rețineri despre umbrele care-i mișunau prin suflet.

„Nimeni, absolut nimeni nu ne poate amenința timiditatea. Destul timp am irosit ca să creăm o societate mai dreaptă și mai umană; cine nu ne respectă momentele de libertate trebuie să fie îndepărtat în așa fel încât niciodată să nu se mai întoarcă.”

Ewei îi era frică să întrebe ce însemna „în așa fel”. Își închipuia că-și cunoaște soțul, dar de la un ceas la altul părea că un vulcan nevăzut începe să mugească, iar undele de șoc se propagau cu intensitate din ce în ce mai mare. Își aminti ce-i spusese într-o noapte tânărul care trebuise să se aperse în războiul din Afganistan și pentru asta trebuise să ucidă. Nu văzuse niciodată păreri de rău sau remușcări în privirea lui:

„Am supraviețuit, asta contează. Viața mea s-ar fi putut sfârși într-o după-amiază însorită, sau în zori, în munții acoperiți de zăpadă, sau într-o noapte în care jucam cărți în cortul de campanie, siguri că situația se afla sub control; aș fi fost un număr în plus în statisticile armatei și o medalie pentru familie. Isus Cristos m-a ajutat - totdeauna am reacționat la timp. Fiindcă am îndurat probele cele mai dure prin care poate trece un om, soarta mi-a dat cele două lucruri importante din viață: succes în afaceri și femeia pe care o iubesc.”

Dar una era să reacționezi ca să-ți salvezi viața, și alta „să îndepărtezi pentru totdeauna” un biet bețiv care întrerupsese o cină și care ar fi putut fi gonit foarte ușor de patronul restaurantului. Nu-și putea scoate asta din cap; se ducea la magazin mai devreme, iar când se întorcea acasă, stătea până noaptea la calculator. Voia să evite o întrebare. A reușit să se controleze câteva luni, pline cu treburile dintotdeauna: călătorii, târguri, petreceri, întâlniri, licitații de caritate. A ajuns chiar să creadă că interpretase greșit vorbele soțului la Irkuțk și se învinovăța că fusese atât de superficială când îl judecase.

Cu vremea, întrebarea și-a pierdut din importanță, până în ziua în care au participat la un dineu de gală într-unui din cele mai luxoase restaurante din Milano, care avea să se încheie cu o licitație de caritate. Se aflau amândoi în acel oraș din motive diferite: el, pentru a stabili ultimele detalii ale unui contract cu o firmă italiană, iar ea, pentru Săptămâna Modei, în care voia să facă unele cumpărături pentru magazinul ei din Moscova.

Ceea ce s-a întâmplat în Siberia s-a repetat într-unui dintre orașele cele mai sofisticate din lume. De data asta un prieten de-al lui, tot beat, s-a așezat la masa lor fără a cere voie și a început să facă glume nesărate și să spună vorbe nelalocul lor pentru amândoi. Ewa a văzut mâna lui Igor crispată pe un spătar. Cu toată delicatețea și eleganța posibile, îi ceru să se retragă. Până atunci băuse deja mai multe cupe de Asti Spumante, cum spun italienii atunci când se referă la ceea ce înainte se numea pur și simplu șampanie. Folosirea cuvântului a fost interzisă din pricina așa-numitei „denumiri de origine protejate”: șampanie e numai vinul alb care conține un anumit tip de bacterie, aceea care printr-un riguros procedeu de control al calității începe să producă acid în sticlă, pe măsură ce vinul îmbătrânește, timp de cel puțin cincisprezece luni - iar numele vine de la regiunea unde e produs. „Spumant” e absolut același lucru, dar legea europeană nu permite

folosirea numelui franțuzesc dacă viile nu sunt din regiunea Champagne.

Au început să discute despre băutură și legi în timp ce ea încerca să-și scoată din minte întrebarea pe care reușise s-o uite, dar care acum revenise în forță. Și, în timp ce vorbeau, beau. Până la un moment dat, când nu s-a mai putut abține:

— De ce ți se pare atât de grav că uneori se întâmplă ca cineva să lase deoparte manierele și să ne deranjeze?

Vocea lui Igor se schimbă.

— Rar se întâmplă să călătorim împreună. Desigur, totdeauna mă gândesc la lumea în care trăim: sufocați de minciuni, înclinați să credem mai mult în știință decât în valorile spirituale, obligați să ne hrănim sufletele cu lucruri pe care societatea le consideră importante, când de fapt murim încet, încet pentru că înțelegem ce se petrece în jurul nostru, știm că suntem împinși de la spate să facem lucruri pe care nu le vrem, dar chiar și așa suntem incapabili să lăsăm tot și să ne dedicăm zilele și nopțile adevăratei fericiri: familiei, naturii, dragostei. De ce? Pentru că suntem obligați să sfârșim ce am început și să obținem mult dorita stabilitate financiară care să ne permită să ne bucurăm tot restul vieții noastre de posibilitatea de a ne dedica unul altuia. Pentru că suntem responsabili. Știu că tu crezi că de multe ori eu muncesc prea mult: nu-i adevărat. Eu construiesc viitorul nostru, și curând vom fi liberi să visăm și să ne trăim visurile.

Dar relației lor nu stabilitatea financiară îi lipsea. În plus, nu aveau datorii, puteau pleca de la masa aceea doar cu unul din cârdușii lor, să lase acea lume pe care Igor părea că o detestă atât și să ia totul de la capăt, fără să aibă vreodată grija banilor. Vorbiseră de multe ori despre asta, dar Igor repeta mereu ceea ce spusese și acum: încă puțin... Mereu încă puțin.

Dar acum nu era momentul să discute despre viitor.

— Dumnezeu s-a gândit la tot, continuă el. Suntem împreună fiindcă asta a fost hotărârea Lui. Fără tine, nu știu dacă aș fi ajuns atât de departe, deși încă nu reușești să înțelegi cât de importantă ești în viața mea. El ne-a așezat unul lângă altul și mi-a dat putere să te apăr ori de câte ori e nevoie. M-a învățat că totul se supune unui anumit plan - trebuie să-l respect în cele mai mici amănunte. Dacă n-ar fi așa, aș fi ori mort în Kabul, ori în mizerie, la Moscova.

Aici vinul spumant, sau șampania - numele nu are importanță -, arată de ce era în stare.

— Ce s-a întâmplat cu cerșetorul din mijlocul Siberiei?

Igor nu-și mai amintea despre ce era vorba. Ewa îi povesti ce se întâmplase în restaurant.

— Aș vrea să știu și restul.

— L-am salvat.

Ea respiră ușurată.

— L-am salvat de viața lui nenorocită, fără perspectivă, de iernile înghețate, de trupul lui care se distrugea încet, încet prin alcool. I-am ajutat sufletul să plece spre lumină, fiindcă în clipa când a intrat în restaurant ca să ne distrugă fericirea, am înțeles că în spiritul lui se statornicise Răul.

Ewa simți cum inima îi spărgea pieptul. Nu era nevoie să-i spună „l-am ucis”. Era clar.

— Fără tine, eu nu exist. Orice lucru, orice om care încearcă să ne despartă sau să distrugă puținul timp pe care-l avem de petrecut împreună în viețile astea ale noastre trebuie tratat cum se cuvine.

Sau poate o fi vrut să spună: trebuie să moară. Oare asemenea lucruri se întâmplaseră și înainte, iar ea nu observase? Dădu paharul peste cap, unul și încă unul, în timp ce Igor se simțea din ce în ce mai bine: cum nu-și deschidea sufletul nimănui, îi plăcea la nebunie fiecare conversație pe care o aveau.

— Vorbim aceeași limbă, continuă el. Vedem lumea cu aceiași ochi. Ne completăm unul pe celălalt cu perfecțiunea care le e îngăduită doar celor care pun dragostea mai presus de orice. Ți repet: fără tine, eu nu exist. Uită-te la Superclasa care ne înconjoară, se cred buricul pământului, personificarea conștiinței sociale, plătesc o avere pentru niște obiecte fără valoare la licitații caritabile, de la „fonduri pentru cei fără adăpost din Rwanda” până la „cină de binefacere pentru protecția urșilor panda din China”. Pentru ei, urșii panda și muritorii de foame sunt totuna: ei oricum se simt speciali, deasupra oamenilor obișnuiți, fiindcă fac ceva util. Au fost pe front? Nuuu: ei creează războaie, nu luptă în ele. Dacă se termină bine, se încununează cu lauri. Dacă se termină rău, vina e a celorlalți. Ei se iubesc pe ei înșiși.

— Iubitule, aș vrea să te întreb altceva...

În clipa aceea, prezentatorul se suia pe podium și mulțimea tuturor participanților la cină. Bani strânși vor fi folosiți pentru a cumpăra medicamente pentru taberele de refugiați din Africa.

— Știi ce nu spune ăsta? continuă Igor, ca și cum n-ar fi auzit vorbele ei. Că doar 10 la sută din total va ajunge acolo. Restul va fi folosit pentru a plăti organizarea acestui eveniment - costurile cinei, publicitatea, oamenii implicați în organizare -, mai bine zis, plata celor care au avut „strălucita idee”, și toate astea cu niște costuri exorbitante. Se folosesc de mizerie ca de un mijloc de a se îmbogăți din ce în ce mai mult.

— Atunci noi de ce suntem aici?

— Pentru că trebuie să fim aici. E parte a muncii mele. N-am nici cea mai mică intenție să salvez Rwanda sau să trimit medicamente refugiaților - dar sunt conștient de toate astea. Ceilalți participanți își folosesc banii pentru a-și spăla conștiința și sufletul de orice vină. În timp ce în acea țară avea loc un genocid, eu am finanțat un mic

grup de prieteni care a împiedicat uciderea a peste două mii de oameni din triburile hutu și tutsi. Știai asta?

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu era nevoie. Știi că mă interesez de soarta altora.

Licitația începe cu o mică geantă de voiaj Louis Vuitton. E adjudecată la un preț de două ori mai mare decât valoarea ei. Igor asistă impasibil, în timp ce ea mai golește un pahar, întrebându-se dacă e bine sau nu să pună întrebarea aceea.

Un pictor dansează pe o melodie interpretată de Marilyn Monroe și pictează un tablou în același timp. Licitația e pe măsură - echivalentul unui mic apartament la Moscova.

Încă un pahar. Încă un obiect de vânzare. Încă un preț absurd.

În noaptea aceea a băut atât de mult, încât a trebuit să fie dusă pe sus la hotel. Înainte ca el s-o așeze în pat, conștientă încă, și-a luat inima-n dinți:

— Și dacă eu te părăsesc într-o zi?

— Data viitoare să bei mai puțin.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Asta nu se va putea întâmpla niciodată. Căsătoria noastră e perfectă.

Luciditatea n-a părăsit-o, și înțelege că acum are o scuză, așa că se preface și mai beată.

— Și totuși, dacă se întâmplă?

— Aș face în așa fel încât să te întorci. Știu cum să obțin lucrurile pe care mi le doresc. Chiar dacă trebuie să distrug universuri întregi.

— Și dacă-mi găsesc alt bărbat?

Privirea lui nu părea supărată, era mai degrabă binevoitoare.

— Și dacă te culci cu toți bărbații de pe pământ, iubirea mea e mai tare.

De atunci, ceea ce la început a părut o binecuvântare a devenit un coșmar. Era măritată cu un monstru, cu un

asasin. Ce poveste mai era și aia cu finanțarea armatei de mercenari care să salveze oameni din luptele tribale? Câți oameni ucisese ca să împiedice să le fie deranjată liniștea căsătoriei? Sigur că putea să dea vina pe război, pe traume, pe clipele grele prin care trecuse; dar și alții trăiseră aceleași lucruri și nu rămăseseră cu ideea că reprezentau Dreptatea Divină, că ajunseseră Mâna lui Dumnezeu pe pământ.

— Eu nu sunt gelos, repeta Igor ori de câte ori ea pleca în călătorie de afaceri. Pentru că tu știi cât te iubesc, iar eu știu cât mă iubești. Niciodată nu se va întâmpla ceva care să ne zdruncine viața.

Acum se convinsese definitiv: nu era dragoste. Era ceva morbid, iar ea ar fi trebuit să accepte să trăiască prizonieră a sentimentului de groază toată viața.

Sau să încerce să se elibereze cât mai curând posibil, cu prima ocazie care apărea.

Au apărut mai multe. Dar cel mai insistent, cel mai perseverent a fost chiar bărbatul cu care niciodată nu și-a închipuit că va avea o legătură stabilă. Creatorul-croitor care uimise lumea modei, care devenea din zi în zi mai celebru, care primea o sumă uriașă de bani din țara lui pentru ca lumea să poată înțelege că „triburile nomade” aveau valori solide ce depășeau cu mult teroarea impusă de o minoritate religioasă. Bărbatul ce începea să aibă la picioarele lui lumea modei.

La fiecare prezentare de modă la care se întâlneau, el era în stare să lase tot, să refuze prânzuri și dineuri, numai pentru a rămâne puțin împreună, liniștiți, încuiați într-o cameră de hotel, de multe ori chiar fără a face dragoste. Se uitau la televizor, mâncau, ea bea (el nu punea strop de alcool în gură), se plimbau în parc, mergeau prin librării, intrau în vorbă cu străini, vorbeau puțin despre trecut, nimic despre viitor și foarte mult despre prezent.

A rezistat cât a putut, nu era și n-a fost vreodată îndrăgostită de el. Dar când i-a propus să lase tot și să se mute

la Londra, a acceptat imediat. Era singura ieșire din iadul ei personal.

Alt mesaj apare pe telefonul ei. Nu se poate - nu-și mai vorbeau de ani de zile.

„Am mai distrus o lume pentru tine, Katiușa.”

— Cine e?

— Habar n-am. Nu arată numărul.

Ar fi vrut să spună: „Sunt terorizată.”

— Am ajuns. Ai grijă, avem foarte puțin timp la dispoziție.

Limuzina trebuie să-și croiască drum până în fața hotelului Martinez. Pe ambele laturi, după barierele de metal instalate de politie, o mulțime de oameni își petrece zile întregi așteptând să vadă vreo vedetă de aproape. Fac fotografii cu camere digitale, le postează pe internet, le povestesc prietenilor. Simțeau că lunga așteptare le era răsplătită prin acel unic moment de glorie: reușiseră să o vadă pe actriță, pe actor, pe prezentatorul TV!

Chiar dacă datorită lor afacerea merge strună, nu li se permite să se apropie: bodyguardii așezați în locuri strategice le cer celor care vor să intre ceva care să ateste că locuiesc în acel hotel sau că au o întâlnire cu cineva de acolo. Și atunci trebuie să scoți din buzunar cârdușii magnetici care servesc drept cheie - dacă nu ai nici o dovadă ești oprit, pur și simplu, în fața tuturor. Dacă este vorba de o întâlnire de afaceri sau de o întâlnire între prieteni la barul hotelului, trebuie dat numele celui care a făcut invitația, și tot în ochii tuturor celor prezenți trebuie așteptat verdictul: adevăr sau minciună. Gărzile de corp sună la recepție, răspunsul pare că durează o veșnicie până ce într-adevăr li se permite intrarea - după atâta umilință îndurată în public.

Cu excepția celor care vin în limuzină, desigur.

Cele două portiere ale Mybach-ului alb au fost deschise - una de șofer, cealaltă de portarul hotelului. Camerele

foto se întorc spre Ewa și încep să scoată flash-uri; chiar dacă n-o cunoaște nimeni, dacă este cazată la Martinez, dacă vine cu o mașină atât de scumpă, în mod sigur e o persoană importantă. Poate e amanta bărbatului de lângă ea - și, în cazul ăsta, dacă el ascunde cine știe ce aventură extraconjugală, rămâne posibilitatea de a trimite ceva poze la revistele de scandal. Sau, cine știe, frumoasa femeie blondă o fi vreo celebritate din altă țară, deocamdată necunoscută în Franța? O să-i descopere mai târziu numele în revistele cu celebrități, și e foarte bine că acum se află la patru-cinci metri de ea.

Hamid privește spre oamenii înșirați în spatele barelor de fier. Nu i-a înțeles niciodată, fiindcă fusese crescut într-un loc unde asemenea lucruri nu se întâmplau. Odată l-a întrebat pe un prieten care era cauza unui asemenea interes enorm:

— Să nu crezi că ai în față mereu numai fani, i-a răspuns prietenul. De când e lumea, omul a crezut că apropierea de ceva sau de cineva intangibil și misterios îi aduce noroc, e o binecuvântare. De asta se fac pelerinajele în căutarea acelor guru și a locurilor sfinte.

— La Cannes?

— Oriunde există o celebritate de neatins; ca și cum ar răspândi stropi de ambrozie și de nectar peste capetele adoratorilor.

Restul e la fel. Uriașele concerte seamănă cu marile manifestări religioase. Publicul care stă afară la o piesă de teatru ce se joacă cu casa închisă, așteptând ca Superclasa să intre și să iasă. Mulțimile care merg pe stadioanele de fotbal ca să vadă un grup de oameni fugind după o minge. Idoli. Icoane, fiindcă se transformă în portrete asemănătoare picturilor pe care le vedem în biserici, obiecte de cult în camerele adolescenților, ale gospodinilor, apar până și în birourile marilor directori din companiile importante, pentru că și ei invidiază faima, în ciuda imensei puteri pe care o au.

Există o singură diferență: aici publicul este judecătorul suprem, care azi aplaudă și mâine vrea să vadă ceva îngrozitor despre idolul său, într-o revistă de scandal, în felul acesta ei pot să spună: „Vai, săracul. Bine că nu sunt ca el.” Azi îl adoră, iar mâine îl lovesc cu pietre și îl răstignesc pe cruce fără nici un fel de sentiment de vinovăție.

1:37 P.M.

c

În pre-deosebire de fetele care au venit în dimineața aceea la treabă și care încearcă să alunge plictiseala celor cinci ore dintre machiaj și coafat și apariția pe podium apelând la iPod și celulare, Jasmine citește o carte. O carte de poezii:

*Se depărtau în codru două drumuri,
Și trist că nu pot merge pe-amândouă,
Și că sunt doar un singur călător,
Care cotea departe prin pădure.*

*Pornii pe celălalt, frumos și el,
Având ceva ciudat, îmbietor,
Cu iarba lui, și dornic să mă poarte
Deși atunci, în zori, ele-arătau
La fel aproape, și tăceau sub frunze*

*Pe care nici un pas nu le-nnegrise.
Oh, mai privii nostalgic către primul
Și-mi promisei c-o să-l străbat cândva...
Dar eu știam că drumurile-s multe,
Și nu mă mai întorc din calea mea.*

*Le-oi povesti cu un suspin acestea
De-acum încolo secole întregi:
Se depărtau în codru două drumuri;*

*Eu l-am ales pe cel mai neumblat -
Și iată, asta toate le-a schimbat**

Alesese calea cea mai puțin bătută. Costase foarte mult, dar meritase. Toate veniseră la timpul lor. Dragostea apăruse când avea cea mai mare nevoie de ea - și nu dispăruse. Muncea cu, pentru și din dragoste.

Mai bine zis: din dragoste.

Numele real al lui Jasmine este Cristina. In CV-ul ei e trecut faptul că a fost descoperită de Anna Dieter în timpul unei călătorii în Kenia, fără alte detalii, lăsând să plutească în aer ipoteza unei copilării petrecute în suferință și foamete, în mijlocul conflictelor civile. De fapt, în ciuda culorii negre a pielii, se născuse în cunoscutul oraș belgian Anvers - fiica unor părinți refugiați în fața nesfârșitelor conflicte dintre triburile tutsi și hutu din Rwanda.

La șaisprezece ani, într-o sâmbătă când își însoțea mama ca s-o ajute la interminabila corvoadă a fabricării de fascine**, s-a apropiat de ele un bărbat și s-a prezentat ca fotograf.

— Fiica dumitale este de o frumusețe ieșită din comun, a spus el. Mi-ar plăcea să o am ca fotomodel.

— Vedeți sacoșa asta? Am aici tot ce-mi trebuie ca să muncesc zi și noapte, s-o țin la o școală bună și să iasă de acolo cu o diplomă. Nu are decât șaisprezece ani.

— E vârsta ideală, spuse fotograful, și-i întinse fetei o carte de vizită. Dacă vă răzgândiți, anunțați-mă.

Și-au văzut de drum, dar mama a observat că fata păstrase cartea de vizită.

* Poemul este „Drumul pe care nu l-am urmat” de Robert Frost, traducere din limba engleză de Victor Felea, din volumul *Poeme*, Ed. Tineretului, București, 1969 (n.tr.).

** Mănunchi de nuiele, ramuri, stuf, legat cu sârmă, uneori umplut cu piatră, moloz sau pământ, folosit la întărirea terasamentelor sau a drumurilor în regiunile mlăștinoase (n.tr.).

— Nu te amăgi. Asta nu-i lumea ta; nu vor decât să se culce cu tine.

Nu era nevoie de nici un comentariu - deși fetele din clasa ei mureau de invidie, iar băieții făceau tot posibilul s-o invite la o petrecere măcar, ea era conștientă de originea și de limitele ei.

A fost la fel de circumspectă când i se întâmplă același lucru din nou. Tocmai intrase într-o gelaterie, când o femeie mai în vârstă îi admiră frumusețea, spunându-i că era fotograf la casele de modă. I-a mulțumit, a luat cartea de vizită și i-a promis că o să-i telefoneze - deși toate fetele de vârsta ei visau la o asemenea șansă, ea nu avea de gând s-o sune.

Cum nimic nu se întâmplă doar de două ori, trei luni mai târziu, în timp ce privea vitrina unui magazin luxos, cineva a ieșit și a venit drept spre ea.

— Cu ce te ocupi, domnișoară?

— Cu ce mă voi ocupa, vreți să spuneți. Voi studia medicina veterinară.

— Ești pe un drum greșit. Nu ți-ar plăcea să lucrezi pentru noi?

— N-am timp să vând haine. Când pot, muncesc ca s-o ajut pe mama.

— Dar nu-ți propun să vinzi nimic. Aș vrea să faci câteva ședințe foto pentru colecția noastră.

întâlnirile acelea ar fi rămas doar amintiri frumoase din trecut, pentru vremea când va fi fost la casa ei, cu copii, cu o viață profesională și familială împlinită, dacă nu ar fi existat episodul care s-a petrecut peste câteva zile.

Era într-un club cu câțiva prieteni, dansa și era fericită că trăiește, când un grup de tineri a năvălit urlând. Nouă dintre ei aveau bâte în care incrustaseră lame de ras, și țipau să iasă toată lumea de acolo. Panica s-a răspândit, oamenii fugeau care încotro, Cristina nu știa ce să facă, dar instinctul îi spunea să rămână pe loc și să se uite-n altă parte.

N-a apucat să-și întoarcă privirea și a văzut cum al zecelea ins s-a apropiat de unul dintre prietenii ei, a scos un cuțit din buzunar, l-a apucat pe la spate și i-a tăiat beregata. Grupul a ieșit tot așa cum a intrat, în goană - în timp ce restul oamenilor țipau, fugeau, se așezau pe jos sau plângeau. Câțiva s-au apropiat de rănit ca să încerce să-l ajute, dar era prea târziu. Ceilalți priveau scena prostiți pur și simplu, în stare de șoc, cum era și Cristina. II cunoștea pe băiatul ucis, știa și cine era asasinul, și ce motiv avusese să ucidă (o ceartă dintr-un bar, cu puțin înainte să ajungă în club), dar parc-ar fi plutit printre nori, parcă totul nu fusese decât un vis, și aștepta să se trezească, asudată toată, dar mulțumită că acel coșmar avea și un sfârșit.

Dar nu era vis.

În câteva clipe a revenit cu picioarele pe pământ, strigând ca cineva să facă ceva, strigând ca nimeni să nu facă nimic, strigând fără rost, iar urletele ei îi panicau pe ceilalți și mai tare, locul deveni un infern, poliția intră cu armele în mână, paramedicii, detectivii încercau să-i alinieze pe tineri la perete, au început imediat interogatoriile, cereau documente de identitate, telefoane, adresa de acasă. Cine făcuse așa ceva? Ce motiv avea? Cristina nu reușea să articuleze nici un cuvânt. Cadavrul, acoperit cu o pânză, a fost luat de acolo. O infirmieră a forțat-o să ia o pastilă și i-a spus să nu conducă spre casă, mai bine să ia un taxi sau un mijloc de transport public.

A doua zi, foarte devreme, a sunat telefonul. Mama hotărâse să rămână acasă cu fata, care părea să fie pe altă lume. Poliția a insistat să vorbească cu ea - trebuia să se prezinte la secție înainte de prânz și să întrebe de un inspector anume. Mama a refuzat. Polițistul a amenințat - nu mai aveau încotro.

Au ajuns la ora stabilită. Inspectorul voia să știe dacă-l cunoștea pe făptaș.

Vorbele mamei încă îi mai răsunau în urechi: „Nimic să nu spui. Suntem imigranți, suntem negri, ei sunt albi, sunt belgieni. Când o să iasă din închisoare, o să vină după tine.”

— Nu știi cine a fost. Nu-l cunoașteam.

Știa că spunând asta risca să-și piardă cu totul dragostea de viață.

— Ba știi foarte bine, replică polițaiul. Nu-ți fie frică, n-o să ți se întâmple nimic. Am arestat aproape tot grupul, nu avem nevoie decât de martori pentru proces.

— Eu nu știi nimic. Nu eram acolo când s-a întâmplat. N-am văzut cine a fost.

Inspectorul dădu din cap a disperare.

— Va trebui să repeți toate astea la tribunal, spuse el. Știind că sperjurul - adică minciuna în fața judecătorului - poate aduce cu sine o pedeapsă mare cât pentru doi asasini.

Câteva luni mai târziu a fost convocată la proces; băieții erau toți acolo, cu avocații lor și păreau mai degrabă amuzați de situație. Una dintre fetele care fuseseră în club a arătat spre criminal.

A venit rândul Cristinei. Procurorul i-a cerut să identifice persoana care-l înjunghiase pe prietenul ei.

— Nu știi cine a fost, repetă ea.

Era neagră. Fată de imigranți. Studentă cu bursă guvernamentală. Acum nu mai voia decât să-și recapete dorința de viață, să se gândească la viitorul ei. Petrecuse săptămâni întregi cu ochii în tavan, în camera ei, fără să învețe, fără să facă nimic. Nu, lumea în care trăise până atunci nu mai era lumea ei: la șaisprezece ani, învățase în felul cel mai oribil cu putință că era absolut incapabilă să lupte pentru propria ei siguranță - trebuia să plece din Anvers cu orice preț, să străbată lumea, să-și recapete veselia și forțele.

Băieții au fost eliberați din lipsă de probe - era nevoie de doi martori ca să se susțină o acuzație și ca acuzații

să fie condamnați pentru crimă. Cristina a telefonat la cele două numere de pe cărțile de vizită pe care i le lăseseră fotografiile și a stabilit întâlniri. Apoi s-a dus direct la magazinul de haute couture, unde proprietarul venise să vorbească cu ea.

Aici n-a avut succes - vânzătoarele spuneau că șeful lor are lanțuri de magazine prin toată Europa, e foarte ocupat, și nu au voie să-i dea numărul de telefon.

Dar fotografiile au memorie bună; au știut imediat cine le telefona și au stabilit întâlniri.

Cristina s-a întors acasă și i-a comunicat mamei decizia ei. Nu i-a cerut părerea, n-a încercat s-o convingă, pur și simplu i-a spus că voia să plece din orașul acela pentru totdeauna.

Iar singura posibilitate era să accepte să lucreze ca fotomodel.

Jasmine se uită din nou în jurul ei. Mai sunt trei ore până la urcarea pe podium, iar fetele mănâncă salate, beau ceai, stau la taclale și vorbesc despre ce vor face după aceea. Sunt din țări diferite, au cam aceeași vârstă - nouăsprezece ani - și au doar două griji: să obțină un nou contract în seara aceea și să-și găsească un soț bogat.

Le cunoaște obiceiurile: înainte de culcare se dau cu cremă ca să curețe porii și să păstreze pielea hidratată - și astfel, își obișnuiesc de timpuriu organismul să depindă de tot felul de elemente exterioare ca să-și mențină tonusul ideal. Se trezesc - și-și masează corpul cu alte creme, și mai hidratante. Beau o ceașcă de cafea neagră, fără zahăr și mănâncă fructe care conțin fibre - pentru ca alimentele consumate de-a lungul zilei să treacă foarte repede prin intestine. Fac câteva exerciții înainte de a pleca să-și caute ceva de muncă - în general își alungesc mușchii. E încă prea devreme pentru gimnastică, nu vor ca trupurile lor să capete o alură masculină. Se cântăresc de trei, patru ori pe zi - cele mai multe au un cântar în bagaje,

fiindcă se mai cazează și la pensiuni, nu neapărat la hotel. Fac o depresie dacă acul cântarului arată un gram în plus.

Mamele lor le însoțesc ori de câte ori e posibil, fiindcă majoritatea au între 17 și 18 ani. Nu recunosc niciodată că sunt îndrăgostite de cineva - deși aproape toate sunt - pentru că dragostea face călătoria mai lungă și mai greu de suportat, iar bărbaților li se pare că o pierd pe femeia (sau fata) iubită. Da, se gândesc la bani, câștigă cam 400 de euro pe zi, un salariu de invidiat pentru cineva prea tânăr pentru a avea permis de conducere. Dar visează mult mai mult: toate sunt conștiente că foarte curând vor fi întrecute de fete noi, de noi tendințe și trebuie să demonstreze că talentul lor merge dincolo de podium. Își presează agenții să le obțină o probă pentru a putea arăta că sunt capabile să lucreze ca actrițe - marele vis.

Agențiile, desigur, spun că așa vor face, dar că trebuie să mai aștepte puțin, abia și-au început cariera. De fapt, nu au nici un fel de contact în afara lumii modei, câștigă un procent frumos, concurează cu alte agenții, piața nu-i atât de mare ca să-i încapă pe toți. Mai bine să smulgă tot ce pot acum, înainte ca vremea să treacă și fotomodelul să depășească periculoasa barieră a celor 20 de ani - când pielea îi va fi deja distrusă de cremele folosite în exces, corpul, slăbit din pricina alimentației sărace în calorii, mintea afectată de substanțele care inhibă apetitul și ajung să lase privirea și creierul complet goale.

Contrar zvonurilor care circulă, ele își plătesc cheltuielile - drumul, hotelul, veșnicile salate. Sunt convocate de asistenții stiliștilor ca să se prezinte la ceea ce se cheamă casting, adică selecția celor care se vor sui pe pasarelă sau vor merge la sesiunea de fotografii. Ajunse aici, se trezesc în fața unor persoane prost dispuse care-și folosesc bruma de putere ca să-și verse frustrările zilnice, și n-o să le auzi niciodată spunând vreo vorbuliță amabilă sau încurajatoare: „oribil” este, în general, cuvântul cel mai des auzit. Iar ele ies de la o probă și se duc la alta, fac din

telefoanele mobile un colac de salvare, ca și cum ele le-ar aduce revelația divină, contactul cu Lumea Superioară în care visează să ajungă și de la înălțimea căreia vor privi în jos la nenumăratele chipuri frumoase care nu au devenit staruri.

Părinții se mândresc cu copila care a început așa de bine și se căiesc de faptul că la început s-au opus acestei cariere - în fond, câștigă bani și-și ajută și familia. Iubiții lor fac crize de gelozie, dar se controlează, fiindcă dă bine să fii cu un model. Agenții lor lucrează cu zeci de fete în același timp, de aceeași vârstă și cu aceleași fantezii și au totdeauna răspunsul potrivit pentru întrebările dintotdeauna: „Nu s-ar putea să particip la Săptămâna Modei de la Paris?“, „Nu credeți că am destul farmec ca să încerc și în cinema?“ Prietenele le invidiază pe față sau pe ascuns.

Se duc la toate petrecerile la care sunt invitate. Se poartă ca și cum ar fi cu mult mai importante decât sunt în realitate, dar în sinea lor știu că le-ar plăcea ca cineva să reușească să străpungă bariera de gheață artificială pe care o ridică în jurul lor. Îi privesc pe bărbații mai vârstnici cu un amestec de repulsie și atracție - știu că în buzunarul lor se află cheia pentru marele salt, dar în același timp n-ar vrea să fie judecate ca prostituate de lux. Le vezi tot timpul cu o cupă de șampanie în mână, dar nu e decât o parte din imaginea pe care doresc s-o afișeze. Alcoolul are elemente care pot afecta greutatea corporală, așa că băutura preferată este apa minerală plată - acidul, deși nu afectează greutatea, are efecte imediate asupra conturului stomacului. Au idealuri, visuri, demnitate, dar toate acestea au să dispară într-o zi, când nu vor mai reuși să ascundă urmele precoce ale celulitei.

Ele fac un pact secret cu sine: să nu se gândească niciodată la viitor. Cheltuiesc o mare parte din ce câștigă pe produse cosmetice care promit frumusețea eternă. Adoră pantofii, dar sunt așa de scumpi... Din când în când își permit luxul de a-i cumpăra pe cei mai buni. Apelând

la prietenii din lumea modei, reușesc să facă rost de haine la jumătate de preț. Locuiesc în apartamente mici, cu tata, cu mama, cu fratele care face o facultate, cu sora care și-a ales meseria de bibliotecară sau de ingineră. Toți își închipuie că fetele câștigă o avere, de aceea li se tot cer bani cu împrumut. Ele dau, fiindcă vor să pară importante, bogate, generoase, mult peste muritorii de rând. Când se duc la bancă, soldul contului e mereu pe roșu, iar limita cârdului, depășită.

Au strâns sute de cărți de vizită, au întâlnit o mulțime de bărbați bine îmbrăcați, care au venit cu propuneri de angajare despre care ele știau că sunt false, răspund când și când, doar ca să mențină o legătură, știind că poate într-o zi o să aibă nevoie de ajutor, chiar dacă un asemenea ajutor își are prețul lui. Toate au căzut deja într-o capcană. Toate au visat la succesul facil, și imediat au priceput că acesta nu există. Toate au suferit, la cei 17 ani ai lor, nenumărate decepții, trădări, umilințe, dar continuă să creadă.

Dorm prost din cauza pastilelor. Aud tot felul de povești despre anorexie - boala cea mai răspândită în mediul lor, un fel de dereglare nervoasă, cauzată de obsesia greutateii și a felului în care arată, în care corpul ajunge să respingă orice tip de hrană. Își spun că asta n-o să li se întâmple niciodată lor, dar neglijează primele simptome.

Au ieșit din copilărie direct în lumea luxului și a celebrității, fără a trece prin adolescență și tinerețe. Când le întrebă ce planuri de viitor au, răspunsul vine imediat: „Facultatea de filozofie. Lucrez ca să-mi pot plăti studiile.”

Știu și ele că nu-i adevărat. Mai bine zis, știu că ceva sună ciudat, dar nu pricep prea bine ce. Și chiar își doresc o diplomă? Au nevoie de banii ăștia ca să-și plătească studiile? În fond, nu-și pot permite luxul să frecventeze o școală - mereu apare câte o probă clirnineața, vreo ședință foto după-amiaza, un cocktail mai pe seară, o petrecere

la care trebuie să se ducă pentru a ieși în evidență și a fi văzute, admirate, dorite.

Pentru cei care nu le cunosc, viața lor e de poveste. Și o vreme, chiar și ele cred că ăsta e rostul vieții - au aproape tot ce invidiau la fetele care apăreau în reviste și în reclamele la cosmetice. Cu puțină disciplină, sunt în stare chiar să pună un ban deoparte. Până ce, la verificarea zilnică și meticuloasă a pielii, descoperă primul semn al trecerii timpului. Din clipa aceea, știu că doar de noroc ține amânarea momentului în care stilistul sau fotograful o să descopere același lucru. Zilele le sunt numărate.

*Eu l-am ales pe cel mai neumblat -
Și iată, asta toate le-a schimbat.*

În loc să-și continue cititul, Jasmine se ridică, își pune un pahar de șampanie (totdeauna există, rareori e consumată), ia un hotdog și se duce la fereastră. Stă acolo tăcută, privind marea. Povestea ei e diferită.

1:46 P.M.

c

L_ye trezește scaldat în sudoare. Privește ceasul de la capul patului și vede că n-a dormit decât 40 de minute. Este epuizat, speriat, a intrat în panică. Totdeauna s-a considerat incapabil să facă rău cuiva și ajunsese să ucidă doi oameni nevinovați în dimineața aceea. Nu era prima oară când distrugea o lume, dar totdeauna avusese motive serioase s-o facă.

A visat că fata de pe banca de la plajă îi ieșea în cale și, în loc să-l condamne, îl binecuvânta. El plângea în brațele ei, îi cerea iertare, dar ea părea să nu bage de seamă, îi mângâia doar părul și-i cerea să se calmeze. Olivia - generozitatea și iertarea. Se întreabă dacă ceea ce face el din dragoste pentru Ewa are sens.

Preferă să creadă că da. Dacă fata e de partea lui, dacă s-a întâlnit cu ea într-un plan superior, mai aproape de Divin, dacă lucrurile au fost mult mai ușoare decât și-a închipuit înseamnă că există un motiv în spatele a tot ce se întâmplă.

Nu fusese deloc complicat să înșele vigilența „prietenilor” lui Javits. Cunoștea felul ăsta de oameni: bine pregătiți fizic, antrenați să reacționeze rapid și precis, scrutau fiecare chip, urmăreau orice mișcare și intuiau pericolul. Sigur bănuiseră că era înarmat - au stat cu ochii pe el o vreme. Dar s-au relaxat când au înțeles că nu reprezenta un pericol. Probabil și-au închipuit chiar că făceau parte din aceeași categorie profesională și că venise înainte ca

să verifice locul, să vadă dacă nu era vreun pericol pentru patronul lui.

Dar el nu avea patron. Și reprezenta un pericol. În clipa când a intrat și a hotărât care urma să fie viitoarea victimă, nu mai putea da înapoi - și-ar fi pierdut respectul de sine. A observat că rampa care ducea la cort era păzită, dar era ușor să ieși pe plajă. A ieșit la zece minute după ce intrase, sperând să fie văzut de „prieteni” lui Javits. A înconjurat cortul, a coborât pe rampa rezervată oaspeților de la Martinez (a trebuit să arate cartela magnetică ce servea drept cheie) și s-a dus iar la locul „prânzului”. Nu era cel mai plăcut lucru de pe lume să mergi prin nisip în pantofi, și atunci și-a dat seama Igor cât de obosit era din pricina călătoriei, a fricii de a fi plănuit ceva imposibil de realizat, a tensiunii pe care a resimțit-o imediat după ce a distrus universul și generațiile viitoare ale bieteii vânzătoare de artizanat. Dar trebuia să meargă până la capăt.

Înainte de a intra din nou în cort, a scos din buzunar paiul de la sucul de ananas, pe care-l păstrase cu multă grijă. A desfăcut flaconul pe care i-l arătase vânzătoarei de obiecte artizanale: nu conținea gaz, cum îi spusese, ci ceva cu totul ne semnificativ: un ac și o bucățică de plută. Cu o lamă de ras, o făcu să aibă diametrul paiului.

Apoi s-a întors în cort: petrecerea era în toi, invitații roiau de colo-colo, se pupau, se îmbrățișau, scoteau mici strigăte de bucurie când dădeau de vreun cunoscut, luând cocktailuri de toate culorile posibile pentru a avea mâinile ocupate și a nu-și trăda neliniștea, așteptând deschiderea bufetului - mâncau moderat, din respect pentru dietele și operațiile lor estetice, și mai venea și cina de la sfârșitul zilei, unde sunt obligați să mănânce chiar dacă nu le este foame, pentru că așa cere eticheta.

Majoritatea invitaților erau oameni mai în vârstă. Asta însemna: petrecerea e pentru profesioniști. Vârsta

participanților era încă un atu pentru planul lui, cam toți aveau nevoie de ochelari. Desigur că nimeni nu purta ochelari, pentru că „vederea slabă” e semn de bătrânețe. Aici toți trebuie să se îmbrace și să se poarte ca și cum ar fi la prima tinerețe, să dea dovadă că au un „spirit tânăr”, o „dispoziție de invidiat”, să se prefacă neatenți, preocupați de altceva – când de fapt adevărul e că nu prea văd ce se petrece în jurul lor. Lentilele de contact le permit să vadă doar la depărtare de câțiva metri: atunci imediat știau cu cine stăteau de vorbă.

Numai doi invitați observau tot ce se mișca - „prieteni” lui Javits. Numai că de data asta și ei erau observați.

Igor vârî acul în pai și se prefăcu că-l bagă din nou în paharul de suc.

Un grup de fete frumoase, aproape de masa lui, ascultau cu gura căscată poveștile nemaipomenite ale unui Jamaican; de fapt fiecare dintre ele plănuia să le îndepărteze pe celelalte ca să-l ducă în patul ei - despre jamaicani se spune că sunt neîntrețuți la sex.

Igor s-a apropiat de Javits, a scos paiul din pahar și a suflat, proiectând acul în direcția victimei. A plecat imediat cum l-a văzut că-și duce mâna la coaste.

S-a dus la hotel ca să încerce să doarmă.

Curara, folosită inițial de băștinașii din America de Sud pentru a vâna cu sulile, poate fi întâlnită și în spitalele europene, unde e folosită pentru a paraliza anumiți mușchi, pentru a ușura munca unui chirurg. O doză letală - ca cea din vârful acului pregătit pentru Javits, - și păsările cad la pământ în două minute, mistreții agonizează un sfert de oră, iar mamiferele mari - omul, de pildă - mor în douăzeci de minute.

Când pătrunde în sânge, în primul moment fibrele nervoase se relaxează, iar apoi încetează să mai funcționeze - provocând asfixia lentă. Cel mai ciudat - sau cel mai rău, ar spune unii - este că victima e absolut conștientă

de ceea ce i se întâmplă, dar nu reușește nici să se miște ca să ceară ajutor, nici să oprească cumva procesul de paralizie lentă care-i cuprinde tot trupul.

În junglă, dacă în timpul vânătorii cineva se înțeapă la deget în suliță sau în săgeata otrăvită, indienii știu ce să facă: respirație gură la gură și un antidot pe bază de ierburi pe care-l au tot timpul cu ei, fiindcă asemenea accidente au loc destul de des. În orașe, paramedicii procedează cu totul greșit, fiindcă ei cred că se află în fața unui atac cardiac.

Igor nu s-a mai uitat înapoi când a plecat. Știa că unul dintre cei doi „prieteni” îl căuta pe vinovat în timp ce celălalt suna după o ambulanță, care o să ajungă repede la locul respectiv, dar fără să știe exact ce se întâmplase acolo. Vor coborî cu hainele lor colorate, cu vestele roșii, cu defibrilatorul - aparatul care face șocuri pentru inimă - și o unitate portabilă de electrocardiogramă. În cazul curarei, inima pare a fi ultimul mușchi afectat, și continuă să bată chiar și după moartea cerebrală.

Nu vor găsi nimic anormal în ritmul cardiac, îi vor injecta un ser intravenos, poate vor crede că e vorba de un rău pasager provocat de căldură sau de vreo intoxicație alimentară, dar și în cazul ăsta sunt obligați să facă toți pașii dictați de praxis, inclusiv masca de oxigen. Dar în momentul acela s-ar fi scurs deja cele douăzeci de minute și, cu toate că trupul putea fi încă viu, creierul avea să fie în stare vegetativă.

Igor făcuse în așa fel încât Javits să nu aibă norocul de a fi salvat la timp; își va petrece restul zilelor într-un pat de spital, în moarte cerebrală.

Da, planificase tot. Și-a folosit avionul particular ca să poată intra în Franța cu un pistol care nu putea fi identificat și cu diferitele otrăvuri pe care și le procurase folosindu-și legăturile cu mafioții ceceni din Moscova. Fiecare pas, fiecare mișcare fusese studiată cu grijă și repetată cu

precizie, așa cum obișnuia să facă și la o întâlnire de afaceri, își făcuse o listă mentală a victimelor: pe lângă cea pe care apucase să o cunoască, toate celelalte trebuiau să fie din clase, de vârste și naționalități diferite. Analizase luni de zile viața asasinilor în serie, folosind un program de calculator foarte popular printre teroriști, care nu păstra informații despre căutările pe care le făcea pe internet, își luase toate măsurile de prevedere ca să scape fără a fi reperat, după îndeplinirea misiunii.

Îl trec toate sudorile. Nu, nu e vorba de căință - poate că Ewa chiar merită tot acest sacrificiu -, ci de inutilitatea proiectului lui. Era evident că femeia pe care o iubea mai presus de orice trebuia să afle că el ar fi în stare de orice pentru ea, inclusiv să distrugă universuri, dar oare merita? Sau în anumite momente trebuie să-ți accepți destinul și să lași ca lucrurile să-și urmeze cursul firesc, să aștepti ca oamenii să redevină raționali?

E obosit. Nu mai reușește să gândească - și, cine știe, poate că martiriul e mai eficient decât crima. Să se predea, și în felul acesta să facă cel mai mare sacrificiu, să-și dea viața pentru dragoste. Asta a făcut Isus pentru omenire - e cel mai bun exemplu pentru el; când l-au văzut învins, răstignit pe o cruce, au crezut că totul se sfârșise. Au fost mândri de ceea ce făcuseră ei, învingătorii, siguri că terminaseră cu acea problemă pentru totdeauna.

E confuz. Planul lui era să distrugă universuri, nu să renunțe la libertate pentru dragoste. Fata cu sprâncene groase semăna cu Maica Precista, în visul lui; mama cu fiul în brațe, mândră și îndurerată în același timp.

Se duce la baie, își bagă capul sub jetul de apă rece. Poate e din cauza lipsei de somn, a locului necunoscut, a diferenței de fus orar, sau din cauză că acum pune în aplicare acel plan pe care niciodată n-a crezut că ar fi în stare să-l înfăptuiască. Își amintește de promisiunea făcută

în fața moaștelor Sfintei Magdalena din Moscova. Dar oare face ce trebuie? Are nevoie de un semn.

Sacrificiul. Da, trebuia să se fi gândit la asta, dar poate că tocmai experiența celor două lumi distruse în dimineața aceea îi deschisese ochii pentru a vedea mai clar ce se petrecea. Răscumpărarea iubirii prin dăruirea totală, își va dăruii trupul călăilor care judecă doar gesturile și uită intențiile și motivele care se află în spatele oricărui act considerat „nesănătos” pentru societate. Isus (care înțelege că dragostea merită orice) îi va primi spiritul, iar Ewa va rămâne cu sufletul lui. Va afla de ce a fost el în stare: să se dăruiască, să se jertfească în fața societății – de dragul cuiva. Nu va fi condamnat la moarte, ghilotina fusese abolită în Franța de decenii bune, dar probabil că va petrece mulți ani în închisoare. Ewa se va căi de păcatele lui. Va veni să-l viziteze, îi va aduce mâncare, vor avea timp să stea de vorbă, să reflecteze, să iubească și, chiar dacă trupurile lor nu se vor atinge, sufletele lor vor fi mai aproape ca niciodată. Chiar dacă vor trebui să mai aștepte până să locuiască în casa pe care vrea s-o facă lângă lacul Baikal, această așteptare îi va purifica și-i va binecuvânta.

Da, sacrificiul. Închide robinetul, își privește puțin chipul în oglindă - dar nu se vede pe sine, vede Mielul gata să fie jertfit iar. Se îmbracă cu aceleași haine pe care le purtase de dimineață, coboară în stradă, se duce la locul unde mica vânzătoare se așeza de obicei și se apropie de primul polițist pe care-l vede.

— Am omorât-o pe fata care stătea aici.

Polițistul se uită la bărbatul bine îmbrăcat, cu părul în dezordine și cearcăne adânci.

— Fata care vindea obiecte de artizanat?

El confirmă dând din cap: fata care vindea obiecte de artizanat.

Polițistul nu prea dă importanță discuției. Salută un cuplu care trece încărcat cu sacoșe de la supermarket:

— Trebuia să vă luați un ajutor!

— Dacă-l plătești dumneata, răspunde femeia, zâmbind. E imposibil să găsești oameni care vor să muncească în colțul ăsta de lume.

— Ei, în fiecare săptămână vă schimbați inelul cu diamant de pe deget. Nu cred că banii sunt adevăratul motiv.

Igor se uită prostit și nu înțelege nimic. Tocmai mărturisise o crimă.

— Domnule, n-ați înțeles ce v-am spus?

— E o căldură groaznică. Mergeți să donru Luivpk^ odihniți-vă, Cannes-ul are multe de oferit vizitatorilor săi.

— Și fata?

— O cunoșteți?

— N-am mai văzut-o niciodată, în viața mea n-am văzut-o. Stătea și ea aici de dimineață. Eu...

— ... ați văzut că a venit ambulanța și a luat pe cineva, înțeleg. Ați ajuns la concluzia că a fost omorâtă. Nu știu de unde veniți, nu știu dacă aveți copii, dar aveți grijă cu drogurile. Se spune că nu fac chiar așa de rău, dar vedeți ce s-a întâmplat cu biata fată a portughezilor.

Și se depărtează, fără a mai aștepta vreun răspuns.

Trebuia să fi insistat, să dea niște detalii precise, și poate că așa l-ar fi luat în serios? Sigur, era imposibil să omori pe cineva în plină zi, pe strada principală din Cannes. Avea de gând să vorbească și despre cealaltă lume pe care o distrusese la o petrecere plină de invitați.

Dar reprezentantul legii, al ordinii, al bunelor moravuri nu avusese urechi să-l audă. În ce lume trăim? Trebuia să scoată arma din buzunar și să tragă în toate direcțiile ca să fie crezut? Trebuia să se poarte ca un barbar, care omoară fără nici un motiv, pentru a se face auzit?

Igor îl urmărește din priviri pe polițist, îl vede cum traversează strada și intră într-un bistrâu. Se hotărăște să aștepte acolo o vreme, sperând să-i vină gândul cel bun, să primească vreo informație de la comisariat, să se întoarcă să stea de vorbă cu el și să-i ceară mai multe detalii despre crimă.

Dar e aproape sigur că asta nu se va întâmpla: își aminteste de comentariul polițistului despre diamantele femeii. Oare știa de unde vin? Sigur că nu: dacă ar fi știut, ar fi dus-o la comisariat și ar fi acuzat-o de folosirea de obiecte ilicite.

Pentru femeie, desigur că briliantul apăruse ca prin minune într-un magazin ultraluxos, după ce fusese - cum spuneau totdeauna vânzătorii - șlefuit de bijutierii olandezi sau belgieni. Era clasificat după transparență, greutate, tipul tăieturii. Prețul putea să varieze: de la câteva sute de euro, la o cifră considerată cu adevărat scanda-loasă de majoritatea muritorilor.

Diamant. Briliant, dacă așa vreți să-i spuneți. Toată lumea știe ce e: o simplă bucată de cărbune, prelucrată de căldură și de timp. Fiindcă nu conține nimic organic, e imposibil să afli cât timp durează să-și schimbe structura, dar geologii estimează o durată între 300 de milioane și un miliard de ani. Apare în general la o adâncime de 150 de kilometri, urcă încet spre suprafață și se formează în mine.

Diamantul, materialul cel mai rezistent și mai dur creat de natură, care nu poate fi șlefuit și tăiat decât de alt diamant. Resturile, fragmentele rămase în urma șlefuirii, sunt folosite în industrie, la mașinile de șlefuit, sau de tăiat - atât. Diamantul e doar bijuterie, și în asta stă importanța lui: e absolut inutil pentru orice altceva.

Suprema manifestare a vanității omenești.

Cu câteva decenii în urmă, într-o lume ce părea să se îndrepte către lucrurile practice și către egalitatea socială, aproape că dispăruseră de pe piață. Până când cea mai mare companie de minerit, cu sediul în Africa de Sud, a contractat una dintre cele mai bune agenții de publicitate din lume. Superclasa s-a întâlnit cu altă Superclasă, s-au făcut studii de piață, iar rezultatul a fost o propoziție din doar trei cuvinte:

„Diamantele sunt eterne.”

Gata, problema era rezolvată, bijutierii au început să investească în ideea asta, iar industria a înflorit din nou. Dacă diamantele sunt eterne, sunt cele mai potrivite pentru a-ți exprima dragostea -, care, teoretic, și ea este eternă. Nimic mai eficient pentru a distinge Superclasa de celelalte miliarde de locuitori ai planetei care se găsesc în partea de jos a piramidei. Cererea de diamante a crescut, și atunci și prețul a început să urce. În câțiva ani, grupul sud-african care făcuse până atunci jocurile pe piața internațională a fost înconjurat de cadavre.

Igor știe ce s-a întâmplat: când a trebuit să ajute armatele care se decimau într-un conflict tribal, a fost obligat să apuce o cale riscantă. Nu-i pare rău: a reușit să evite multe morți, și doar el știa asta. Îi scăpaseră câteva vorbe odată, când lua masa cu Ewa, dar se oprise la timp; când faci o faptă bună, să nu știe dreapta ce face stânga. A salvat multe vieți cu ajutorul diamantelor, dar asta nu va apărea niciodată în biografia lui.

Un polițist căruia nu-i pasă că un criminal își mărturisește păcatele și laudă bijuteria de pe degetul unei femei care cară sacoșe cu hârtie igienică și detergenți nu este la înălțimea profesiei lui. Habar n-are că industria aceea învârte cam 50 de miliarde de dolari pe an, că folosește o armată uriașă de mineri, transportatori, companii private de pază, de asigurări, mari ateliere de șlefuit, lanțuri de vânzări și buticuri de lux. Nu-și dă seama că industria asta începe în noroi și traversează fluvii de sânge înainte de a ajunge într-o vitrină.

Noroiul în care se află muncitorul care-și petrece viața căutând piatra ce-i va aduce în sfârșit averea dorită. Găsește câteva și vinde cu vreo 20 de dolari o piatră care-l va costa pe consumatorul final 10 000 de dolari. Dar el e mmmțumit, pentru că acolo unde trăiește el, oamenii câștigă mai puțin de 50 de dolari pe an, iar cinci pietre sunt suficiente ca să poată duce o viață scurtă, dar fericită - fiindcă acolo condițiile de muncă sunt cele mai rele posibile.

Pietrele pleacă din mâinile lor prin intermediul cumpărătorilor neidentificați și sunt imediat trecute armatelor neoficiale din Liberia, Congo sau Angola. Acolo cineva este desemnat să meargă până la o pistă de aterizare clandestină, însoțit de gărzi înarmate până-n dinți. Aterizează un avion din care coboară un domn în costum, însoțit de cele mai multe ori de un altul mai puțin elegant, cu o mică valiză. Se salută rece. Bărbatul cu gărzi de corp îi dă câteva pachete mici; poate din superstiție, ele sunt împachetate în ciorapi vechi.

Bărbatul în cămașă scoate o lupă specială din buzunar, și-o pune la ochiul stâng și începe să verifice piesă cu piesă. După vreo oră și jumătate și-a făcut deja o idee; atunci scoate un mic cântar electronic și golește conținutul ciorapilor în talger. Se fac câteva calcule pe o bucată de hârtie. Marfa e pusă în valiză împreună cu cântarul, bărbatul în costum le face un semn gărzilor înarmate și cinci, șase dintre ei urcă în avion. Încep să descarce cutii mari care sunt lăsate chiar acolo, lângă pistă, după ce avionul își ia zborul. Toată operațiunea n-a durat mai mult de o jumătate de zi.

Cutiile sunt deschise. Puști de mare precizie, mine anti-personal, gloanțe care explodează la cel mai mic impact lansând zeci de schije mici, ucigașe. Armamentul e predat mercenarilor și soldaților și în scurt timp țara se află din nou în fața unei lovituri de stat a cărei cruzime nu cunoaște limite. Triburi întregi sunt ucise, copiii își pierd picioarele și brațele din cauza muniției cu fragmentare, femeile sunt violate. Iar în acest timp, undeva foarte departe - de obicei la Anvers sau Amsterdam, bărbați serioși și dedicați muncii lor lucrează cu delicatețe, cu dăruire și dragoste, tăind cu mare grijă pietrele, extaziați de propria lor îndemânare, hipnotizați de razele care încep să strălucească cu fiecare nouă față a acelei bucăți de cărbune care și-a văzut structura transformată de factorul timp. Un diamant care taie un diamant.

Femei urlând disperate și cerul acoperit de nori de fum gros. La extrema cealaltă, clădiri vechi și frumoase ce pot fi văzute din camere luminoase.

În 2002, Națiunile Unite au promulgat o rezoluție pentru a sprijini inițiativa „Kimberley Process”, al cărei scop era să descopere originea pietrelor și să interzică bijuteriilor să cumpere diamante din zonele de conflict. O vreme, respectabilii șlefuitori europeni au apelat din nou la monopolul sud-african pentru materia primă. Dar s-au găsit repede formule pentru a face „oficial” un diamant, iar rezoluția nu le mai e de folos decât politicienilor, care-și pot spune liniștiți că „au făcut ceva pentru a pune capăt *diamantelor de sânge*” - sub acest nume sunt cunoscute.

În urmă cu cinci ani, Igor dăduse pietre pentru arme, crease un mic grup destinat să pună capăt sângerosului conflict din nordul Liberiei și reușise - fuseseră uciși numai ucigașii. Micile sate se bucurau din nou de pace, iar diamantele fuseseră vândute în America, fără nici o întrebare indiscretă.

Când societatea nu acționează pentru a pune capăt crimei, omul are tot dreptul să facă ce crede el că este corect.

Ceva asemănător se petrecuse cu câteva minute în urmă pe acea plajă. Când asasinatetele vor fi descoperite, cineva se va întoarce spre public ca să spună ceea ce se spune mereu în astfel de situații:

„Facem tot posibilul să identificăm criminalul.”

Bine, așa să facă. Încă o dată soarta, generoasă ca-ntotdeauna, îi arătase ce cale să apuce. Martiriul nu e o soluție. De fapt, Ewa ar suferi mult din pricina absenței lui, n-ar avea cu cine schimba o vorbă în timpul nopților lungi și al zilelor nesfârșite cât ar aștepta să fie eliberat. Ar plânge ori de câte ori și-ar închipui că lui îi este frig, între pereții albi ai închisorii. Iar când ar sosi în sfârșit clipa plecării definitive spre casa de pe malul Baikalului, poate că

vârsta nu le va mai permite să trăiască toate aventurile pe care le plănuseră împreună.

Polițistul ieși din bistrou și reveni pe stradă.

— încă mai sunteți aici? V-ați rătăcit, aveți nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc.

— Mergeți să vă odihniți, cum v-am spus eu. La ora asta, soarele poate fi foarte periculos.

Se întoarce la hotel. Face o baie. îi cere telefonistei să-l trezească la patru după-amiaza - va fi îndeajuns de odihnit ca să-și recapete luciditatea necesară și să nu mai facă prostii care i-ar putea compromite planurile.

Sună la *concierge* și-și rezervă un loc pe terasă pentru după-amiază - ar vrea să bea un ceai fără a fi deranjat. Se uită în tavan, așteptând să-i vină somnul.

Nu contează originea diamantelor, dacă strălucesc.

În lumea asta numai dragostea merită absolut tot. Restul nu are nici un sens.

Igor simți din nou, cum mai simțise de multe ori în viața lui, că trăiește libertatea totală. Confuzia dispărea încet, încet, luciditatea îi lua locul.

Își pusese soarta în mâinile lui Isus. Isus hotărâse că trebuia să-și continue misiunea.

Adormi, fără nici un sentiment de vinovăție.

1 : 55 P . M .

c

VJabriela se hotărî să meargă foarte încet până la locul pe care i-l indicaseră. Trebuie să-și pună ordine în gânduri, trebuie să se calmeze. Era într-un punct în care nu numai visele ei cele mai secrete, dar și coșmarurile ei puteau deveni realitate.

Telefonul sună. E un mesaj:

„FELICITĂRI. ACCEPTĂ, FIE CE-O FI. BIS”

Privește mulțimea care mișună de colo-colo pe Croisette, fără să știe parcă ce vrea. Ea are un scop! Nu mai este una din multele aventuriere care vin la Cannes și nu știu de unde să înceapă. Are un CV serios, o experiență profesională respectabilă, nu încercase niciodată să răzbată folosindu-și doar calitățile fizice: era talentată! De asta o aleseră pentru mtâlnirea cu faimosul regizor, fără ajutorul nimănui, fără să se îmbrace provocator, fără ca măcar să aibă vreme să-și repete ca lumea rolul.

Desigur că el va ține seama de toate astea.

S-a oprit ca să mănânce de prânz - până atunci nu pusese absolut nimic în gură - și imediat ce luă prima înghițitură de cafea gândurile parcă îi reveniră la realitate.

De ce fusese tocmai ea aleasă?

Care era de fapt rolul ei în film?

Și dacă, după ce Gibson primise înregistrarea video, descoperia că nu era chiar persoana pe care o căuta?

„Calmează-te.”

„Nu ai nimic de pierdut”, încearcă să se convingă ea.
Dar o voce insistă:

„Te afli în fața unei șanse unice în viață.”

Nu există șanse unice, viața îți scoate întotdeauna în față o altă ocazie. Dar vocea o ține pe-a ei:

„Probabil. Dar cât o să dureze până atunci? Știi câți ani ai, nu?”

Da, bineînțeles. Douăzeci și cinci de ani, într-o carieră în care actrițele, chiar și cele mai ambițioase... etc.

Nu, nu trebuie să-și repete asta. Plătește sandviciul și cafeaua și o pornește înspre chei, hotărâtă să-și țină în frâu optimismul, având grijă să nu se mai gândească la oameni ca la niște aventurieri, recitând în minte toate regulile gândirii pozitive de care reușea să-și amintească - și încercând să nu se mai gândească la întâlnire.

„Dacă tu crezi în reușită și reușita va crede în tine.”

„Joacă totul pe cartea șansei și fugi de tot ce îți oferă lumea confortului.”

„Talentul e un dar universal. Dar e nevoie de mult curaj ca să-l folosești; să nu-ți fie frică să fii cea mai bună.”

Nu este de ajuns să te gândești la ce spun marii înțelepți, trebuie să mai ceri și ajutorul cerului. Și începe să se roage, așa cum face totdeauna când este neliniștită. Simte că trebuie să facă o promisiune și se hotărăște să meargă la Vatican, dacă obține rolul.

Dacă filmul va fi într-adevăr făcut.

„Dacă o să aibă un mare succes internațional.”

Nu, era de ajuns să apară într-un film de Gibson, pentru că asta o să le atragă atenția altor directori și producători. Dacă lucrurile se petrec astfel, va face pelerinajul promis.

A ajuns la locul indicat, privește marea, verifică încă o dată mesajul primit de la agent; dacă el aflase însemna că angajarea ei e aproape sigură. Dar ce însemna să accepte orice? Să se culce cu regizorul? Cu actorul din rolul principal?

Nu mai făcuse niciodată așa ceva, acum însă e pregătită pentru absolut tot. Și, în fond, cine nu visează să se culce cu una dintre marile stele din lumea filmului?

Se uită din nou la mare. Ar fi putut să treacă pe acasă și să se schimbe, dar e superstițioasă: dacă ajunsese să fie chemată pe chei când purta blugii și tricoul alb, trebuia să aștepte cel puțin până la sfârșitul zilei înainte de a se schimba. Își slăbește cureaua, se așază în poziție de lotus și începe să facă yoga. Respiră profund, și trupul, inima, gândurile, totul pare să fie la locul lui.

Se apropie o șalupă - un bărbat sare din ambarcațiune și se apropie de ea:

— Gabriela Sherry?

Ea dă din cap afirmativ, iar bărbatul îi spune să-l însoțească. Urcă amândoi în șalupă și o pornesc pe o mare plină de iahturi de toate felurile și mărimile. Nu scoate o vorbă, de parcă s-ar afla la cine știe ce depărtare, gândindu-se poate și el la ce se întâmplă în cabinele de pe ambarcațiunile acelea mici și ce bine ar fi să fie proprietarul vreuneia. Gabriela ezită: îi vin în minte o gramadă de întrebări, de îndoieli, și un cuvânt prietenos ar putea face ca necunoscutul să-i devină aliat, s-o ajute cu vreo informație prețioasă despre cum ar fi mai bine să se poarte. Dar cine e omul ăsta? O avea vreun cuvânt de spus în fața lui Gibson, sau e doar un angajat de mâna a paispea, al cărui singur rol e să ia actrițele noi și să le ducă la șeful lui?

Mai bine să stea liniștită.

Peste cinci minute se opresc lângă un vapor uriaș vopsit tot în alb. Se poate citi numele scris la prova: Santiago. Un marinar coboară o scară și o ajută să suie la bord. Traversează salonul central, amplu, unde, după toate aparențele, era pregătită o mare petrecere pentru noaptea aceea. Se duce la pupa, unde se află o mică piscină, două mese cu umbrele de soare, câteva șezlonguri. Și iată-l pe Gibson și pe domnul Celebritate bucurându-se de soarele acelei amiezi!

„Nu m-ar deranja să mă culc cu nici unul dintre ei”, își spune, zâmbind în sinea ei. Se simte mai încrezătoare, deși inima îi bate mult mai repede ca de obicei.

Domnul Celebritate o măsoară clin cap până-n picioare și-i adresează un zâmbet simpatic, încurajator. Gibson se ridică, îi strânge mâna ferm și ia un scaun de lângă masa cea mai apropiată, oferindu-i-l ca să se așeze.

Telefonează și cere numărul camerei de la hotel. îl repetă cu voce tare, privind spre ea.

Era ceea ce-și închipuise. O cameră de hotel. închide telefonul.

— Când pleci de aici, te duci la apartamentul ăsta de la Hilton. Acolo sunt expuse rochiile de la Hamid Hussein, în noaptea asta ești invitată la o petrecere în Cap d'Antibes.

Vasăzică nu era ceea ce-și imaginase. Rolul era al ei! Și o petrecere la Cap d'Antibes, chiar la CAP DANTIBES! El se întoarce spre domnul Celebritate.

— Cum ți se pare?

— Hai mai bine să ascultăm puțin ce are să ne spună.

Gibson aprobă dând din cap și face un gest cu mâna, ca și cum i-ar zice, „Hai, povestește-ne puțin despre dumneata.” Gabriela începe cu cursul de teatru, cu reclamele în care apăruse. Dar își dă seama că cei doi nu mai sunt atenți, or fi ascultat aceeași poveste de mii de ori. Numai că nu reușește să se oprească, vorbește din ce în ce mai repede, temându-se că n-o să mai aibă nimic de spus, șansa vieții ei depinde de un cuvânt pe care nu reușește să-l găsească. Respiră profund, încearcă să arate că e dezinvoltă, vrea să fie originală, graseiază puțin, dar e incapabilă să iasă din scenariul pe care agentul i-a spus să-l urmeze într-un astfel de moment.

După două minute e întreruptă de Gibson.

— Perfect, toate astea le știm din CV. De ce nu ne vorbești despre dumneata?

O barieră dinăuntru ei se rupe brusc. în loc să intre în panică, vocea ei e acum mai calmă și mai sigură.

— Sunt doar una dintre miile de fete din lume care visează să se găsească aici, pe iahtul *acesta*, privind *marea* și discutând despre posibilitatea de a lucra măcar cu unul dintre dumneavoastră. Iar dumneavoastră **știți** asta. De aceea cred că nimic din ce aş putea spune acum nu va schimba ceva. **Vreți să știți** dacă sunt căsătorită? Nu, nu sunt. Ca orice femeie necăsătorită, am un bărbat care mă iubește, care în *clipa asta* mă așteaptă la Chicago și care face tot posibilul ca lucrurile să-mi iasă pe dos.

Amândoi râd. Ei îi vine inima la loc.

— Vreau să lupt până-n pânzele albe, deși știu că mă aflu aproape de limita posibilităților mele, fiindcă vârsta începe să fie o problemă pentru standardul din cinema. Știu că mai sunt multe fete la fel de talentate sau *chiar* mai talentate. Am fost aleasă, nu știu exact de ce, dar m-am hotărât să *accept*, fie ce-o fi. Poate că asta este ultima mea șansă, sau poate dacă am spus asta mi-a scăzut din *valoare*, **dar** n-am de ales. Toată viața m-am gândit la clipa asta: să dau o probă, să fiu aleasă și să pot lucra cu profesioniști adevărați. Clipa asta chiar a venit. Dacă n-o să mai urmeze nimic, dacă e să mă întorc acasă cu mâinile goale, știu cel puțin că am ajuns până aici datorită unor calități pe care cred că le am: integritatea și perseverența. îmi sunt cea mai bună prietenă, dar și cea mai teribilă vrăjmașă, înainte de a veni aici îmi spuneam că nu merit nimic din toate astea, că nu aş fi în stare să răspund la speranțele pe care vi le puneți în mine, și sută la sută ați greșit când ați ales candidata. în tot acest timp, cealaltă parte a inimii mele îmi spunea că voi fi răsplătită pentru că nu m-am lăsat, pentru că am ales ceva și am luptat până la capăt.

Își întoarse privirea de la cei doi - simțise dintr-odată o dorință imensă să plângă, dar se stăpâni, pentru că se putea crede că e un șantaj emoțional. Vocea frumoasă a domnului Celebritate rupse tăcerea.

— Ca în oricare altă industrie, și aici avem persoane cinstite care apreciază profesionalismul. De asta am ajuns

și eu până aici. Același lucru e valabil și pentru regizorul nostru. Iar eu m-am aflat cândva în aceeași situație în care ești dumneata acum. Știm ce simți.

Îi trecu prin fața ochilor întreaga ei viață de până atunci. Toți anii aceia în care a căutat și n-a găsit, când a bătut la uși care nu s-au deschis, când a cerut și nici măcar nu i s-a răspuns în vreun fel - doar cu indiferență, de parcă n-ar fi existat pe lume. Toate „nu”-urile pe care le auzise când cineva își dădea în sfârșit seama că ea era vie și că merita cel puțin să i se răspundă.

„Nu pot să plâng.”

Toți aceia care îi spusese că urmarea un vis imposibil și care, dacă acum avea să reușească, vor spune: „Știam eu că ai talent!” Buzele începură să-i tremure: parcă toate lucrurile acelea ieșeau acum la lumină din inima ei. Era fericită că avusese curajul să se arate umană, cu slăbiciuni, vulnerabilă, asta însemna enorm pentru sufletul ei. Dacă acum Gibson s-ar fi căit pentru alegerea făcută, putea să ia șalupa spre mal fără nici un fel de remușcări; în luptă, dovedise mult curaj.

Depindea de alții. O costase mult să-și învețe lecția, dar până la urmă înțeleșese că depindea de alții. Cunoștea oameni care se mândreau cu independența lor emoțională, deși în realitate erau la fel de vulnerabili ca ea, plângeau pe ascuns, nu cereau niciodată ajutor. Credeau într-o lege nescrisă, susținând că „lumea e a celor puternici”, că „supraviețuiește cine poate”. Dacă ar fi așa, oamenii nici n-ar exista, pentru că fac parte dintr-o specie care are nevoie să fie protejată foarte mult timp. Tatăl ei îi spusese odată că oamenii sunt cât de cât capabili să supraviețuiască numai după vârsta de nouă ani, pe când girafei nu-i trebuie decât cinci ore, iar o albină e independentă în mai puțin de cinci minute.

— La ce te gândești? întreabă domnul Celebritate.

— Că nu trebuie să mă prefac că sunt puternică, ceea ce e o mare ușurare pentru mine. O bună parte din viața

mea am avut probleme cu socializarea, fiindcă eu credeam că știu extrem de bine cum să ajung acolo unde doresc. Colegii mă detestau și nu înțelegeam de ce. Odată, când eram în turneu cu o piesă de teatru, am făcut gripă și n-am mai putut ieși din cameră, deși mă înspăimânta ideea că altcineva va juca rolul meu. Nu mâneam, deliram din cauza febrei; au chemat un doctor și el m-a trimis acasă. Credeam că am pierdut și slujba, și respectul trupei. Dar nici vorbă: am început să primesc flori și telefoane. Voiau să știe ce mai fac. Dintr-odată, acei oameni pe care eu îi consideram adversarii mei, cu care concuram pentru un loc sub lumina reflectoarelor erau îngrijorați de soarta mea! Unul dintre ei mi-a trimis o carte poștală cu textul unui medic care se dusese să lucreze într-o țară depărtată:

„Toți știm despre o boală din Africa Centrală numită boala somnului. Trebuie să știm însă că există o boală asemănătoare care atacă sufletul - și care e foarte periculoasă, fiindcă se instalează fără a arăta vreun semn. Când observați cel mai mic semn de indiferență și lipsă de entuziasm față de semenii voștri, fiți pe fază! Singurul mod de a preveni o asemenea boală este să înțelegeți că sufletul suferă, suferă mult, când îl obligăm să trăiască superficial. Sufletul are nevoie de lucruri bune și profunde.”

Vorbe. Domnul Celebritate își aminti versurile lui preferate, dintr-o poezie învățată încă de pe băncile școlii și care-l speria pe măsură ce vedea timpul trecând: *„Va trebui să renunți la tot, eu îți cer să mă ai drept standard unic și exclusiv.”* Să alegi ceva e poate cel mai greu lucru din viața unui om; pe măsură ce actrița le povestea viața, el își vedea propriii pași reflectați în vorbele ei.

Prima lui mare șansă - și pe el îl ajutase talentul de actor de teatru. Viața i se schimbă de la o oră la alta, faima lui creștea cu o viteză mai mare decât puterea lui de a se adapta la ea, accepta invitații în locuri unde n-ar fi vrut să ajungă și refuza întâlniri care l-ar fi ajutat să avanseze în carieră. Banii, deși nu erau prea mulți, îi dădeau senzația

că putea face orice. Cadouri scumpe, călătorii într-o lume necunoscută, avioane private, restaurante de lux, apartamente în hoteluri care semănau cu camerele regilor și regiilor pe care și le imagina în copilărie. Primele recenzii: respect, elogi, cuvinte care-i mergeau drept la inimă. Scrieri care soseau din toată lumea, la care, la început, răspundea, fixa întâlniri cu femeile care-i trimiteau fotografii - până ce a descoperit că era imposibil să mențină ritmul acela, iar agentul lui nu numai că-l sfătuia să renunțe la el, dar îl și speria spunându-i că putea să cadă în fel de fel de capcane. Cu toate acestea, continua să simtă o plăcere deosebită când se întâlnea cu fanii care-i urmăreau fiecare pas, creau pagini pe internet dedicate lui, scriau despre tot ce se petrecea în viața lui - mai bine zis, despre lucrurile pozitive -, apărându-l de orice atac din presă, atunci când rolul nu era bine primit.

Iar anii au trecut. Ceea ce la început era un miracol, sau mâna destinului, de care jurase cândva să nu se lase niciodată subjugat, începuse să devină singurul lui țel în viață. Privește înainte și inima i se strânge: toate acestea pot să se sfârșească într-o zi. Apar alți actori mai tineri, care acceptă bani mai puțini pentru muncă mai multă și o mai mare vizibilitate. Aude întruna comentarii despre marele film care l-a propulsat, toți numai despre asta vorbesc, deși mai făcuse încă 99 de filme de care nimeni nu-și amintește bine.

Din punct de vedere financiar, condițiile nu mai sunt aceleași - fiindcă și-a dat seama că era o muncă fără sfârșit și și-a forțat agentul să mențină prețul sus. Rezultatul: e din ce în ce mai puțin invitat, chiar dacă între timp și-a scăzut onorariul la jumătate. Disperarea începe să-și arate colții, într-o lume care până atunci era făcută numai din speranța de a ajunge tot mai departe, mai sus, mai repede. Nu poate să scadă prețul de la o oră la alta; când apare cine știe ce contract, trebuie să spună că „i-a plăcut mult rolul și s-a hotărât să-l ia, chiar dacă onorariul nu e cel

pentru care lucrează el de regulă". Producătorii se prefac că-l cred. Agentul se umflă în pene că i-a păcălit, dar știe că „produsul” lui trebuie să fie în continuare văzut pe la festivaluri, cu orice preț, să pară ocupat, amabil, distant - cum îi șade bine unui personaj legendar.

Consilierul de presă i-a sugerat să fie fotografiat sărutându-se cu o actriță celebră; ar putea apărea pe manșeta vreunei reviste de scandal. Luaseră deja legătura cu actrița - care avea și ea nevoie de ceva reclamă gratuită -, rămânea doar să găsească momentul potrivit: în timpul cinei de gală din seara asta. Sărutul trebuie să pară spontan, trebuie să fie siguri că există vreun paparazzo pe aproape - dar nici unul dintre ei nu trebuie, sub nici o formă, să „observe” că sunt spionați. Pe urmă, după ce se vor publica fotografiile, se vor întoarce iar pe manșetele revistelor, negând cele întâmplare, spunând că asta nu era decât violarea vieții lor private, avocații vor deschide procese împotriva revistelor, iar consilierii de presă ai celor doi vor încerca să țină în viață toată chestiunea cât mai mult timp posibil.

În fond, deși era de mult timp în branșă și era cunoscut în toată lumea, nu se găsea într-o situație prea diferită de cea a fetei din fața lui.

„Va trebui să renunți la tot, eu îți cer să mă ai drept standard unic și exclusiv.”

Gibson întrerupe liniștea care dura de treizeci de secunde în scena aceea perfectă: iahtul, soarele, băuturile cu gheață, țipetele pescărușilor, briza care adia și gonea căldura.

— în primul rând cred că ai vrea să știi ce rol vei primi, fiindcă numele filmului se poate schimba până la premieră. Răspunsul e următorul: ai să joci alături de el.

Și arată spre domnul Celebritate.

— Adică veți avea cele două roluri principale. Iar următoarea dumitale întrebare ar fi, logic: de ce eu și nu o vedetă?

— Exact.

— Explicația: banii. În cazul scenariului pe care am fost însărcinat să-l regizez, și care va fi primul film produs de Hamid Hussein, avem un buget limitat, din care jumătate e pentru promovarea filmului, nu pentru produsul final. Așa că avem nevoie de un nume mare, care să atragă publicul, și de un necunoscut oarecare, ieftin, dar care va câștiga promovarea pe care o merită. Asta nu e de azi, de ieri: de când a început industria cinematografului să conducă lumea, studiourile așa procedează, pentru a arăta că faima și banii sunt sinonime. Încă îmi mai aduc aminte că atunci când eram copil și vedeam vilele acelea uriașe de la Hollywood, credeam că actorii câștigă o gramadă de bard. Minciuni. Zece sau douăzeci de vedete din toată lumea pot spune că ele câștigă o avere. Restul trăiesc din aparențe: casa e închiriată de studio, croitorii și bijuterierii le împrumută haine, mașinile le sunt cedate pentru o perioadă, atât cât să fie asociați cu luxul. Studioul plătește tot ce înseamnă *glamour*, iar actorii nu câștigă mai nimic. Nu este cazul persoanei care stă cu noi aici, dar va fi cazul dumitale.

Domnul Celebritate nu știe dacă Gibson vorbește serios sau nu, dacă într-adevăr credea că se află în fața unuia dintre cei mai mari actori ai lumii sau îl lua peste picior. Dar asta nici nu contează, odată ce semnează un contract, producătorul nu se mai răzgândește, scenariștii vor preda textul la termen, bugetul va fi respectat riguros și intră în funcțiune o excelentă campanie de relații publice. Văzuse deja sute de proiecte întrerupte - făcea parte din viață. Dar după cel mai recent rol, care trecuse aproape neobservat de public, avea nevoie disperată de un succes răsunător. Iar Gibson putea să i-l ofere.

— De acord, spuse fata.

— Am vorbit deja cu agentul dumitale. O să semnezi un contract exclusiv cu noi. La primul film vei câștiga

cinci mii de dolari pe lună, timp de un an - și va trebui să apari pe la petreceri, să fii promovată de departamentul nostru de relații publice, să călătorești acolo unde te trimitem noi, să spui ce vrem noi, să nu spui ce gândești. E clar?

Gabriela dă din cap afirmativ. Ce mai putea să spună: că cinci mii de dolari e salariul unei secretare în Europa? Primea sau refuza, iar ea nu voia să arate nici cea mai mică șovăială: bineînțeles că pricepuse regulile jocului.

— Dar, continuă Gibson, o să trăiești ca o milionară, te vei purta ca o mare stea. Să nu uiți: nimic nu e adevărat. Dacă totul merge bine, îți mărim salariul la următorul film, până la zece mii de dolari. După aia mai vorbim, fiindcă știu că nu ai decât un singur lucru în cap: „într-o zi o să mă răzbun eu pentru toate astea.” Agentul dumitale, desigur, cunoștea propunerea noastră; știa la ce să se aștepte. Nu știu dacă și dumneata știi.

— Nu are importanță. Și nici nu cred că ar fi cazul să mă răzbun.

Gibson se făcu că nu aude.

— Nu te-am chemat aici ca să vorbim despre proba dumitale: a fost foarte bună, de multă vreme n-am mai văzut una așa de bună. Angajata noastră care a făcut selecția gândește la fel. Te-am chemat ca să fie foarte clar, încă de la început, cum stau lucrurile. Multe actrițe sau actori, după primul film, după ce își dau seama ce înseamnă să ai lumea la picioare, vor să schimbe regulile. Dar au semnat contracte și știu că e imposibil, și atunci au o depresie, se autodistrug, chestii de-astea. Acum, politica noastră s-a schimbat: explicăm de la început, foarte clar, ce se va întâmpla. Dumneata va trebui să trăiești cu două femei: dacă totul iese bine, una dintre ele va fi cea pe care o adoră lumea întreagă. Cealaltă este cea pe care o cunoști, cea de zi cu zi, care nu are absolut nici o putere. Înainte de a te duce la Hilton ca să iei hainele, te sfătuiesc să te gândești bine la consecințe. Când vei intra în apartamentul de

acolo, vei găsi patru copii ale unui contract uriaș. Dacă nu semnezi, toată lumea e a dumitale și poți face tot ce poftești. În clipa în care îți pui semnătura pe hârtie, nu mai ești stăpână pe nimic; noi vom controla tot, de la felul în care te tunzi până la localurile unde vei mânca - chiar și atunci când nu ți-e foame. Sigur că vei putea să câștigi bani din publicitate, folosindu-ți faima, și tocmai de asta toți acceptă condițiile.

Cei doi bărbați se ridică.

— Ție o să-ți facă plăcere să lucrezi cu ea?

— O să fie o actriță excelentă. A arătat căje vie și are emoții într-un moment în care toți vor să pară pricepuți.

— Să nu crezi că iahtul ăsta e al meu, i-a spus Gibson după ce l-a sunat pe cel care avea s-o ducă înapoi în port cu șalupa.

Iar ea a înțeles imediat mesajul.

3:44 P.M.

I la i să mergem la primul etaj să bem o cafea, spune Ewa.

— Darspectacolul începe într-o oră. Și știi cum e traficul.

— Avem timp pentru o cafea.

Urcă pe scări, fac dreapta, merg până-n capătul holului, unde bodyguardul îi cunoaște și îi salută discret. Trec prin fața unor vitrine cu bijuterii - diamante, rubine, smaralde - și ies din nou la lumina soarelui pe terasa de la primul etaj. Aici, o celebră marcă de bijuterii închiriază în fiecare an tot spațiul pentru a-și primi prietenii, celebritățile, jurnaliștii. Mobile de bun gust, un bufet cu delicatese. Se așază la o masă, apărută de soare cu o umbrelă. Se apropie un chelner și ei cer apă minerală și cafea espresso. Chelnerul întreabă dacă doresc ceva de la bufet, îi mulțumesc, mâncaseră deja.

În mai puțin de două minute le aduce comanda.

— Este totul în ordine?

— Da, e foarte bine.

„E foarte rău”, gândește Ewa. „Cu excepția cafelei.”

Hamid știe că se întâmplă ceva ciudat cu soția lui, dar preferă să vorbească mai târziu. Nu vrea să se gândească la asta acum. Nu vrea să riște să audă ceva de genul „te părăsesc”. E îndeajuns de disciplinat pentru a se putea controla.

La altă masă se află unul dintre cei mai celebri stilști din lume, cu camera foto alături. Are o privire distantă - speră că astfel e destul de clar că nu vrea să fie deranjat.

Nimeni nu încearcă să se apropie de el, iar dacă vreunui nepoftit îi vine ideea să-l abordeze, PR-ul localului, o doamnă simpatică, la vreo 50 de ani, îl roagă amabil să-l lase în pace: are nevoie să scape o clipă de asediul constant al fotomodelor, jurnaliștilor, clienților, impresarilor.

Își amintește când a văzut-o pentru prima oară, cu atât de mulți ani în urmă încât pare o veșnicie. Stătea la Paris de mai mult de unsprezece luni, își făcuse ceva prieteni în lumea modei, bătuse la mai multe uși și, datorită relațiilor șecului (care nu cunoștea pe nimeni în branșa aceea, dar avea prieteni în alte posturi cheie), obținuse o slujbă ca designer la una dintre cele mai respectate case de haute couture. Nu făcea doar schițe pornind de la materialele pe care le avea în față; rămânea în atelier până noaptea târziu, lucrând pe cont propriu cu materialele aduse din țara lui. În perioada aceea s-a dus de două ori acasă: prima oară când a primit vestea că îi murise tatăl și-i lăsase prin testament mica firmă a familiei care se ocupa de comerțul cu textile. Nici n-a avut timp de gândire: un trimis al șecului l-a și informat că cineva se va ocupa de administrarea afacerii, vor fi investiți banii necesari pentru ca afacerea să fie prosperă, iar el își va păstra toate drepturile.

Nu înțelegea de ce și a întrebat - până atunci șecul nu arătase nici urmă de interes.

— O firmă franceză care *produce* genți de voiaj vrea să-și stabilească sediul aici. Mai întâi a căutat furnizori locali de textile. Vor folosi materialele noastre pentru unele dintre produsele lor. Avem clienți, ne cinstim tradiția și avem și controlul asupra materiei prime.

S-a întors la Paris convins că sufletul tatălui său se afla în Paradis, iar amintirea lui va rămâne vie în țara pe care o iubise atât de mult. A continuat să muncească peste program, desena pornind de la motive din cultura beduină, testa materialele pe care și le adusese. Vestea că firma aceea franceză - renumită pentru îndrăzneală și bun-gust - era

interesată de produse din țara lui va ajunge cât de curând în capitala modei și cererea va crește enorm.

Nu era decât o chestiune de timp. Și avea să afle că veștile circulă repede.

Intr-o dimineață a fost chemat de director. Intra pentru prima dată în acel templu sacru - biroul marelui designer vestimentar - și a fost uimit de dezordinea care domnea acolo. Ziare prin toate colțurile, teancuri de hârtii pe masa veche, o cantitate imensă de fotografii cu tot felul de vedete, coperti de reviste cu tipare, mostre de materiale și o vază plină cu pene albe de toate mărimile.

— Sunteți foarte talentat. Am aruncat o privire pe schițele pe care le-ați lăsat împrăștiate, la vedere. V-aș ruga s-aveți mai multă grijă. Nu se știe niciodată, poate pleacă cineva de la noi la altă firmă și ne ia ideile.

Lui Hamid nu i-a plăcut că era spionat. Dar a tăcut și l-a ascultat în continuare.

— De ce v-am spus că sunteți bun? Veniți dintr-o țară unde oamenii se îmbracă altfel și ați început să înțelegeți cum ar trebui făcută adaptarea la moda occidentală. Avem însă o mare problemă: aici nu găsim asemenea materiale, în plus, schițele dumitale au conotații religioase, iar moda este, în primul rând, înveșmântarea cărnii, chiar dacă reflectă în mare măsură ceea ce spiritul vrea să comunice.

Directorul s-a dus până la unul din teancurile de reviste din colț și, ca și cum știa pe dinafară tot ce se afla acolo, a scos câteva numere, cumpărate probabil de la *bouquinistes* - anticarii aceia care încă de pe vremea lui Napoleon își mtind cărțile pe malurile Senei. Deschise un *Paris Match* foarte vechi, cu Christian Dior pe copertă.

— Ce a făcut din omul ăsta o legendă? A înțeles oamenii. Dintre multele revoluții pe care le-a provocat în modă, una merită o atenție deosebită: imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, când mai toată Europa aproape că nu avea cu ce se îmbrăca din pricina penuriei de țesături, a creat modele care necesitau o cantitate enormă de

material. În felul acesta nu le arăta oamenilor numai o femeie frumoasă îmbrăcată frumos, ci și un vis: că totul va fi din nou ca înainte: eleganță, bogăție, belșug. A fost atacat și defăimat, dar el știa că este pe drumul cel bun - care totdeauna este drumul opus.

A pus *Paris Match-ul* exact în locul de unde îl scosese și s-a întors cu altă revistă.

— Iat-o și pe Coco Chanel. Abandonată în copilărie de părinți, fostă cântăreață de cabaret, tot ce trebuie pentru a nu avea parte decât de ce e mai rău în viață. Dar a profitat de singura șansă: amanți bogați; în scurt timp s-a transformat în femeia cea mai importantă a modei epocii ei. Ce a făcut? Le-a eliberat pe celelate femei din sclavia corsetului - instrumente de tortură care modelau toracele și împiedicau orice mișcare naturală. N-a greșit decât într-o singură privință: și-a ascuns trecutul, or trecutul ei i-ar fi potențat legenda: femeia care a supraviețuit.

A pus revista la loc și a continuat:

— Probabil că te întrebi de ce nu s-a întâmplat nimic din toate astea până la ei? Nu vom ști niciodată. Sigur că au mai fost încercări - dar au căzut complet în uitare, pentru că autorii lor n-au știut să reflecte spiritul timpului în care trăiau. Impactul pe care l-au avut creațiile lui Chanel nu se poate explica doar prin talent, nici prin bogăția amanților ei: societatea trebuia să fie pregătită pentru marea revoluție feministă care a avut loc cam în aceeași perioadă.

Directorul făcu o pauză.

— Acum este vremea Orientului Mijlociu. Tocmai pentru că tensiunile și frica ce țin lumea în suspans vin dintr-acolo. Știu asta pentru că sunt șeful acestei case de modă. La urma urmei, totul începe cu o întâlnire între principalii producători de vopsele și pigmenți.

„La urma urmei, totul începe cu o întâlnire între principalii producători de vopsele și pigmenți.” Hamid se uită

dm nou la marele stilist ce stătea singur pe terasă, cu camera foto odihându-se pe fotoliul de lângă el. Poate că și el îl văzuse intrând și se întreba cum de avusese atâția bani ca să ajungă cel mai mare concurent ai lui.

Bărbatul care privește acum în gol și mimează indiferența a făcut tot ce i-a stat în putere pentru ca el să nu intre în Federație. își închipuia că petrolul îi finanța toate afacerile și i se părea o concurență neloială. El n-avea de unde să știe că, la opt luni după ce-i murise tatăl și la două luni după ce directorul pentru care lucra îi oferise un post mai bun (deși numele lui nu putea să apară, fiindcă acea casă de modă avea alt designer angajat să strălucească sub reflectoare și pe podiumuri), șeful îl chemase din nou, de data asta pentru o întâlnire personală.

Când a ajuns *acasă*, Hamid n-a mai recunoscut nimic din orașul lui. Scheletele zgârie-norilor formau un șir neîntrerupt pe singurul bulevard al orașului, traficul era imposibil, vechiul aeroport era în pragul haosului, dar ideea șefului statului începea să se materializeze: *acolo* va fi o oază de pace, ferită de *războaie*, *un rai al investițiilor* în mijlocul tumultului piețelor financiare internaționale, *fața* vizibilă a unui ținut care avusese *parte de multe critici*, umilințe și prejudecăți. Țările învecinate au început să creadă în orașul care se *înălța* în mijlocul deșertului, iar banii au început să curgă - mai întâi ca un izvor, pe urmă ca un fluviu vijelios.

Palatul era însă neschimbat, cu toate că un altul mult mai mare se construia nu departe de acolo. Hamid a ajuns la întâlnire emoționat, i-a spus șefului că fusese avansat, așa că nu mai avea nevoie de ajutor financiar; dimpotrivă, avea să înapoieze fiecare centimă investită în el.

— Dă-ți demisia, i-a zis șeful.

Hamid nu înțelegea. Desigur, știa că firma pe care i-o lăsase tatăl lui avea rezultate foarte bune, dar avea alte vise pentru viitorul lui. Nu-l putea înfrunța a doua oară pe omul care-l ajutase atât de mult.

— La prima noastră întâlnire i-am putut spune „nu” Alteței Voastre pentru că apăram drepturile tatei, care totdeauna au fost mai importante decât orice pe lumea asta. Acum însă, trebuie să mă supun voinței Voastre. Dacă Alteța Voastră crede că a pierdut bani investind în munca mea, eu voi face așa cum îmi cereți. Mă voi întoarce aici și voi avea grijă de moștenirea mea. Dacă trebuie să renunț la visul meu pentru a respecta tradiția neamului meu, așa voi face.

A pronunțat cuvintele ferm. Nu putea arăta slăbiciune în fața unui om care respecta forța celui alt.

— Nu ți-am cerut să te întorci. Dacă ai fost promovată, înseamnă că știi cum să-ți faci propria casă de modă. Asta vreau.

„Propria casă de modă? Oare am înțeles bine?”

— Văd că marile case de modă, cele mai luxoase, vin să se instaleze aici - continuă șeicul. Și ele știu ce fac: femeile noastre au început să-și schimbe felul de a gândi și de a se îmbrăca. Moda a avut, în regiunea noastră, un impact mai mare decât orice investiții străine. Am vorbit cu bărbați și femei care se pricep; eu nu sunt decât un bătrân beduin care atunci când a văzut pentru prima oară o mașină a crezut că trebuie alimentată ca o cămilă. Mi-ar plăcea ca străinii să ne citească poezii, să ne asculte muzica, să cânte și să danseze pe muzica transmisă din generație în generație. Dar se vede că nimeni nu e interesat de asta. Ca să învețe să ne respecte tradiția nu există decât o cale: aceea pe care mergi tu. Dacă clin felul în care ne îmbrăcăm vor ajunge să înțeleagă cine suntem, vor înțelege și restul.

A doua zi s-a întâlnit cu un grup de investitori din alte țări. I-au pus la dispoziție o sumă fantastică de bani și au stabilit un termen de rambursare. L-au întrebat dacă accepta provocarea, dacă era pregătit pentru ea.

Hamid a cerut un răgaz de gândire. S-a dus la mormântul tatălui său și s-a rugat până-n seară. Noaptea s-a dus în deșert, a simțit vântul care-i îngheța oasele și s-a

întors la hotelul unde erau cazați oaspeții. „Binecuvântat cel care reușește să le dea copiilor lui aripi și rădăcini”, spune un proverb arab.

Avea nevoie de rădăcini: există un loc pe lume unde ne naștem, unde învățăm o limbă și descoperim cum au depășit strămoșii noștri problemele cu care s-ai confruntat. Și vine o vreme când devenim responsabili pentru locul acela.

Avea nevoie de aripi. Ele ne dezvăluie orizontul nesfârșit al imaginației, ne conduc spre visurile noastre, peste mări și țări. Numai aripile ne permit să cunoaștem rădăcinile semenilor noștri și să învățăm de la ei.

L-a rugat pe Dumnezeu să-l lumineze, s-a rugat fierbinte. După două ore, și-a amintit de o discuție pe care tatăl lui o avusese cu doi prieteni care veneau adesea pe la prăvălia lui de stofe:

— Azi-dimineață fiul meu mi-a cerut bani ca să cumpere un berbec. Să-i dau?

— Nu e o situație de urgență. Așa că mai așteaptă o săptămână înainte de a-ți ajuta băiatul.

— Dar am bani, pot să-l ajut și acum. Ce se schimbă dacă-l fac să aștepte o săptămână?

— Ceva foarte important: experiența m-a învățat că oamenii nu prețuiesc ceva decât dacă, măcar pentru un moment, s-au îndoit că au să obțină ceea ce-și doreau.

I-a făcut pe emisari să aștepte o săptămână, apoi a acceptat provocarea. Avea nevoie de oameni care să se ocupe de bani, care să-i investească așa cum le indica el. Avea nevoie de angajați, de preferință din satul lui. Și mai avea nevoie de cel puțin un an de experiență, ca să învețe tot ce nu știa.

Numai atât.

„Totul începe cu o întâlnire între principalii producători de vopsele și pigmenti.”

Nu e chiar așa: totul începe atunci când companiile care se ocupă cu studiul tendințelor pieței (în franceză *cabinets de tendance*, în engleză *trend adapters*) observă că o parte din populație devine mai interesată de ceva anume - fără legătură directă cu moda. Cercetarea aceasta implică interviuri cu consumatorii, monitorizarea mostrelor și, mai ales, observarea atentă a unei armate de oameni - în general între 20 și 30 de ani - care frecventează petreceri, se plimbă pe străzi, citesc bloguri. Nu se uită niciodată la vitrine, chiar dacă sunt ale unor mărci de prestigiu: ceea ce se află acolo a ajuns deja la marele public și e pe moarte.

Specialiștii vor să afle care va fi următoarea preocupare sau curiozitate a consumatorului. Tinerii, care nu au destui bani să consume produsele de lux, sunt obligați să inventeze haine noi. Cum trăiesc lipiți de calculator, își împart ideile și interesele cu alții și așa se ajunge la un fel de virus care contaminează toată comunitatea. Tinerii influențează opiniile politice ale părinților, lecturile, preferințele lor muzicale - și nu invers, cum cred naivii. Pe de altă parte, părinții influențează așa-numitul „sistem de valori” al tinerilor. Oricât de rebeli ar fi adolescenții, totdeauna cred că familia are dreptate. Chiar dacă se îmbracă ciudat și le plac cântăreți care scot urlete și sparg chitare. Nu au curaj să meargă mai departe și să provoace o adevărată revoluție în obiceiuri.

„Au făcut asta în trecut. Bine că acum valul ăsta a trecut.”

Acum studiile de piață arată că societatea se îndreaptă spre un stil mai conservator, departe de amenințarea pe care au provocat-o „sufragetele” (femeile de la începutul secolului XX, care au luptat și au obținut dreptul de a vota), sau de pletoșii și neigienicii hippy (un grup de nebuni care au crezut cândva că se poate trăi pașnic și iubind liber).

Prin 1960, de pildă, lumea, îmbâcsită de războaiele sângeroase ale erei postcoloniale, speriată de pericolul

războiului atomic, dar în plin avânt economic, își dorea enorm să afle un strop de bucurie. Așa cum Christian Dior înțeleșese că speranța belșugului stătea în excesul de stofă, designerii s-au apucat să caute o combinație de culori care să animeze un pic spiritele: și au ajuns la concluzia că roșul și violetul erau în stare să calmeze și să provoace în același timp.

După patruzeci de ani, viziunea colectivă s-a schimbat radical: lumea nu mai stătea sub semnul războiului, ci sub acela al gravelor probleme de mediu: designerii au adoptat tonuri împrumutate din natură: nisipul deșertului, pădurea, apa mării. Intre cele două perioade apar și dispar diverse tendințe: psihedelică, futuristă, aristocratică, nostalgică.

Înainte ca marile colecții să fie definite, studiile de piață oferă o panoramă generală a stării de spirit. Iar acum, cu toate războaiele, cu toată foametea din Africa, terorismul, nerespectarea drepturilor omului, aroganța unor națiuni foarte dezvoltate, se pare că preocuparea principală a oamenilor ar fi salvarea bieteii noastre planete de multele amenințări create de societate.

„Ecologie. Să salvăm planeta. Ce ridicol.”

Hamid știe că n-ai cum să te opui inconștientului colectiv. Culorile, accesoriile, materialele, presupusele acțiuni caritabile ale Superclasei, cărțile care apar pe bandă rulantă, cântecele care se aud la posturile de radio, documentarele foștilor politicieni, filmele, materia primă folosită la încălțăminte, sistemul de combustie al automobilelor, semnăturile congresmanilor din josul paginii, dobânzile oferite de marile bănci din lume, totul pare să se concentreze asupra unei singure chestiuni: salvarea planetei. Apar averi peste noapte, marile multinaționale obțin spații în presa scrisă în care e relatată cine știe ce măsură absolut obscură, organizații nonguvernamentale fără nici un scrupul reușesc să introducă tot felul de reclame la cele mai puternice canale de televiziune și primesc sute de

milioane de dolari din donații, numai fiindcă toți par teribil de îngrijorați de soarta Terrei.

Când citea prin ziare sau reviste articole de-ale politicienilor profesioniști care foloseau încălzirea globală sau distrugerea mediului ca platforme pentru campaniile lor electorale, își spunea:

„Cum putem fi așa de încrezuți? Planeta este, a fost și va fi totdeauna mai puternică decât noi. N-o putem distruge; dacă întrecem măsura, ea își ia sarcina de a ne elimina complet de pe fața ei, și va continua să existe. De ce nu încep ei să vorbească despre faptul că n-ar trebui să lăsăm planeta să ne elimine?”

Fiindcă „salvarea planetei” dă impresia de putere, de acțiune, de noblețe. Pe când „n-ar trebui să lăsăm planeta să ne elimine” ne-ar face să ne simțim fără speranță, ne-am vedea neputința, ne-ar arăta adevărata dimensiune a bielor noastre puteri limitate.

În fine, dacă acestea erau tendințele, moda trebuia să țină cont de dorințele consumatorilor. Fabricile de vopsele se ocupau de realizarea celor mai frumoase culori pentru colecția viitoare. Producătorii de textile căutau fibre naturale, creatorii de accesorii (curele, genți, ochelari, ceasuri) făceau tot posibilul să se adapteze - sau cel puțin să mimeze adaptarea: foloseau pliante explicative, din hârtie reciclată, în care arătau ce efort uriaș făcuseră ei pentru a proteja mediul. Toate acestea urmau să fie văzute de marii designeri la cel mai mare spectacol de modă, închis publicului, purtând sugestivul nume de *Premiere Vision* (Avanpremieră).

De aici vor porni toți când se vor apuca să-și deseneze modelele, se vor folosi de toată creativitatea, ^ tuturor li se va părea că ramura haute couture este formidabil de creativă, de originală, de deosebită. Dar nici vorbă. Nu făceau decât să urmeze cuvânt cu cuvânt recomandările studiilor de piață. Cu cât era marca mai importantă, cu atât era mai mică dorința de a risca, fiindcă locul de muncă

a sute de mii de persoane din toată lumea depindea de deciziile unui grup restrâns, Superclasa modei, care obosisese tot pretinzând, o dată la fiecare șase luni, că vinde ceva nou.

Primele schițe erau făcute de „genii neînțelese”, care visau să-și vadă numele, într-o bună zi, pe eticheta unei haine. Munceau cam șase, opt luni, la început folosindu-se doar de creioane și hârtie, apoi realizau prototipuri din materiale ieftine, pentru ca modelul să poată fi fotografiat și analizat de directori. Din fiecare o sută de prototipuri cam douăzeci erau selectate. Se făceau și unele modificări: alți nasturi, o altă croială a mânecii, altfel de cusături.

Din nou fotografii - de data asta cu fotomodelul așezat, culcat, mergând -, din nou modificări, fiindcă comentarii de tipul „bună doar pentru manechine la parada modei” puteau distruge o întreagă colecție și pune în joc reputația casei. Unele „genii neînțelese” erau aruncate în stradă fără multă vorbă, fără salarii compensatorii, fiindcă nu erau decât simpli stagiaari. Cei mai talentați dintre cei rămași își revizuiu de mai multe ori creațiile, fiind că se poate de conștienți că, oricât de mare ar fi succesul aceluia model, pe el va fi trecut doar numele mărcii.

Toți își promiteau să se răzbune cândva. Toți își spuneau că vor avea propriul magazin și vor fi în sfârșit recunoscuți. Până atunci, continuau să zâmbească și să lucreze ca și cum ar fi fost foarte bucuroși că fuseseră angajați. Dar, pe măsură ce erau selectate modelele finale, erau dați afară și erau aduși alții (pentru colecția următoare) - și abia la sfârșit se ajungea la alegerea materialelor pentru hainele ce vor fi prezentate la paradă.

Ca și cum ar fi prima oară când le vede cineva. Dar asta ținea de legenda care învăluia totul.

Fiindcă în acel moment distribuitorii din toată lumea țineau în mâini fotografiile manechinelor în toate pozițiile posibile, detaliile accesoriilor, tipul de textură, prețul

recomandabil, adresa la care puteau comanda materialul, în funcție de mărimea și importanța mărcii, „noua colecție” începea să fie produsă pe scară largă în diferite locuri din lume.

În sfârșit, sosea ziua cea mare - mai bine zis, cele trei săptămâni ce marcau o nouă eră (care, așa cum știm cu toții, nu durează decât șase luni). Începea la Londra, continua la Milano și se termina la Paris. Erau invitați jurnaliști din lumea întreagă, fotografiile se băteau pentru un loc mai bun, totul era ținut în mare secret, ziarele și revistele dedicau pagini întregi noutăților, femeile erau fascinate, bărbații priveau mai degrabă cu un ușor dispreț, considerând că nu era decât „o modă”, și se gândeau că trebuie să dea câteva mii de dolari pe ceva absolut nesemnificativ pentru ei, doar pentru că soțiile lor considerau că era marea emblemă a Superclasei.

După numai o săptămână, tot ceea ce fusese prezentat ca o culme a exclusivității se afla deja în toată lumea. Nimeni nu se întreba cum or fi ajuns așa de repede în magazine atâtea exemplare într-un timp așa de scurt.

Dar legenda e mai importantă decât realitatea.

Consumatorii nu-și dădeau seama că moda era creată de cei care se supuneau modei deja existente. Că originalitatea era doar o minciună în care voiau să creadă. Că mare parte din colecțiile ridicate în slăvi de presa de specialitate aparținea marelui conglomerat al produselor de lux care hrăneau tocmai aceste reviste și ziare cu anunțuri pe pagini întregi.

Sigur, existau și excepții, și după câțiva ani de luptă Hamid Hussein era una dintre ele. Și tocmai în asta stătea puterea lui.

Vede că Ewa își verifică din nou mobilul. Nu avea obiceiul asta. Dimpotrivă, detesta telefonul, poate pentru că-i amintea de o relație trecută, o perioadă din viața ei despre care niciodată nu reușise să afle prea multe, pentru

că nu vorbeau despre asta. Se uită la ceas - mai au timp să-și bea liniștiți cafeaua. Privește iar spre designer.

Ar fi bine să înceapă totul într-o fabrică de vopsele, și să se termine la paradă. Dar nu era așa.

Pe bărbatul care acum privește singuratic orizontul l-a întâlnit prima oară la *Premiere Vision*. Hamid mai lucra încă la marea casă de modă care-l angajase ca designer, iar șeful mobilizase o mică armată de unsprezece persoane care aveau să pună în practică ideea de a face din modă un instrument de promovare a lumii, religiei și culturii lui.

— în cea mai mare parte a timpului stăm aici și ascultăm explicații despre cum pot fi prezentate lucrurile simple într-un fel mai complicat, spusese el.

Se plimbau printre standurile cu țesături noi, cu tehnologii revoluționare - culorile vor fi folosite în următorii doi ani, accesoriile erau din ce în ce mai complicate: catarame de platină la curele, port-carduri care se deschideau prin apăsarea unui buton, ceasuri de mână ce puteau fi potrivite la secundă cu ajutorul unei roțițe încrustate cu diamante.

Celălalt îl măsură din cap până-n picioare.

— Ei, lumea a fost și va rămâne complicată.

— Nu cred. Dacă într-o bună zi va trebui să las locul în care mă aflu acum, n-o s-o fac decât pentru propria afacere - care va merge împotriva a tot ce vedem aici.

Designerul a râs.

— Știi cum e lumea noastră. Ai auzit de Federație, nu? Străinii intră numai cu mare, foarte mare greutate.

Federation Francaise de la Couture era unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din lume. Decidea cine participa sau nu la Săptămâna Modei de la Paris și dicta parametrii ce trebuiau avuți în vedere de participanți. Fondată în 1868, puterea ei era uriașă: a înregistrat marca haute couture și nimeni nu mai poate folosi această expresie fără

a risca un proces. Edita cele zece mii de exemplare ale Catalogului oficial de la cele două mari evenimente ale anului, hotăra cum vor fi distribuite cele două mii de acreditări pentru ziariștii din lumea întreagă, îi selecta pe marii cumpărători, alegea ordinea pentru paradă - după importanța stilistului.

— Da, sigur că știu cum este, replicase Hamid, ca să pună capăt conversației.

Își dăduse seama că bărbatul cu care vorbea va fi, în viitor, un mare stilist. Și a înțeles și că niciodată nu vor fi prieteni.

Șase luni mai târziu, era totul gata pentru marea lui aventură - și-a dat demisia, și-a deschis primul magazin în Saint-Germain des Pres și a început să lupte cum putea. Dar a înțeles un lucru: nu se putea supune tiraniei firmelor care dictau tendințele în modă. Trebuia să fie original - și a reușit, pentru că adusese cu sine simplitatea beduinilor, înțelepciunea deșertului, ucenicia făcută la casa unde lucrase mai mult de un an și avea pe lângă el specialiști în finanțe, pe lângă țesăturile absolut originale și necunoscute acolo.

După doi ani își deschisese cinci-șase mari magazine în toată țara și s-a văzut acceptat și de Federație - datorită nu numai talentului său, ci și relațiilor șeicului, ai cărui emisari negociau la sânge concesionarea fiecărei filiale franceze în țara lui.

A mai trecut vremea, oamenii au trecut și ei la alte păreri, președinții se schimbau, noua tehnologie câștiga mereu noi adepți, internetul ajunsese să domine comunicațiile, opinia publică era din ce în ce mai vizibilă în toate domeniile de activitate, luxul și strălucirea recupeau teritoriile pierdute. Munca lui creștea și se răspândea în lume: nu mai era doar moda, la ea se adăugaseră accesoriile, celularele, cosmeticele, ceasurile, țesăturile scumpe.

Hamid era acum stăpânul unui imperiu, și toți cei care investiseră în visul lui erau acum recompensați din plin prin dividendele de la acțiuni. Continua să supravegheze personal o mare parte a producției din întreprinderile lui, era prezent la cele mai importante sesiuni de fotografii, îi plăcea să deseneze el însuși cele mai multe modele, vizita cel puțin de trei ori pe an deșertul, se ruga la mormântul tatălui său și stătea de vorbă cu șeicul. Acum avea în față o nouă provocare: să fie producătorul unui film.

Își privește ceasul. Îi spune Ewei că e timpul să plece. Ea îl întreabă dacă e chiar așa de important.

— Nu e chiar important. Dar mi-ar plăcea să fiu acolo.

Ewa se ridică. Hamid îi aruncă o ultimă privire designerului celebru, care contempla solitar Mediterana, străin de toate.

4:07 P. M.

c

V_ -ând ești tânăr, nu ai decât un vis: să salvezi lumea. Unii uită foarte repede acest prim vis, convinși deja că există alte lucruri importante de făcut - să-și întemeieze o familie, să câștige bani, să călătorească, să **învețe** limbi străine. Dar **alții** își spun că este posibil să faci ceva care să schimbe societatea sau felul în care lumea va ajunge la generațiile viitoare.

Și încep să-și aleagă profesiile: politicieni (la început **toți** doresc să ajute oamenii), activiști sociali (convinși că delincvența este cauzată de diferențele de clasă), artiști (ei cred că totul e pierdut și trebuie să o luăm de la zero) și... polițiști.

Savoy avea certitudinea că putea fi foarte util. După ce citise o grămadă de romane polițiste, acum își închi- puia că, dacă cei răi s-ar fi aflat după gratii, cei buni și-ar găsi negreșit un loc sub soare. A făcut Academia cu entu- ziasm, a luat note maxime la toate examenele teoretice, s-a antrenat fizic pentru a înfrunța situațiile de mare risc, a **învățat** să tragă cu precizie, chiar dacă niciodată nu i-a trecut prin cap să omoare pe cineva.

În primul an și-a spus că află și el adevărata **față** a slujbei lui - colegii se plâneau de salariile mici, de incom- petența justiției, de prejudecățile cu care era privită munca lor și de lipsa aproape totală a acțiunii în domeniul în care lucrau. Pe măsură ce timpul trecea, **viața** și nemmțumirile au rămas cam la fel, un singur lucru a crescut.

Hărțile.

Rapoarte interminabile despre *locul, modul de operare și motivul* fiecărui incident. Un caz simplu: aruncarea guno-ului într-un loc interzis cerea ca raportul să se orienteze către căutarea vinovatului (totdeauna existau indicii, plicuri, bilete de avion), se fotografia zona, se desena harta cu mare grijă, se identifica persoana, i se trimitea un avertisment amiabil, al doilea avertisment era mai puțin prietenos și, dacă infractorul considera toate acestea o prostie fără sfârșit, era trimis în judecată, apoi depozitiile, sentințele, recursurile avocaților competenți. În fine, puteau trece și doi ani până la încheierea procesului respectiv, fără nici un rezultat.

Omuciderile erau rarisime. Statisticile cele mai recente arătau că mare parte din incidentele de la Cannes erau legate de copiii bogați și de ambarcațiunile lor scumpe, furturi din apartamentele folosite doar pe timpul verii, încălcarea legilor rutiere, denunțuri de muncă la negru și conflicte familiale. Sigur, trebuia să fie foarte mulțumit că lucrurile stăteau așa - într-o lume din ce în ce mai tulbure, sudul Franței era o oază de liniște, chiar și în epoca în care mii de străini invadau zona ca să se bucure de plajă, sau ca să cumpere ori să vândă filme. Cu un an înainte avusese de rezolvat patru cazuri de sinucidere (adică vreo șase-șapte kilograme de hârtie care trebuia dactilografiată, completată, semnată) și două cazuri, mari și late, de agresiune urmată de moarte.

În doar câteva ore, statisticile dintr-un an întreg fuseseră depășite. Ce se întâmpla?

Gărzile de corp dispăruseră înainte de a li se lua vreo depozitie - și Savoy își propuse ca, imediat ce va avea puțin timp, să le trimită un avertisment polițiștilor aflați la fața locului în acel moment. În fond, ei îi pierduseră pe singurii martori ai incidentului - fiindcă femeia care se afla în sala de așteptare habar nu avea de nimic. În mai puțin de două minute înțelesese că ea se afla la oarece

distanță în clipa în care se trăsesse cu veniri, și nu voise decât să ajungă aproape de celebrul distribuitor de filme.

Nu are decât să citească și să răscitească hârtii.

E în sala de așteptare a spitalului, cu două rapoarte în față.

Primul, scris de medicul de gardă, nu are decât două file pline de detalii tehnice plictisitoare descriind dezastrele din organismul bărbatului care se afla acum la terapie intensivă: otrăvire prin perforarea părții lombare stângi, cauzată de o substanță necunoscută analizată acum în laboratorul de cercetări, unde e cercetat acul care injectase substanța toxică ce pătrunsesse în fluxul sangvin. Singura substanță de pe lista otrăvurilor care poate produce o reacție atât de rapidă și de violentă e stricnina, dar aceasta produce convulsii și spasme. După cum spusese agenții de siguranță și confirmaseră atât paramedicii, cât și femeia din sala de așteptare, nu existaseră asemenea simptome. Dimpotrivă, se instalase paralizia imediată a mușchilor și blocarea toracelui - ceea ce făcuse ca victima să poată fi luată din local fără a atrage atenția celorlalți invitați la petrecere.

Celălalt raport, mult mai amplu, venea de la EPCTF (European Police Chiefs Task Force) și de la Europol, care urmărise pas cu pas victima, din clipa când călcuse pe pământ european. Agenții se schimbau, iar în momentul incidentului era supravegheat de un agent negru din Guadelupe, cu aspect de Jamaican.

„Cu toate acestea, persoana însărcinată cu supraveghearea n-a văzut nimic. Sau, mai bine zis, în clipa când s-a petrecut incidentul cineva i-a trecut prin față, cu un pahar de suc de ananas în mână, și i-a blocat vederea.”

Deși victima nu trecuse niciodată pragul poliției și era cunoscută în mediile cinematografice ca unul dintre cei mai revoluționari distribuitori de filme, afacerile lui erau doar un paravan pentru ceva mult mai rentabil. Conform Europolului, Javits Wild era, în urmă cu cinci ani,

un producător de mână a doua din industria cinematografică, când a fost contactat de un cartel specializat în distribuirea de cocaină pe teritoriul american, pentru a transforma banii murdari în bani curați,

„începe să fie interesant.”

Pentru prima oară lui Savoy îi place ce citește. Poate că avea în mână un caz important, diferit de rutina problemelor legate de curățenia stradală, certuri de familie, furturi din apartamente sezoniere sau chiar de rutina celor două asasinate de anul trecut.

Cunoaște mecanismul. Știe exact despre ce se vorbește în raport. Traficanții câștigă o avere, dar, fiindcă nu pot dovedi proveniența banilor, nu reușesc niciodată să-și deschidă conturi bancare, să cumpere apartamente, mașini sau bijuterii, să facă investiții, să transfere mari cantități de bani dintr-o țară în alta - pentru că guvernul ar întreba: „Cum ați ajuns așa de bogat? Unde ați câștigat toți acești bani?”

Iar ca să treacă peste acest impediment, folosesc un mecanism financiar cunoscut sub numele de „spălare de bani”. Adică transformă beneficii ilegale în active financiare respectabile care pot face parte din sistemul economic, ba chiar produc alți bani. Se pare că expresia e legată de gangsterul american Al Capone, care a cumpărat la Chicago lanțul de spălătorii Sanitary Cleaning Shops și a reușit să depună în bănci banii câștigați din vânzările ilegale de băuturi spirtoase în timpul Prohibiției. Așa că, atunci când cineva îl întreba cum de era așa de bogat, putea oricând să răspundă: „Spală oamenii ăștia la haine ca nebunii. Sunt foarte mulțumit că am investit în domeniul ăsta.”

„Idea a fost foarte bună. Numai că a uitat să declare impozitul pe venit de la firmele lui”, își spune Savoy.

„Spălarea de bani” nu funcționează numai pentru droguri, ci pentru multe alte „ramuri”: politicieni care primesc comisioane pentru atribuirea de contracte, teroriști care

au nevoie să finanțeze operațiuni în diferite locuri ale planetei, companii care voiau să-și ascundă beneficiile în prejudiciul acționarilor, persoane care consideră că impozitul pe venit e o invenție nelalocul ei. Înainte era de ajuns să-ți deschizi un cont curent într-un paradis fiscal, dar guvernele au început să adopte o serie de legi, în regim de colaborare reciprocă, iar mecanismul a trebuit să se adapteze noilor vremuri.

Un lucru era cert: delincvenții erau de fiecare dată cu mulți pași înaintea autorităților și a fiscoi.

Cum funcționează acum? Mult mai elegant, mai sofisticat și mai creativ. Nu era nevoie decât să îndeplinească cerințele a trei etape, clar definite - depunere, secretizare și integrare. Să ia adică mai multe portocale, să facă o oranjadă și s-o servească fără ca cineva să bănuiască originea fructelor.

Să faci oranjada e destul de ușor: pleci de la o serie de conturi, și mici cantități de bani încep să treacă dintr-o bancă în alta, de multe ori prin sisteme elaborate pe calculator, așa încât să se poată regrupa în scurt timp. Căile sunt așa de întortocheate, încât e aproape imposibil să urmărești traseul impulsurilor electronice. Da, pentru că, din momentul în care banii sunt depozitați, încetează a mai fi hârtie, se transformă în coduri digitale compuse din doi algoritmi, un „0” și un „1”.

Savoy se gândește la contul lui din bancă; puținul pe care-l are depindea de transmiterea codurilor dintr-o parte în alta. Și dacă se hotărau, de la o zi la alta, să schimbe sistemul tuturor arhivelor? Dacă noul program nu funcționa? Cum putea dovedi că avea o anumită cantitate de bani? Cum să transformi un șir de 0 și 1 în ceva concret, ca de pildă o casă sau cumpărături la supermarket?

Nu se poate face nimic: este la cheremul sistemului. Dar se hotărăște ca imediat ce va pleca de la spital să

treacă pe la un bancomat și să ceară un extras de cont. își notează în agendă: de acum încolo trebuie să facă asta în fiecare săptămână și, dacă se petrece cine știe ce calamitate în lume, cel puțin va avea o probă scrisă pe hârtie.

Hârtii. Iar cuvântul ăsta. De unde a pornit acest delir? Da, de la spălarea banilor.

O ia de la capăt și recapitulează tot ce știa despre spălarea de bani. Ultima etapă e cea mai ușoară dintre toate: banii se strâng într-un cont respectabil, cum ar fi cel al unei companii de investiții imobiliare, sau într-un fond de participare la piața financiară. Dacă guvernul întreabă: „De unde au venit banii aceștia?”, e ușor de explicat: de la micii investitori care cred în ceea ce vindem. Din acel moment, pot fi investiți în mai multe acțiuni, mai multe terenuri, avioane, obiecte de lux, case cu piscine, cărduri de credit fără limită de cheltuieli. Asociații acestor firme sunt aceiași care au finanțat la început cumpărarea de droguri, de arme, de tot ce era afacere ilicită. Dar banii sunt curați: până la urmă, orice societate poate câștiga milioane de dolari speculând la bursa de valori sau făcând afaceri cu terenuri.

Rămânea primul pas, cel mai greu: „Cine sunt acești mici investitori?”

Aici intervenea creativitatea criminală. „Portocalele” erau oameni care băteau cazinourile cu bani luați cu împrumut de la un „prieten”, în țări unde supravegherea pariurilor era mult în urma corupției: rurnănuu nu i se interzice să câștige o avere. În cazul acesta, exista o înțelegere prealabilă cu proprietarii, care se alegeau cu un procent din banii care circulau pe la mese.

Dar jucătorul, om cu venituri modeste, putea să justifice a doua zi, la bancă, suma incredibil de mare pe care o depunea.

A avut noroc.

În ziua următoare îi transfera „prietenului” aproape toți banii împrumutați, și rămânea și el cu un mic procent.

Înainte, strategia preferată era achiziția de restaurante - aparent, mâncarea era plătită regește și banii erau puși în cont fără a ridica semne de întrebare. Dacă trecea pe acolo cineva și vedea mesele complet goale, era imposibil de dovedit că acolo nu mâncase nimeni toată ziua. Dar, odată cu dezvoltarea industriei divertismentului, apăruse o strategie mult mai creativă.

Imponderabilă, arbitrară, neînțeleasă: piața de artă!

Oameni din clasa medie și cu bani puțini aduceau la licitații piese care valorau enorm, susținând că le găseră în pivnița vechii case a bunicilor. Erau licitate pe un sac de bani și apoi revândute, o săptămână mai târziu, unor galerii specializate, la un preț de zece, douăzeci de ori mai mare. „Portocala” era bucuroasă, le mulțumea zeilor pentru mărinimia destinului, depunea banii într-un cont și se hotăra brusc să facă o investiție într-o țară străină, având grijă să lase puțin - partea sa - în banca de origine. În asemenea cazuri, zeii erau adevărații stăpâni ai picturilor, care treceau din galerie în galerie, din licitație în licitație, dintr-o mână în alta.

Dar existau și produse mult mai scumpe, precum teatrul sau producția și difuzarea de filme. Aici era locul unde mâinile invizibile care spălau bani își făceau cu adevărat de cap.

Savoy citește acum biografia bărbatului de la terapie intensivă și completează el însuși unele spații albe, folosindu-și imaginația.

Actor care visa să devină o mare vedetă. N-a găsit de lucru - deși chiar și atunci se îngrijea de aspectul exterior de parcă ar fi fost cu adevărat o vedetă -, dar a ajuns să cunoască foarte bine industria. Ajuns la jumătatea vieții, reușește să obțină ceva bani de la investitori și face unul sau două filme - un eșec răsunător, din cauza difuzării

slabe. Dar oricum, numele lui a apărut pe generic și revistele de specialitate au scris despre el ca despre cineva care a încercat să iasă din modelul impus de marile studiouri.

Și iată-l ajuns într-un moment de disperare, nu știe încotro să apuce, nimeni nu-i oferă a treia șansă, a obosit să tot ceară bani de la oameni care nu sunt interesați să investească decât în succese garantate. Intr-o bună zi este căutat de câțiva oameni - unii foarte amabili, alții foarte tăcuți.

Ei vin cu o propunere: să distribuie filme, iar prima lui achiziție să fie ceva extraordinar, care să ajungă la marele public. Principalele studiouri vor face oferte generoase, el însă nu trebuie să-și facă griji - orice ofertă va fi depășită de noii lui prieteni. Filmul va rula în multe cinematografe și-i va aduce o avere. Javits va câștiga lucrul de care are cel mai mult nevoie: reputație. Nimeni n-avea să fie interesat la început de viața unui producător frustrat. Dar, după două-trei filme, autoritățile vor începe să se întrebe de unde vin banii - deși la început primul pas este protejat de legea fiscală, care îi oferă cinci ani de grație.

Javits începe o carieră victorioasă. Primele filme difuzate de firma lui aduc profituri mari, lumea începe să creadă în talentul lui de a alege ce e mai bun pe piață, regizorii și producătorii se înghesuie să lucreze cu el. Ca să păstreze aparențele, acceptă două, trei proiecte necostisitoare, o dată la șase luni - restul sunt filme cu buget uriaș, cu vedete de prima mână, profesioniști fără pată, competenți, cu bani mulți pentru promovare, finanțate de grupuri stabilite în paradise fiscale. Rezultatul vânzărilor de bilete este depus într-un banal fond de investiții, mai presus de orice bănuială, care deține „o parte din acțiunile” filmului.

Gata. Banii murdari s-au preschimbat într-o operă de artă minunată, care bineînțeles că n-a adus profitul sperat, dar a fost capabilă să aducă milioane de dolari - rulate acum de unul dintre asociați.

La un moment dat, un inspector financiar mai atent, sau un denunț venit de la vreun studio, atrage atenția asupra unui fapt foarte simplu: cum se face că atâtia producători necunoscuți pe piață anșează cele mai mari vedete, cei mai talentați regizori au o avere pe publicitate și folosesc UN SINGUR distribuitor pentru filmele lor? Răspunsul e și mai simplu: marile studiouri nu sunt interesate decât de propriile producții, Javits este eroul, omul care a înfrânt dictatura corporațiilor uriașe, noul mit, David în luptă cu Goliatul reprezentat de sistemul injust.

Un inspector fiscal mai conștiincios se hotărăște să sape mai departe, în ciuda tuturor explicațiilor rezonabile. Ancheta începe, foarte discret. Companiile care au investit în filmele cu un mare succes de box-office sunt invariabil societăți anonime, cu sediul în Bahamas, Panama, Singapore. În momentul acesta, cineva infiltrat la departamentul de impozite (întotdeauna există un om în interior) dă semnalul că acel canal a devenit riscant - trebuie să găsească un nou distribuitor de filme ca să mai spele bani.

Pe Javits îl apucă disperarea - se obișnuise să trăiască pe picior mare, ca un milionar, și să fie adulat ca un semi-zeu. Se duce la Cannes, mască excelentă pentru a discuta cu finanțatorii lui fără a fi deranjat, pentru a face socoteli și a schimba personal codurile conturilor curente. Nu știe că e urmărit de multă vreme, că arestarea lui e deja hotărâtă de oameni în uniformă care lucrează în birouri prost luminate, care se întreabă dacă să-l mai lase puțin ca să mai strângă probe, sau să termine povestea imediat?

Dar finanțatorilor nu le place să riște inutil. Omul lor poate fi prins oricând, poate să facă o înțelegere cu procurorii și să le descrie sistemul pus la punct de ei; nu doar că ar da nume, dar i-ar și identifica pe unii dintre ei în fotografiile făcute pe durata anchetei.

Nu există decât o cale de a rezolva problema: trebuie eliminat.

Totul era clar, și Savoy știe exact cum s-au desfășurat lucrurile. Acum trebuie doar să facă ce face mereu.

Hârtii.

Să redacteze un raport, să-1 predea Europolului, să-i lase pe birocrații de-acolo să-și asume sarcina de a găsi asasinii, fiindcă este vorba despre un caz care poate să-i promoveze pe mulți și să reînvie multe cariere care bat pasul pe loc. Investigațiile trebuie să dea un rezultat, și nici unul dintre superiorii lui nu crede că un detectiv dintr-un orașel de provincie din Franța (da, fiindcă acest Cannes, în ciuda strălucirii și faimei lui, timp de 350 de zile pe an nu e decât un oraș de provincie).

Bănuiește că vina ar putea fi a unuia dintre bodyguardii de la masă, fiindcă otrăvirea presupunea apropiere. Dar nu va scrie asta. Alte hârtii pentru audierea angajaților din cort, nu va găsi nici un martor, și va declara cazul închis din punctul de vedere al jurisdicției lui - după ce își va mai petrece câteva zile schimbând faxuri și mesaje cu departamentele superioare.

O să se întoarcă la cele două omucideri anuale, la certuri, la amenzi, când a fost atât de aproape de ceva ce putea avea o importanță internațională. Visul lui din adolescență - să facă lumea mai bună, să-și aducă contribuția la o societate mai sigură și mai dreaptă, să fie promovat, să lupte pentru un post pe lângă Ministerul Justiției, să le ofere soției și copiilor o viață mai confortabilă, să facă ceva pentru a schimba percepția asupra agenților de ordine, arătând că încă mai există polițiști onești -, se reduce la unul și același cuvânt.

Hârtii.

4:16 P.M.

Terasa de lângă barul Martinez este plină, iar Igor este foarte mândru de cum a pus totul la cale; fără să fi vizitat vreodată orașul acela, rezervase o masă, închipuindu-și că va fi aglomerație mare. Cere un ceai cu pâine prăjită, își aprinde o țigară, privește în jur - și aici este același scenariu ca în orice alt loc șic din lume: femei care fie folosesc prea mult botox, fie sunt anorexice, doamne pline de bijuterii, care iau câte o înghețată, bărbați cu fete mult mai tinere, farnilii cu aer plictisit, puștoaice zâmbitoare în fața unor sucuri fără calorii, prefăcându-se prinse de o conversație, dar cu ochii la pândă, în speranța că vor vedea pe cineva interesant.

O singură excepție: trei bărbați și două femei răsfoiesc mai multe hârtii printre cutiile de bere, discută cu glas scăzut și butonează tot timpul un calculator. Par să fie singurii cu adevărat implicați într-un proiect, ceea ce nu-i adevărat; toată lumea muncește acolo, în căutarea unui singur lucru.

Vi-zi-bi-li-ta-te.

Care, dacă totul merge bine, se va transforma în Faimă. Care, dacă totul merge bine, se va transforma în Putere. Cuvântul magic, care transformă un om în semizeu, un idol de neatins, inaccesibil, obișnuit să i se satisfacă toate dorințele, să fie privit cu invidie și gelozie când apare într-o limuzină cu geamuri fumurii sau într-o costisitoare mașină sport, un om care nu mai are nici munți greu de escaladat, nici cuceriri imposibile.

Cei care frecventau terasa aceea câștigaseră deja câteva lupte - nu stau afară, cu fotografii, în spatele grilajelor de metal, așteptând ca cineva să iasă pe ușa principală și să le umple universul de raze de lumină. Da, au ajuns deja în holul hotelului, și acum nu le mai lipsesc decât faima și puterea, indiferent în ce domeniu ar fi ele. Bărbații știu că vârsta nu e o problemă, nu au nevoie decât de relații sigure. Fetele care supraveghează terasa cu o abilitate de bodyguard profesionist simt că se apropie vârsta periculoasă care face să dispară brusc orice șansă de a obține ceva pe baza frumuseții lor. Doamnelor mai în vârstă le-ar plăcea să fie recunoscute și respectate pentru calitățile și inteligența lor, dar strălucirea diamantelor pe care le poartă fac ca descoperirea unor asemenea talente să fie puțin probabilă. Bărbații care stau alături de soțiile lor așteaptă să treacă cineva și să-i salute, pentru ca toți cei din jur să se uite la ei și să-și spună: „E cunoscut. Sau deja celebru, cine știe.”

Sindromul celebrității poate distruge cariere, căsnicii, valori creștine, îi orbește pe înțelepți și pe ignoranți deopotrivă. Mari savanți care, după ce sunt recompensați cu un premiu important, își lasă baltă cercetările și, în loc să contribuie la îmbunătățirea vieții umanității, încep să trăiască din conferințe care le alimentează ego-ul și contul din bancă. Un indian din jungla amazoniană, adoptat de un cântăreț celebru, ajunge să creadă că de fapt îi este exploatată sărăcia. Un luptător pentru dreptate care muncește din greu apărând drepturile defavorizaților sorții se hotărăște să concureze pentru un post public, câștigă și începe să se creadă imun la toate, iar într-o zi e găsit într-un motel cu o prostituată, plătită din banii contribuabililor.

Sindromul celebrității. Când oamenii uită cine sunt și încep să creadă în ceea ce alții spun despre ei. Superclasa, visul tuturor, lumea fără umbre și fără tenebre, unde cuvântul „da” servește drept răspuns la toate cererile.

Igor este puternic. A luptat toată viața ca să ajungă unde este. Iar pentru asta a trebuit să participe la mese plictisitoare, la conferințe interminabile, la întâlniri cu oameni pe care-i detesta, să zâmbescă atunci când îi venea să insulte, să spună vorbe grele când îi era de fapt milă de amărății care „serveau drept exemplu”. Muncise zi și noapte, fără sâmbete, fără duminici, îngropat în întâlniri cu avocații lui, cu administratorii, cu funcționarii, cu consilierii de presă. Plecase de la zero imediat după căderea regimului comunist și reușise să ajungă în vârf. Mai mult, reușise să supraviețuiască tuturor furtunilor politice și economice care se abătuseră peste țara lui în primele două decenii ale noului regim.

De ce? Pentru că era un om cu frica lui Dumnezeu și știa că drumul pe care-l străbătea în viață era o binecuvântare ce trebuia respectată, altfel pierdea totul.

Desigur, erau clipe când ceva îi șoptea că lasă deoparte ce era mai important din această binecuvântare: pe Ewa. Dar timp de mulți ani a avut certitudinea că ea îl înțelege, că acceptă faptul că totul nu era decât o etapă, și în curând vor putea să se bucure și să fie împreună tot timpul. Făceau planuri mari: călătorii, plimbări cu vaporul, o căsuță izolată, în creierul munților, cu foc în șemineu, un loc unde puteau sta cât voiau, fără să se gândească la bani, la datorii, la obligații. Aveau să găsească o școală pentru copiii cei mulți pe care plănuiau să-i aibă, aveau să petreacă după-amiezi întregi plimbându-se prin pădurile din împrejurimi, aveau să cineze în cârciumile mici și primitive de pe acolo.

O să aibă timp să se îngrijească de grădină, să citească, să meargă la cinema, să facă lucrurile simple pe care le visează toată lumea, singurele lucruri care sunt în stare să umple viața oricărui om de pe fața pământului. Când ajungea acasă, încărcat de dosare și de hârtii pe care le împrăștia pe pat, îi mai cerea un pic de răbdare. Când telefonul suna exact în ziua când reușiseră să ia masa

împreună, iar el era obligat să întrerupă conversația cu ea și să petreacă o grămadă de timp vorbind cu persoana care-l sunase, îi cerea iar să aibă un pic de răbdare. Știa că Ewa făcea tot posibilul, și imposibilul chiar, ca să-l înțeleagă și să-l ajute, deși din când în când se plângea și-i spunea, cu multă afecțiune, că ar trebui să profite de viață cât mai erau încă tineri, că aveau suficienți bani pentru următoarele cinci generații.

Igor era de acord: se putea opri chiar atunci. Ewa zâmbea, îi mângâia chipul - și atunci el își amintea că uitase ceva important, se ducea la telefon sau la calculator, vorbea sau trimitea cine știe ce mesaj.

Un bărbat de vreo 40 de ani se ridică, se uită la oamenii din bar și ridică un ziar deasupra capului, strigând:

— „Violență și teroare la Tokio”, scrie pe manșeta ziarului. „Șapte persoane omorâte într-un magazin de jocuri electronice.”

Toți se uită la el.

— Violență! Aștia habar n-au despre ce vorbesc! Violența este aici!

Igor simte un fior pe șira spinării.

— Dacă un dezechilibrat ucide cu cuțitul câțiva nevinovați, toată lumea e oripilată. Dar cine e atent la violența intelectuală care are loc la Cannes? Festivalul nostru este asasinat în numele unei dictaturi. Acum nu se mai alege cel mai bun film, ci se comit crime împotriva umanității, obligându-i pe oameni să cumpere produse pe care nu le doresc, să uite arta ca să se gândească la modă, să nu mai participe la proiecții de film pentru a fi prezenți la mese festive. Este o brutalitate! Sunt aici...

— Tacă-ți gura, îi spune cineva. Nu ne interesează de ce ești aici.

— ..sunt aici ca să denunț sclavia dorințelor omului, care a început să aleagă nu cu inteligența lui, ci influențat de propagandă, de minciună! De ce sunt oamenii interesați

de înjunghierile din Tokio și nu dau importanță omorării unei întregi generații de cineaști?

Omul face o pauză așteptând să fie aplaudat, dar nu se aude nici măcar liniștea gândurilor trezite de cuvintele lui; conversațiile întrerupte sunt reluate, nimeni n-a fost atins de vorbele lui. El se așază la loc, afișând un aer de supremă demnitate, dar în sinea lui e zguduit de ridicolul la care s-a expus.

„Vi-zi-bi-li-ta-te”, își spune Igor. „Problema e că nimeni n-a fost atent.”

E rândul lui să privească în jur. Ewa e cazată la acel hotel și, după atâția ani de căsnicie, e în stare să jure că acum bea o cafea sau un ceai undeva în apropiere. A primit mesajele lui și mai mult ca sigur că acum îl caută, știind că nu e prea departe.

Nu reușește s-o vadă. Și nu reușește să-și ia gândul de la ea, obsesia lui. Își amintește de o noapte când s-a întors târziu acasă în limuzina lui, și i-a cerut șoferului, care îi era și bodyguard - luptaseră amândoi în războiul din Afganistan, dar soarta îi zâmbise altfel fiecăruia -, să oprească la Hotel Kempinski. A lăsat celularul și hârtiile în mașină și a urcat până la barul de pe terasa clădirii. Spre deosebire de terasa din Cannes, acolo era aproape pustiu, se pregăteau să închidă. Le-a dat un bacșiș gras angajaților și le-a cerut să mai rămână la lucru pentru el încă o oră.

Și atunci a înțeles totul. Nu, nu era adevărat că se va opri luna viitoare, nici anul următor, nici peste zece ani. Nu vor avea niciodată casa aceea de vacanță și familia la care visau. Se întreba în noaptea aceea de ce visul era imposibil și nu a găsit decât un răspuns.

Calea puterii nu are întoarcere. Va fi veșnic sclavul a *ceaceaaales, iar dacă avea să lase cu adevărat totu), cum visa, ar intra într-o depresie teribilă.*

De ce acționa astfel? Din pricina coșmarurilor din timpul nopții, când îi apăreau tranșeele, imaginea lui de tânăr speriat, care mdeplinea obligații pe care nu le alesese, fiind forțat să ucidă? Din pricina faptului că nu putea uita prima lui victimă, un țăran care nimerise pe linia de foc când Armata Roșie lupta împotriva gherilei afgthane? Din pricina celor care la început l-au privit cu neîncredere, apoi l-au umilit când el, dându-și seama că viitorul omenirii era telefonia mobilă, a început să caute investitori pentru afacerea lui? Din pricină că la început a trebuit să se asocieze cu întunericul, cu mafioții ruși care voiau să spele banii câștigați din prostituție?

Reușise să înapoieze banii fără a trebui să devină el însuși corupt și fără a datora favoruri. Reușise să negocieze cu umbrele, menținându-și însă lumina proprie. Înțelegea că războiul ținea de trecut și că el nu va mai pleca niciodată pe un câmp de luptă. Reușise să o găsească pe femeia vieții lui. Era bogat - foarte bogat, și nici o eventuală întoarcere a comunismului nu-l speria, pentru că cea mai mare parte a averii lui era în afara țării. Avea relații bune cu toate partidele politice. Cunoscutese mari personalități internaționale. Reușise să organizeze o fundație care se ocupa de orfanii soldaților morți în timpul invaziei sovietice în Afganistan.

Dar acolo, în cafeneaua aceea din apropierea Pieței Roșii, unde era singurul client, având atâția bani încât îi putea plăti pe chelneri să stea toată noaptea pentru el, a înțeles.

A înțeles pentru că vedea că același lucru se petrece și cu soția lui, acum aflată mereu pe drumuri, ajungea și ea târziu când era la Moscova și se ducea direct la calculator, imediat ce intra în casă. A înțeles că, orice ar crede lumea, puterea înseamnă sclavia cea mai neagră. Când ajungi aici, nu mai vrei să ieși. Totdeauna există un nou pisc de cucerit. Totdeauna există un concurent de învins sau de depășit. Alături de alte 2 000 de persoane, făcea

parte din clubul cel mai exclusivist din lume, care se întrunește doar o dată pe an la Davos, în Elveția, la Forumul Economic Mondial; ei toți erau mai mult decât bogați, milionari, puternici. Și toți munceau de dimineață până noaptea, pentru că voiau să meargă mai departe, să nu renunțe niciodată - achiziții, burse de valori, tendințele pieței, bani, bani. Munceau nu pentru că aveau nevoie de ceva, ci pentru că se considerau indispensabili - aveau de hrănit mii de familii și considerau că sunt responsabili față de guvernele și asociații lor. Munceau cu convingerea sinceră că ajutau lumea - ceea ce putea fi adevărat, dar pentru asta plăteau cu propriile lor vieți.

A doua zi a făcut un lucru pe care toată viața l-a regretat: a căutat un psihiatru. Ceva nu era în ordine. Atunci a descoperit că suferea de o boală destul de obișnuită printre cei care ajungeau oarecum dincolo de limitele unei persoane obișnuite. Era un obsedat de muncă, un workaholic - expresie cunoscută la nivel mondial care desemnează acest tip de suferință. Muncitorii împătimiți, a spus psihiatrul, riscă să facă o depresie profundă dacă nu sunt absorbiți de provocările și problemele din compania lor.

— Este o dereglare al cărei motiv încă nu-l cunoaștem, dar care se asociază cu nesiguranța, cu anumite medii din copilărie, cu o realitate pe care vrem s-o negăm. E ceva la fel de serios ca dependența de droguri, de exemplu. Dar, spre deosebire de dependența de droguri, care diminuează productivitatea, cel care e dependent de muncă ajunge să contribuie enorm la bogăția propriei țări. Așa că nimeni n-ar vrea ca el să se vindece.

— Și care sunt consecințele?

— *Dumneata trebuie să știi, că doar de asta mai căutat.* Cea mai gravă e distrugerea vieții de familie. În Japonia, una dintre țările în care boala asta se manifestă cu mare frecvență și uneori cu consecințe fatale, există mai multe metode de controlare a obsesiei.

În ultimii doi ani din viață nu-și amintea să fi ascultat pe cineva cu același respect pe care-l arăta omului cu ochelari și mustață din fața lui.

— Atunci pot să cred că există scăpare.

— Când un workaholic ajunge să caute ajutorul psihiatrului înseamnă că e pregătit pentru vindecare. Numai unul dintr-o mie de cazuri își dă seama că are nevoie de ajutor.

— Am nevoie de ajutor. Am destui bani...

— Astea sunt cuvinte tipice pentru un workaholic. Da, știu că aveți suficienți bani, ca toți ceilalți bolnavi. Știu și cine sunteți, v-am văzut în fotografii de la evenimente de caritate, de la congrese și de la o audiență privată cu președintele nostru - și el are simptomele acestei dereglări, în trecut fie spus. Nu-i destul să aveți bani. Vreau să știu dacă aveți destulă voință.

Igor se gândi la Ewa, la casa de la munte, la familia pe care ar fi vrut s-o aibă, la sutele de milioane de dolari din bancă. Se gândi la prestigiul și puterea lui din acel moment și la cât de greu i-ar fi să lase totul.

— Nu spun să abandonați tot ce faceți acum, zise psihiatrul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Vă spun să faceți din muncă o sursă de bucurie, nu o obsesie de necontrolat.

— Da, sunt pregătit.

— De ce vreți să faceți asta? Workaholicilor le place ce fac. Nici un prieten de-al dumneavoastră care se află în aceeași situație nu ar recunoaște că are nevoie de ajutor.

Igor lăsă privirea în pământ.

— Ce motiv aveți? Vreți să vă răspund tot eu? Iată: cum am spus mai devreme, familia dumneavoastră e pe cale să se ducă de râpă.

— Mai rău. Și soția mea prezintă aceleași simptome. A început să fie rece cu mine de când ne-am întors dintr-o călătorie la lacul Baikal. Și dacă există ceva pe lumea asta pentru care aș fi în stare să ucid din nou...

Igor își dădu seama că vorbise prea mult. Dar psihiatrul stătea impasibil de cealaltă parte a mesei.

— Dacă există cineva pe lumea asta pentru care aş fi în stare să fac totul, absolut totul, e numai soția mea.

Psihiatrul își chemă asistenta și-i ceru să facă o serie de programări. N-a întrebat dacă pacientul era liber la datele stabilite: trebuia să fie clar că orice alt angajament, oricât de important, putea fi amânat - era o parte a tratamentului.

— Pot să vă mai întreb ceva?

Medicul dădu din cap.

— Faptul că simt nevoia să muncesc mai mult decât trebuie nu *poate fi considerat* și ceva nobil? Un profund respect pentru șansele pe care Dumnezeu mi le-a dat în viața asta? Un fel de a îndrepta lumea, chiar dacă uneori aş fi nevoit să folosesc metode cam...

Liniște.

— ...cam cum?

— Nu, nimic.

Igor a ieși din cabinet confuz și ușurat în același timp. Poate că medicul nu înțelegea esența a tot ce făcea: viața are totdeauna un motiv, toți oamenii sunt uniți și uneori trebuie să extirpi tumori maligne pentru ca trupul să fie sănătos. Oamenii se închid în lumile lor egoiste, fac planuri care nu-l includ și pe aproapele lor, cred că planeta nu e decât un teren care trebuie exploatat, își urmează instinctele și dorințele fără a se sinchisi de binele comun.

Nu-și distrugea familia, voia pur și simplu să lase o lume mai bună copiilor pe care visa să-i aibă. O lume fără războaie, fără droguri, fără scandaloasa piață a sexului, o lume în care dragostea să fie marea forță ce unește familii, popoare, națiuni și religii. Ewa o să înțeleagă - chiar dacă pentru moment căsătoria lor trecea printr-o criză, trimisă asupra lor, cu siguranță, de Spiritul Răului.

A doua zi, îi ceru secretarei să anunțe că renunță la consultații - avea lucruri mai importante de făcut. Tocmai

organiza un plan de purificare a lumii, avea nevoie de ajutor și găsise un grup dispus să lucreze pentru el.

Două luni mai târziu, era părăsit de femeia pe care o iubea. Din pricina Răului care pusese stăpânire pe ea. Fiindcă n-a fost în stare s-o înțeleagă.

Zgomotul brutal al unui scaun târât pe podea l-a făcut să se întoarcă la realitatea de la Cannes. În fața lui stătea o femeie cu un pahar de whisky într-o mână și cu o țigară în cealaltă. Bine îmbrăcată, dar vizibil beată.

— Pot să mă așez aici? Toate mesele sunt ocupate.

— Tocmai v-ați așezat.

— Nu se poate, spune femeia, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea. Pur și simplu nu se poate. Poliția m-a dat afară din spital. Și cel pentru care am călătorit aproape douăzeci și patru de ore, am luat cameră la hotel la preț de speculă, omul ăsta e acum între viață și moarte. Droguri!

O fi de la poliție?

Sau ce spunea ea nu avea nici o legătură cu gândurile lui?

— Dar dumneavoastră - de fapt, tu - ce faci aici? Nu ți-e cald? N-ar fi mai bine să-ți scoți sacoul, sau vrei să-i dai gata pe toți cu eleganța ta?

Ca de obicei, oamenii își aleg propria soartă. Exact asta făcea acum femeia.

— Port totdeauna sacou, indiferent de temperatură. Sunteți actriță?

Femeia izbucni într-un râs aproape isteric.

— Să zicem că sunt actriță. Da, sunt actriță. Joc rolul uneia care are un vis încă din adolescență, crește cu el, luptă șapte ani mizerabili din viață ca să-l transforme în realitate, își pune ipotecă pe casă, muncește fără răgaz...

— Știi ce înseamnă toate astea.

— Nu, nu știi. Înseamnă să te gândești zi și noapte la un singur lucru. Să dai buzna în locuri unde nu ești invitată. Să strângi mâna unora pe care-i disprețuiești. Să suni

în disperare, o dată, de două ori, de zece ori până ce reușești să obții un pic de atenție de la oameni care n-au nici măcar jumătate din valoarea sau din curajul tău, dar s-au cocoțat într-o poziție de unde pot să se răzbune pentru toate frustrările din viața lor și să facă imposibilă viața celorlalți.

— ...și nu mai aflu altă plăcere în viață decât urmărirea dorinței. Nu te distrezi niciodată. Ți se pare plictisitor tot ce nu ține de visul tău. Ajungi să-ți distrugi familia.

Femeia îl privi speriată. Părea trezită din beție.

— Dar cine sunteți dumneavoastră? Cum de mi-ați citit gândurile?

— Tocmai mă gândeam la asta când ați intrat. Și puteți să mă tutuiți. Cred că pot să vă ajut.

— Nimeni nu mă poate ajuta. Singurul care putea s-o facă e acum la terapie intensivă la spital. Și din câte am aflat până să vină poliția, n-o să scape. Of, Doamne!

Soarbe și ultima picătură din pahar. Igor face semn chelnerului. Acesta nu-l vede și se duce la altă masă.

— Totdeauna am preferat o laudă, fie ea și deșănțată, unei critici constructive. Te rog, spune-mi că sunt frumoasă, că nu-mi lipsește nimic pentru a reuși.

Igor râde.

— De unde știi că nu te pot ajuta?

— Sunteți cumva distribuitor de film? Aveți relații și cinematografe în toată lumea?

Poate că amândoi se gândeau la același om. Dacă era o capcană, era prea târziu să fugă - în mod sigur era supra-vegheat și imediat ce s-ar fi ridicat s-ar fi trezit în arest. I se strânge stomacul, și nu înțelege de ce îi e frică. Cu câteva ore înainte încercase să se predea, însă fără succes. Alesese martiriul, își oferise libertatea ca sacrificiu, numai că darul lui fusese respins de Dumnezeu.

Iar acum cerul se răzgândise.

Trebuie să se gândească cum se va apăra: suspectul e identificat, o femeie care se preface beată vine la el și

confirmă datele. Apoi, cu toată discreția, un bărbat intră și-i cere să-l însoțească pentru o mică discuție. Omul e polițist. Igor are în sacou un fel de toc de scris care nu trezește nici o bănuială, dar pistolul Beretta îl va da de gol. își vede toată viața desfășurându-i-se înaintea ochilor.

Poate folosi pistolul? Polițistul care o să apară imediat ce identificarea va fi confirmată sigur e însoțit de câțiva colegi care observă scena, așa că va fi mort înainte să facă cea mai mică mișcare. Pe de altă parte, n-a venit aici ca să omoare nevinovați la întâmplare, ca un barbar: are o misiune, iar victimele lui - martiri ai dragostei, cum îi place să le spună - servesc unui scop mai înalt.

— Nu sunt distribuitor de film, răspunde. Nu am absolut nici o tangență cu cinematograful, cu moda, cu celebritatea. Lucrez în telecomunicații.

— Frumos, spune femeia. Probabil că ai mulți bani. Cred că ai visat mult în viață, de aceea mă înțelegeți.

Se abătea de la subiect. Face încă o dată semn, altui chelner. De data asta vine și-i cere două cafele.

— Nu vezi că eu beau whisky?

— Ba da. Dar, cum spuneam, cred că pot să te ajut. Numai că trebuie să fii trează, conștientă de fiecare pas făcut.

Maureen simte că se schimbă ceva în ea. Din clipa când străinul acela îi citise gândurile, parcă își mai revenise. Da, cine știe, o fi putând s-o ajute? De mulți ani nimeni nu mai încercase să o seducă spunând fraza aceea atât de folosită în mediul ei: „Cunosc oameni influenți.” Nimic nu ajută mai mult la schimbarea stării de spirit a unei femei decât certitudinea că e dorită de cineva de sex opus. îi veni să se ridice ca să se ducă la toaletă, să se privească în oglindă, să-și refacă machiajul. Dar asta putea să aștepte; mai întâi trebuia să dea un semn clar că era interesată.

Da, avea nevoie de companie, era deschisă la surprizele destinului - când Dumnezeu închide o ușă, deschide o fereastră. De ce, dintre toate mesele de pe terasă, doar

asta era ocupată de un bărbat singur? Era ceva aici, un semn ocult: ei doi trebuiau să se întâlnească.

Dar a râs singură de ea. În starea ei de disperare orice devenea un semn, o scăpare, o veste bună.

— În primul rând, trebuie să știi de ce ai nevoie, spune bărbatul.

— De sprijin. Am terminat un film, cu un casting de mâna-ntâi, care trebuia să fie distribuit de una dintre puținele persoane care cred în talentul cuiva care nu aparține sistemului. Trebuia să mă întâlnesc mâine cu distribuitorul. La prânz eram în același local în care era el și deodată am văzut că i se face rău.

Igor începe să se relaxeze. Poate că e adevărat, în lumea reală lucrurile sunt mult mai absurde decât în romane.

— Am plecat, am descoperit spitalul unde a fost internat și m-am dus acolo. Pe drum m-am gândit ce o să spun: că eram prietena lui și că ne pregăteam să lucrăm împreună. Nu vorbisem niciodată cu el, dar sunt sigură că cineva aflat într-o situație critică se simte bine când un om, oricine, se află alături de el.

„Adică să transformi tragedia cuiva într-un avantaj personal”, își spuse Igor.

Toți sunt la fel. Absolut la fel.

— Și ce înseamnă exact un casting de mâna-ntâi?

— Aș vrea să merg puțin la baie, dacă nu te superi.

Igor se ridică ceremonios, își pune ochelarii de soare și, în timp ce ea se depărtează, ia cel mai relaxat aer din lume. Își bea ceaiul și privește atent în jur. La prima vedere nu pare să existe nici o amenințare, dar oricum e mai bine să plece imediat ce se întoarce femeia.

Maureen a rămas foarte impresionată de gentilețea noului ei prieten. De ani de zile nu mai văzuse pe nimeni purtându-se după regulile etichetei respectate de părinții ei. Când s-a ridicat ca să iasă de pe terasă, a văzut că fetele frumoase de la masa de alături, care de bună seamă auziseră o parte din discuție, se uitau după ea și zâmbeau.

A văzut și că el își pusese ochelarii negri - poate pentru a le privi mai pe îndelete, fără ca ele să-și dea seama. Cine știe, când se întoarce poate îl găsește bând ceai cu ele.

Dar așa e viața: nu are motive să se plângă, nu are mari așteptări.

Își privește chipul în oglindă; cum se face că se uită un bărbat la ea? Trebuia să-i asculte sfatul și să revină la realitate. Are privirea obosită, goală, era sfârșită, așa cum sunt toți cei care participă la un festival de film, dar știa că trebuia să continue lupta. Cannes nu se teirninase încă, se putea ca Javits să-și revină, sau să apară un reprezentant al casei lui de film. Avea intrarea asigurată la filmele altora, o invitație la petrecerea revistei *Gala* - una dintre cele mai importante din Franța - și putea să profite de timpul rămas ca să vadă cum reușesc producătorii și regizorii independenți din Europa să ajungă la public. Trebuia să se replieze cu mare viteză.

Cât despre bărbatul acela arătos, mai bine să lase iluziile deoparte. Se întoarce convinsă că o să le găsească pe cele două fete acolo, dar bărbatul e singur. La fel de politician, se ridică și-i potrivește scaunul ca să se poată așeza.

— Nu m-am prezentat. Numele meu este Maureen.

— Igor. încântat. Rămăseserăm la castingul ideal.

Acum putea să profite ca să le împungă nițel pe mucoasele de la masa de alături. Începu să vorbească puțin mai tare.

— Aici la Cannes, sau la orice alt festival, în fiecare an sunt descoperite actrițe, și în fiecare an marile actrițe pierd câte un rol - pentru că industria consideră că au îmbătrânit, deși de fapt ele sunt încă tinere și pline de entuziasm. Dintre noile descoperiri („sper că m-aud fetele de alături”), numai câteva iau calea adevăratei celebrități. Chiar dacă ele câștigă puțin din filmele pe care le fac - toți regizorii știu asta și profită din plin -, investesc în ceva ce nu merită absolut deloc.

— Adică...

— în propria frumusețe. Devin celebre, încep să aibă tarife de prezentare la petreceri, sunt solicitate să apară în reclame, pentru a recomanda produse... Ajung să-i cunoască pe cei mai puternici bărbați și pe cei mai doriți actori din lume. Câștigă un sac de bani - fiindcă sunt tinere, frumoase, iar agenții lor le încheie contracte peste contracte.

De fapt se lasă în totalitate conduse de agenții lor, care le hrănesc vanitatea în mod constant. O astfel de starletă ajunge visul gospodinelor, al adolescentelor, al viitoarelor actrițe care n-au parale nici măcar să meargă până în orașul vecin, dar care o văd ca pe o prietenă, cineva care trăiește ceea ce lor le-ar plăcea să experimenteze. Și continuă să facă filme, câștigă un pic mai bine, dar nici pe departe suma pe care o „umflă” purtătorul ei de cuvânt; totul nu-i decât minciună, nici ziariștii nu cred o iotă, însă o publică oricum pentru că știu că publicului îi place știrea senzațională, nu vrea informație adevărată.

— Păi care-i diferența? - întreabă Igor, din ce în ce mai relaxat, dar fără a înceta să fie cu ochii în patru.

— Să zicem că ai cumpărat un computer placat cu aur la o licitație din Dubai și vrei să scrii o nouă carte folosind minunea asta a tehnologiei. Imediat ce pune mâna pe informație, ziaristul te sună: „Ce știe să facă computerul dumneavoastră placat cu aur?” Asta este o știre. Adevărata informație, adică despre ce anume ai de gând să scrii, nu are nici o importanță.

„Poate că și Ewa primește știri în loc de informații”, gândește Igor. Nu-i trecuse prin cap niciodată acest fapt.

— Te ascult, spune.

— Timpul trece. Adică, trec vreo șapte-opt ani. Și, deodată, dispar ofertele de roluri. Evenimentele și banii din reclame sunt tot mai putini. Agentul se face că e tare ocupat - nu mai răspunde cu aceeași sollicitudine la telefoanele ei și nici măcar nu se mai obosește să o sune înapoi. „Vedeta” se revoltă: cum să se poarte așa cu ea,

marele sex-simbol, cea faimoasă datorită farmecului de neegalat? Mai întâi dă vina pe agent, se hotărăște să-l schimbe și - spre surprinderea ei - își dă seama că acestuia nu-i pare rău deloc. Dimpotrivă, îi cere să semneze o declarație cum că totul decursese foarte bine cât timp au lucrat împreună, îi dorește noroc și gata cu colaborarea...

Maureen se uită cu atenție pe terasă în speranța că va zări vreun exemplar care să corespundă descrierii făcute. Oameni încă celebri, dar care au dispărut complet de pe scenă și care așteptau cu disperare o altă ocazie. Tot se mai comportau ca niște dive, încă mai afișau aerul distant dinainte, dar sufletul le era plin de amărăciune, pielea umflată cu botox și brăzdată de cicatrice aproape insesizabile de la operațiile estetice. Se găseau din plin persoane care apelaseră la botox și la operații estetice, în schimb nici una dintre celebritățile de acum zece ani nu se afla pe acolo. Poate că nici nu mai aveau bani să participe la un astfel de festival; în clipa aceea poate că erau invitați speciali la serbările din provincie sau poate că erau „cap de afiș” în promovarea unor noi mărci de ciocolată sau bere, arborând în continuare atitudinea de odinioară, deși erau conștienți că nu mai aveau de mult același statut.

— Vorbeai despre două categorii de persoane.

— Da. Al doilea grup de actrițe se confruntă exact cu aceeași problemă. Cu o singură diferență - iarăși ridică puțin tonul, pentru că observă cum fetele de alături sunt vizibil interesate de ceea ce spunea cineva care se pare că era la curent cu secretele din branșă. Ele știu că frumusețea e trecătoare. Nu sunt văzute așa de des în reclame sau pe coperte de reviste, pentru că sunt ocupate să-și perfecționeze arta. Continuă să studieze, să-și facă relații care vor fi importante în viitor, legându-și numele și chipul de anumite produse - nu din poziția de fotomodel, ci de asociate. Câștigă mai puțin, desigur. Dar câștigă pentru toată viața.

Și între timp apare cineva ca mine. Înarmată cu un scenariu bun, bani destui, și cu oferta unui rol în filmul meu. Ele acceptă; au talent cu carul pentru a juca orice rol li se încredințează, și inteligență suficientă ca să își dea seama că, și dacă filmul nu va fi un mare succes, cel puțin ele continuă să apară pe ecran, pot fi văzute lucrând la o vârstă matură, și cine știe, pot stârni interesul unui nou producător.

Și Igor se prinde că fetele de alături stau cu urechile ciulite.

— Ar fi bine să ieșim să ne plimbăm puțin - spune cu glas scăzut. Aici nu avem nici un pic de intimitate. Știu eu un loc mai retras de unde am putea admira apusul de soare; e spectaculos.

Era exact ce își dorea: o invitație la plimbare! Ca să vadă apusul de soare, deși mai era mult până la asfințit! Nu pare genul de bărbat vulgar care să înșire fraze precum „Hai până la mine în cameră pentru că trebuie să-mi schimb pantofii” și „N-o să se întâmple nimic, promit”, pentru ca odată ajunși sus să adauge „Am eu oamenii mei și știu exact de cine ai nevoie” în timp ce încearcă s-o prindă ca să o sărute.

Acum, la drept vorbind, n-ar deranja-o să fie sărutată de bărbatul acesta care pare încântător. Nu știe absolut nimic despre el, dar are ceva seducător în felul lui elegant de a fi ce nu poate fi ușor uitat.

Se ridică de la masă, și el cere să-i fie trecut totul în contul camerei de la hotel. („Iată, stă la Martinez!”, își spune.) Odată ieșiți în bulevardul Croisette, el îi propune s-o ia la stânga.

— Nu e așa de aglomerat pe aici. În plus, îmi închipui că priveliștea e mult mai frumoasă, fiindcă soarele va apune după dealurile din zare.

— Igor, cine ești de fapt?

— Bună întrebare. Aș vrea să știu și eu.

încă o bilă albă. Nu bate câmpii spunându-i cât e de bogat, de inteligent, de înzestrat. Nu-și dorește decât să admire un apus împreună cu ea, și îi e de ajuns. Merg tăcuți până la capătul plajei, se întâlnesc cu tot felul de oameni - cupluri trecute de prima tinerețe care parcă trăiau în altă lume, uitând cu totul de Festival; tineri în goană pe role, purtând haine mulate și iPod-uri în urechi; vânzători ambulanți cu mărfurile pe un covoraș de ale cărui colțuri erau prinse niște sfori - pentru ca la primul avertisment că în zonă se află vreun polițist să poată să transforme „vitrina” în sacoșă. Trec și pe lângă un loc ce pare restricționat de politie, cine știe pentru ce motiv, deși la urma urmelor nu se află decât o băncuță acolo. Observă că însoțitorul ei a întors capul de vreo trei ori, de parcă aștepta pe cineva din urmă. Probabil că zărise vreun cunoscut.

Intră pe chei, de unde ambarcațiunile acoperă parțial priveliștea spre plajă, și în cele din urmă găsesc un loc retras. Se așază pe o bancă confortabilă. Sunt doar ei doi - cine altcineva să vină într-un loc unde nu există nici o distracție? Maureen se simte într-o dispoziție de zile mari.

— Ce priveliște! Știi de ce Dumnezeu s-a odihnit în a șaptea zi?

Igor nu pricepe întrebarea, dar ea continuă fără să țină cont de acest lucru:

— Pentru că în ziua a șaptea, înainte de a-și termina treaba și de a lăsa omenirii o lume perfectă, un grup de producători de la Hollywood a venit la El și i-a spus: „Nu-Ți mai face griji cu restul, Doamne! Ne luăm noi sarcina să facem un apus de soare tehnicolor, efecte speciale pentru furtuni, lumini perfecte, echipament sonor, tot - pentru ca atunci când Adam va asculta valurile să creadă că e chiar marea, cu adevărat!”

Și râde singură. Bărbatul de lângă ea ia un aer grav.

— M-ai întrebat cine sunt - spune bărbatul.

— Nu știu cine ești, dar știu că iată, cunoști foarte bine orașul. Și pot să adaug: a fost o binecuvântare că te-am

mtâlnit. Într-o singură zi am trăit speranța, disperarea, singurătatea și plăcerea de a fi în compania cuiva. Și nu sunt puține emoții, te asigur!

El scoate ceva din buzunar - pare un tub din lemn de mai puțin de cincisprezece centimetri.

— Lumea e periculoasă, adaugă el. Indiferent unde te afli, întotdeauna există riscul să fii abordat de persoane care nu au nici cel mai mic scrupul în a agresa, a distruge, a omorî. Și nimeni, absolut nimeni nu învață odată să se aplece. Toți suntem la mâna celor mai puternici decât noi.

— Ai dreptate. De aceea îmi închipui că având acest tub din lemn nu-i lași pe alții să-ți facă vreun rău.

El răsuțește partea superioară a obiectului. Cu finețea unui maestru care-și îmbunătățește mereu tehnica, scoate căpăcelul: de fapt nu este chiar un căpăcel, mai degrabă este ceva ascuțit, asemănător unui cui lung. Razele soarelui strălucesc pe lama metalică.

— Într-un aeroport nu te-ar lăsa să intri cu așa ceva în valiză, spune ea râzând.

— Sigur că nu.

Maureen realizează că se află în fața unui bărbat curtenitor, frumos, fără îndoială bogat, dar în același timp capabil să-i ofere protecție. Chiar dacă habar nu are despre statisticile crimelor din oraș, nu strică să te gândești mereu la toate. Pentru asta sunt făcuți bărbații: ca să se gândească la tot.

— Bineînțeles că, pentru a putea să-l folosești, trebuie să știi exact unde să lovești. Chiar dacă e din oțel, e prea subțire și prea mic pentru a provoca daune majore. Cine n-are precizie nu are nici rezultate.

Ridică lama cu vârf și o apropie de urechea femeii. Prima ei reacție a fost de frică, înlocuită repede de excitare.

— Aici ar fi un loc ideal, de pildă. Un pic mai sus, oasele craniului ar proteja împotriva oricărei lovituri. Un pic mai jos, e vena gâtului, care, odată lezată, persoana ar putea muri, dar înainte ar avea timp să reacționeze.

Dacă ar fi înarmată, ar putea trage, pentru că eu m-aș afla foarte aproape de ea.

Lama coboară ușor pe trupul ei. Trece peste sân, și Maureen înțelege: își dorește s-o impresioneze și s-o excite în același timp.

— Nu m-am gândit că cineva care lucrează în telecomunicații știe atâtea despre chestiile astea. Dar, după ce-mi spui, e destul de complicat să omori cu asta.

Era un fel de a spune: „Mă interesează ce-mi povestești. Tu mă interesezi. Dar, te rog, ia-mă de mână și hai să admirăm apusul soarelui.”

Lama alunecă pe sân, dar nu se oprește. Suficient ca s-o excite. În sfârșit, se oprește puțin sub braț.

— Aici este inima ta. În dreptul ei sunt coastele, ce-i conferă o protecție naturală. Într-o luptă corp la corp, ar fi imposibil să-i fac cuiva vreun rău cu o armă așa de mică. S-ar lovi cu siguranță de coaste și, chiar dacă ar pătrunde în corp, sângerarea n-ar fi de ajuns de abundentă ca să scadă forța inamicului. Poate nici n-ar simți lovitura. Dar în locul ăsta, aici, e mortală.

Ce făcea ea acolo, în pustietatea aia, cu un străin care bătea câmpii despre lucruri atât de macabre? Și chiar în clipa aceea simți un fel de șoc electric care o paraliza - mâna înfipsea pironul în trupul ei. Se sufocă, voia să respire, dar își pierdu curând cunoștința.

Igor o îmbrățișează - exact cum făcuse și cu prima victimă. Dar de data asta îi potrivește corpul în așa fel încât să rămână așezată. Își trage apoi o pereche de mănuși și îi fixează capul, sprijinit într-o parte, pe piept.

Dacă cineva s-ar fi aventurat până în colțul acela uitat de plajă, nu ar fi văzut decât o femeie ce poate ațipise - obosită să tot alerge după producători și distribuitori la Festivalul de Film.

Băiatul din spatele magaziei celei vechi, de unde urmărea în secret îmbrățișările pătimașe ale cuplurilor,

provocându-și plăcere, telefonează acum ca scos din minți la poliție. Văzuse tot. La început a crezut că era o joacă, dar bărbatul chiar a înfipt stiletul în femeie! Trebuia să aștepte să vină polițiștii înainte de a ieși din ascunzătoare; nebunul acela putea să se întoarcă și atunci ar fi fost pierdut.

Igor aruncă lama în mare și o ia spre hotel. De data asta chiar victima își căutase moartea. Stătea singur pe terasa hotelului, se gândea ce să facă, cufundat în amintirile lui, când a apărut. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că o să accepte să meargă cu un necunoscut până în colțul acela pustiu - dar ea l-a urmat fără să ezite. A avut o mie de ocazii să fugă când a început să-i arate toate punctele în care un obiect mic poate să provoace o rană mortală - dar ea nu a schițat nici un gest.

O mașină a poliției trece pe lângă zona restricționată. O urmărește cu privirea și spre surprinderea lui intră chiar pe cheiul pustiu, acolo unde aproape nimeni nu se aventurează să ajungă în timpul Festivalului. După-amiaza era un loc la fel de pustiu ca și dimineața, deși oferea cea mai frumoasă priveliște la asfințit.

Câteva minute mai târziu trece și o ambulanță cu sirena asurzitoare și luminile aprinse. Se duce în aceeași direcție.

Își continuă drumul, sigur de un lucru: cineva văzuse crima. Cum o să-l descrie oare? Un bărbat grizonat, îmbrăcat în blugi, cămașă albă și haină neagră. Posibilul martor o să-i ajute pe polițiști să-i facă un portret robot, operație care nu numai că va dura ceva timp, dar îi va face să tragă concluzia că existau zeci, poate mii de persoane care să corespundă descrierii.

De când încercase să se predea polițistului și fusese trimis înapoi la hotel era sigur că nimeni nu va mai fi în stare să-i întrerupă misiunea. Dar îndoiala îl măcina: oare Ewa era vrednică de sacrificiile pe care el le oferea universului? Odată ajuns în oraș îndoiala îl părăsise: cu

siguranță, ea merita din plin. Inșă acum altceva îi pătrunse adânc în suflet: spiritul micii vânzătoare ambulante, cea cu sprâncene groase și zâmbet inocent.

„Suntem cu toții parte din scânteia divină”, pare să spună. „Toți îndeplinim un scop prin crearea noastră, ce se numește Dragoste. Dar aceasta nu trebuie să fie concentrată numai asupra unei persoane - este răspândită în toată lumea și așteaptă să fie descoperită. Luptă să găsești dragostea asta. Ce a fost nu se va mai întoarce. Ce va veni așteaptă să fie descoperit”.

Igor nu este de acord cu această idee; nu descoperim că un plan e greșit până când nu suportăm toate consecințele. Sau până când Dumnezeu Cel Milostiv nu ne îndreaptă în altă direcție.

Se uită la ceas: mai are douăsprezece ore de stat la Cannes, timp suficient până să se suie în avion cu femeia pe care o iubește ca să se întoarcă...

.. unde? La munca lui de la Moscova, după ce a trecut prin ce-a trecut, a suferit, s-a gândit la atâtea, a făcut planuri peste planuri? Sau mai bine să renască prin toate victimele lui, să aleagă libertatea absolută, să descopere în sinea sa o altă persoană și din clipa aceea să facă exact lucrurile pe care a visat să le îplinească cu Ewa?

Jasmine privește marea și fumează. Nu se gândește la nimic. În clipa asta simte o strânsă legătură cu nemărginirea, de parcă n-ar fi ea cea care stă acolo, ci altcineva, mai puternic, în stare de lucruri extraordinare.

Își aduce aminte de o veche poveste pe care o citise cândva.

Nasrudin se înfățișă la curtea suveranului cu un turban superb, cerând bani de pomană.

„Vii să-mi ceri bani, dar ai pe cap o podoabă foarte scumpă. Cât a costat minunea asta?” îl întrebă suveranul.

„Am primit-o de la cineva foarte bogat. Iar prețul lui, din câte am înțeles, este de vreo cinci sute de monede de aur”, răspunse înțeleptul sufît.

Ministrul sultanului șopti: „Minte. Nici un turban nu poate costa atîta.”

Nasrudin insistă:

„N-am venit aici numai ca să cer de pomană, am venit și ca să negociez. Știu că în toată lumea asta numai un adevărat suveran care ar putea să-l cumpere cu șase sute de monede, pentru ca eu să pot da câștigul celor săraci.”

Sultanul, măgulit, plăti ce-i ceru Nasrudin. La ieșire, înțeleptul îi spuse ministrului:

„Domnia ta cunoaște poate foarte bine valoarea unui turban, dar numai eu știu până unde poate să-l ducă vanitatea pe om.”

Asta este lumea din jurul ei. Nu are nimic împotriva profesiei ei, nu judecă oamenii după dorințele lor, dar știe

ce este cu adevărat important în viață. Și își dorește să rămână cu picioarele pe pământ, cu toate că ispitele se ivesc la fiecare cotitură.

Cineva deschide ușa și anunță că mai sunt doar 30 de minute până la prezentare. Partea cea mai grea a zilei, clipele lungi de plictiseală care precedă momentul paradei, este pe cale să se sfârșească. Fetele lasă iPodurile și celularele deoparte, make-up artiștii au grijă de ultimele detalii, hair styliștii aranjează buclele aflate în dezordine.

Jasmine se așază în fața oglinzii din cabină și îi lăasă pe profesioniști să-și facă treaba.

— Să nu fii emoționată numai pentru că ești la Cannes - îi spune make-up artista.

— Nu sunt emoționată.

De ce trebuia să fie? Dimpotrivă, de câte ori călca pe pasarelă simțea un fel de extaz, faimoasa injecție cu adrenalină direct în venă. Make-up artista are chef de taclale, povestește despre celebritățile cărora le mascase ridurile, îi recomandă o cremă nouă, i se plânge că e obosită de toate astea, o întreabă dacă are vreo invitație în plus la petrecerea de după. Jasmine ascultă totul cu înfinită răbdare, cu gândul la ziua în care se hotărâse să accepte propunerea celor doi fotografi ce o întâlniseră în Anvers.

Fusese un pic cam greu la început, dar totul se aranjase până la urmă.

Așa va să fie și azi. Așa fusese și atunci, când împreună cu mama ei - care, dorindu-și din tot sufletul să-și vadă fata refăcută după depresie, fusese de acord cu hotărârea ei și s-o însoțească - fata a sunat la ușa fotografului care o oprise pe stradă. I s-a deschis și din prag a văzut o încăpere cu o masă transparentă acoperită de negative, apoi o altă masă cu un computer și un fel de planșetă de arhitect plină de hârtii. Fotograful era cu o femeie de vreo 40 de ani, care o privi din cap până-n picioare și zâmbi. S-a prezentat ca fiind coordonatoare de evenimente, și toți patru au luat loc.

— Sunt sigură că fiica dumneavoastră va avea un viitor strălucit ca fotomodel - spuse femeia.

— Eu am venit numai ca s-o însoțesc - răspuse mama. Dacă aveți ceva să-i spuneți, spuneți-i ei direct.

Femeii i-au trebuit câteva secunde ca să-și revină. A luat o fișă și a început să-și noteze detalii și măsurători, în timp ce comenta:

— Desigur că numele de Cristina nu e bun. E prea comun. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-l schimbăm.

„Cristina nu era un nume bun din altă pricină”, Jasmine își aminti. Pentru că aparținea unei fete care încetase să existe din ziua în care fusese martora unui asasinat și negase ceea ce ochii ei refuzau să uite acum. Când s-a hotărât să schimbe tot, s-a gândit la numele cu care o strigau mereu când era mică. Așa că avea răspunsul pregătit:

— Numele meu de scenă va fi Jasmine Tiger, o combinație de farmec și pericol.

Femeii păru că-i place.

— Cariera de fotomodel nu e ușoară, iar dumneata ai noroc că ai fost aleasă să faci primul pas. Sigur, sunt multe de făcut, dar pentru asta suntem noi aici, ca să te ajutăm să ajungi acolo unde dorești. O să-ți facem poze și o să le trimitem la agențiile specializate. O să ai nevoie și de un *composite*.

O așteptă pe Cristina să întrebe: „Ce e un *composite*?”, dar fata n-a pus nici o întrebare. Încă o dată, femeia își reveni rapid.

— *Composite*, cum îmi închipui că știi deja, este o fișă de prezentare, având pe o parte fotografia ta cea mai bună și măsurile tale, iar pe verso alte poze în diferite ipostaze; de exemplu în costum de baie, îmbrăcată în uniformă de școală, eventual un prim-plan al feței, sau o fotografie în care vei apărea cu ceva mai mult machiaj, în caz că vor dori pe cineva mai în vârstă. Sâni tăi...

Alt moment de tăcere.

— . . . sâni tăi poate că sunt un pic peste măsurile obișnuite ale unui model.

Se întoarse spre fotograf:

— O să fie nevoie să mascăm asta. Notează-ți.

Fotograful își notă. Cristina - acum devenită la rezează Jasmine Tiger - se gândea: „Dar când mă vor chema, vor descoperi imediat că am sâni mai mari decât își închipuiau!”

Femeia luă o servietă de piele foarte frumoasă și scoase din ea o listă.

— O să fie nevoie să chemăm make-up artistul și hair stylistul. Nu ai nici un fel de experiență pe pasarelă, nu-i așa?

— Nici una.

— Ei bine, acolo nu se merge ca pe stradă. Dacă faci asta, te vei împiedica pentru că te grăbești sau din cauza tocurilor înalte. Pașii trebuie puși unul în față celuilalt, cum face o pisică. Să nu zâmbești niciodată. Și, mai ales, cea mai importantă e poziția corpului.

Bifă de trei ori pe marginea listei.

— Va fi nevoie să închiriezi niște haine.

Bifă din nou.

— Cred că pentru moment asta e tot.

Duse mâna din nou la servieta elegantă și scoase un calculator. Se uită pe listă, tastă niște cifre și le adună. Nimeni din încăperea nu îndrăznea să scoată vreun cuvânt.

— Injur de vreo două mii de euro, cred. N-o să punem la socoteală fotografiile pentru că Yasser - se întoarse spre fotograf - e groaznic de scump, dar o face pe degeaba dacă îi dai voie să folosească materialul obținut. Putem chema make-up artistul și hair stylistul mâine-dimineață, iar eu o să iau legătura cu câteva persoane influente din domeniu, să văd dacă găsesc vreun loc liber. Cu siguranță o să găsesc. Tot așa cum sunt de sigură că, dacă investești în propria persoană, îți creezi noi oportunități pentru viitor și în scurt timp această cheltuială o să fie acoperită.

— Vreți să spuneți că trebuie să plătesc?

Din nou „coordonatoarea de evenimente” păru debusolată. În general, fetele care veneau aici erau înnebunite să-și împlinească visul întregii generații, să devină femeile cele mai dorite din lume, și nu puneau niciodată întrebări nedelicate.

— Ascultă, dragă Cristina...

— Jasmine. Odată ce am trecut pragul acela, am devenit Jasmine.

Sună un telefon. Fotograful îl scoase din buzunar și se îndreptă spre fundul încăperii, până atunci aflat în întuneric. Când a tras o perdea, Jasmine a putut vedea un perete acoperit cu o pânză neagră, trepieduri cu aparate de fotografiat, cutii cu lumini ce pâlpâiau și mai multe reflectoare suspendate.

— Ascultă, dragă Jasmine, în lume există mii și milioane de persoane care și-ar dori să fie în locul tău. Ai fost aleasă de unul dintre cei mai importanți fotografi din Anvers, cei mai buni profesioniști te vor ajuta, iar eu personal mă voi ocupa de cariera ta. Dar, ca în oricare alt lucru din viață, trebuie să crezi că vei reuși și, ca să se întâmple așa cum ți-ai propus, trebuie să investești. Știi că ești îndeajuns de frumoasă ca să ai mult succes, dar nu este de ajuns în lumea asta cu atâta concurență. Trebuie să fii cea mai bună, și asta costă bani, cel puțin la început.

— Dar, dacă dumneavoastră credeți că am calitățile astea, de ce nu investiți în mine?

— O să fac asta ceva mai încolo. Pentru moment, trebuie să vedem cât de mult te implici. Vreau să fiu sigură că vrei cu adevărat să ajungi o profesionistă, nu ești doar o altă tânără superîncântată de oportunitatea de a călători, de a cunoaște lume și de a-și găsi un bărbat bogat.

Tonul femeii devenise sever. Fotograful reveni din studio.

— E make-up artistul la telefon. Vrea să știe la ce oră să vină mâine-dimineață.

— Dacă trebuie neapărat, o să reușesc să fac rost de bani..., îngăimă mama.

Dar Jasmine se ridicase deja și se îndrepta direct spre ușă, fără a da mâna cu cei doi.

— Mulțumesc. Nu am acești bani. Și, chiar dacă i-aș avea, i-aș folosi la altceva.

— Dar e viitorul tău!

— Tocmai de aia. E viitorul meu, nu al dumneavoastră.

Jasmine ieșise de acolo plângând. Fusese mai întâi la un magazin de lux unde, pe lângă faptul că cei de acolo fuseseră nepoliticoși cu ea, insinuasera că mințea spunând că-l cunoaște pe patron. Acum își imaginase că va începe o viață nouă, își descoperise un nume perfect, dar îi trebuiau două mii de euro ca să facă primul pas!

Mama și fiica mergeau spre casă fără să schimbe o vorbă. Telefonul sună de mai multe ori; ea privea numărul și-l băga la loc în buzunar.

— De ce nu răspunzi? Nu mai avem o altă întâlnire în după-amiaza asta?

— Păi asta e problema. Nu avem două mii de euro.

Mama o luă de după umeri. Știa cât de fragilă era, trebuia să facă ceva.

— Ba da, avem. Muncesc zi de zi, de când a murit taică-tu, și am pus deoparte două mii de euro. Avem chiar mai mult, dacă trebuie. La fascine se câștigă bine, pentru că nimănui nu-i place să lucreze în mizerie pentru alții. Și acum e vorba despre viitorul tău. Nu ne întoarcem acasă.

Telefonul a mai sunat o dată. Jasmine redevenise Cristina și o ascultă pe mamă. De la capătul firului femeia cu care urma să se întâlnească i-a explicat că din cauza altui angajament va întârzia două ore și își cerea scuze.

— Nu e nici o problemă - răspunse Cristina. Dar ca să nu vă pierdeți timpul, aș vrea să știu cât o să mă coste.

- Cât o să coste?
- Da. Tocmai am fost la o altă întâlnire și mi-au cerut două mii de euro pentru fotografii, machiaj...
Femeia de la capătul firului râse.
- Nu costă nimic. Cunoscut trucul, vorbim despre asta când vii aici.

Studioul era asemănător, dar discuția diferită. Fotografia voia să știe de ce părea mai tristă decât la prima întâlnire - cu siguranță și-o amintea perfect. Cristina îi povesti ce se întâmplase în dimineața aceea; femeia îi explică că era o practică destul de obișnuită, deși acum autoritățile încercau să le pună bețe-n roate. Chiar în clipa aceea, în multe locuri din lume, fete mai mult sau mai puțin frumoase erau invitate să-și arate „potențialul” frumuseții lor, plătind scump pentru așa ceva. Sub pretextul căutării de noi talente agențiile le promiteau că vor închiria camere scumpe la hoteluri de lux, pe care le vor umple cu echipament foto, că vor avea cel puțin o prezentare pe an sau „banii înapoi”, le luau o avere ca să le facă fotografii, chemau profesioniști faliți ca să facă pe make-up artiștii sau hair styliștii, sugerau să urmeze anumite școli de modele și, de multe ori, dispăreau fără urmă. Cristina avusese norocul să se ducă la un studio adevărat, dar fusese îndeajuns de inteligentă ca să refuze oferta.

— Ei fac apel la vanitatea omenească, și nu e nimic greșit în asta - atâta timp cât persoana respectivă știe în ce se bagă, desigur. Nu se întâmplă numai în modă, ci și în multe alte domenii: scriitori care-și plătesc tipărirea propriilor opere, pictori care-și sponsorizează expozițiile, regizori care rămân datori vânduți în disputa unui loc sub soare alături de marile studiouri, fete de vârsta ta care lasă tot și se duc chelnerițe în mari orașe cu speranța că într-o zi un producător o să le descopere talentul și o să le lanseze în lumea stelelor de cinema.

Nu, nu avea de gând să facă poze acum. Trebuia s-o cunoască mai bine, pentru că a apăsa pe butonul aparatului de fotografiat era ultima etapă dintr-un lung proces care începe prin a dezvălui sufletul celui care pozează.

— Trebuie să-ți alegi un nume.

— Jasmine Tiger.

Da, îi revenise pofta de viață.

Fotografa a invitat-o pentru un weekend la casa ei de vacanță de pe plajă, undeva în apropierea graniței cu Olanda. Acolo au petrecut mai mult de opt ore pe zi experimentând tot felul de poziții în fața aparatului de fotografiat.

Fotografa ținea ca Jasmine să fie capabilă să exprime emoțiile pe care i le trezeau niște cuvinte precum: „foc”, „seducție” sau „apă”. Trebuia să încerce să-și dezvăluie cele două fețe ale sufletului: cea bună și cea rea. Trebuia să privească înainte, într-o parte, în jos, sau spre un punct nedefinit. Să-și închipuie pescăruși și demoni. Să-și imagineze că e atacată de un grup de bărbați mai în vârstă, că e părăsită într-o toaletă de bar, după ce fusese agresată de unul sau mai mulți dintre ei; trebuia să simtă că e în același timp păcătoasă și sfântă, perversă și inocentă.

Câteva fotografii au fost făcute afară, dar, deși părea că trupul îi înghețase de tot, reacționa la fiecare stimul, se supunea fiecărei propuneri. Au folosit și un mic studio improvizat într-una din camere astfel încât fotografa să poată jongla cu diferitele bucăți muzicale și lumini. Jasmine urma să se machieze singură în timp ce fotografa i-ar fi aranjat părul.

— Arăt bine? De ce vă pierdeți timpul cu mine? întrebă Jasmine o dată.

— Vorbim mai încolo. Și asta era tot ce putea scoate de la ea.

Femeia își petrecea nopțile privind la ce fotografiase în ziua precedentă, reflectând, luând notițe. Nu spunea niciodată dacă era mulțumită sau decepționată de rezultate.

De-abia luni dimineață, Jasmine (pentru care Cristina nu mai exista de mult) a primit un răspuns. Erau în gara din Bruxelles și așteptau trenul pentru Anvers, când fotografa a spus pe neașteptate:

— Ești cel mai bun model cu care am lucrat până acum.

— E o glumă?

Femeia o privi surprinsă.

— Nu, nu glumesc deloc. Chiar ești cea mai bună. Lucrez în domeniul ăsta de douăzeci de ani, am fotografiat infinit de multe persoane, am lucrat cu modele profesioniste și cu actrițe. Persoane cu experiență; dar nici una, absolut nici una nu avea capacitatea ta de a exprima sentimente. Știi cum se cheamă asta? Talent. În alte profesii, e ușor de măsurat: manageri care preiau o întreprindere aproape falită și o fac prosperă; sportivi care depășesc recorduri; artiști care sunt capabili să supraviețuiască cel puțin două generații prin opera lor. Dar pentru un model, cum pot eu să spun și să garantez că e așa? Numai pentru că sunt profesionistă. Ai reușit să-ți dezvălui îngerii și demonii în fața lentilei aparatului, și asta nu e ușor. Nu vorbesc de tinerii cărora le place să se îmbrace în vampiri și să frecventeze petrecerile gotice. Nu vorbesc de puștoai-cele care își iau un aer inocent și încearcă să trezească pedofilia ascunsă a bărbaților. Vorbesc despre demoni adevărați și îngeri adevărați.

Gara era plină de oameni ce umblau grăbiți. Jasmine se uită la orarul trenurilor și propuse să iasă afară - u" ardea buza să fumeze o țigară și acolo era interzis. Se gândea dacă să spună sau nu ce avea pe suflet.

— Poate că am talent, dar, dacă e așa, am reușit s-o demonstrez dintr-un singur motiv. Știi, zilele astea petrecute împreună, n-ați vorbit deloc de viața dumneavoastră

și n-ați întrebat nimic nici despre a mea. Vreți să vă ajut cu bagajul? Fotografia trebuie să fie meserie bărbătească: totdeauna e mult echipament de transportat.

Femeia râse.

— N-am nimic special să-ți spun, cu excepția faptului că-mi ador munca. Am 38 de ani, sunt divorțată, fără copii, dar până acum am reușit să-mi fac o serie de relații care-mi permit să trăiesc confortabil, dar fără să mă scald în lux. Aș vrea totuși să adaug ceva la tot ce-am spus: în caz că totul iese bine, tu niciodată, NICIODATĂ să nu te porți ca o persoană care depinde de profesia asta ca să supraviețuiască, chiar dacă ar fi așa.

Dacă nu-mi urmezi sfatul, vei fi o jucărie în mâinile sistemului. Bineînțeles că îți voi folosi fotografiile și voi câștiga bani cu ele. Dar de acum încolo te sfătuiesc să-ți angajezi o agentă profesionistă.

Jasmine își aprinsese între timp o altă țigară. Trebuia să aleagă: acum ori niciodată.

— Știi de ce am reușit să-mi arăt talentul? Dintr-un motiv pe care niciodată nu mi l-am închipuit posibil: m-am îndrăgostit de o femeie. Pe care aș dori s-o am lângă mine, călăuzindu-mi pașii în viață. O femeie care, cu delicatețe și exigență, a reușit să pătrundă în sufletul meu și să scoată la iveală tot ce era mai bun și mai rău în mine. N-a făcut asta prin intermediul cursurilor de meditație mterminabile sau cu ajutorul tehnicilor de psihanaliză - cum și-ar fi dorit mama. A folosit...

Făcu o pauză. îi era frică, dar trebuia să continue: nu mai avea nimic de pierdut.

— A folosit un aparat foto.

Timpul se oprise în gara aceea. Oamenii nu mai umblau grăbiți, zgomotele încetaseră, nici vântul nu mai sufla, fumul țigării rămase suspendat în aer, toate luminile se stinseră - cu excepția celor două perechi de ochi care străluceau puternic, pierduți unii în alții.

— Gata - spune make-up artista.

Jasmine se ridică și se uită la partenera ei care se mișcă fără încetare prin cabina improvizată. Probabil că e nervoasă, la urma urmelor e prima ei paradă la Cannes și dacă iese bine poate obține un contract mare cu guvernul belgian.

Ar vrea să se ducă la ea și s-o calmeze. Să-i spună că totul avea să fie bine cum fusese și până atunci. Dar probabil că pe lângă răspuns ar primi și replica deja bine cunoscută: „Nu ai decât 19 ani, ce știi tu despre viață?”

Poate că i-ar răspunde: „Știu că ești capabilă să faci o mulțime de lucruri, la fel cum și tu știi de ce sunt eu în stare. Știu că relația înfiripată între noi în ziua în care, acum trei ani, pe un peron mi-ai mângâiat fața ne-a schimbat viața. Eram amândouă speriate, îți amintești? Dar am supraviețuit propriei noastre frici. Datorită acestei apropieri am ajuns aici, iar tu, pe lângă faptul că ești o fotografie excelentă, ai ajuns să te ocupi de ceea ce întotdeauna ai visat să faci: să desenezi și să croiești haine.”

Dar știe că vorbele astea n-ar fi bine-venite: când îi ceri cuiva să se calmeze nu faci decât să-l enervezi și mai tare.

Se duce la fereastră și-și mai aprinde o țigară. Fumează mult, dar ce să facă? E prima ei defilare importantă în Franța.

4:43 P.M.

O tânără într-un taior negru și bluză albă deschide ușa. O întreabă cum se numește, o caută pe listă și-i spune că ar trebui să mai aștepte puțin: apartamentul este ocupat. Doi bărbați și o femeie care pare mai tânără ca ea sunt în aceeași situație.

Toți stau la rând în tăcere. Cât o să dureze? Și, de fapt, ce caut eu aici? se întreabă Gabriela, găsind răspuns în cele din urmă la fiecare.

Primul îi amintește că trebuie să meargă mai departe. Gabriela cea optimistă, persoana care s-a înarmat cu destulă perseverență să intre în selectul grup al stelelor de cinema și care acum trebuia să se gândească la marele debut, la invitații, la călătoriile în avioane private, la reclamele răspândite în marile capitale, la fotografiile nemișcați din fața casei ei, interesați de cum se îmbracă, de unde cumpără haine, de numele tipului blond bine făcut cu care a fost văzută în vreun club la modă. Iar apoi va avea parte de o întoarcere victorioasă în orașul unde s-a născut, de privirile invidioase ale prietenilor uimiți de succesul ei și de proiecte caritabile pe care să le sprijine.

Al doilea îi amintește că Gabriela cea optimistă, persoana care s-a înarmat cu destulă perseverență să intre în selectul grup al stelelor de cinema, se află în acel moment pe muchie de cuțit, de unde e ușor să aluneci într-o parte sau alta și să te prăbușești în prăpastie. Pentru că Hamid Hussein nici măcar nu știe de existența ei; nimeni n-o văzuse machiată și aranjată pentru o petrecere, poate

că rochia nu-i vine, poate că trebuie modificată și asta o va întârzia la întâlnirea de la Martinez. Are deja 25 de ani și, cine știe, poate că în clipa aceea o altă candidată este interviuată pe acel iaht, poate că s-au răzgândit, sau poate intenționau să vorbească cu două, trei pretendente și să vadă care dintre ele s-ar fi remarcat din grup. Toate trei puteau fi invitate la petrecere fără ca nici una să știe de existența celorlalte.

Paranoia.

Nu, nu este paranoică, încearcă doar să fie cu picioarele pe pământ. În plus, deși Gibson și domnul Celebritate nu acceptă decât proiecte importante, nu au nici o garanție de succes. Și, dacă totul merge prost, vina ar fi numai a ei. Fantoma Pălărierului Nebun din *Alice în Țara Minunilor* este cu ea, acolo. Poate că nici nu are talentul pe care și-l închipuia, ci este doar o persoană care a muncit mult. Nu fusese binecuvântată cu norocul altora - până atunci nu avusese parte de vreun eveniment important în viața ei, chiar dacă luptase zi și noapte, noapte și zi. De când ajunsese la Cannes nu stătuse o clipă: își împărțise *book-urile* - care o costaseră o avere - la o grămadă de companii de casting și, din atâtea, doar una îi răspunsese. Dacă ar fi fost cu adevărat specială, acum ar fi fost ea cea care ar fi fost copleșită de oferte de roluri. Visa să ajungă mult prea sus, și în curând avea să simtă gustul înfrângerii pentru că se apropiase atât de mult, aproape că își înmuiase degetele în oceanul faimei... însă, fără sorți de izbândă.

„Atrag energii negative. Le simt în jurul meu. Trebuie să mă controlez”.

Nu poate face câteva exerciții de yoga acum, în fața tinerei cu taior negru și a celor trei persoane care așteaptă în tăcere. Trebuie să îndepărteze gândurile negative, dar de unde apăruseră oare? Dacă ar fi să dea ascultare celor citite până acum - și citise mult despre subiect într-o perioadă în care credea că nu-i ieșea nimic din cauza invidiei

altora -, este posibil ca o altă actriță care fusese respinsă să-și concentreze în acel moment toată energia ca să repri-mească rolul. Da, simțea asta, ERA ADEVĂRAT! Singura soluție este să-și lase mintea să iasă din tunelul acela și să plece în căutarea Eului Superior, care e conectat la toate forțele Universului.

Respiră adânc, zâmbește, și-și spune:

„Acum răspândesc energia dragostei în jurul meu; ea e mai puternică decât forțele umbrelor; Dumnezeu care sălășluiește în mine îl salută pe Dumnezeu care sălășluiește în toate ființele planetei, chiar și în acelea care...”

Se aude un hohot de râs. Ușa apartamentului se deschide și iese un grup de tineri, băieți și fete, zâmbitori și veseli, însoțiți de două celebrități feminine, îndreptându-se direct spre ascensor. Cei doi bărbați și femeia intră, iau cu ei cele câteva zeci de sacoșe lăsate lângă ușă și se alătură grupului care îi aștepta la lift. Pesemne că sunt asistenți, șoferi, secretare.

— E rândul dumneavoastră, îi spune tânăra în taior.

„Meditația nu dă greș niciodată”, gândește Gabriela.

Zâmbi plină de încredere spre recepționeră, însă interiorul apartamentului o face să-și piardă răsuflarea. Părea o peșteră cu comori: cuiere pline cu haine, ochelari de toate formele, genți de diferite modele, bijuterii, cosmetice, ceasuri, pantofi, ciorapi de damă, aparate electronice. O doamnă blondă, cu o listă în mână și un celular atârnat de gât, o întâmpină. Îi verifică numele și-i cere s-o urmeze.

— Nu prea avem timp de pierdut. Mergem direct la ce ne interesează.

Merg spre o cameră unde Gabriela vede alte și alte comori - luxoase și strălucitoare lucruri pe care le admira mereu în vitrine, dar pe care niciodată nu le văzuse atât de aproape, cu excepția situațiilor când s-a aflat în preajma femeilor care purtau așa ceva.

Da, toate astea o așteaptă. Trebuie să fie iute și să se hotărască ce să poarte.

— Pot începe cu bijuteriile?

— Nu vei alege nimic. Noi știm deja ce îți dorește HH. Și va trebui să înapoiezi rochia mâine-dimineață.

HH. Hamid Hussein știe exact ce îți dorește ca ea să poarte!

Străbat camera; pe pat și pe mobile, alte produse: trico-uri, cutii cu mirodenii și condimente, o fotografie a unei cunoscute mărci de filtre de cafea având alături mai multe cafetiere împachetate pentru a fi făcute cadou. Intră pe un culoar și, în cele din urmă, pe ușa salonului principal. Nu-și închipuise niciodată că hotelurile au apartamente atât de imense.

— Am ajuns în Templu.

O elegantă tăblie albă, orizontală, cu sigla unei faimoase case de modă, este așezată deasupra unui pat matrimonial. O ființă androgenă - despre care Gabriela nu poate spune dacă e bărbat sau femeie - le așteaptă tăcută. Este extrem de slabă, cu părul lung fără vreo culoare definită, sprâncene rase, inele pe degete și cu o mulțime de lanțuri ieșite din pantalonii strâmți.

— Dezbracă-te.

Gabriela își scoate bluza și blugii, încercând în continuare să ghicească sexul acelei persoane, care se îndrepta către un stativ pe care stăteau agățate umerase cu tot felul de rochii și alege una roșie.

— Scoate-ți și sutienul. Lasă urme și se văd.

În încăperea se află o oglindă mare, dar e întoarsă și nu poate vedea cum îi vine rochia.

— Trebuie să ne grăbim. Hamid a spus că, pe lângă petrecere, trebuie să urci treptele.

SĂ URCE TREPTELE!

Cuvintele magice!

Rochia nu-i vine bine. Femeia și androgenul devin nervoși. Femeia îi cere să i se aducă alte două, trei modele, pentru că avea să urce treptele cu domnul Celebritate, care în momentul ăsta e deja gata.

Să urce treptele cu domnul Celebritate! Oare visează?

Se hotărăsc să aleagă o rochie lungă, aurită, mulată, cu un decolteu adânc până la mijloc. Deasupra, la nivelul sânilor, un lanț de aur face ca deschizătura să nu fie mai mare decât poate suporta imaginația cuiva.

Femeia e nervoasă. Androginul iese și se întoarce cu o croitoreasă care face modificările necesare fără ca ea să fie nevoită să se dezbrace. Dacă ar putea să spună ceva în clipa aceea, Gabriela ar opri-o: când coși o haină pe tine înseamnă că-ți coși soarta și ți-o închei! Numai că acum nu e momentul pentru superstiții - multe actrițe celebre trebuie să înfrunte zi de zi această situație, și nu li se întâmplă nimic rău.

O a treia persoană sosește cu o valiză enormă. Se duce într-un colț al imensei încăperi și o deschide; e un fel de studio portabil de machiaj, inclusiv o oglindă înconjurată de spoturi. Androginul stă înaintea ei, ingenunchiat ca o Magdalenă pocăită, și-i dă să probeze pantof după pantof.

Se simte precum Cenușăreasa, care peste puțin timp urma să se întâlnească cu Prințul și „să urce treptele” cu el!

— Aștia sunt buni - spune femeia.

Androginul începe să strângă ceilalți pantofi și să-i pună în cutii.

— Dezbracă-te din nou! O să terminăm de modificat rochia în timp ce te coafează și te machiază.

Gabriela simte o ușurare când aude că nu vor mai coase rochia pe ea. Soarta i se deschide iar.

Îmbrăcată sumar, se lasă condusă la baie. Acolo, un set portabil pentru spălat și uscat părul este instalat deja. Un bărbat ras în cap o așteaptă, îi cere să se așeze și să-și lase capul pe spate într-un fel de lighenaș de metal. Ține în mână un duș adaptat la robinet și, ca toți cei de pe acolo, pare să fie gata să facă o criză nervoasă. Se plânge de zgomotul de afară; are nevoie de un loc liniștit ca să

poată lucra, dar nimeni nu-l ia în seamă. În plus, niciodată nu are timp suficient - totul trebuie făcut în ultima clipă.

— Nimeni nu înțelege uriașa responsabilitate care apasă pe umerii mei.

Nu vorbește cu ea, ci mai mult pentru sine; și continuă:

— Când urci treptele, crezi că pe dumneata te văd? Absolut deloc, văd doar munca mea. Machiajul meu. Stilul meu de coafură. Dumneata nu ești decât pânza pe care o pictez sau o desenez, lutul pe care îl folosesc pentru sculpturile mele. Dacă greșesc, ce o să spună? Îmi pot pierde slujba, știi?

Gabriela se simte jignită, dar trebuie să se obișnuiască cu asta. Așa e lumea *glamour-ului*. Mai târziu, când va ajunge cu adevărat importantă, își va alege oameni mai educați și mai amabili care să lucreze cu ea. Pentru moment, se concentrează asupra celei mai mari virtuți a ei: răbdarea.

Cuvintele îi sunt acoperite de zgomotul uscătorului de păr, asemănător cu acela al unui avion care decolează. Oare de ce se mai plânge atât de zgomotul de afară?

Îi usucă părul trăgând un pic cam tare de el și-i cere să se ducă repede la studioul de machiaj portabil. Aici, dispoziția bărbatului se schimbă complet: nu îi mai vorbește, contemplându-i fața în oglindă, de parcă e în transă. Umblă de colo-colo folosind uscătorul și peria tot așa cum Michelangelo folosea ciocanul și dalta ca să lucreze la sculptura lui David. Iar ea încearcă să privească numai înainte amintindu-și de versurile unui poet portughez:

Oglinda arată adevărul; nu greșește pentru că nu gândește. Agândi înseamnă în mod esențial a greși.

Androginul și femeia s-au întors. Mai sunt doar douăzeci de minute până ce Umuzina va veni s-o ia ca s-o ducă la Martinez, unde trebuie să se întâlnească cu domnul Celebritate. Nu există loc de parcare, așa că trebuie să fie punctuali. Stilistul murmură ceva, de parcă ar fi un artist neînțeles, dar știe că nu poate să întârzie la infinit. Începe

să-i fardeze chipul cum ar fi pictat Michelangelo zidurile
Capelei Sixtine.

O limuzină! Să urce scările! Domnul Celebritate!

Oglinda arată adevărul; nu greșește pentru că nu gândește.

Preferă să gândească astfel, în caz contrar se va con-
tagia de stresul și proasta dispoziție care domnesc acolo;
energiile negative pot reveni. Tare i-ar mai plăcea să întrebe
ce e cu apartamentul acela plin de lucruri atât de diferite,
dar trebuie să se poarte ca și cum ar fi fost obișnuită să
frecventeze astfel de locuri. Michelangelo face ultimele
retușuri sub privirea severă a femeii și aerul distant al
androgenului. Gabriela se ridică și e îmbrăcată și încălțată
repede. Și totul arată foarte bine, slavă Domnului.

Dintr-un colț al camerei apucă o gentuță de piele
Hamid Hussein. Androgenul o deschide și scoate o parte
din hârtia mototolită care-i păstra forma, privește rezul-
tatul cu același aer distant și i-o mîinde arătându-se mul-
țumit de rezultat.

Femeia îi dă patru copii ale unui contract foarte lung
pe marginea cărora e trecut cu roșu în mai multe locuri
cuvântul: „Semnătură”.

— Ori semnezi fără să citești, ori îl iei acasă, îți suni
avocatul și spui că ai nevoie de timp de gândire. Oricum
o să urci treptele pentru că acum e prea târziu să te răz-
gândești. Dar, dacă contractul nu e mâine dimineață aici,
e de ajuns să înapoiezi doar rochia.

Își amintește de mesajul agentului: Acceptă orice! Ga-
briela ia pixul care îi este oferit de femeie, se duce la pagi-
nile marcate și semnează repede. Nu are rurnic, dar absolut
nimic de pierdut. Dacă clauzele nu erau drepte, cu sigu-
ranță îi putea da în judecată, spunând că a semnat sub
presiune: mai întâi însă, trebuia să facă ceea ce visase din
totdeauna.

Femeia ia copiile și dispare fără o vorbă. Michelangelo
își demontează masa de machiaj, cufundat în lumea lui
unde nedreptatea face legea, munca nu-i este niciodată

apreciată, nu are timp să facă ce și cum i-ar fi plăcut, și dacă nu-i iese ceva bine numai el e vinovat. Androginul îi spune să-l urmeze până la ușa apartamentului, se uită la ceas - pe care Gabriela vede simbolul unui craniu apărut pe ecran - și-i vorbește pentru prima oară de când s-au cunoscut.

— Mai sunt trei minute. Nu poți coborî acum ca să fii expusă privirii mulțimii. Trebuie să te însoțesc până la limuzină.

Simte din nou tensiune: nu se mai gândește la limuzină, la domnul Celebritate, la urcatul treptelor - îi e frică. Trebuie să vorbească.

— Pentru ce este apartamentul ăsta? De ce sunt așa de multe obiecte deosebite la un loc?

— Au până și un safari în Kenia - spune androginul, arătând spre un colț. Ea nu observase un banner discret al unei companii aeriene, cu câteva plicuri desupra unei mese. Gratuit, ca tot ce e aici, cu excepția hainelor și accesoriiilor din Templu.

Cafetiere, aparate electronice, haine, geți, ceasuri, bijuterii, un safari în Kenia.

Totul absolut gratis?

— Știu la ce te gândești - spune androginul cu vocea lui nici de bărbat, nici de femeie, ci mai degrabă de ființă extraterestră. Da, gratuit. Mai bine zis, un troc cinstit, fiindcă nu există nimic gratis pe lumea asta. Aceasta este una dintre multele „Camere ale Cadourilor”, răspândite prin Cannes în timpul Festivalului. Aleșii intră aici și iau ce le place; sunt persoane care vor circula folosind bluza lui A, ochelarii lui B, care vor primi alte persoane importante în casele lor și, la sfârșitul petrecerii, vor merge la bucătărie să pregătească o cafea într-un nou model de cafetieră. Își vor transporta computerele în geți făcute de C, vor sfârși prin a recomanda cremele de la D proaspăt lansate pe piață și se vor simți importanți dacă fac asta - fiindcă au ceva exclusiv, care încă nu a ajuns în

magazinele de specialitate. Se vor duce la piscină purtând bijuteria de la E, vor fi fotografiate cu centura de la F - nici unul din aceste produse nu se află încă pe piață. Când vor ajunge acolo, Superclasa a făcut deja reclama necesară - nu neapărat fiindcă îi place, ci pentru simplul motiv că nimeni altcineva nu mai are acces la aceste produse. Apoi, bieții muritori de rând își vor cheltui toate economiile ca să cumpere produsele astea. Nimic mai simplu, draga mea. Producătorii investesc în niște mostre, iar aleșii se transformă în reclamă ambulantă. Dar nu te entuziasma prea tare; încă n-ai ajuns acolo.

— Și ce legătură are acest safari din Kenya cu toate astea?

— Ce reclamă mai bună vrei decât una în care o familie de vârstă mijlocie tocmai a sosit entuziasmată dintr-o „aventură în junglă”, cu o grămadă de fotografii, și le recomandă cu căldură, tuturor, această plimbare exclusivistă? Toți cunoscuții lor vor dori să aibă o experiență asemănătoare. Repet: nu există absolut nimic gratis pe lumea asta. Apropo, cele trei minute au trecut și e momentul să coborâm și să te pregătești să urci treptele.

Îi așteaptă un Maybach alb. Șoferul, cu mânuși și chipiu, îi deschide portiera. Androgenul îi dă ultimele indicații:

— Nu te gândi la film, nu de asta urci acum treptele. Când ajungi sus, îi saluți pe directorul Festivalului, pe prefect și, imediat după ce intri în Palais des Congres, te duci spre toaletă, care este la primul etaj. Mergi pe culoarul ăsta până-n capăt, faci la stânga și ieși prin ușa laterală. Cineva te așteaptă acolo; știu cum ești îmbrăcată și te vor duce la o nouă ședință de machiaj, de coafat și apoi vei avea un moment de odihnă pe terasă. Eu te iau de acolo și te însoțesc la cina de gală.

— Dar regizorul și producătorii n-o să se supere?

Androginul ridică din umeri și se întoarce spre hotel cu pașii lui ciudați, cadențați. Filmul? Filmul nu are nici o importanță. Important era numai:

SĂ URCE TREPTELE!

Aceasta era expresia folosită acolo pentru a desemna covorul roșu, culoarul suprem al faimei, locul unde toate celebritățile din lumea cinematografului, a artei, a marelui lux erau fotografiate, iar materialul era difuzat de agențiile de presă în cele patru colțuri ale lumii, publicat în reviste care apăreau din America până în Orient, din Nordul până în Sudul planetei.

— Aerul condiționat e bine potrivit, madame?

Ea dă din cap afirmativ către șofer.

— Dacă doriți ceva de băut, există o sticlă de șampanie la rece în bufetul din stânga dumneavoastră.

Gabriela deschide bufetul, ia o cupă de cristal și, ținând sticla departe de rochie, scoate dopul și își toarnă șampanie. Dă peste cap întreaga cupă și își mai pune repede una. Afară, capete curioase încearcă să vadă cine era în mașina imensă cu geamuri fumurii care mergea pe banda specială. În curând, domnul Celebritate împreună cu ea vor fi acolo unul lângă altul; ceea ce ar fi putut însemna nu numai începutul unei noi cariere, dar și al unei incredibile, frumoase, intense povești de dragoste.

Este o femeie romantică și se mândrește cu asta.

Își amintește că și-a lăsat hainele și geanta în „Camera Cadourilor”. Nu are cheia apartamentului unde stătea. Nu are unde să se ducă după noaptea asta. În plus, dacă într-o zi ar scrie o carte despre viața ei, cum ar putea să descrie cele întâmplate în ziua precedentă: când s-a trezit din mahmureală într-un apartament cu haine și salteluțe răspândite pe jos, șomeră și prost dispusă - și apoi, după șase ore, se afla într-o limuzină, gata să calce pe covorul roșu prin fața unei mulțimi de jurnaliști, alături de unul dintre cei mai doriți bărbați din lume.

îi tremură mâinile. Ar vrea să mai bea o cupă de șampanie, dar își impune să nu riște să apară amețită pe treptele faimei.

„Relaxează-te, Gabriela. Nu uita cine ești. Nu te lăsa dusă de val - fii realistă.”

Își repetă fără încetare cuvintele acestea, pe măsură ce se apropie de Martinez. Fie că vrea sau nu, niciodată nu va mai putea să redevină ceea ce a fost înainte. Nu există nici o cale de ieșire - cu excepția celei indicate de androgin și care ducea spre o culme încă și mai înaltă.

c

V- *hiar și Regele Regilor, Isus Cristos, a trebuit să treacă prin încercarea în fața căreia se găsește acum Igor: să fie ispitit de diavol. Iar el trebuie să se agate cu dinții și cu unghiile de credință pentru a reuși în misiunea care i-a fost încredințată.

Diavolul îi cere să se oprească, să ierte, să lase totul baltă. Diavolul e un profesionist de mâna-ntâi, îi sperie pe cei slabi trimițându-le frica, îngrijorarea, neputința, disperarea.

În cazul celor puternici, ispitele sunt mult mai sofisticate, precum bunele intenții. Asta a făcut cu Isus când l-a întâlnit în deșert: i-a șoptit să transforme pietrele în pâine. Așa putea potoli nu numai foamea lui, ci și a mulțimii care implora să i se dea ceva de mâncare. Dar Isus a acționat cu înțelepciunea pe care oricine o putea aștepta de la Fiul Domnului. A răspuns că omul nu trăiește numai cu pâine, ci și cu tot ce vine din Spirit.

Bune intenții, virtute, integritate - ce sunt de fapt toate acestea? Persoanele care se considerau integre pentru că se supuneau guvernului au ajuns să construiască lagărele de concentrare din Germania. Medicii care erau convinși de justiția sistemului comunist i-au declarat nebuni și i-au exilat în Siberia pe toți intelectualii care se împotriveau regimului. Soldații se duceau la război și ucideau în numele unui ideal pe care nu-l cunoșteau prea bine, plini de bune intenții, de virtute, de integritate.

Nici vorbă de așa ceva. Păcatul în numele binelui e o virtute, iar virtutea în numele răului e un păcat.

În cazul lui, iertarea ar fi o găselniță a Răului ca să stârnească conflicte în sufletul lui. Îi spune: „Nu ești singurul care trece prin așa ceva. Mulți au fost părăsiți de persoana pe care au iubit-o cel mai mult și au reușit totuși să-și transforme amărăciunea în fericire. Gândește-te la familiile celor care, din pricina ta, au părăsit această lume: vor fi cuprinse de ură, de sete de răzbunare. Așa vrei tu să faci lumea mai bună? Asta vrei să-i oferi tu femeii pe care o iubești?”

Dar Igor e mai înțelept decât ispitele care par să-i fi cuprins sufletul: dacă mai rezistă puțin, vocea aceea va sfârși prin a obosi și va dispărea. În special pentru că una dintre ființele pe care le-a trimis în Paradis este din ce în ce mai prezentă în viața lui; fata cu sprâncene groase îi spune că totul este bine, că există o mare diferență între a ierta și a uita. Nu are nici un pic de ură în inima lui, și nu face toate astea ca să se răzbune pe lume.

Diavolul insistă, dar el trebuia să fie tare, să-și reamintească motivul pentru care se afla acolo.

Intră în prima pizzerie care-i iese în cale. Cere o pizza *margherita* și o Coca-Cola. Este mai bine să mănânce acum, pentru că nu va reuși - cum niciodată nu a reușit - să mănânce cu adevărat la o cină cu oameni străini de față. Toți se simt obligați să întrețină o conversație animată, spumoasă și le place la nebunie să-l întrerupă tocmai când e gata să savureze încă puțin din deliciosul fel de mâncare din fața lui.

În mod normal, are totdeauna un plan de bătaie: îi bombardează pe ceilalți cu întrebări, astfel încât toți să se simtă obligați să caute răspunsuri inteligente, în timp ce el mănâncă liniștit. Dar în noaptea asta nu e dispus să fie o persoană sociabilă și simpatcă. Va fi antipatic și

distant. În ultimă instanță poate spune chiar că nu vorbește franceza.

Știe că în următoarele ore Ispita va deveni mai puternică ca niciodată, cerându-i să se oprească, să lase totul baltă. Dar el nu vrea să se oprească; scopul lui este să ducă la bun sfârșit misiunea pe care o plănuise, chiar dacă motivul pentru care o începuse s-a schimbat.

Habar nu are dacă trei morți violente fac parte din statistica normală a unei zile la Cannes; dacă e așa, probabil că poliția nu va bănuși că se petrece ceva diferit. Vor continua cu procedurile lor birocratice și el se va putea îmbarca, așa cum hotărâse, în zori. Nu știe nici dacă îl identificaseră; există martori: un cuplu care îi văzuse pe el și pe vânzătoare în dimineața aceea, una dintre gărzile de corp ale bărbatului ucis și băiatul care văzuse cum o omorâse pe cealaltă femeie.

Acum, Ispita își schimbă strategia: vrea să-l sperie, așa cum procedează cu oamenii slabi. Se pare că diavolul nu are nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat, și despre cum a ieșit el călit din încercarea la care-l supusese soarta.

Își ia celularul și mai trimite un mesaj.

Își imaginează ce reacție are Ewa când îl primește. Ceva îi spune că ea va simți și teamă, și mulțumire. E sigur că ea se căiește amarnic de pasul pe care îl făcuse acum doi ani - lăsând totul, până și hainele și bijuteriile, și cerându-i avocatului să ia legătura cu el pentru procedurile oficiale de divorț.

Motivul: nepotrivire de caracter. De parcă toți oamenii din lume ar trebui să gândească la fel, să aibă o grămadă de lucruri în comun. Sigur că era o minciună: se îndrăgostise de altul.

Pasiunea. Cine poate spune, în lumea asta, că după mai mult de cinci ani de căsătorie, n-a privit niciodată în jur și n-a vrut să fie în compania altuia? Cine poate spune că n-a trădat măcar o dată în viață, chiar dacă numai cu gândul? Și câte femei și bărbați nu și-au luat lumea în

cap clin pricina asta, au descoperit că pasiunea nu durează și s-au întors la adevărații lor parteneri? Puțină maturitate, și totul ar fi uitat. Asta e ceva absolut normal, acceptabil, parte a naturii umane.

Desigur, a trebuit să învețe toate acestea foarte repede. La început, și-a instruit avocații să fie de neînduplecat - dacă ea voia să-l părăsească, trebuia să nu aibă pretenții asupra averii pe care o strânseseră împreună, bănuț cu bănuț, de aproape 20 de ani. S-a îmbătat o săptămână întreagă, cât timp a așteptat răspunsul; nu-i păsa de bani, făcea toate acestea fiindcă o voia înapoi indiferent cum, și nu cunoștea alt tip de presiune decât ăsta.

Ewa era o persoană integră. Avocații ei au acceptat condițiile.

Cazul a ajuns în gura presei - din ziare a aflat și el despre noua relație a fostei lui soții. Unul dintre cei mai de succes creatori de modă din lume, cineva care, la fel ca și el, a venit de nici unde. Un bărbat care avea vreo 40 de ani și despre care, ca și despre el, se știa că nu era arogant și că muncea din zori și până-n noapte.

Nu putea înțelege ce s-a întâmplat. Cu puțin înainte ca Ewa să plece la un festival de modă la Londra, petrecuseră împreună la Madrid unul din rarele lor momente romantice. Deși călătoriseră cu avion privat și se cazaseră într-un hotel cu tot confortul ce se putea imagina, s-au hotărât să redescopere lumea din jur. Nu rezervau mese la restaurante scumpe, stăteau la cozi pentru a intra în muzee, luau taxiuri în loc să folosească limuzine cu șofer, hoinăreau și se pierdeau prin oraș. Mâncau mult, beau și mai mult, ajungeau morți de oboseală și mulțumiți, reîncepuseră să facă dragoste în fiecare noapte.

Amândoi încercau din răspuțeri să nu se conecteze fiecare la laptopul lui sau să lase telefonul mobil închis. Și chiar au reușit. S-au întors la Moscova cu sufletul plin de amintiri și zâmbitori.

El s-a cufundat din nou în munca lui, surprins să vadă că lucrurile continuaseră să meargă bine în lipsa lui. Ea a plecat la Londra săptămâna următoare și nu s-a mai întors niciodată.

Igor a contactat unul dintre cele mai bune birouri de detectivi particulari - folosit de obicei pentru spionajul industrial sau politic - și s-a văzut obligat să vadă sute de fotografii în care soția lui apărea de mână cu noul partener. Detectivii au reușit să-i furnizeze „o prietenă” sub acoperire, plecând de la informațiile oferite de fostul soț. Ewa a întâlnit-o „întâmplător” într-o agenție imobiliară; venea din Rusia, „fusesse părăsită de soț”, nu-și găsea o slujbă pentru că nu avea hârtiile necesare și era nevoită să facă foamea. La început Ewa o privi cu neîncredere, apoi se hotărî s-o ajute. I-a vorbit iubitului ei despre ea, și acesta ia decizia să riște și să-i găsească o slujbă la unul dintre birourile lui, deși nu avea forme legale.

Era singura ei „prietenă” care vorbea limba maternă. Era singură. Avusese probleme conjugale. După părerea psihologului de la firma de detectivi, era modelul ideal pentru a obține informațiile dorite: știa că Ewa nu reușise încă să se adapteze la noul mediu, și era firesc ca, în asemenea condiții, să împărtășească chestiuni intime unei necunoscute. Nu pentru a găsi răspunsuri; ci doar pentru a se descărca.

„Prietenă” înregistra toate discuțiile, care în cele din urmă ajungeau pe masa lui Igor și erau mai importante decât hârtiile de semnat, invitațiile de acceptat, cadourile de trimis clienților importanți, furnizorilor, politicienilor, oamenilor de afaceri.

Înregistrările erau mult mai utile - și mult mai dure-roase decât fotografiile. Descoperi că relația cu faimosul creator începuse în urmă cu doi ani, la Săptămâna Modei de la Milano, unde cei doi avuseseră o întâlnire de afaceri. Ewa a rezistat la început - bărbatul trăia înconjurat de cele mai frumoase femei din lume, și pe atunci ea avea

deja 38 de ani. Cu toate astea, au sfârșit în pat la Paris, săptămâna următoare.

Când a ascultat asta, și-a dat seama că se excitase și nu prea a înțeles reacția corpului său. De ce simplul fapt de a-și imagina nevasta cu picioarele desfăcute, în timp ce o penetra alt bărbat, îi provoca o erecție în loc de repulsie?

A fost singura data când a crezut că-și pierduse mințile. Și s-a hotărât să facă un fel de confesiune publică, pentru a-și diminua sentimentul de vinovăție. Așa că le-a mărturisit colegilor că „un prieten” de-al lui simțea o plăcere imensă știind că nevasta întreține relații extraconjugale. Atunci a intervenit marea surpriză.

Colegii lui, majoritatea directori de mari firme și politicieni din clase sociale diferite și de toate naționalitățile, au fost la început oripilați. Dar, după cel de-al zecelea pahar de votcă, au admis că asta era una dintre cele mai excitante lucruri care se puteau petrece într-o căsnicie. Unul dintre ei îi cerea nevastei să-i povestească detaliile cele mai sordide, cuvintele pe care și le spuneau când se întâlneau cu amantul ei. Altul a mărturisit că numai cluburile de swing - locuri frecventate de oameni căsătoriți interesați de experiențe sexuale în grup - erau terapia ideală pentru căsniciile aflate în derivă.

Un pic cam exagerat, totuși. Dar s-a simțit ușurat să afle că nu era singurul bărbat care se excita deoarece nevasta lui s-a culcat cu altul. Și s-a simțit la fel de ușurat că știa atât de puțin despre specia umană, mai ales despre masculii. Conversațiile lui se învârtteau de obicei numai în jurul afacerilor, și rareori intrau pe teren personal.

Își aminti iar de înregistrări. În timpul săptămânii petrecute la Londra (săptămânile dedicate modei veneau una după alta, ca să ușureze viața profesioniștilor) creatorul acela i-a declarat că se îndrăgostise de ea; nici nu era greu de crezut, fiindcă o întâlnise pe una dintre cele mai speciale femei din lume. În ceea ce o privește pe Ewa, ea

continua să aibă o grămadă de îndoieli: Hussein era al doilea bărbat cu care făcuse dragoste, lucrau în același domeniu, iar ea se simțea mult inferioară lui. Era nevoită să renunțe la visul de a face o carieră în modă, pentru că era imposibil să concureze cu viitorul ei soț - și să redevină o simplă gospodină.

Mai rău: nu reușea să-și explice de ce cineva atât de puternic se putea interesa de o rusoaică de vârsta ei.

Igor i-ar fi putut explica, dacă ea i-ar fi dat ocazia: simpla ei prezență putea deștepta lumina în toți cei ce o înconjurau, putea să-i facă să dea tot ce aveau mai bun în ei, să renască din propria cenușă a trecutului plini de speranță. Pentru că așa se întâmplase și cu el, pe când era tânăr și se întorsese dintr-un război sângeros și inutil.

Ispita revine. Diavolul îi spune că nu e chiar așa, că el însuși și-a depășit traumele muncind și mai mult. Deși asta putea fi considerată o afecțiune de către psihiatri, în realitate era un mod de a-și îngriji rănilor, prin iertare și uitare. Ewa nu era chiar atât de importantă: Igor trebuia să renunțe să-și mai identifice toate emoțiile cu o relație inexistentă.

„Nu ești primul”, îi repeta diavolul. „Te lași purtat spre împlinirea răului crezând că astfel vei deștepta binele.”

Igor devine nervos. Este un om bun și ori de câte ori a trebuit să acționeze dur fusese în numele unei cauze importante: și-a servit țara, a pus capăt suferinței inutile a unor marginalizați, a întors și celălalt obraz către bici, așa cum făcuse și Isus Christos, singurul lui model în viață.

Își face semnul crucii, cu speranța că Ispita îl va părăsi, încearcă din răspuț să-și amintească ce conțineau înregistrările, vorbele fostei soții, nefericirea ei alături de noul partener. Cu toate astea, Ewa niciodată nu se va întoarce de unde a plecat, pentru că fusese căsătorită cu un „dezechilibrat”.

Ce absurd. Era clar, trecea printr-un proces de spălare a creierului în sfera în care se învârtea. Trebuie că avea un anturaj îngrozitor. Cu siguranță că mințea când îi spunea prietenei rusoaice că se hotărâse să se recăsătorească numai dintr-un singur motiv: frica de singurătate.

În tinerețe se simțea mereu respinsă de ceilalți, nu reușea niciodată să fie ea însăși. Se prefăcea tot timpul că e interesată de aceleași lucruri ca și prietenele ei, că lua parte la aceleași jocuri, că se distra la petreceri și că se afla în căutarea unui bărbat frumos care să-i ofere siguranța unui cămin, copii și fidelitate. „Numai minciuni”, a mărturisit Ewa în acea înregistrare.

În realitate, a fost atrasă dintotdeauna de aventură și necunoscut. Dacă ar fi putut să-și aleagă profesia când era adolescentă, ar fi ales arta. De copil îi plăcuse să decupeze și să facă tot felul de colaje cu fotografii din revistele Partidului Comunist; deși nu-i plăcea deloc ce vedea acolo, reușea să coloreze hainele sobre și să se bucure de rezultate. Era greu să găsească hăinuțe de păpuși, așa că își îmbrăca jucăriile cu modele din cărpe, făcute de mama ei. Ewa nu doar admira hăinuțele, dar își spunea că într-o zi o să fie în stare să facă și ea același lucru.

În fosta Uniune Sovietică nu exista modă. Au aflat ce se întâmpla în restul lumii numai când a căzut zidul Berlinului și revistele din străinătate au început să apară și la ei. Ea era deja adolescentă, făcea acum colaje mai vii și mai interesante, până ce într-o zi și-a luat inima-n dinți și a spus familiei că visul ei era chiar acesta: să creeze haine.

Imediat ce a terminat școala, părinții au trimis-o la o facultate de drept. Oricât erau de mulțumiți cu libertatea cucerită de curând, credeau că unele idei capitaliste intraseră ca să distrugă țara, să-i îndepărteze pe oameni de la arta adevărată, să-l schimbe pe Tolstoi și Pușkin cu cărți de spionaj, să strice baletul clasic cu aberații moderne. Singura lor fiică trebuia să fie ținută cât mai departe de

degradarea morală care apăruse odată cu Coca-Cola și cu mașinile de lux.

La facultate a întâlnit un băiat frumos, ambițios, care gândea exact ca ea: vechiul regim sub care au trăit părinții lor nu avea cum să se întoarcă. S-a dus pentru totdeauna. Era timpul să înceapă o viață nouă.

I-a plăcut foarte mult băiatul. Au început să iasă împreună. A văzut că era inteligent și că avea să obțină multe în viață. În plus, părea să o înțeleagă. Bineînțeles că luptase în războiul din Afganistan, fusese rănit într-o luptă, dar n-a fost ceva grav; nu s-a plâns niciodată de trecut și nu a arătat nici un simptom de dezechilibru sau traumă.

Într-o dimineață, i-a adus un buchet de trandafiri. I-a spus că o să renunțe la facultate ca să înceapă o afacere pe cont propriu. La scurt timp după, i-a propus să se căsătorească. Ea a acceptat; deși nu avea pentru el decât admirație și simpatie, credea că dragostea o să vină cu timpul, pe măsură ce se vor apropia mai mult. În plus, băiatul era singurul care o înțelegea și o stimula; dacă ar fi lăsat să-i scape ocazia aceea, poate nu ar mai fi întâlnit pe nimeni care să o accepte așa cum era.

S-au căsătorit fără prea mare fast și fără sprijinul familiei. Băiatul a obținut câteva împrumuturi de la niște indivizi pe care ea îi considera periculoși, dar nu putea face nimic. Încet-încet, firma pe care și-a deschis-o a început să crească. După aproape patru ani de conviețuire, ea și-a exprimat - murind de frică - prima ei propunere: să-i plătească imediat pe cei care îi împrumutaseră cu bani și care nu păreau prea interesați să și-i primească înapoi. El i-a urmat sfatul, pentru care avea să-i mulțumească din suflet mai târziu.

Anii au trecut, cu decepțiile inevitabile și nopțile albe, până ce situația a început să se îmbunătățească, și din clipa aceea rățușca cea urâtă din poveste a urmat exact scenariul din copilărie: s-a transformat într-o lebădă minunată, invidiată de toți.

Ewa s-a plâns de viața ei de gospodină. În loc să reacționeze ca soții prietenelor ei, pentru care o slujbă însemna pierderea feminității, el i-a cumpărat un magazin într-unul din zonele cele mai râvnite din Moscova. A început să vândă modelele marilor creatori de modă din lume, dar n-a riscat să-și expună propriile creații. Munca ei însă avea alte compensații: vizita marile case de modă, se întâlnea cu persoane interesante, și așa l-a cunoscut pe Hamid. Nici în ziua de azi nu știa dacă-l iubea - probabil că nu -, dar se simțea bine lângă el. A simțit că nu avea nimic de pierdut atunci când el i-a mărturisit că nu întâlnise niciodată pe nimeni ca ea și i-a propus să trăiască împreună. Nu avea copii. Iar soțul ei era căsătorit cu munca și poate că nici nu avea să-i observe lipsa.

„Am lăsat totul în urmă”, spunea Ewa într-una din înregistrări. „Și nu mă căiesc de hotărârea luată. Aș fi făcut același lucru chiar dacă Hamid - împotriva voinței mele - nu mi-ar fi cumpărat frumosul domeniu din Spania și nu mi-l-ar fi pus pe numele meu. Aș fi luat aceeași hotărâre și dacă Igor, fostul meu soț, mi-ar fi oferit jumătate din averea lui. Aș lua aceeași hotărâre pentru că vreau să trăiesc fără să-mi fie frică. Dacă unul dintre cei mai râvniți bărbați din lume dorește să fie lângă mine înseamnă că sunt mai bună decât cred.”

În altă înregistrare, a mărturisit că fostul soț avea probleme psihologice foarte grave.

„Soțul meu și-a pierdut mințile. Nu știu dacă din pricina războiului sau a tensiunii cauzate de munca în exces, dar el crede că poate înțelege vrerea Domnului. Înainte de a mă hotărî să plec, am căutat un psihiatru, ca să pot să înțeleg ce se petrecea cu el, să văd dacă pot salva relația noastră. N-am intrat în detalii ca să nu-l compromit, și nici acum cu tine n-o s-o fac. Dar cred că el e în stare de lucruri îngrozitoare dacă-și bagă în cap că așa face un bine. Psihiatrul mi-a explicat că mulți oameni generoși, cu milă pentru semenul lor, sunt în stare să-și schimbe atitudinea de la o clipă la alta. Au fost făcute numeroase

studii și au numit această schimbare bruscă în comportament „Efectul Lucifer”, după îngerul cel mai iubit al lui Dumnezeu care sfârșește prin a-și dori aceeași putere ca și El.”

„Dar de ce se întâmplă asta?”, a întrebat altă voce feminină.

Dar în acel punct banda se termină brusc.

El și-ar fi dorit să afle răspunsul. Pentru că știe că nu se crede egalul lui Dumnezeu. Pentru că e sigur că iubita lui inventează toate astea de frică că dacă s-ar întoarce va fi respinsă. Sigur, a trebuit să ucidă fiind constrâns de împrejurări, dar ce are a face asta cu căsătoria? A ucis în război cu permisiune oficială. A mai ucis două-trei persoane, totdeauna căutând ce era mai bine pentru ele - fiindcă nu mai aveau posibilitatea de a trăi demn. Iar la Cannes, nu făcea decât să mdeplinească o misiune.

N-ar ucide-o pe ființa iubită decât dacă ar înțelege că e ne bună, că și-a pierdut calea și a început să-și distrugă propria viață. Niciodată n-ar permite ca decăderea minții să compromită un trecut de strălucire și generozitate.

N-ar ucide-o pe ființa iubită decât pentru a o salva de la o lungă și dureroasă autodistrugere.

Igor privește spre un Maserati care tocmai s-a oprit în fața lui, într-un loc interzis parcării; o mașină absurdă și incomodă, obligată să meargă cu aceeași viteză ca și celelalte în ciuda capacității motorului, subțurat pe străzile din oraș și suprasolicitat pe autostrăzi.

Un bărbat de vreo 50 de ani - care vrea să pară de vreo 30 - deschide portiera și coboară, cu un efort uriaș, fiindcă portiera este prea aproape de sol. Intră în pizzerie și cere o „quattro formaggi” la pachet.

Maserati și pizza: iată două lucruri care nu se potrivesc defel. Dar se întâmplă.

Ispita revine. Acum nu-i mai vorbește despre iertare, generozitate, despre faptul că trebuie să uite trecutul și

să meargă mai departe - acum e altceva, care face să încolțească îndoieli adevărate în mintea lui. Dacă Ewa era, așa cum spunea, foarte nefericită? Dacă, în pofida dragostei profunde pentru el, era deja cufundată în prăpastia fără întoarcere a unei decizii greșite, cum s-a întâmplat cu Adam când a acceptat mărul oferit, de a ajuns să condamne toată stirpea omenească?

A plănuit totul, își repetă pentru a suta oară. Își dorea să se întoarcă la el, să nu permită ca un cuvânt așa de mic cum era „Adio” să poată șterge complet viața lor împreună. Știe că orice căsătorie poate trece printr-o criză, mai ales după 18 ani. Tot așa cum știe că un bun strateg trebuie să fie pregătit să-și schimbe mereu planul. Mai trimite un mesaj pe celular, să se asigure că l-a primit. Se ridică, se roagă în gând și cere să nu fie nevoit să bea din cupa renunțării.

Sufletul micii vânzătoare ambulante e lângă el. Acum înțelege că a comis o nedreptate; nu l-ar fi costat nimic să aștepte puțin ca să găsească un adversar pe măsura lui, ca vlăjganul acela pseudoatlet, cu părul roșcat, de la prânz. Sau ca să salveze pe cineva de la noi suferințe, așa cum făcuse cu femeia de pe plajă.

Însă copila cu sprâncene groase plutește ca o sfântă în jurul lui și-i cere să nu se căiască; el a acționat corect, a salvat-o de un viitor plin de suferințe și durere. Sufletul ei curat îndepărtează încet, încet Ispita și-l face să înțeleagă că motivul pentru care se află la Cannes nu este să reînvie o iubire pierdută - asta e imposibil. Se află aici pentru a o salva pe Ewa de la decădere și amărăciune. Poate că a fost nedreaptă cu el, însă tot ceea ce a făcut ca să-l ajute merită o recompensă.

„Sunt un om bun”.

Se duce la casă, plătește și cere o sticlă mică de apă minerală. Când iese afară, și-o toarnă pe toată în cap.

Trebuie să gândească limpede. A visat atâta la ziua aceasta, iar acum e confuz.

5:06 P. M.

Deși moda se schimbă la fiecare șase luni, un singur lucru rămâne mereu la fel: gărzile de corp de la ușă poartă totdeauna costume negre.

Hamid a luat în considerare două soluții pentru prezentarea lui de modă - să îmbrace gărzile de corp în haine colorate sau toți să poarte alb. Dar, dacă ar fi ieșit în față cu așa ceva, criticii aveau să comenteze mai mult „inovațiile inutile” decât ceea ce interesa cu adevărat: colecția de pe podium. În plus, negrul e culoarea perfectă: conservatoare, misterioasă, întipărită în subconștientul colectiv grație filmelor vechi cu cowboy. Cei buni se îmbracă totdeauna în alb, iar cei răi, în negru.

„Inchipuie-ți cum ar fi să-i spunem Casei Albe - Casa Neagră. Toți s-ar gândi că acolo locuiește geniul întunericului.”

Orice culoare are semnificația ei, deși se consideră că au fost alese la întâmplare. Alb înseamnă puritate și integritate. Negrul intimidează. Roșul șochează și paralizază. Galbenul atrage atenția. Verdele liniștește totul și te îndeamnă să mergi mai departe. Albastrul calmează. Portocaliul te zăpăcește.

Gărzile de corp trebuie să se îmbrace în negru. Așa fusese de la început și așa trebuie să fie în continuare.

Ca de obicei, există trei intrări diferite. Prima pentru presă în general - puțini jurnaliști și mulți fotografi încărcăți cu povara echipamentelor, care par amabili unii cu alții, dar sunt tot timpul pregătiți să-și împingă colegii

imediat ce au prins cel mai bun unghi, fotografia unică, momentul perfect, defectul strigător la cer. A doua este pentru marele public, iar din acest punct de vedere Săptămâna Modei de la Paris nu se deosebea cu nimic de aceea din stațiunea din sudul Franței; oamenii care intră pe aici sunt întotdeauna prost îmbrăcați și cu siguranță nu își permit nimic din ce avea să fie prezentat în acea după-amiază. Cu toate acestea, iată-i acolo în blugii lor amărâți, în tricourile de prost gust și desigur cu teniși de firmă care contrastează cu restul, convinși că afișează o atitudine relaxată, de obișnuiți ai evenimentului, ceea ce nu e deloc adevărat. Unii au chiar genți și curele destul de scumpe, ceea ce dă o impresie și mai jalnică: de parcă ai pune un tablou de Velâsquez într-o ramă de plastic.

Și, în sfârșit, intrarea Superclasei. Paznicii nu știu niciodată nimic, stau cu brațele încrucișate și cu privirea amenințătoare - ca și cum ar fi stăpânii localului. O fată drăguță a cărei sarcină e să memoreze fețele celebrităților se apropie. Are o listă în mână și se îndreaptă spre perechea nou-venită.

— Fiți bine-veniți, domnule și doamnă Hussein. Mulțumim că ne-ați onorat cu prezența.

Trec înaintea tuturor. Toți merg pe un singur culoar, însă niște mici stâlpi metalici ce susțin un cordon de catifea roșie marchează diferența între persoanele importante și cele mai puțin importante. Acesta e momentul Miciei Glorii, să fii scos în evidență altfel și, chiar dacă acea defilare de modă n-ar face parte din calendarul oficial - până la urmă nu trebuie să uităm că orașul Cannes este orașul Festivalului de Film -, protocolul cere să fie riguros respectat. Datorită acestui moment care e punctat la toate celelalte evenimente (cum ar fi cine, prânzuri, cocteiluri), bărbații și femeile petrec ore în șir în fața oglinzii, convinși că lumina artificială e mai puțin nocivă pentru piele ca soarele de afară, împotriva căruia trebuie să folosească tone de creme protectoare. Sunt la doi pași de plajă, dar

preferă aparatele sofisticate de bronzat de la saloanele de înfrumusețare aflate întotdeauna în apropierea locului unde sunt cazați. S-ar bucura de o priveliște frumoasă dacă s-ar hotărî să se plimbe pe Croisette, dar oare ar reuși să piardă multe calorii astfel? Din contră. Mult mai eficient ar fi să folosească aparatele cu bandă rulantă instalate și ele în sălile de fitness din hoteluri.

Așa vor fi în formă maximă pentru a lua parte la prânzurile oferite gratuit - la care vor purta haine de o simplitate studiată și unde se vor simți importanți pentru simplul fapt că au fost invitați, sau la dineurile de gală unde vor trebui să dea o groază de bani în cazul în care nu au relații, sau la petrecerile organizate după cină, care se întind până-n zori, cu ultima cafea sau whisky la barul hotelului. Și toate astea întrerupte de o mulțime de vizite la toaletă, ca să-și refacă machiajul, să-și îndrepte cravata, să-și perie umerii sacoului de mătreață sau de praf, să verifice dacă rujul trebuie împrosătat.

Apoi, în sfârșit, în camera hotelului de lux, unde vor găsi patul gata pregătit, micul dejun lângă pat, un anunț cu timpul probabil, o bomboană de ciocolată (aruncată repede, fiindcă conține prea multe calorii), plicul cu numele lor caligrafiat (niciodată deschis, pentru că înăuntru se află urarea standard de bun-venit din partea managerului hotelului) alături de un coș cu fructe (devorate cu aviditate, fiindcă acestea conțin o doză bună de fibre, necesare pentru funcționarea organismului și excelente ca să evite balonarea). Privesc în oglindă în timp ce se demachiază, își scot cravata, rochiile sau smochingul, și-și spun: „Nimic, absolut nimic important nu s-a petrecut azi. Poate că mâine va fi mai bine.”

Ewa e îmbrăcată într-o minunată rochie creată de HH care e în același timp simplă și elegantă. Amândoi se îndreaptă spre locurile situate chiar în fața pasarelei, lângă

zona rezervată fotografiilor - care acum încep să intre și să-și instaleze echipamentul.

Un jurnalist se apropie și pune veșnica întrebare:

— Domnule Hussein, care a fost cel mai bun film pe care l-ați văzut până acum?

— E prematur să-mi exprim opinia - vine răspunsul standard. Am văzut multe lucruri bune, interesante, dar prefer să aștept finalul Festivalului înainte de a mă pronunța.

În realitate n-a văzut absolut nimic. Mai târziu o să stea de vorbă cu Gibson ca să afle „care e cel mai bun film al stagiunii”.

O blondă elegantă ținând o listă cu invitați îi cere politicos reporterului să se depărteze. Îi întreabă dacă vor participa la cocteilul oferit de guvernul Belgiei imediat după paradă. Le spune că va fi și un ministru, care dorește să stea de vorbă cu el. Hamid cântărește bine propunerea, pentru că știe că belgienii investesc o adevărată avere pentru ca designerii lor să iasă în evidență pe scena internațională - și în felul acesta să poată recupera o parte din gloria pierdută odată cu coloniile din Africa.

— Da, cred că aș putea să ciocnesc o cupă de șampanie după.

— Nu trebuie să ne întâlnim cu Gibson imediat după? întreabă Ewa.

Hamid pricepe aluzia. Îi spune fetei că uitase de angajamentul ăsta, dar va lua legătura cu ministrul mai târziu.

Câțiva fotografi îi zăresc și încep să îi pozeze. Pentru moment, sunt singurele persoane de interes pentru presă. Mai târziu, sosesc câteva manechine care făcuseră furori în trecut și care acum pozează și zâmbesc, dau autografe unora dintre jerpeliții din sală și fac tot posibilul să fie observate - în speranța că-și vor vedea din nou chipul în reviste. Fotografiile se întorc spre ele, știind că fac doar un gest de politețe și dau satisfacție editorilor lor; nici una dintre fotografiile nu va fi publicată. Moda înseamnă tim-

pul prezent; manechinele de acum trei ani sunt doar în amintirea acelor care rămân mereu în afara gardului de metal de la intrarea hotelurilor sau în cea a doamnelor care nu reușesc să țină pasul cu schimbările; excepție fac manechinele care reușesc să se mențină pe prima pagină a ziarelor din pricina scandalurilor studiate cu grijă de agenții lor, sau acelea care au reușit cu adevărat să o ia înaintea tuturor.

Vechile fotomodele care tocmai au intrat sunt conștiente de toate acestea (a se înțelege prin „vechi” o persoană care a atins deja 25 de ani) și dacă doresc să apară în reviste nu este pentru că visează să se întoarcă pe pasarelă: vor un rol într-un film sau să devină prezentatoare la vreun program de televiziune prin cablu.

Cine va mai fi pe pasarelă în ziua aceea, în afară de Jasmine, unica rațiune pentru care se afla Hamid în acel loc?

Cu siguranță, nici una dintre cele patru sau cinci top modele din lume, fiindcă ele fac numai ce vreau, câștigă o avere și nu au nici un interes să apară la Cannes pentru a asigura succesul unui eveniment ce nu le aparține. Hamid își face socoteala că va vedea două, trei modele clasa A, cum ar fi cazul Jasminei, care vor câștiga cam 1500 de euro pentru seara aceea; pentru asta însă, trebuie să ai farmec cu carul și, mai ales, să ai un viitor în această industrie. Vor mai fi încă două, trei modele clasa B, profesioniste care știu să defileze cu un pas perfect, au o siluetă adecvată, dar care nu au avut norocul să participe la alte evenimente paralele în calitate de invitate speciale, la petrecerile date de marile companii - ele vor câștiga între 600-800 de euro. Restul grupului va fi format din clasa C, puștoaice care tocmai au intrat în vârtejul paradelor și care vor câștiga cam 200-300 de euro până să „obțină experiența necesară”.

Hanuri știe ce se petrece în capul multora dintre fetele acestea: „O să înving. O să le arăt tuturor de ce sunt în stare. O să ajung una dintre modelele cele mai importante din lume, chiar dacă pentru asta va trebui să îmbrobodesc câțiva babalâci.”

Însă acei babalâci nu sunt chiar așa de proști cum cred ele; majoritatea sunt minore, și oricine ar avea de-a face cu ele ar ajunge la pușcărie, oriunde în lumea asta. Legenda e complet diferită de realitate: nimeni nu reușește să ajungă în top grație generozității ei sexuale; e nevoie de mult mai mult.

Farmec. Noroc. Agentul potrivit. Momentul propice. Iar momentul propice pentru studiile de tendință nu e acela pe care și-l închipuie puștoaicele debutante în lumea modei. Potrivit ultimelor studii, publicul a obosit să tot vadă ființe anorexice, ciudate și de o vârstă nedefinită care aruncă priviri provocatoare. Agențiile de casting (care selectează manechine) caută ceva ce pare foarte greu de găsit: fata din vecini. Adică cineva absolut normal care să transmită tuturor celor care îi văd afișul și fotografia din revistele de specialitate senzația că „sunt ca ea”. Dar să găsești o față extraordinară care să pară o „persoană normală” e o sarcină aproape imposibilă.

S-au dus vremurile manechinelor care serveau drept cuier ambulant pentru stilști. Desigur, e mai ușor să îmbraci pe cineva slab - hainele cad totdeauna mult mai bine. S-a dus și vremea în care reclamele la îmbrăcămintea masculină de lux erau făcute cu cei mai frumoși bărbați; a funcționat foarte bine în epoca yuppie, la sfârșitul anilor '80, dar nu și în ziua de azi. Spre deosebire de femeie, bărbatul nu are un model definit de frumusețe: atunci când alege un produs, îl alege în funcție de asemănarea persoanei care îi face reclamă cu un coleg de serviciu sau un amic de pahar.

Cei care o văzuseră pe Jasmine pe pasarelă o recomandaseră lui Hamid „ca imaginea perfectă pentru noua sa colecție”. Cu toții se întreceau în laude: „Are un farmec extraordinar, dar chiar și așa celelalte femei se pot recunoaște în ea.” Un manechin din clasa C întotdeauna aleargă să pună mâna pe contacte și bărbați care se consideră destul de influenți ca să o transforme peste noapte într-o stea, însă cea mai bună promovare în lumea modei - și poate în orice alt domeniu în care vrei să reușești - este recomandarea venită de la o persoană din interior. Când cineva e pe punctul de a fi „descoperită”, pariurile încep să crească fără nici un fel de logică. Uneori se câștigă, alteori se pierde. Dar așa e piața, nu poți să câștigi mereu.

Sala începe să se umple - scaunele din primul rând sunt rezervate, un grup de bărbați în costum și femei elegant îmbrăcate ocupă câteva locuri, dar restul a rămas liber. Publicul stă pe al doilea, al treilea și al patrulea rând. Un fotomodel celebru - care e căsătorită cu un fotbalist și care a făcut deja o mulțime de călătorii în Brazilia pentru că „pur și simplu adoră această țară” - se află acum în centrul atenției fotografiilor. Toată lumea știe că o „călătorie în Brazilia” e un cod pentru „operații estetice”, dar nimeni nu îndrăznește să afirme deschis acest lucru; ceea ce se întâmplă de fapt e că, după câteva zile în țară, vizitatorul întreabă discret dacă, în afară de a vedea frumusețile din Salvador și de a dansa la carnavalul de la Rio, n-ar putea găsi acolo vreun medic cu experiență în chirurgia plastică. O carte de vizită trece iute din mână în mână și conversația se teirnină aici.

Fata blondă și amabilă așteaptă ca fotografiile să-și termine treaba (bineînțeles că nu uită să o întrebe pe fotomodel și care a fost cel mai bun film pe care l-a văzut până acum) și imediat o conduce spre singurul scaun neocupat aflat lângă Hamid și Ewa. Fotografii se apropie și fac zeci

de poze acestui trio - marele creator de modă, soția lui și fotomodelul devenit casnică.

Câțiva jurnaliști vor să știe ce crede Hamid despre colecția creatoarei belgiene din seara aceea. El e deja obișnuit cu asemenea întrebări:

— De asta am venit, ca să-mi fac o părere. Am auzit că are mult talent.

Jurnaliștii insistă de parcă nu ar fi auzit răspunsul. Aproape toți sunt belgieni - presa franceză încă nu e interesată de temă. Fata blondă și simpatică le cere să lase invitații în pace.

Grupul se retrage. Fostul model care a luat loc lângă Hamid încearcă să înfiripe o conversație, spunându-i cât de mult îi admiră creațiile. El îi mulțumește politicos; și, dacă se așteaptă să audă un răspuns de felul „vorbim după paradă”, atunci cu siguranță se înșală. Fără să ia în seamă atitudinea lui, începe să-i povestească tot ce i s-a întâmplat în viață - ședințele foto, invitațiile, călătoriile.

Hamid ascultă tot cu o răbdare îngerească, dar cum se ivește o ocazie (fotomodelul se întoarce pentru puțin timp să vorbească cu altcineva), îi cere Ewei să-l salveze de dialogul ăsta al surzilor. Numai că soția lui se comportă mai ciudat ca niciodată și refuză să vorbească; singura alternativă este să citească pliantul de prezentare a paradei.

Colecția este un omagiu adus Annei Salens, considerată pioniera modei belgiene. Și-a început cariera pe la sfârșitul anilor '60, cu un mic magazin, dar a înțeles repede că felul de a se îmbrăca lansat de hipioții care veneau din toată lumea la Amsterdam avea un potențial uriaș. Capabilă să îrvfrunte - și să învingă - stilurile sobre la mare căutare în epocă în rândul celor înstăriți, creațiile ei au ajuns să fie purtate de câteva dintre personalitățile atunci, printre care Regina Paola și marea muză a mișcării existențialiste franceze, cântăreața Juliette Greco. A fost printre primii care au creat un tip de spectacol de modă care

amesteca elemente specifice prezentării pe podium cu jocuri de lumină, muzică și artă. Cu toate acestea nu a câștigat prea multă celebritate în afara granițelor țării ei. A fost tot timpul îngrozită de cancer; și, după cum spune Biblia în Cartea lui Iov, „De ceea ce mă tem, aceea mi se întâmplă”. A murit de boala care a speriat-o mai mult ca orice, în timp ce-și vedea afacerile prăbușindu-se din pricina lipsei de talent financiar.

Și, ca tot ce se întâmplă într-o lume care se înnoiește o dată la fiecare șase luni, a fost uitată complet. Creatoarea care urma să-și dezvăluie colecția dădea dovadă de mult curaj inspirându-se din trecut în loc să încerce să inventeze viitorul.

Hamid vâra pliantul în buzunar; dacă Jasmine va fi sub așteptări, o să vorbească cu creatoarea să vadă dacă nu are vreun proiect la care ar putea lucra împreună. Hamid se arăta deschis noilor idei - atâta timp cât concurenții se aflau sub stricta lui observație.

Privește în jur: reflectoarele sunt bine poziționate, numărul fotografiilor prezenți e acceptabil - nici nu se aștepta să se întâmple așa ceva. Poate că într-adevăr colecția era demnă de luat în seamă sau poate că guvernul belgian își folosise toată influența ca să aducă presa, oferind acreditări și cazare. Ar mai fi încă ceva care să fi stârnit interesul acela, dar Hamid se roagă să nu fie adevărat. Motivul este Jasmine. Ca să-și ducă mai departe planurile, ea trebuie să fie complet necunoscută în fața marelui public. Până acum nu auzise decât comentariile celor din mediul lor. Dacă cumva chipul ei a apărut deja în mai multe reviste, ar fi o pierdere de vreme s-o mai angajeze. În primul rând pentru că altcineva a ajuns înaintea lui. În al doilea rând, nici nu se putea gândi s-o asocieze cu ceva nou.

Hamid face câteva calcule. Evenimentul nu poate să fi costat puțin, dar guvernul belgian știe ca și șeicul: moda

pentru femei, sportul pentru bărbați, celebrități pentru ambele sexe, acestea sunt singurele chestiuni care interesează pe **toți** muritorii și care pot promova imaginea unei țări pe scena internațională. Desigur, în cazul special al modei, există posibilitatea contactării Federației, dar asta poate dura ani de zile. Iată însă că un personaj important din Federație s-a așezat lângă politicianii belgieni; se pare că nu vor să-și piardă timpul.

Mai sosesc și alte VIP-uri, toate însoțite de simpatica blondă. Par cam dezorientate, de parcă nu înțeleg ce caută acolo. Sunt mult prea bine îmbrăcate, este probabil prima paradă la care asistă în Franța, după ce au aterizat direct de la Bruxelles. Cu siguranță că nu fac parte din fauna care invadează orașul din cauza Festivalului de Film.

Cinci minute întârziere. Contrar obiceiului de la Săptămâna Modei de la Paris, unde practic nici o paradă nu începe la ora stabilită, aici ar trebui să fie altfel - sunt atâtea evenimente la Cannes, presa nu poate aștepta la nesfârșit. Dar imediat Hamid își dă seama că greșise: majoritatea jurnaliștilor se repeziseră să-i intervieveze pe miniștri; aproape **toți** sunt străini, dar vin din aceeași țară. Politica și moda nu se potrivesc decât într-o situație ca asta.

Domnișoara blondă și simpatică se duce acolo unde se înghesuie **toți** și le cere să se întoarcă la locurile lor: spectacolul va începe. Hamid și Ewa nu au schimbat o vorbă. Ea nu pare nici mulțumită, nici nemulțumită - și asta-i lucrul cel mai rău. Măcar dacă s-ar plânge, dacă ar zâmbi, dacă ar spune ceva! Dar nu, absolut nici un indiciu despre ceea ce se petrece în sufletul ei.

Mai bine se concentrează asupra ecranului de la capătul pasarelei din spatele căruia vor ieși manechinele. Cel puțin la spectacolele de modă se pricepe.

Acum câteva minute manechinele și-au scos toată lenjeria de pe ele - ca să nu lase vreo urmă pe sub rochiile pe care le vor prezenta. S-au îmbrăcat deja cu prima vestimentație și așteaptă să se stingă luminile, să înceapă

muzica și cineva - de obicei, o femeie - să le atingă ușor pe spate ca să le indice momentul exact când trebuie să iasă spre reflectoare și spre public.

Manechinele clasa A, B și C trec prin diferite grade de nervozitate - cele mai puțin experimentate fiind și cele mai emoționate. Unele spun o rugăciune, altele încearcă să tragă cu ochiul după cortină să vadă vreun cunoscut sau dacă tata sau mama a obținut un loc bun. Sunt vreo zece-douăsprezece, fiecare cu fotografia postată deasupra locului unde sunt atârinate în ordine rochiile pe care și le schimbă în câteva clipe, ca mai apoi să se îndrepte spre pasarelă complet relaxate, de parcă ar fi purtat acea haină toată ziua. Ultimele retușuri au fost deja făcute la machiaj și la coafură. Fotomodelele își repetă în gând:

„Nu trebuie să alunec. Nu trebuie să mă împiedic pe covor. Am *fost aleasă personal* de către creatoare din șai-zeci de manechine. Sunt la Cannes. Probabil că în sală se află o persoană importantă. Știu că HH e acolo, poate că mă va alege să fiu imaginea mărcii lui. Se pare că sala e plină de fotografi și jurnaliști.

NU TREBUIE SĂ ZÂMBESC pentru că așa cere regula. Picioarele trebuie să urmărească o linie invizibilă. Cu aceste tocuri înalte trebuie să merg ca într-un marș forțat! Nu contează că mersul iese artificial, că este inconfortabil - nu pot să uit treaba asta!

Trebuie să ajung la marcaj, să mă întorc într-o parte, să fac o pauză de două secunde, să mă întorc, cu aceeași rapiditate, știind că, imediat ce am părăsit pasarela, o să mă aștepte cineva ca să tragă de pe mine rochia și să o pună pe următoarea, fără ca eu să mă pot privi măcar în oglindă. Trebuie să am încredere că totul va ieși bine. Trebuie să-mi arăt nu numai trupul, nu numai hainele, ci și forța privirii!"

Hamid privește în tavan: de acolo e reglat marcajul, un spot de lumină mai puternic decât celelalte. Dacă manechinul îl depășește sau se oprește mai înainte, nu va fi

bine fotografiată; în cazul acesta editorii revistelor - mai bine zis, editorii revistelor belgiene - vor alege o fotografie a altui manechin. Presa franceză, în acest moment, se află în fața hotelurilor, în preajma covorului roșu, la petrecerile de seară sau mâncând un sandvici înaintea cinei de gală din noaptea aceea.

Luminile din sală se sting. Teflectoarele le pe pasarelă se aprind.

A sosit clipa cea mare.

Un sistem audio de mare putere umple sala cu trilurile sonore ale unor melodii din anii '60 - '70. Asta îl transportă pe Hamid într-o lume pe care nu a avut cum să o cunoască, dar despre care a auzit vorbindu-se. Simte un fel de nostalgie pentru ce nu cunoscuse și un fel de revoltă - de ce nu a avut șansa să trăiască marele vis al tinerilor care au străbătut lumea în epoca aceea?

Intră primul manechin, iar imaginea se amestecă cu sunetul - haine colorate, pline de viață, de energie, ce spun o poveste de demult, pe care oamenii par să o asculte cu plăcere la nesfârșit. Se aud zeci, sute de click-uri ale aparatelor de fotografiat. Camerele video înregistrează. Primul model face o defilare perfectă - vine până la linia de lumină, se întoarce spre dreapta, rămâne două secunde și se duce înapoi. Are cam cincisprezece secunde ca să ajungă în culise - acolo renunță la imaginea de pe pasarelă și fuge spre cabina unde se află următoarea rochie, se dezbracă la iuțală, se îmbracă și mai repede, își ocupă locul în șir și e gata pentru următoarea intrare. Creatoarea urmărește totul printr-un circuit TV intern, mușcându-și buzele și sperând ca nimeni să nu alunece, ca publicul să înțeleagă mesajul colecției, să fie aplaudată la final și trimisul Federației să fie impresionat.

Defilarea continuă. Din poziția în care se află, atât Hamid, cât și camerele TV pot să vadă alura elegantă și mersul corect al manechinelor. Cei așezați pe rândurile laterale - care nu sunt obișnuiți cu paradele de modă, este

cazul celor mai multe VIP-uri prezente - se întreabă probabil de ce „mărșăluiesc” în loc să meargă, așa cum fac majoritatea manechinelor pe care le văd în programele de modă? O fi vreo invenție de-a creatoarei, pentru a da un aer de originalitate colecției?

Nu, gândește Hamid. E din pricina tocurilor înalte. Pentru că în acest mod au siguranța că nu se vor împiedica. Ceea ce arată camerele - dacă filmează din față - nu e chiar ceea ce se petrece în realitate.

Colecția e mai bună decât își închipuia - o întoarcere în timp cu accente contemporane originale. Nici un fel de exces - fiindcă secretul modei e același ca în bucătărie: să știi să dozezi bine ingredientele. Flori și mărgelile care amintesc de anii cei nebuni, dar care au fost reinventate în așa fel încât par absolut moderne. Au defilat deja șase manechine, și la una dintre ele a observat un punct la genunchi pe care machiajul nu a reușit să-l ascundă: cu câteva minute înainte și-a aplicat probabil o doză de heroină, ca să se calmeze și să-și potolească nevoia de drog.

Și deodată apare Jasmine. Are o bluză albă cu mâneci strânse, toată brodată de mână, și o fustă tot albă, care coboară sub genunchi. Merge cu pas sigur și, contrar celor dinaintea ei, arată o seriozitate nestudiată: e naturală, absolut naturală.

Hamid aruncă o privire iute în sală: toți par hipnotizați de prezența Jasminei, nimeni nu dă atenție manechinelor care intră sau care ies după ce ea și-a terminat defilarea și se îndreaptă spre cabină.

„Perfectă!”

În următoarele două apariții pe pasarelă, el îi examinează fiecare amănunt al trupului; și observă că ea iradiază ceva mult mai puternic decât frumusețea fizică. Cum să definească asta? Căsătoria Cerului cu Infernul, Iubirea și Ura mergând de mână...

Ca orice spectacol de modă, nici acesta n-a durat mai mult de cincisprezece minute - deși a costat luni de muncă

pentru a fi conceput și montat. La final creatoarea intră în scenă în aplauzele publicului, luminile se aprind, muzica încetează - și numai atunci el își dă seama cât de mult îi plăcuse ce auzise. Fata simpatică vine iar la ei ca să-i spună că cineva din guvernul belgian e foarte interesat să-i vorbească. El își deschide portofelul de piele și îi oferă o carte de vizită. Îi spune că este cazat la hotelul Martinez și că va fi încântat să stabilească o întâlnire a doua zi.

— Dar aș vrea foarte mult să stau de vorbă cu creatoarea și cu maneciunul de culoare. Știi cumva la ce cină vor merge în seara asta? Pot să aștept aici răspunsul.

Spera ca simpatica blondă să revină repede. Jurnaliștii s-au apropiat și l-au asaltat cu veșnicele întrebări - de fapt, aceeași întrebare repetată de ziaristi diferiți: „Cum vi s-a părut parada?”

— Foarte interesantă - și răspunsul era mereu același.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Cu delicatețea unui profesionist experimentat, Hamid se întoarce spre jurnalistul următor. Întotdeauna să fii politicos cu presa; dar să nu dai niciodată un răspuns direct, să nu spui decât ceea ce e potrivit momentului respectiv.

Blonda simpatică s-a întors. Nu, nu vor merge la cina de gală din acea seară. Deși erau atâția miniștri prezenți, politica Festivalului era dictată de o altă putere.

Hamid îi spuse că o să ceară să li se înmâneze invitațiile necesare, oferta lui fiind imediat acceptată. Cu siguranță, creatoarea aștepta acest răspuns și era conștientă de produsul pe care-l avea în mână.

Jasmine.

Da, ea e persoana în chestiune. Rareori o va folosi la o paradă, pentru că era mai puternică decât hainele pe care le folosea. Dar, pentru „ imaginea casei de modă a lui Hamid Hussein”, nu era nici una mai bună ca ea.

Ewa deschide telefonul mobil când iese. După câteva secunde, apare un plic ce zboară pe un fundal albastru și apoi coboară la baza ecranului, deschizându-se cu mențiunea: „Ai un mesaj.”

„Ce animație ridicolă”, se gândește Ewa.

Din nou un număr ascuns. Șovăie înainte să deschidă mesajul, dar curiozitatea e mai puternică decât frica.

— Se pare că un admirator ți-a descoperit numărul, glumește Hamid. Niciodată n-ai primit atâtea mesaje ca azi.

— Se poate.

De fapt ar fi vrut să-i spună: „Chiar nu pricepi nimic? Suntem de doi ani împreună și nu îți dai seama cât de îngrozită sunt - sau poate crezi că sunt în acea perioadă a lunii?”

Se prefacă că citește cu nepăsare mesajul:

Am mai distrus o lume din cauza ta. Și încep să mă întreb dacă merită să fac asta, fiindcă se pare că nu pricepi nimic. Inima ta e moartă.

— Cine e? întreabă Hamid.

— Habar n-am. Are număr ascuns. Dar e bine să ai admiratori necunoscuți.

5:15 P.M.

T

JLrei crime. Fuseseră depășite toate statisticile în numai câteva ore, care arătau o creștere a fenomenului cu 50% în total.

Se duce la mașină și folosește frecvența specială radio.

— Cred că avem de-a face cu un criminal în serie în oraș.

Vocea murmură ceva la capătul firului. Zgomotul stației întrerupe câteva cuvinte, dar Savoy a înțeles.

— Nu sunt sigur. Dar nici nu mă îndoiesc.

Alte comentarii, iarăși paraziții stației.

— N-am înnebunit, domnule comisar, și nu mă contrazic. De pildă: nu sunt sigur că salariul meu va intra pe card la sfârșitul lunii, dar cu toate astea n-am nici o îndoială că așa va fi. Înțelegeți?

Paraziți și o voce iritată la celălalt capăt al firului.

— Nu, nu cer o mărire de salariu, vreau doar să spun că certitudinile și îndoielile pot conviețui, mai ales într-o profesie ca a noastră. Da, las chestiunea asta de o parte și hai să vorbim despre ce ne interesează cu adevărat. E foarte posibil ca telejurnalele să dea știrea comiterii a trei crime, pentru că tipul de la spital se pare că tocmai a murit. Evident că numai noi știm că fiecare dintre ele a fost comisă folosindu-se de o tehnică diferită, dar destul de sofisticată și de aceea nimeni nu bănuiește că au un singur autor. Dar dintr-odată Cannes va începe să fie văzut ca un oraș nesigur. Și, dacă treaba continuă și mâine,

vor apărea speculațiile despre asasinul unic. Ce doriți să fac?

Vocea supărată a comisarului.

— Da, sunt aici, aproape; băiatul care a fost martor la asasinat le povestește acuma tot; locul mișună de fotografi și jurnaliști. Credeam că o să fie toți pe covorul roșu, dar se vede treaba că m-am înșelat; problema e că la Festival sunt mulți reporteri și puțină treabă.

Din nou vocea supărată. Scoate un carnețel din buzunar și notează o adresă.

— Am înțeles. Voi pleca de aici direct la Monte Carlo ca să vorbesc cu el.

Stația s-a oprit: bărbatul de la celălalt capăt al firului închisese.

Savoy merge până la capătul cheiului, așază sirena pe capota mașinii, o pune la volum maxim și pornește în trombă - sperând astfel să atragă reporterii spre o crimă inexistentă. Dar ei cunosc trucul și nu se mișcă, continuă să-i tot pună întrebări băiatului.

Intrase în priză. În sfârșit, va putea lăsa hârtoagele în seama unui subaltern și se va dedica unui vis vechi: să dezlege crime care sfidează logica. I-ar fi plăcut să aibă dreptate în privința criminalului în serie care putea stârni teroare în rândul locuitorilor. Cu viteza cu care circula informația în ziua de azi, nu va mai dura mult și se va afla în fața reflectoarelor, explicând că „încă nu avem probe”, pe un ton pe care nimeni să nu-l creadă pe de-a-ntregul, în așa fel încât să fie în atenția tuturor până ce criminalul este descoperit. Pentru că, în afara zilelor de strălucire din timpul Festivalului, Cannes rămâne un orașel de provincie unde toți știu ce se întâmplă și nu va fi așa de greu să-l descopere pe criminal.

Faimă. Celebritate.

Oare se gândește numai la el, nu și la siguranța cetățenilor? Dar ce e rău în a căuta puțină glorie când de atâția ani e obligat să suporte aceste douăsprezece zile în care

toți vor să strălucească mai mult decât ar merita? Asta ajunge să molipsească pe toată lumea. Tuturor le place să-și vadă munca recunoscută în public: fie că sunt polițiști sau regizori de film.

„Nu te mai gândi la glorie; o să vină singură, dacă îți faci treaba bine. În plus, faima e capricioasă: dacă ajungi să fii considerat incapabil de misiunea încredințată? Și umiliința tot publică va fi. Concentrează-te.”

După ce muncise douăzeci de ani în poliție ocupând tot felul de funcții, fiind promovat pe merit, ritind munți întregi de rapoarte și documente, a ajuns la concluzia că în majoritatea cazurilor de crimă rezolvate intuiția a fost totdeauna la fel de importantă ca și logica. Pe drumul spre Monte Carlo, realizează că pericolul nu vine din partea asasinului - care trebuie să fie extenuat, din pricina cantității imense de adrenalină ce-i pompează în vene, lucru de înțeles mai ales că știa că a fost văzut de cineva. Marele dușman e presa. Și jurnaliștii folosesc același principiu și amestecă logica cu intuiția: dacă reușesc să stabilească o legătură cât de firavă între cele trei asasinatate, poliția ar pierde complet controlul, iar Festivalul se poate transforma într-un haos total, cu oameni cărora le va fi frică să iasă pe stradă, oaspeți care pleacă mai devreme, comercianți care acuză poliția de ineficientă, titluri de-o șchioapă pe prima pagină a ziarelor din lume - până la urmă, un asasin în serie e mult mai interesant în viața reală decât pe ecran.

Iar apoi, în anii ce vor veni, Festivalul nu va mai fi același: s-ar instala mitul terorii, toată această lume a luxului și *glamour-ului* și-ar alege alt loc mai potrivit pentru a-și expune produsele, și încet, încet, evenimentul care se sărbătorea de peste șaiszeci de ani s-ar transforma într-unui minor, lipsit de lumina reflectoarelor și de atenția presei.

Are o responsabilitate uriașă. De fapt, are două mari responsabilități: prima este să afle cine comite crimele

astea, ca să-l împiedice, înainte să mai apară încă un cadavru în jurisdicția lui; a doua este să țină presa sub control.

Trebuie să gândească logic. Care dintre acei reporteri prezenți, în majoritatea lor veniți de departe, are cunoștință de numărul exact al crimelor comise acolo? Câți dintre ei s-au gândit să telefoneze la Garda Națională și să încerce să afle cifrele din statistici?

Răspuns logic: nici unul. Nu se gândesc decât la ce s-a întâmplat. Sunt agitați pentru că un mare distribuitor de film a avut un atac de cord în timpul unui prânz obișnuit în perioada Festivalului. Deocamdată nimeni nu știe că a fost otrăvit - raportul medicului legist se află pe bancheta din spate a mașinii lui. Deocamdată nimeni nu știe - și probabil nici nu va afla vreodată - că făcea parte dintr-o mare schemă de spălare de bani.

Răspuns ilogic: totdeauna există unul care gândește un pic mai mult decât ceilalți. Trebuie, pe cât posibil, să organizeze o conferință de presă și să ofere o declarație oficială, însă să vorbească doar despre asasinarea producătoarei americane care a avut loc la plajă; în felul acesta celelalte incidente vor fi date uitării pentru moment.

O persoană importantă în lumea filmului este asasinată. Cine se va interesa de moartea unei tinere oarecare? Toți vor trage concluzia la care ajunsese și el, la începutul investigațiilor: o supradoză.

Și iată un caz rezolvat.

Să ne întoarcem la producătoare; poate nu e chiar atât de importantă cum își închipuia, fiindcă la ora asta comisarul l-ar fi sunat deja pe mobil. Faptele erau următoarele: un bărbat bine îmbrăcat, de aproximativ 40 de ani, cu păr grizonat, a fost văzut în timp ce stătea de vorbă cu ea de către un băiat ascuns în apropiere. După ce a înfipt în ea un stilet cu precizia unui chirurg, bărbatul a plecat agale, iar acum se află printre sutele, miile de persoane care se pot identifica cu portretul făcut de băiat.

Oprește sirena pentru câteva clipe, și-i telefonează subalternului care rămăsese la locul crimei și care acum probabil că este interogat el de presă în loc să interogheze. Savoy îi cere să le spună jurnaliștilor, ale căror concluzii precipitate creează haos, că este „aproape sigur” că era vorba de o crimă pasională.

— Să nu spui că ești sigur. Spune că circumstanțele indică asta, fiindcă amândoi stăteau apropiați precum un cuplu. Nu e vorba nici de furt, nici de răzbunare, ci de un dramatic deznodământ într-o problemă personală. Ai grijă să nu minți; declarațiile ții sunt înregistrate, și pot fi folosite mai târziu împotriva ta.

— Dar de ce trebuie să le spun asta?

— Pentru că așa arată circumstanțele. Și, cu cât le oferim mai devreme o explicație, cu atât va fi mai bine pentru noi.

— Mă întreabă care a fost arma crimei.

— Totul indică, cum spune martorul, că a fost un pumnal.

— Dar ăla nu e sigur.

— Păi dacă nici martorul nu știe ce a văzut, ce poți să mai spui în afară de „totul indică”? Sperie-l pe băiat; spune-i și lui că declarația lui o să fie înregistrată de jurnaliști și mai târziu se pot folosi de asta împotriva lui.

Închide înaintea ca subalternul să-l asalteze cu alte întrebări incomode.

„Totul indică” o crimă pasională, chiar dacă victima abia sosise în oraș direct din Statele Unite. Chiar dacă se cazase singură la hotel. Chiar dacă, între puținele date pe care reușiseră să le afle, singurul ei contact fusese o întâlnire, fără cine știe ce rezultate, în cursul dimineții, la Piața Filmului, care se află alături de Palais des Congres. Jurnaliștii nu vor avea acces la toate aceste informații.

Și mai era ceva deosebit de important, ceva ce numai el știa - nimeni altul din echipa lui, nimeni altul din lume.

Victima venise la spital. Vorbiseră puțin, iar el o trimisese la plimbare - spre moarte.

Își pune iar sirena pe mașină, pentru ca zgomotul asurzitor să îndepărteze sentimentul de vinovăție. Nu, nu fusese el cel care înfipsese stiletul în trupul ei.

Desigur că își poate spune: „Femeia asta stătea acolo, în sala de așteptare, pentru că avea legături cu mafia drogurilor și voia să știe dacă într-adevăr asasinatul reușise.” Asta se potrivește cu „logica” și, dacă i-ar vorbi despre mătlnirea întâmplătoare superiorului lui, ar începe investigațiile în direcția asta. Desigur că poate fi chiar adevărat; o omorâseră cu exces de rafinament, sofisticat, așa cum se întâmplase și cu distribuitorul de la Hollywood. Amândoi erau americani. Amândoi fuseseră asasinați cu instrumente ascuțite. Totul arăta că e vorba de același grup și că există o legătură între cei doi.

Și dacă se înșală și nu există nici un criminal în serie în oraș?

Poate că fata găsită pe bancă cu urme de asfixie provocate de mâini experimentate o fi intrat în legătură, noaptea precedentă, cu cineva din grup care venise să se întâlnească cu distribuitorul de film. Poate că vindea, pe lângă mărfurile pe care le expunea pe trotuar, și droguri.

Își imaginează scena: străinii vin ca să-și regleze conturile. Intr-unul din multele baruri, vânzătorul local i-o prezintă unuia dintre străini pe fata frumoasă cu sprâncene negre „care lucrează cu noi”. Ajung în pat, dar străinul, care se simte dintr-odată relaxat într-o țară europeană, bea cam mult, își pierde *controlul și vorbește ce nu trebuie*. A doua zi, de dimineață, își dă seama de greșeală și-l însărcinează pe asasinul profesionist - care însoțește totdeauna o bandă ca asta - să rezolve problema.

În fine, totul e absolut clar, fără să lase loc vreunei îndoieli.

Totul se potrivește așa de bine că tocmai din cauza asta nu are sens. Nu era posibil ca un cartel al cocainei să

hotărăscă să-și regleze conturile într-un oraș care - din pricina marelui eveniment - adunase un număr suplimentar de polițiști veniți din toată țara, care s-au adăugat gărzilor de corp din sistemul privat, gărzilor de securitate angajate la petreceri, detectivilor care își luaseră sarcina de a veghea zi și noapte bijuteriile atât de scumpe purtate pe străzi și prin saloane.

Chiar și așa, tot era bine pentru cariera lui: reglările de conturi ale mafiei aduc tot atâta publicitate ca și prezența unui criminal în serie.

Poate sta liniștit; indiferent care era adevărul, o să câștige notorietatea pe care dintotdeauna a considerat că o merită.

Oprește sirena. Intr-o jumătate de oră a parcurs deja aproape toată autostrada, a trecut o graniță invizibilă și a pătruns în altă țară, mai are doar câteva minute până la destinație. Dar mintea lui este frământată de lucruri care, teoretic, ar trebui să fie interzise.

Trei crime într-o singură zi. Rugăciunile lui erau pentru familiile îndoliate, cum obișnuiesc să spună politicienii. Bineînțeles că știe că statul îl plătește ca să mențină ordinea, nu ca să fie mulțumit când e încălcată atât de violent. Acum comisarul trebuie că-și bate capul cu toate astea, fiind conștient de responsabilitatea uriașă presupusă de rezolvarea celor două probleme: să-l găsească pe criminal (sau pe criminali, fiindcă nu e pe deplin convins de teoria lui) și să îndepărteze presa. Toți sunt foarte îngrijorați, comisariatele din regiune au fost deja avertizate și un portret robot al asasinului a fost trimis via internet fiecărei mașini de poliție. Cine știe ce politician va fi poate întrerupt din meritata lui odihnă, fiindcă șeful poliției consideră problema foarte delicată și vrea să paseze responsabilitatea către sfere mai înalte.

Politicianul nu va cădea așa de ușor în capcană, îi va spune șefului poliției să acționeze în așa fel încât orașul

să revină cât mai curând la normal, fiindcă „milioane sau sute de milioane de euro depind de asta”. Să nu-l plictisească, are probleme mai importante de rezolvat, cum ar fi marca de vin pe care o vor servi în noaptea aceea invitaților din nu știu ce delegație străină.

„Dar eu? Sunt pe drumul cel bun?” se întreabă Savoy.

Gândurile interzise revin: e fericit. Este momentul crucial din toată cariera lui dedicată completării de formulare și rezolvării unor lucruri fără importanță. Niciodată nu și-a închipuit că o asemenea situație îi va crea starea aceasta de euforie - iată că poate fi un adevărat detectiv, posesorul unei teorii ce sfidează logica, pentru care va fi până la urmă decorat deoarece a fost primul care a văzut ceea ce nimeni nu a reușit. Nu va mărturisi nimănui, nici nevestii, care s-ar îngrozi de atitudinea soțului, sigură că și-a pierdut mințile din cauza stresului provocat de un caz atât de periculos.

„Sunt mulțumit. Entuziasmat”.

Rugăciunile lui erau pentru *famiile* îndoliate; inima lui, după ani de inerție, se întorcea între cei vii.

Contrar celor închipuite de Savoy - o bibliotecă uriașă, plină de tomuri prăfuite, mormane de reviste prin colțuri, o masă cu hârtii în dezordine -, biroul era de un alb imaculat, cu câteva lămpi de bun-gust, un fotoliu confortabil, o masă de sticlă pe care era un ecran uriaș de computer. Nimic altceva, cu excepția tastaturii fără fir și a unui mic blocnotes alături de un luxos stilou Montegrappa.

— Ștergeți-vă zâmbetul de pe față și adoptați un aer mai preocupat, spune bărbatul cu barbă albă, care e îmbrăcat - în pofida căldurii - cu sacou de tweed, cravată, pantaloni perfect croiți, ceea ce nu se potrivește deloc cu decorul sau cu tema de discuție.

— Ce vreți să spuneți, vă rog?

— Știu cum vă simțiți. Vă aflați în fața cazului vieții, venind dintr-un loc unde nu se întâmplă nimic niciodată.

Și eu am trecut prin același conflict interior când locu-
iam și lucram la Penycae, Swansea, West Gamorgan, SA9,
1GB, Marea Britanic Și datorită unui caz asemănător am
fost transferat la Scotland Yard în Londra.

„Visul meu este să muncesc la Paris”, gândi Savoy, dar
nu spuse nimic. Bărbatul îl invită să ia loc.

— Sper să vă realizați visul profesional. Încântat de
cunoștință! Numele meu e Stanley Morris.

Savoy vrea să schimbe subiectul.

— Comisarul se teme că presa o să se apuce să spe-
culeze despre un criminal în serie aflat în libertate.

— Pot să speculeze cât vor, trăim într-o țară liberă. E
tipul de știre care face să se vândă un ziar și care provoacă
puțină agitație în viața plictisitoare a pensionarilor, care
vor urmări îndeaproape în toate mijloacele de comunicare
posibile toate noutățile legate de tema respectivă, trăind
cu spaimă, dar convinși că n-o să li se întâmple lor una
ca asta.

— Sper că ați primit descrierea victimelor. După păre-
rea dumneavoastră, probele de până acum duc la con-
cluzia că este vorba de un asasin în serie sau ne aflăm în
fața unei răzbunări a marilor carteluri de droguri?

— Da, am primit-o. Voiau să mi-o trimită prin fax, pentru
numele lui Dumnezeu. Cât de învechiți sunt! Le-am cerut
să mi-o trimită tot prin poșta electronică, dar știi ce mi-au
răspuns? „De obicei nu procedăm așa!” Auzi vorbă! Una
dintre forțele polițiste cel mai bine echipate din lume
folosește încă faxul!

Savoy se foiește în scaun, arătându-și o oarece nerăb-
dare. Nu venise până aici ca să discute avantajele și deza-
vantajele tehnologiei moderne.

— Să trecem la treabă - spuse dr. Morris, care ajunsese
o celebritate la Scotland Yard, însă se hotărâse să-și pe-
treacă anii de pensie în sudul Franței, și acum pesemne
că era tot atât de mulțumit ca și Savoy că ieșea din rutina

plictisitoare a lecturilor, concertelor, ceaiurilor și cinelor de binefacere.

— Pentru că e prima dată când am de-a face cu un caz ca acesta, poate ar trebui mai întâi să știu dacă dumneavoastră sunteți de acord cu teoria mea conform căreia există un singur criminal. Și să-mi spuneți dacă sunt sau nu pe drumul cel bun.

Dr. Morris îi explică faptul că, teoretic, are dreptate: trei crime cu anumite caracteristici în comun sunt suficiente pentru a indica un criminal în serie. În mod normal, se petrec în aceeași zonă geografică (în cazul acesta, orașul Cannes) și...

— Atunci, asasinul în masă...

Dr. Morris îl întrerupe și-i cere să nu folosească termeni incorecți. Asasinii în masă sunt teroriștii sau adolescenții irresponsabili care intră într-o școală sau într-un local și trag în tot ce mișcă - pentru ca până la urmă să fie uciși de poliție sau să se sinucidă. Preferă armele de foc și bombele, care pot cauza cele mai mari daune în cea mai scurtă perioadă de timp - în general două, trei minute maxim. Unor asemenea persoane nu le pasă de consecințele actelor lor - pentru că știu dinainte finalul.

— În subconștientul colectiv, asasinul în masă e mai ușor de acceptat, pentru că e considerat „un dezechilibrat mintal”, și atunci e mai ușor să faci diferența de „noi restul”. Dar criminalul în serie atinge ceva cu mult mai complicat - instinctul distructiv pe care oricare dintre noi îl are.

Făcu o pauză.

— Ați citit *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde*, de Robert Louis Stevenson?

Savoy îi răspunde că are prea puțin timp pentru lectură, pentru că muncea mult. Privirea lui Morris deveni glacială.

— Și dumneata crezi că eu nu muncesc?

— N-am vrut să spun asta. Ascultați-mă, domnule dr. Morris, am venit aici în misiune de urgență. Prefer să nu discut tehnologie sau literatură. Aș vrea să știu ce concluzie ați tras din rapoarte.

— îmi pare foarte rău, dar în cazul acesta trebuie să vorbim despre literatură. *Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde* este povestea unui individ absolut normal, Dr. Jekyll, care, studiindu-și propriile impulsuri violente, descoperă că se transforma într-o altă ființă lipsită de moralitate, și anume în domnul Hyde. Noi **toți** avem asemenea impulsuri, domnule inspector. Un asasin în serie, nu numai că ne amenință siguranța, ne amenință și sănătatea mintală. Pentru că fiecare ființă omenească de pe **fața** pământului, vrea, nu vrea, are o imensă putere distructivă și la un moment dat își pune întrebarea ce ar fi dacă nu mi-aș mai înfrâna acest instinct reprimat - acela de a lua o viață.

Motivele pot fi multiple: ideea că restabilește echilibrul în lume, că se răzbună pentru ceva îndepărtat ce s-a întâmplat în copilărie, că-și exprimă ura împotriva societății etc. Dar, conștient sau inconștient, fiecare a simțit această dorință de a distruge - chiar dacă s-a întâmplat doar în copilărie.

Altă tăcere semnificativă.

— Presupun că și dumneavoastră, independent de profesia aleasă, **știți** exact despre ce senzație e vorba. Poate când **erați** mic ați chinuit vreo pisică, sau ați avut vreo plăcere morbidă să **dați** foc vreunei insecte nevinovate.

E rândul lui Savoy să-i întoarcă privirea de gheață și să nu răspundă. Morris însă ia tăcerea drept aprobare și continuă să vorbească cu aceeași dezinvoltură și condescendență:

— Să nu credeți că o să găsiți o persoană vizibil dezechilibrată, cu părul vâlvoi și un rânjet pe chip. Dacă ați găsi puțin timp pentru lectură - deși știu că sunteți o persoană foarte ocupată -, v-aș sugera o carte de Hannah

Arendt, *Eichmann la Ierusalim*. Acolo ea analizează procesul unuia dintre cei mai mari criminali în serie din istorie. Desigur că acela a avut nevoie de ajutoare, altfel n-ar fi putut duce la bun sfârșit sarcina uriașă pe care i-au impus să o execute: purificarea rasei umane. Un moment.

Pune în funcțiune computerul. Știe că bărbatul din față lui nu vrea decât rezultate, dar așa ceva este imposibil în domeniul acesta. Trebuie să-l educe, să-l pregătească pentru zilele grele ce vor urma.

— Uite aici. Arendt face o analiză amănunțită a procesului lui Adolf Eichmann, responsabil de exterminarea a șase milioane de evrei din Germania nazistă. La pagina 25 spune că șase psihiatri însărcinați să-l examineze au ajuns la concluzia că era o persoană obișnuită. Profilul lui psihologic, atitudinea lui față de nevastă, copii, mamă și tată se încadrau perfect în toate modelele sociale care caracterizează un om responsabil. Și Arendt continuă:

„Problema cu Eichmann este că părea un om la fel ca oricare altul, la care nu se observă nici o tendință perversă sau sadică, în realitate, sunt persoane absolut normale [...] Din punctul de vedere al instituțiilor noastre, normalitatea lui era tot atât de îngrozitoare ca și crimele pe care le-a comis.”

Acum poate reveni la chestiune.

— Am observat din autopsii că nu a existat nici o tentativă de abuz sexual asupra victimelor...

— Dr. Morris, eu am o problemă de rezolvat și trebuie s-o fac repede. Vreau să am certitudinea că ne aflăm în față unui criminal în serie. Evident că nimeni n-ar fi putut viola un bărbat la o petrecere sau o fată pe banca de pe plajă ziua în amiaza mare.

Parcă n-ar fi spus nimic. Celălalt îi ignoră vorbele și continuă netulburat:

— ...ceea ce e obișnuit la mulți criminali în serie. Unii dintre ei au diferite motivații, ca să zicem așa, „umane”. Infirmiere careucid pacienții în stadii terminale, cerșetori

care sunt asasinați și nimeni nu-și dă seama, asistenți sociali care, impresionați de greutatea anumitor asistați vârstnici și invalizi, ajung la concluzia că aceștia o vor duce mai bine pe lumea cealaltă - s-a întâmplat un asemenea caz recent, în California. Mai există și aceia care încearcă să reorganizeze societatea: în cazul acesta, prostituatele sunt primele victime.

— Domnule dr. Morris, n-am venit aici...

De data asta, Morris ridică ușor tonul vocii.

— Nici eu nu v-am invitat. Vă fac o favoare. Dacă doriți, puteți pleca. Dacă rămâneți, încetați să-mi întrerupeți mereu raționamentul; dacă dorim să-l găsim pe criminal, trebuie să știm cum gândește.

— Atunci dumneavoastră chiar credeți că e un criminal în serie?

— încă nu am terminat.

Savoy se stăpâni. De ce s-o fi grăbit așa? N-ar fi interesant să lase presa să se încurce în presupuneri și apoi el să vină cu soluția mult dorită?

— Foarte bine. Continuați.

Morris se așază mai bine în scaun și întoarce monitorul astfel încât Savoy să poată vedea pe ecranul uriaș o gravură, probabil de prin secolul XIX.

— Acesta este cel mai faimos dintre toți asasinii în serie: Jack Spintecătorul. A acționat la Londra numai în a doua jumătate a anului 1888, ucigând cinci sau șapte femei în locuri publice sau semipublice. Le deschidea burțile și le scotea intestinele și uterul. Nu l-au descoperit niciodată. A devenit un mit și, până în zilele noastre, încă i se mai caută adevărata identitate.

Pe ecranul computerului apare o altă imagine - care dezvăluie un fel de hartă astrală.

— Aici avem semnătura Zodiacului. A ucis, cu probe, cinci perechi din California, timp de zece luni; tineri care se opreau cu mașina în locuri pustii ca să se bucure de puțină intimitate. Obișnuia să trimită scrisori poliției cu

semnătura asta care seamănă cu o cruce celtică. Nimeni nu a aflat până în ziua de azi cine era.

Atât în cazul lui Jack, cât și în cazul Zodiacului, specialiștii cred că erau persoane care încercau să restabilească ordinea morală și bunele obiceiuri în regiunile respective. Aveau, ca să zicem așa, o misiune de mdeplinit. Și contrar părerii pe care presa vrea să o inducă prin porecele de groază - cum ar fi „Strangulatorul din Boston” sau „Uciagașul de copii din Toulouse” - aceștia sunt oameni obișnuși care conviețuiesc cu vecinii lor, îi văd și-i salută la sfârșit de săptămână și muncesc din greu ca să se întrețină. Nici unul dintre ei nu are vreun câștig material de pe urma crimelor.

Discuția începea să-l intereseze pe Savoy.

— Adică ar putea fi absolut orice persoană care a venit la Cannes pentru Festival...

— . . .și a hotărât să semene teroarea, pentru un motiv sută la sută absurd, cum ar fi „să lupte împotriva dictaturii modei”, sau „să pună capăt difuzării de filme care provoacă la violență”. Presa îi dă un nume oripilant și începe să lanseze zvonuri. Crime care nu au nimic de-a face cu asasinul încep să-i fie atribuite. Panica se instalează, și nu se termină decât dacă din întâmplare - repet - din întâmplare - autorul e prins. Pentru că de multe ori acești asasini acționează o bucată de vreme și apoi dispar complet. Și-au lăsat amprenta în istorie, și poate că vor mărturisii într-un jurnal care va fi descoperit după moartea lor, și asta e tot.

Savoy nu-și mai privește ceasul. Ii sună telefonul, dar nu răspunde: cazul era mult mai complicat decât își imaginase.

— Deci sunteți de acord cu mine?

— Da - spuse expertul de la Scotland Yard, omul care devenise o legendă după ce a rezolvat cinci cazuri pe care toți le considerau pierdute.

— De ce credeți că ne aflăm în fața unui criminal în serie? întrebă Savoy.

Morris văzu pe ecranul computerului că tocmai intrase un mesaj electronic și zâmbi. În fața lui, inspectorul părea că a înțeles să-i respecte ideile.

— Din cauza lipsei totale de motive. Majoritatea acestor criminali au ceea ce se cheamă „semnătură”: aleg numai un tip de victime, care pot fi homosexuali, prostituate, cerșetori, cupluri etc. Alții sunt numiți „asasini asimetrici”:ucid pentru că nu reușesc să-și controleze impulsul. Când ajung la un anumit punct în care acest impuls este satisfăcut, încetează să mai ucidă - până ce presiunea devine din nou de necontrolat. Ne aflăm în fața unui asemenea caz.

Sunt mai multe lucruri demne de luat în calcul în acest caz: criminalul are o tehnică sofisticată. A ales arme diferite - mâinile, otrava, stiletul. Nu este împins de motivele clasice: sex, alcool, dezechilibru mintal evident. Cunoaște anatomia umană - și asta este singura lui „semnătură” până acum. Trebuie că a plănuit crimele cu mult timp în urmă, pentru că otrava nu e ușor de procurat, astfel încât îl putem încadra printre aceia care consideră că „îndeplinesc o misiune” - pe care încă n-o cunoaștem. După cât am putut deduce din raportul întocmit în cazul fetei, și asta este singura pistă pe care o avem, a folosit un tip de arte marțiale ruse, numite Sambo.

Aș putea merge mai departe cu supoziția că face parte din semnătura lui să se apropie de victimă, cu care să se împrietenească pentru o bucată de vreme. Dar nu se potrivește cu asasinatul comis în timpul aceluia prânz de lângă plaja de la Cannes. Se pare că victima era însoțită de două gărzi de corp care ar fi reacționat. În plus, mai era supravegheat și de Europol.

Rus. Savoy vrea să sune și să ceară să se facă o cer cetare urgentă la toate hotelurile din oraș. Bărbat de aproximativ 40 de ani, bine îmbrăcat, păr ușor grizonat, rus.

— Faptul că a folosit o tehnică de luptă rusească nu înseamnă că e de naționalitatea asta - Morris îi ghicea gândurile, ca un copoi de mâna-ntâi ce era. Tot așa cum nu putem deduce că e indian din America de Sud fiindcă a utilizat curara.

— Și atunci?

— Atunci, trebuie să așteptăm următoarea crimă.

6:50 P.M.

C

V-*enușareasa!

Dacă oamenii ar crede mai mult în basme în loc să asculte numai de soți și părinți - pentru care totul este imposibil -, ar trece prin aceeași experiență pe care o trăiește ea în acest moment, într-una dintre nenumăratele limuzine, îndreptându-se, încet, dar sigur, în direcția treptelor, a covorului roșu, a celei mai mari pasarele de modă din lume.

Domnul Celebritate se află lângă ea, mereu zâmbitor, îmbrăcat cu frumosul costum bine croit. O întreabă dacă e încordată. Sigur că nu: în vise nu există tensiuni, nervozitate, neliniște sau frică. Totul e perfect, lucrurile se petrec ca la cinema - eroina suferă, luptă, dar reușește să îndeplinească tot ce și-a dorit.

— Dacă Hamid Hussein hotărăște să continue proiectul, dacă filmul va avea succesul așteptat, pregătește-te pentru alte momente asemănătoare.

Dacă Hamid Hussein hotărăște să continue proiectul? Dar nu era totul aranjat?

— Dar am semnat un contract când am luat hainele din Salonul Cadourilor.

— Uită ce ți-am spus, nu vreau să-ți stric momentul ăsta atât de special.

— Nu, te rog, continuă.

Domnul Celebritate aștepta exact astfel de cuvinte din partea puștoaicei prostuțe. Simțea o plăcere imensă să vorbească.

— Am participat la nenumărate proiecte care încep și nu se mai termină. Face parte din joc, dar nu-ți bate capul cu asta acum.

— Și contractul?

— Contractele sunt pentru ca avocații să le discute în timp ce câștigă bani pe seama lor. Te rog, uită ce ți-am spus. Bucură-te de clipa asta.

„Clipa” se apropie. Datorită traficului lent, oamenii pot vedea cine se află în mașini, chiar dacă acestea au geamuri fumurii care separă muritorii de rând de cei aleși. Domnul Celebritate face cu mâna, câteva degete bat în geam ca să deschidă numai pentru un moment, să dea un autograf, să i se facă o fotografie.

Domnul Celebritate face cu mâna în continuare, de parcă n-ar înțelege ce vor, fiind convins că un zâmbet de-al lui e suficient pentru a inunda lumea cu lumină.

Afară e o adevărată atmosferă de isterie. Femei cu scăunele pliante pe care au stat probabil încă de dimineață tricotând, bărbați cu burțile umflate de la bere, ce mor de plictiseală, obligați să-și însoțească nevestele de vârstă mijlocie, îmbrăcate de parcă și ele o să pășească pe covorul roșu, copii care nu înțeleg nimic din ce se petrece, dar știu că e ceva foarte important. Dincolo de grilajul metalic care îi separă de rândul de limuzine, stau înghesuiți oameni de toate vârstele și de toate națiile, fiecare având iluzia că se află la numai doi metri de marile legende, în realitate aflându-se la sute de mii de kilometri. Pentru că nu numai grilajul metalic și geamul mașinii îi despart de celebrități, ci și norocul, ocazia, talentul.

Talentul? Da, ea vrea să creadă că și talentul contează, deși știe că de fapt nu e decât rezultatul unui joc de zaruri între zei, care aleg anumite persoane, în timp ce restul este lăsat de cealaltă parte a prăpastiei de netrecut, doar cu misiunea de a aplauda, de a adora sau de a condamna în momentul în care curentul își schimbă direcția.

Domnul Celebritate se face că vorbește cu ea - de fapt nu spune nimic, o privește doar și-și mișcă buzele, ca un mare actor ce se află. Nu o face nici din voință, nici cu plăcere; Gabriela înțelege imediat că nu vrea să fie antipatic cu fanii de afară, dar nici nu mai are răbdare să salute, să împartă zâmbete și să trimită bezele.

— Poate crezi că sunt arogant, cinic, cu inimă de piatră - spune într-un final. Dacă o să ajungi acolo unde-ți dorești într-o bună zi, o să înțelegi ce simt: nu ai încotro. Succesul te face sclav și în același timp îți dă dependență și, la sfârșitul unei zile, alături de un alt bărbat sau o altă femeie în pat, o să te întrebi: merită? Oare de ce mi-am dorit mereu asta?

Face o pauză.

— Continuați.

— Nu știu de ce-ți spun toate astea.

— Pentru că vrei să mă protejezi. Pentru că sunteți un om bun. Vă rog, continuați.

Gabriela putea fi naivă din multe puncte de vedere, dar era femeie și știa cum să smulgă aproape tot ce voia de la un bărbat. În cazul acesta, nu făcea decât să-i atingă resortul vanității.

— Nu știu de ce mi-am dorit asta din totdeauna - domnul Celebritate căzuse în capcană, și acum își dezvăluia partea slabă, în timp ce afară fanii îi făceau cu mâna. De multe ori, când mă întorc la hotel după o zi obositoare de muncă, intru sub duș și rămân acolo de mă uită Dumnezeu, ascultând numai sunetul apei care-mi cade pe corp. Două forțe opuse luptă în mine: una care-mi spune că ar trebui să-i mulțumesc Cerului și alta care-mi spune că trebuie să las totul cât mai e timp.

În asemenea momente mă simt persoana cea mai ingrată din lume. Am fanii mei, dar nu-mi place să fiu deranjat. Sunt invitat la petrecerile cele mai invidiate din lume, și nu-mi doresc decât să plec imediat de acolo și să mă încui în camera mea, să stau în liniște și să citesc

o carte bună. Bărbați și femei bine intenționate îmi dau premii, organizează evenimente și fac totul pentru ca eu să mă simt fericit, dar în realitate mă simt extenuat, stingherit, cu convingerea că nu merit toate astea, pentru că nu sunt demn de succesul meu. Înțelegeți?

Pentru o fracțiune de secundă, Gabriela îl compătimește pe bărbatul de lângă ea: își închipuie la câte petreceri a fost obligat să participe tot anul, mereu apărând cineva care cere o fotografie, un autograf, care-i povestește cine știe ce istorioară lipsită de interes, iar el se preface că e foarte atent, care-i propune un nou proiect, care încearcă să-l prindă cu „nu-ți aduci aminte de mine?“, care scoate celularul și i-l vârstă sub nas, cerându-i să spună măcar un cuvântel fiului, soției, surorii. Iar el, mereu vesel, atent, binedispus și educat, un profesionist de prima mână.

— Înțelegeți?

— Înțeleg. Dar mi-ar plăcea să trăiesc conflictele interioare pe care le trăiți dumneavoastră, deși știu că mai e mult până acolo.

Încă patru limuzine și vor ajunge la destinație. Șoferul îi anunță să se pregătească. Domnul Celebritate coboară din tavan o mică oglinjoară, își potrivește cravata, iar ea își verifică coafura. Gabriela poate să vadă deja un colț din covorul roșu, deși treptele sunt încă în afara câmpului ei vizual. Isteria a dispărut ca prin minune, acum mulțimea e formată din persoane care poartă ecusoane agățate de gât și discută între ele, fără să fie deloc atente la cine se află în mașini, pentru că sunt deja obosite de aceeași scenă care se repetă la infinit.

Mai sunt două mașini. Din partea stângă apar câteva trepte spre pasarelă. Bărbați cu costum și cravată deschid niște uși și lasă să se vadă că agresivele grilaje metalice au fost înlocuite de corzi de catifea ce leagă stâlpi mici de lemn și de bronz.

— La naiba!

Domnul Celebritate scoate un țipăt. Gabriela sare speriată.

— La naiba! Uite cine-i acolo! Uite cine coboară din mașină chiar acum!

Gabriela vede o Super-Celebritate feminină, îmbrăcată tot de Hamid Hussein, care tocmai a pus piciorul pe covorul roșu. Super-Celebritatea se întoarce în direcția opusă clădirii Palais des Congres, și când Gabriela îi urmărește privirea vede ceva teribil de neașteptat. Un perete uman de aproape trei metri înălțime, cu un șuvoi neîncetat de flash-uri.

— Privește în direcția greșită - se consolează Domnul Celebritate, care pare să-și fi pierdut tot farmecul, amabilitatea sau problemele existențiale. Cei din partea aceea nu sunt fotografi acreditați. Sunt de la jurnale de mâna a doua.

— De ce ai spus „la naiba”?

Domnul Celebritate nu reușește să-și ascundă iritarea. Mai au doar o mașină până să ajungă.

— Dar nu vezi? Pe ce lume trăiești, fetițo? Când o să intrăm pe covorul roșu aparatele fotografiilor acreditați, care se află chiar pe la mijlocul pasarelei, o să fie îndreptate numai spre ea!

Se întoarce spre șofer:

— Mergi mai încet!

Șoferul arată spre un bărbat îmbrăcat în civil, cu ecusonul de gât, care face semne cu mâna să circule și să nu încurce traficul.

Domnul Celebritate respiră adânc; nu era ziua lui norocoasă. Ce se apucase să-i spună toate alea aspirantei de lângă el? Sigur, era adevărat, se săturase de viața pe care o ducea, dar nu-și putea imagina altceva.

— Să nu te grăbești - spune el. Hai să facem tot posibilul să întârziem cât mai mult aici afară. Să lăsăm un spațiu serios între ea și noi.

„Ea” era Super-Celebritatea.

Perechea care se află în mașina din față nu pare să atragă prea mult atenția - deși trebuie că e importantă, fiindcă nimeni nu ajunge până la aceste trepte fără să fi escaladat mai înainte o grămadă de munți ai vieții.

Partenerul pare că s-a mai calmat, dar e rândul Gabrielei să devină încordată, să nu știe prea bine cum să se poarte. Mâinile i-au asudat. Ia repede gentuța umplută cu hârtie, respiră adânc și începe o rugăciune.

— Mergi încet - îi spune domnul Celebritate. Și să nu stai prea aproape de mine.

Limuzina a ajuns. Amândouă portierele s-au deschis.

Dintr-odată, un zgomot asurzitor a cuprins universul cu strigăte venite din toate părțile - până atunci ea nu realizase că se afla într-o mașină antifonată și nu pătrunsesese nici un sunet de afară. Domnul Celebritate coboară zâmbitor, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic cu două minute mai înainte, iar el continua să fie buricul pământului, în ciuda mărturisirilor sincere făcute în mașină. Este doar un om în conflict cu sine însuși, cu lumea lui, cu trecutul lui - un om care nu mai poate da înapoi.

„Unde-mi e mintea? Trebuie să mă concentrez, să trăiesc prezentul! Să urc treptele!" își spuse Gabriela.

Amândoi fac cu mâna către presa „neimportantă" și câștigă astfel secunde bune. Oamenii îi întind bucăți de hârtii, el le dă autografe și le mulțumește fanilor. Gabriela nu prea știe dacă să vină mai aproape de el sau să-și continue drumul spre covorul roșu de la intrarea în Palais des Congres - dar e salvată de cineva care-i întinde o hârtie și un pix și-i cere un autograf.

Nu e primul autograf din viața ei, dar e cel mai important de până acum. O privește pe doamna care a reușit să se strecoare până în zona rezervată, îi zâmbeste, o întreabă cum se numește - dar nu aude nimic din pricina strigătelor fotografilor.

Ah, ce i-ar mai plăcea ca ceremonia asta să fie transmisă live în lumea întreagă, ca mama ei s-o vadă în rochia

aceea extraordinară, însoțită de un actor atât de celebru (acum începea să aibă îndoieli, dar era mai bine să alunge repede gândurile negative), în timp ce dădea cel mai important autograf din cei 25 de ani ai ei! Nu reușește să înțeleagă numele femeii, zâmbește și scrie ceva de tipul „cu toată dragostea”.

Domnul Celebritate se apropie de ea:

— Să mergem. Drumul e liber.

Femeia căreia tocmai i-a scris cuvintele de simpatie citește și-și strigă nemulțumirea:

— Nu-i un autograf! Îmi trebuie numele dumneavoastră, ca să vă pot identifica în fotografie!

Gabriela se face că nu aude - nimic pe lume nu poate distruge momentul acesta magic.

Încep să urc spre suprema pasarelă europeană, cu polițiști făcând un cordon de securitate, deși publicul e departe de acest loc. De ambele părți, pe fațada edificiului, ecrane uriașe de plasmă le arată bieților muritori de afară ce se întâmplă în sanctuar. Din depărtare se aud strigăte isterice și aplauze. Când ajung la un fel de palier, ce pare a fi parterul clădirii, ea observă alt grup compact de fotografi, dar de data asta îmbrăcați la costum, urlând numele Domnului Celebritate, cerându-i să se întoarcă când la dreapta, când la stânga, încă una, veniți mai aproape, vă rog, priviți în sus, priviți în jos! Pe lângă ei mai trece lume și urcă treptele, dar fotografi nu sunt interesați de nimeni altcineva; domnul Celebritate încă își menține intactă strălucirea, face ceva mofturi, glumește puțin, ca să arate cât de relaxat și de obișnuit este cu toate astea.

Gabriela observă că și ea atrage atenția; deși nu i se strigă numele (habar nu au cine e), își închipuie că e noua legătură amoroasă a celebrului actor. Le cer să stea aproape unul de altul și le fac fotografi (în care domnul Celebritate pozează doar câteva clipe, la o distanță prudentă, evitând orice contact fizic cu ea).

Uf, reușiseră să scape de Super-Celebritatea din fața lor! Care acum se afla deja la intrarea în Palais de Congres, salutându-i pe președintele Festivalului de Film și pe primarul Cannes-ului.

Domnul Celebritate îi face un semn discret să continue să urce treptele. Ea se supune.

Privește înainte și vede alt ecran uriaș, așezat strategic, așa încât fiecare să se poată vedea acolo. O voce anunță la microfonul instalat în sală:

— Acum sosește...

Și pronunță numele Celebrității și al faimosului său film. După aceea, cineva i-a povestit că **toți** cei care se află înăuntru sălii asistă, printr-un circuit intern, la aceeași scenă pe care monitorul de plasmă o arată afară.

Urcă și ultimele trepte, ajung în fața ușii, îl salută pe președintele Festivalului, pe primarul orașului și intră în incinta propriu-zisă. Totul a durat mai puțin de trei minute.

Acum, domnul Celebritate este înconjurat de oameni care vor să-i vorbească puțin, să-l flateze puțin, să-i facă niște poze (până și aleșii fac poze cu starurile). E o căldură sufocantă înăuntru, Gabriela se teme că machiajul o să se strice și...

Vai, machiajul!

Uitase complet. Acum trebuie să iasă printr-o ușă la stânga, cineva o așteaptă afară. Coboară fără să gândească toate treptele, trece de doi, trei agenți de pază. Unul dintre ei o întreabă dacă vrea să iasă ca să fumeze și apoi se întoarce la film. Ea răspunde că nu și-și continuă drumul.

Trece de alte bariere de metal, nimeni n-o mai întreabă nimic, pentru că iese, nu încearcă să ajungă înăuntru. Acum poate vedea mulțimea din spate, făcând cu mâna și strigând spre limuzinele care nu încetează să curgă. Un bărbat vine spre ea, o întreabă cum o cheamă și-i cere să-l urmeze.

— Puteți aștepta o clipă?

Bărbatul pare surprins, dar dă din cap afirmativ. Gabriela a rămas cu privirea la un carusel vechi, ce pare să se afle acolo de la începutul secolului trecut și care se tot învârte cu copiii veseli, pe căluți.

— Acum putem merge? întreabă bărbatul cu blândețe.

— încă un minut.

— O să întârziem.

Dar Gabriela nu mai poate să-și stăpânească plânsul, tensiunea, frica, teroarea celor trei minute petrecute acolo. Suspina necontrolat - ce mai contează machiajul, oricum va fi refăcut. Bărbatul îi oferă brațul ca să se sprijine și să nu se împiedice, cu tocurele acelea înalte; amândoi pornesc încet prin piața publică ce dă spre Croisette. Zgomotul mulțimii se pierde încet în depărtare, suspinele devin din ce în ce mai nestăpânite. Plânge toate lacrimile acelei zile, acelor săptămâni, ani în care a visat momentul acesta - și care s-a terminat făcă ca măcar să-și poată da seama că avusese loc.

— Scuze, îi spune bărbatului care o însoțește.

El dă din cap aprobator. Zâmbetul dezvăluie afecțiune, înțelegere și nulă.

7:31 P.M.

A

J. \- înțeles în sfârșit că e imposibil să cauți fericirea cu orice preț - viața îi dăduse deja destul și începea să înțeleagă cât de generoasă fusese cu el. De-acum și până la sfârșitul zilelor lui nu va face altceva decât să descopere comorile ascunse ale suferinței lui și să se bucure de fiecare secundă de fericire ca și cum ar fi fost ultima.

Învinsese Ispita. Era apărat de spiritul fetei care înțelegea perfect misiunea lui, și acum începea să deschidă ochii asupra adevăratelor motive ale călătoriei lui la Cannes.

Pentru câteva clipe în pizzeria aceea în timp ce își amintea ce ascultase pe bandă, Ispita îl acuzase că era un dezechilibrat mintal, în stare să creadă că-i era totul permis în numele dragostei. Dar, slavă Domnului, momentul cel mai greu rămăsese deja în urmă.

Este o persoană absolut normală; munca lui cere disciplină, ore fixe, capacitate de a negocia, de a planifica. Mulți prieteni îi spun că în ultima vreme a devenit un singuratic; ce nu știu ei este că dintotdeauna a fost așa. Faptul că era obligat să participe la petreceri, să meargă la nunți și botezuri, să se prefacă binedispus de jocul de golf de duminică nu era decât o strategie în atingerea obiectivelor lui profesionale. Totdeauna a detestat viața mondenă unde oamenii își ascund după un zâmbet adevărata tristețe a sufletului. Nu i-a trebuit mult ca să înțeleagă că Superclasa e tot atât de dependentă de succes precum este un drogat de doza lui și mult mai nefericită

decât aceia care nu își doresc decât o casă, o grădină, un copil jucându-se, o farfurie de mâncare pe masă și o sobă care să le dea căldură iarna. Aceștia sunt conștienți de limitele lor, și știu că viața-i scurtă, la ce bun atunci să îi le depășești?

Superclasa încearcă să-și vândă valorile. Oamenii obișnuiți se plâng de nedreptatea divină, invidiază puterea, suferă când îi văd pe alții distrându-se; nu-și dau seama că nimeni nu se distrează de fapt, toți sunt preocupați, nesiguri, își ascund imensul complex de inferioritate cu ajutorul bijuteriilor, mașinilor de lux, portofelelor doldora de bani.

Igor e un bărbat cu gusturi simple, deși Ewa totdeauna s-a plâns de felul în care se îmbrăca. Dar de ce să cumpere o cămașă cu mult peste un preț rezonabil, dacă marca de pe etichetă oricum nu se vede? De ce să frecventeze restaurante la modă, dacă nimic important nu se spune acolo? Ewa îi reproșa mereu că nu prea vorbește la petreceri sau la alte evenimente legate de munca lui. Igor încerca să-și dea silința și făcea eforturi să fie sociabil - dar toate acestea i se păreau groaznic de neinteresante. Se uita la oamenii din jur care vorbeau fără oprire - comparau prețuri ale acțiunilor la bursă, se lăudau cu minunatul lor iaht nou, se lansau în discuții mterminabile despre pictura expresionistă, nefăcând altceva decât să repete ceea ce ghidul le spusese cu ocazia unei vizite la un muzeu din Paris sau făceau afirmații referitoare la scriitorul cutare care era mai bun decât altul - bazându-se pe recenzii citite, și nu pe carte în sine - și asta pentru că, bineînțeles, nu aveau niciodată timp să citească un roman.

Toți culți. Toți bogați. Toți extraordinar de încântători. Și toți, cu aceeași întrebare, la sfârșitul zilei: „Oare nu-i momentul să mă opresc?” Și toți, cu același răspuns: „Dacă fac asta, viața mea nu mai are nici un sens.”

De parcă ar fi știut care e sensul vieții.

Ispita a pierdut bătălia. Voia să-l facă să creadă că e nebun: una este să plănuiești sacrificarea unor oameni și alta să ai capacitatea și curajul de a o duce la capăt. Ispita zicea că toți visăm să înfăptuim crime, dar numai dezechilibrării transformă această idee macabră în realitate.

Igor e o persoană echilibrată. Un om ajuns. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să angajeze un asasin profesionist, cel mai bun din lume, ca să ducă la bun sfârșit sarcina lui și să-i trimită mesajele necesare Ewei. Sau putea contracta cea mai bună agenție de relații publice din lume; după un an ar fi fost nu numai subiect principal în jurnalele specializate în economie, dar și în revistele interesate numai de succes și *glamour*. Cu siguranță că fosta lui soție ar cântări consecințele hotărârii ei greșite, iar el ar ști momentul potrivit pentru a-i trimite flori și a-i cere să se întoarcă - era iertată. Își are relațiile lui în toate păturile sociale, de la întreprinzătorii care au ajuns în top după multă perseverență și muncă până la criminalii care nu au avut niciodată șansa să-și arate partea bună.

A venit la Cannes nu pentru că are o plăcere morbidă să-i vadă fața îngrozită a celei sau celui care ajunge în fața Inevitabilului. A hotărât să se așeze în poziție de tragere, în linia întâi, pentru că e sigur că pașii pe care-i face acum, în ziua asta care parcă nu mai are sfârșit, vor fi fundamentali pentru ca noul Igor care există în sinea lui să poată renaște din cenușa tragediei trăite.

A fost totdeauna un om capabil să ia decizii grele și să meargă până-n pânzele albe chiar dacă nimeni, nici chiar Ewa, nu știa ce se petrece în întunecatului labirint al sufletului său. A suferit în tăcere ani întregi amenințări de la oameni sau de la grupuri, a reacționat discret când s-a simțit îndeajuns de puternic să-i lichideze pe cei care-l amenințau. A trebuit să se supună unui teribil autocontrol ca să nu-și lase viața marcată de experiențele traumatizante. N-a adus niciodată sentimentele de frică și de

teroare acasă: Ewa trebuia să aibă o viață liniștită, să nu știe spaimile pe care le trăiește orice om de afaceri. A ales s-o menajeze și nu i s-a răspuns pe măsură, nici măcar n-a fost înțeles.

Spiritul copilei îl liniștește în privința asta, dar a apărut un lucru la care nu s-a mai gândit: nu era acolo ca s-o recucerească pe femeia care-l părăsise, ci pentru a înțelege în sfârșit că ea nu merita toți anii aceia de durere, toate lunile acelea de frământări și planuri, toată capacitatea lui de a ierta, de a fi generos, de a avea răbdare.

A trimis unul, două, trei mesaje, și Ewa n-^ăspuns. Ei i-ar fi așa de ușor să afle unde se cazase el... Cinci, șase telefoane la hotelurile de lux n-ar fi rezolvat problema fiindcă se înregistrase cu nume și profesii diferite; dar cine caută găsește.

Citise statisticile: Cannes nu are decât 70 000 de locuitori; acest număr e în general triplat în timpul Festivalului, dar nou-veniții merg mereu prin aceleași locuri. Unde era ea? Cazată în același hotel cu el, venind la același bar - îi văzuse pe amândoi în noaptea precedentă. Cu toate astea, Ewa nu se plimba pe Croisette în căutarea lui. Nu a sunat la prietenii comuni, încercând să afle unde era; cel puțin unul avea toate datele, fiindcă își închipuise că femeia pe care o considerase iubirea vieții lui o să-l contacteze, când va afla că era în Cannes.

Se dezbracă și intră sub duș. Ewa nu merită să sufere pentru ea. E aproape sigur că o va întâlni în noaptea asta, dar cu fiecare clipă ce trece lucrul acesta își pierde din însemnătate. Poate că misiunea lui e mult mai mult decât simplul fapt de a recupera iubirea unei persoane care l-a trădat, care-l vorbește de rău. Spiritul fetei cu sprâncene negre îi aduce aminte de o povestire spusă de un afghan bătrân, în timpul unei bătălii.

Populația unui ținut situat în vârful munților deșertici din Herat era disperată, după multe secole de dezordine și proastă guvernare. Nu puteau abolii monarhia pur și simplu, și nici nu mai suportau multele generații de regi aroganți și egoiști. Prin urmare, au convocat Loya Jirga, cunoscutul sfat al înțelepților din acel loc.

Loya Jirga a hotărât să aleagă un rege la fiecare patru ani, care va avea puterea absolută. Va putea crește impozitele, va putea cere supunere oarbă, va putea alege în fiecare noapte câte o femeie pe care s-o ducă în patul lui, va putea mânca și bea oricât va dori. Se va îmbrăca cu cele mai frumoase veșminte, va călări cei mai frumoși cai. În fine: orice ordin, oricât de absurd ar fi, va fi ascultat fără ca nimeni să nu poată întreba care-i este logica sau cât de drept este.

Dar la sfârșitul celor patru ani va fi obligat să renunțe la tron și să părăsească ținutul, luându-și cu el numai familia și hainele de pe el. Toți știau că asta însemna moartea în trei, patru zile, fiindcă în valea aceea nu exista nimic în afară de un imens deșert, cu ierni geroase și veri toride.

Înțelepții din Loya Jirga și-au închipuit că nimeni nu va risca să-și asume puterea, și astfel se vor putea întoarce la vechiul sistem de alegeri democratice. Decizia a fost promulgată: tronul regal era gol, dar condițiile pentru a-l ocupa erau dure. În prima clipă, mai mulți s-au entuziasmat de posibilitate. Un bătrân cu cancer a acceptat provocarea, dar a murit de boală în timpul mandatului, cu zâmbetul pe buze. I-a urmat un nebun, dar din pricina problemelor mintale a plecat după patru luni (înțelesese greșit) și a dispărut în deșert. După asta a început să umble zvonul că tronul era blestemat și nimeni n-a mai îndrăznit să riște. Ținutul a rămas fără guvernator, confuzia s-a instalat, locuitorii au înțeles că tradiția monarhică trebuia uitată pentru totdeauna și s-au pregătit să-și schimbe obiceiurile. Loya Jirga și-a dat seama că luaseră o decizie înțeleaptă: nu obligaseră poporul să facă altă alegere, eliminaseră doar ambiția celor care doreau puterea cu orice preț.

Chiar atunci a apărut un tânăr, căsătorit, cu trei copii.

— Eu accept această sarcină, spuse el.

Înțelepții au încercat să-i explice riscurile puterii. I-au amintit că are familie, că legea nu era decât o invenție ca să-i facă să renunțe pe aventurieri și despoți. Dar tânărul a ținut-o una și bună. Și, cum altă cale nu exista, Loya Jirga nu a mai avut încotro decât să aștepte încă patru ani pentru a-și duce planul la îndeplinire.

Tânărul și familia lui au devenit guvernanți foarte buni; erau drepți, împărțeau bogăția mai bine, au scăzut prețul alimentelor, au dat petreceri populare ca să sărbătorească schimbarea anotimpurilor, au sprijinit arta meșteșugurilor și muzica. În timpul acesta, în fiecare noapte o caravană trasă de cai părăsea orașul, purtând căruțe încărcate și grele, acoperite cu prelate în așa fel încât nimeni să nu poată vedea ce se afla înăuntru.

Și nu s-au mai întors niciodată.

*La început, înțelepții din Loya Jirga au crezut că se fură tezaurul. Dar, în același timp, s-au consolată cu ideea că tânărul nu se va aventura niciodată prea departe de zidurile orașului; dacă ar fi făcut asta și ar fi escaladat primul munte ar fi descoperit că **toți** caii și-ar fi dat sfârșitul înainte de a ajunge la destinație - se aflau în mijlocul unuia dintre locurile cele mai neprimitoare ale planetei. S-au strâns iarăși și au hotărât: să-l lase să facă ce vrea. Imediat ce i se va termina mandatul, aveau să meargă până la locul unde caii căzuseră de oboseală, iar călăreții îi muriseră de sete și aveau să recupereze tot.*

Așa că nu s-au mai îngrijit de asta și au așteptat cu răbdare.

La sfârșitul celor patru ani tânărul a părăsit tronul și ținutul. Populația s-a revoltat: de multă vreme nu mai avuseseră un guvernator atât de înțelept și de drept!

Dar hotărârea Loyei Jirga trebuia să fie respectată. Tânărul s-a dus la soție și copii și i-a rugat să-l însoțească.

— Eu vin, spuse femeia. Dar lasă-i măcar pe copiii aici; ei vor putea să supraviețuiască și să transmită mai departe povestea vieții tale.

— Ai încredere în mine.

Tradițiile tribale erau rigide, așa că femeia nu avea alternativă și trebuie să se supună soțului. Încălecară, se îndreptară spre porțile orașului, își luară rămas-bun de la prietenii pe care și-i făcuseră cât timp fuseseră la guvernare. Loya Jirga era mulțumită: chiar dacă aveau susținători, trebuia să se îplinească soarta aleasă. Nimeni nu va mai risca să urce pe tron și tradiția democratică va fi în sfârșit restabilită.

Imediat ce le va sta în putință vor recupera și tezaurul care probabil că era abandonat în deșert, la o distanță de mai puțin de trei zile.

Familia mergea prin valea morții în tăcere. Femeia nu îndrăznește să scoată o vorbă, copiii nu pricepeau ce se petrecea, tânărul părea cufundat în gânduri. După ce au trecut peste un deal, au umblat o zi întreagă printr-o câmpie și s-au culcat pe dealul următor.

Femeia s-a trezit în zori - voia să se mai bucure în ultimele două zile din viață de priveliștea munților pe care i-a iubit atât. Se duse pe culme și privi spre partea cealaltă a versantului, unde știa că o așteaptă altă câmpie pustie. Și-i stătu inima de spaimă.

In toți acei patru ani, caravanele care plecaseră noaptea nu duceau bijuterii, nici monede de aur.

Duceau cărămizi, semințe, lemn, țigle, țesături, condimente, animale, instrumente tradiționale de săpat în adâncuri pentru a ajunge la apă.

Avea în fața ochilor alt oraș - mult mai modern, mai frumos, cu toate lucrurile în ordine.

— Acesta e regatul tău - spuse tânărul, care tocmai se trezise și se apropiase de ea. De când am aflat despre lege, am știut că nu puteam, în patru ani, să îndrept secolele de corupție și de proastă administrație care au distrus ținutul. Dar știam un singur lucru: puteam s-o iau de la capăt.

O ia de la capăt, în timp ce se află în duș și jetul de apă îi spală fața. În sfârșit a înțeles de ce prima persoană cu care a stat cu adevărat de vorbă la Cannes se află acum

lângă el, îl îndrumă pe o anumită cale, îl ajută să facă ajustările necesare, îi explică faptul că sacrificiul lui nu a fost întâmplător, nici zadarnic. Pe de o parte, îl ajutase să înțeleagă că Ewa fusese dintotdeauna o ființă perversă, interesată doar de ascensiunea socială, chiar dacă asta ar fi însemnat să-și abandoneze familia.

„Când o să te întorci la Moscova, încearcă să faci sport. Mult sport. Asta te va ajuta să te eliberezi de tensiuni”, spune fata.

Îi zărește figura printre aburii provocați de apa caldă. Nu s-a simțit niciodată atât de apropiat de cineva cum este acum de Olivia, fata cu sprâncene negre.

„Mergi înainte. Chiar dacă nu mai ești convins, mergi înainte; voia Domnului e plină de mister, și uneori calea de urmat îți apare numai când începi să mergi.”

„Mulțumesc, Olivia”, gândi. Poate că el este acolo ca să arate lumii aberațiile prezentului, dintre care Cannes-ul era manifestarea supremă.

Nu e sigur. Dar, oricum ar fi, are un motiv serios să fie acolo, iar cei doi ani de tensiuni, de planuri, de frică și nesiguranță sunt în sfârșit justificați.

Își poate închipui cum va fi următorul Festival: oameni care vor trebui să folosească numai cartele magnetice până și la petrecerile de pe plajă, lunetiști de elită pe toate acoperișurile, sute de polițiști în civil amestecându-se prin mulțime, detectoare de metal la fiecare ușă de hotel, acolo unde marii reprezentanți ai Superclasei vor trebui să aștepte până ce polițiștii le controlează gentile, le scot pantofii, le cer să se întoarcă fiindcă au uitat câteva monede în buzunar ce au declanșat alarma, le cer domnilor cu părul grizonat să ridice brațele pentru a fi controlați ca niște hoți de rând, le conduc pe femei spre o cabină de prelată instalată la intrare - fiind în contrast atât de tare cu vechea eleganță a locului -, în fața căreia trebuie să aștepte cu răbdare la coadă pentru a fi controlate, până

ce polițista descoperă ce a făcut să sune alarma: balena de metal a sutienelor.

Orașul va începe să-și arate adevărata față. Luxul și *glamour-ul* vor fi înlocuite de tensiune, insulte, timp pierdut și priviri indifferente de polițiști. Oamenii vor simți o izolare din ce în ce mai mare - de data asta provocată de sistem, nu de eterna aroganță a aleșilor. Cheltuieli prohibitive care cad pe spinarea contribuabililor, din cauza forțelor militare dislocate într-o biată stațiune cu unicul scop de a-i proteja pe oamenii care încearcă să se distreze.

Și rmtinguri. Muncitori cinstiți care protestează împotriva unor asemenea măsuri absurde. Guvernul va da o declarație în care promite că va studia posibilitatea trecerii acelor cheltuieli în seama organizatorilor Festivalului. Aceștia, la rândul lor - amenințați să se lupte singuri cu asemenea costuri - nu mai sunt interesați și, colac peste pupăză, unul dintre protectorii manifestării a fost umilit de un agent de mână a cincisprezecea care i-a cerut să tacă și să respecte schema de securitate.

Cannes va începe să moară. În doi ani, își vor da seama că sistemul pe care l-au aplicat ca să mențină legea și ordinea a meritat tot efortul: nici o crimă în timpul Festivalului. Teroriștii nu mai reușesc să semene panica.

Dar Cannes va continua să moară încet; vor să se întoarcă la vremurile de altădată, însă e imposibil. Noul Babilon va fi distrus. Sodoma vremurilor moderne va fi ștersă de pe hartă.

Iese din baie cu hotărârea luată: când se va întoarce în Rusia o să-și pună angajații să afle numele de familie al fetei. O să facă donații anonime prin bănci necunoscute. O să-i ceară unui autor talentat să-i scrie povestea și-și va asuma costurile traducerii ei în alte limbi.

„Povestea unei copile care vindea obiecte de artizanat, era bătută de logodnicul ei, exploatată de părinți, până

într-o zi, când își oferă sufletul unui necunoscut și prin asta schimbă fața unui colț de lume."

Deschide dulapul, ia cămașa de un alb imaculat, smochingul călcat perfect și pantofii de lac lucrați manual. Nu are probleme cu nodul de la papion, îl face de cel puțin două ori pe săptămână.

Aprinde televizorul: e ora jurnalelor locale. Parada pe covorul roșu ocupă cea mai mare parte din telejurnal, dar este și un mic reportaj despre o femeie care a fost asasinată pe chei.

Poliția a izolat locul. Puștiul-martor (Igor devine mai atent, dar nu are nici un fel de gând de răzbunare) spune că a văzut cum o pereche de îndrăgostiți s-a așezat să stea de vorbă, bărbatul a scos un mic stilet pe care a început să-l plimbe pe corpul victimei, iar femeii părea că-i place. De asta n-a chemat imediat poliția, era convins că era un joc.

„Cum era bărbatul?"

Alb, de vreo 40 de ani, îmbrăcat cu asta și cu asta, aparent un tip manierat.

Nu are de ce să fie îngrijorat. Igor își deschide servieta de piele și scoate două plicuri. O invitație pentru petrecerea care va începe peste o oră (deși toți știu că va avea cel puțin 90 de minute întârziere), unde știe că o va întâlni pe Ewa. Dacă ea n-o să vină la el, păcat; va merge el după ea. I-au fost de ajuns mai puțin de 24 de ore ca să înțeleagă cu ce fel de femeie se căsătorise și cum suferise el degeaba timp de doi ani.

Celălalt e un plic argintiu, bine închis, pe care e trecut doar „Pentru tine" cu o caligrafie care poate aparține la fel de bine unui bărbat sau unei femei.

Culoarele sunt supravegheate de camere video - ca la mai toate hotelurile. Într-un ungher al clădirii există o cameră obscură, cu o grămadă de monitoare, în fața cărora un grup de indivizi observă fiecare mișcare. Atenția le este îndreptată spre orice pare neobișnuit, ca de pildă

însărcinată să inventeze un apel fals pentru a vedea dacă totul e în ordine cu oaspetele: el răspunde la telefon, o voce feminină întreabă de cineva inexistent, ascultă vreun acru „ați greșit camera” și zgomotul telefonului trântit. Misiune îndeplinită: nu există motive de îngrijorare.

Cei amețiți de băutura sunt văzuți când cad sau încearcă o cheie la o cameră care nu e a lor și, pentru că ușa nu se deschide, încep să o lovească cu furie. În clipa aceea, apărând ca prin farmec de nici unde, un funcționar amabil al hotelului aflat pe acolo „din întâmplare” îi propune să-l însoțească până la camera lui (în general, la alt etaj, cu alt număr de cameră).

Igor știe că toți pașii lui sunt înregistrați în subsolul hotelului: ziua, ora, minutul și secunda fiecărei intrări în holul hotelului, ieșirea din ascensor, drumul până la apartament și clipa când introduce cartela magnetică pentru a deschide ușa. Dar, odată aflat înăuntru, poate să respire ușurat; nimeni nu mai are acces la ce se petrece înăuntru, fiindcă asta ar însemna să fie violată într-un mod inadmisibil intimitatea unei persoane.

Închide ușa și iese.

A avut timp să studieze camerele video din hotel imediat ce a ajuns, în noaptea precedentă. Ca și în cazul mașinilor - oricâte oglinzi retrovizoare ar avea, există tot timpul un „punct orb” care-l împiedică pe șofer să vadă vehiculul în clipa depășirii -, camerele video arată clar tot ce se întâmplă pe culoar, cu excepția celor patru apartamente de la colțuri. Evident că, dacă unul dintre supraveghetorii de la subsol observă că cineva trece printr-un punct și nu apare pe ecranul următor, se gândește imediat că s-a petrecut ceva suspect - poate un leșin - și va trimite un angajat să verifice. Dacă ajunge acolo și nu-l găsește, e clar că respectivul a fost invitat să intre și asta devine o chestiune privată între oaspeți.

Dar Igor nu vrea să se oprească. Merge pe culoar cu aerul cel mai natural din lume și la curba spre holul ascensoarelor strecoară plicul argintiu pe sub ușa camerei - probabil un apartament de lux - care se află chiar în colt.

N-a durat mai mult de o fracțiune de secundă; dacă cineva de acolo de jos ar fi vrut să-i urmărească toate mișcărilor, n-ar fi observat nimic. Mult mai târziu, când se vor verifica înregistrările pentru a-l identifica pe cel responsabil de cele întâmplate, va fi foarte dificil să se determine momentul exact al morții. Poate că oaspetele nu era în cameră și nu a deschis plicul decât când s-a întors de la unul din evenimentele nopții. Poate că a deschis plicul, dar substanța din interior nu a acționat imediat.

Și, în tot acest timp, vor trece mulți prin același loc, **toți vor fi suspecti**; și dacă vreunul prost îmbrăcat sau care se ocupă cu munci mai puțin ortodoxe, precum masajul, prostituția, vânzarea de droguri, are ghinionul să facă același parcurs ca și el, va fi reținut imediat și interogat. În timpul unui festival de film, șansele ca un individ cu asemenea caracteristici să apară pe monitoare sunt într-adevăr mari.

E conștient că există un pericol pe care nu l-a luat în calcul: cel care a asistat la asasinatul femeii de pe plajă. După fel și fel de piedici birocratice, va fi până la urmă chemat ca să se uite la înregistrări. Însă el e înregistrat cu pașaport fals, iar fotografia arată un bărbat cu ochelari și cu mustață (cei de la recepție nu și-au dat osteneala să-l verifice, și în caz că vor fi întrebați vor veni cu explicația că: și-a ras mustața, iar acum folosește lentile de contact).

Presupunând că polițiștii locali sunt mai rapizi decât cei din alte părți și au ajuns deja la concluzia că o singură persoană se află în spatele inconvenientelor aduse bunului mers al Festivalului, vor sta să-l aștepte și, imediat ce va reveni în cameră, va fi invitat să dea declarații. Dar

Igor știe că e pentru ultima oară când circulă pe culoarele hotelului Martinez.

Vor intra în camera lui. Vor găsi o valiză goală, fără nici o amprentă. Se vor duce la baie și-și vor spune: „Ia uite și la ăsta, atât de bogat și-și spală hainele în chiuveta hotelului! Oare nu poate plăti la spălătorie?”

Un polițist va pune mâna ca să ia ceea ce consideră a fi „proba în care vor fi găsite urme de ADN, amprente, fire de păr”. Îi va da drumul urlând: degetele i-au fost arse cu acid sulfuric care în clipa asta distruge tot ceea ce Igor a lăsat în urmă. Nu are nevoie decât de pașaportul fals, cârdurile și ceva mărunțiș - toate aflându-se deja în buzunarele smochingului, alături de micul Beretta, arma disprețuită de cunoscători.

I-a fost totdeauna ușor să călătorească: nu-i place să care bagaje cu el. Chiar dacă avea o misiune complicată de îndeplinit la Cannes, și-a luat puține lucruri, ușor de transportat. Nu poate să înțeleagă cum unii își iau geamantane uriașe chiar dacă petrec una sau două zile departe de casă.

Nu știe cine o să deschidă plicul, și nici nu-l interesează: nu el face alegerea, ci îngerul Morții. Multe lucruri se pot întâmpla până atunci - inclusiv să nu se petreacă nimic.

Oaspetele poate telefona la recepție ca să le spună că au trimis un plic la un destinatar greșit și să ceară să vină cineva să-l ia. Sau poate să-l arunce direct la gunoi, crezând că nu e decât încă o scrisoare plină de amabilitate din partea direcțiunii hotelului, care-l întreabă dacă e mulțumit de găzduire; oaspetele are însă altceva de citit, și mai trebuie să se pregătească pentru o petrecere. Dacă e un bărbat care se așteaptă să-i pice nevasta dintr-o clipă în alta, o să-l pună în buzunar, sigur că femeia pe care a întâlnit-o în acea după-amiază și pe care a încercat insistent să o cucerească i-a dat în sfârșit un răspuns pozitiv. Sau poate fi un cuplu; cum nici unul nu va ști cui i se adresează acel „pentru tine”, vor ajunge la concluzia că

nu au de ce să se bănuiască unul pe altul și vor arunca plicul pe fereastră.

Dar dacă, în ciuda atâtor posibilități, îngerul Morții este hotărât cu adevărat să atingă cu aripile-i chipul destinatarului, atunci el (sau ea) nu are decât să rupă partea superioară a plicului ca să vadă ce e înăuntru.

Ceva care a fost pus acolo cu multă migală.

A avut nevoie de ajutorul unor vechi „prieteni și colaboratori”, care mai demult îi împrumutaseră o sumă considerabilă ca să-și poată înființa compania, aceiași care s-au arătat foarte nemulțumiți când el s-a hotărât să le dea banii înapoi, pentru că voiau să-i încaseze numai când le-ar fi convenit lor. Deși până la urmă au realizat că a fost o mană cerească această afacere absolut legală care le-a permis să introducă în sistemul financiar rus bani a căror sursă era greu de explicat.

Dar acum, după o perioadă în care nu-și vorbiseră deloc, și-au reluat legătura de prietenie. De câte ori cereau o favoare oarecare - cum ar fi să le facă rost de un post universitar pentru fată sau de bilete la cine știe ce concerte la care „clienții” lor doreau să asiste - Igor se făcea luntre și punte ca să-i servească. În fond, au fost singurii care au crezut în visul lui, independent de motivele pe care le aveau. Ewa - și acum, de câte ori se gândea la ea, simțea crescând în el o iritare pe care cu greu o putea controla - îi acuza că se folosiseră de inocența soțului ei ca să spele banii câștigați din traficul de arme. De parcă asta conta în vreun fel; el nu se ocupa nici cu cumpărarea, nici cu vânzarea de arme, or, în orice afacere ambele părți trebuie să câștige.

Și toți trec printr-un moment greu, odată și odată. Unii dintre acești vechi finanțatori au făcut pușcărie, dar el nu ia abandonat niciodată - chiar dacă știa că nu mai are nevoie de ajutorul lor. Demnitatea unui om nu e măsurată de cei care se află în jurul lui când este pe culmea

succesului, ci de abilitatea lui de a nu uita mâna care i-a fost întinsă când avea mai multă nevoie de ea. Dacă acea mână e murdară de sânge sau de sudoare, nu contează: cineva care se află pe marginea prăpastiei nu întreabă cine îl ajută să nu cadă.

Sentimentul de recunoștință e important: nimeni nu ajunge prea departe dacă-i uită pe aceia care se aflau lângă el la nevoie. Și nimeni nu are nevoie să stea să-și amintească de câte ori a ajutat sau a fost ajutat: Dumnezeu îi veghează îndeaproape pe fiii și fiicele Lui și-i recompensează numai pe aceia care sunt demni de binecuvântările care le-au fost oferite.

Așa că atunci când a avut nevoie de curara a știut la cine să se ducă - deși a plătit un preț absurd pentru o substanță obișnuită în jungla din America de Sud.

Se află în salonul hotelului. Locul petrecerii este cam la o jumătate de oră de mers cu mașina, dar va fi foarte greu să găsească un taxi care să oprească în mijlocul traficului. Învățase că primul lucru care se face când ajungi într-un loc ca acesta este să dai - fără a cere nimic în schimb - un bacșiș bun portarului; toți oamenii de afaceri făceau asta și totdeauna obțineau rezervări la cele mai bune restaurante, bilete la spectacolele dorite, informații despre anumite locuri din oraș care nu se aflau în nici un ghid turistic pentru a nu scandaliza familiile burgheze.

Cu un zâmbet, cere și obține imediat o mașină, deși lângă el alt oaspete se plânge de problemele de transport pe care e obligat să le suporte. Recunoștință, necesitate și relații. Orice se poate rezolva cu ajutorul acestor trei lucruri.

Inclusiv un plic argintiu cu sugestivul „pentru tine” scris atât de frumos. Alesese să-l folosească la sfârșitul misiunii lui; dacă Ewa, din întâmplare, n-ar fi putut să înțeleagă celelalte mesaje, acesta - cel mai sofisticat dintre toate - nu ar mai fi lăsat nici o umbră de îndoială.

Vechii prieteni s-au înghesuit să-i facă rost de ce avea nevoie. I-au dat totul gratis, dar el a preferat să plătească; avea bani și nu-i plăcea să rămână dator.

N-a pus întrebări inutile; știa doar că persoana care a manipulat plicul a folosit mănuși și mască de gaze. Da, prețul a fost mai piperat decât în cazul curarei pentru că operațiunea e foarte delicată - chiar dacă produsul nu e așa de greu de obținut, fiindcă e folosit în metalurgie, în producția de hârtie, textile sau plastic. Are un nume cam de speriat: cianură, dar mirosul seamănă cu cel de migdală, iar aspectul pare inofensiv.

Nu se mai gândește la cel care a închis plicul, și începe să-și închipuie cine-l va deschide - ținându-l aproape de față, cum e poziția normală. Va găsi o carte de vizită albă, pe care a fost tipărită o frază în franceză:

„Katiusha, *je faime.*”

„Katiusha? Ce mai e și asta?”, se va întreba persoana.

Va observa că acea carte de vizită e acoperită de pulbere. Contactul cu aerul va transforma pulberea în gaz. Un miros de migdală amară se va degaja în locul respectiv.

Persoana o să se mire: „Puteau alege o aromă mai fină.” Trebuie că e o mostră de parfum. Va scoate cartea de vizită și va începe s-o agite în aer, iar praful va deveni un gaz care se răspândește din ce în ce mai repede.

„Ce glumă o mai fi și asta?”

Acesta va fi ultimul gând conștient. Va pune cartea de vizită pe măsuta de la intrare și se va îndrepta spre baie, pentru că vrea să-și facă un duș, să-și termine machiajul, să-și aranjeze cravata.

Numai că apoi va simți că inima îi bate să-i spargă pieptul. Nu va stabili imediat vreo legătură cu parfumul care s-a instalat în cameră - în fond nu are dușmani, numai concurenți și adversari. Înainte de a ajunge în baie își va da seama că nu mai poate sta în picioare. Se va așeza pe marginea patului. O durere groaznică de cap și respirația greoaie sunt următoarele simptome; imediat, va simți

nevoia să vomite. Dar nu va mai avea timp; își va pierde cunoștința înainte de a putea face vreo legătură între conținutul plicului și starea în care se află.

În câteva minute - pentru că a cerut în mod expres ca produsul să aibă concentrație maximă - plămânul nu va mai funcționa, corpul se va contracta, vor începe convulsiile, inima nu va mai pompa sânge și moartea va fi inevitabilă.

Fără dureri. Miloasă. Umană.

Igor urcă în taxi și dă adresa: Hotel du Cap, Eden Roc, Cap d'Antibes.

Marea cină de gală din noaptea aceea.

7:40 P.M.

Androgenul, îmbrăcat cu o bluză neagră, papion alb și un fel de tunică indiană peste aceiași pantaloni strâmți care-i pun în evidență constituția numai piele și os, îi spune că pot ajunge fie într-un moment bun, fie într-unui prost.

— Traficul e mai bun decât mă așteptam. Vom fi printre primii care vor intra la Eden Roc.

Gabriela, care deja trecuse printr-o altă sesiune de „refacere” a machiajului și a coafurii - de data asta cu o make-up artistă care părea absorbită cu totul de treaba ei -, nu pricepe ce vrea să zică.

— Păi, după atâtea blocaje, n-ar fi bine să ajungem mai devreme? Și cum să fie un moment prost?

Androgenul suspină din rărunchi înainte de a răspunde, ca și cum i s-ar fi cerut să explice ceva evident cuiva care ignoră legile cele mai elementare ale acestei lumi a *glamour-ului*.

— Poate fi foarte bine, dacă vei fi singură pe culoar...

O privește. Vede că tot nu pricepe, mai suspină o dată și continuă:

— Nimeni nu intră la o petrecere ca asta direct pe ușă. Trece printr-un culoar: pe o parte se află fotografiile și pe cealaltă parte o pânză cât peretele cu logo-ul sponsorului petrecerii. N-ai văzut niciodată poze de la evenimentele asemănătoare în revistele cu celebrități? N-ai observat că celebritățile stau tot timpul în fața unui panou cu un logo, în timp ce zâmbesc spre aparatele foto?

Celebrități. Androginul cel arogant lăsase să-i scape un cuvânt nepotrivit. Admisese, fără să vrea, că însoțea o asemenea persoană. Gabriela savurează victoria în tăcere, deși era destul de matură ca să-și dea seama că totuși mai avea o cale lungă de străbătut.

— Și ce e rău să ajungi la timp?

Încă un suspin.

— Fotografii poate că n-au venit. Dar să sperăm că totul o să iasă bine, și eu o să scap imediat de pliantele astea cu biografia ta.

— Biografia mea?

— Dar ce crezi, că toată lumea știe cine ești? Nu, draguță. Eu va trebui să merg până acolo, să ofer pârlitele astea de hârtii fiecăruia, să le spun că în scurt timp va sosi noua stea a următorului film al lui Gibson și ar fi bine să-și pregătească aparatele. O să le fac un semn imediat ce vei apărea în capătul culoarului.

— N-o să fiu prea amabil cu ei; sunt obișnuiți să fie tratați ca unii care se află pe treapta cea mai de jos a puterii. O să le spun că le fac o favoare uriașă, și asta e tot; din clipa aceea, nu vor risca să piardă nici o ocazie ca asta, pentru că s-ar putea să fie dați afară, că lumea asta nu duce lipsă în nici un caz de oameni cu un aparat foto și conexiune la internet, înnebuniți să pună on-line ceva ce restul lumii a lăsat să-i scape. Eu cred că peste câțiva ani, din cauza tirajelor din ce în ce mai mici, ziarele vor apela numai la serviciile unor fotografi anonimi, și prin asta își vor micșora cheltuielile.

Voia să se împăuneze cu cunoștințele lui despre media, dar fata de lângă el nu e interesată de subiect; ia un pliant și îl răsfoiește.

— Cine e Lisa Winner?

— Tu. Ți-am schimbat numele. Sau, mai bine zis, numele fusese ales chiar înainte de a fi tu selectată. De acum înainte așa te vei numi: Gabriela e prea italianesc, pe când Lisa poate fi de orice naționalitate. Studiile de marketing

arată că numele de patru-șase litere sunt totdeauna mai ușor de reținut de către public: Fanta. Taylor. Burton. Davis. Woods. Hilton. Vrei să continui?

— Nu, văd că vă pricepeți la marketing; acum trebuie să descopăr și eu cine sunt - potrivit noii mele biografii.

N-a încercat să disimuleze ironia din vocea ei. Câștiga teren; începea să se poarte ca o adevărată vedetă. Începu să citească ce scria acolo: marea revelație, aleasă dintr-un grup de peste o mie de participanți pentru a lucra în prima producție cinematografică a faimosului creator de modă Hamid Hussein ș.a.m.d.

— Pliantele au fost tipărite acum o lună - spune androginul, care făcuse iar să se încline balanța în favoarea lui și să savureze astfel mica sa victorie. A fost redactat de echipa de marketing; ăștia nu greșesc niciodată. Uită-te la câteva detalii, cum ar fi: „A lucrat ca fotomodel, a făcut cursuri de actorie.” Ți se potrivește, nu-i așa?

— Asta înseamnă că am fost aleasă mai mult pentru biografie decât pentru calitatea probei pe care am dat-o.

— Toate fetele care s-au prezentat la probă au aceeași biografie.

— Ce-ar fi să încetăm să ne mai provocăm și să încercăm să fim mai umani, mai prietenoși?

— Aici? La Cannes? Nici vorbă. Nu există prieteni, ci numai interese. Nu există umanitate, numai mașinării înnebunite care trec peste cadavre până ce reușesc să ajungă acolo unde-și doresc sau se opresc într-un stâlp.

În pofida răspunsului, Gabriela simte că a mers la țintă; animozitatea însoțitorului său începuse să scadă.

— Mai departe: „Mulți ani a refuzat să lucreze în cinematografie, preferând teatrul ca formă de exprimare a talentului ei.” Asta îți aduce multe bile albe: ești o persoană cu caracter integru, care n-a acceptat rolul până nu i-a plăcut cu adevărat, deși aveai invitații să continui să joci la Shakespeare, Beckett sau Genet.

Androginul citește mult cu siguranță. Shakespeare e cunoscut de toată lumea, dar Beckett sau Genet sunt numai pentru oameni speciali.

Gabriela - sau Lisa - dă din cap afirmativ. Mașina ajunge la destinație, unde se află celebrii bodyguardi îmbrăcați în negru cu cămașă albă și cravată, cu stații radio minuscule în mână, ca adevărații polițiști (probabil visul tuturor body guardzilor). Unul îi cere șoferului să avanseze, deocamdată e foarte devreme.

Dar androginul a făcut toate calculele și hotărăște să intre mai devreme. Sare din limuzină și se îndreaptă spre un bărbat cam de două ori cât el. Gabriela nu mai vrea să se gândească la nimic, e mai bine așa.

— Ce marcă e mașina asta?

— Maybach 57 S - răspunde șoferul, cu un ușor accent german. O adevărată operă de artă, mașina perfectă, luxul suprem...

Dar ea nu mai este atentă. II urmărește pe androgin, care discută cu uriașul bodyguard. Acesta pare că nu-l ascultă, îi face semn să se întoarcă la mașină și să nu mai încurce circulația. Androginul, un **țânțar**, îi întoarce spatele elefantului și vine la mașină.

Ii deschide portiera Gabrielei și-i cere să coboare; o să intre în ciuda tuturor opreliștilor.

Gabriela se teme de ce-i mai rău: scandalul. Trece împreună cu **țânțarul** pe lângă elefant, care le strigă: „Alo, nu puteți intra!”, dar amândoi își continuă drumul. Alte strigăte: „Vă rugăm să respectați regulamentul, încă nu s-a deschis ușa!” Gabriela n-are curajul să privească înapoi, își închipuie că turma s-a repezit pe urmele lor și e gata să-i masacreze în orice moment.

Dar nu se întâmplă nimic, deși androginul nu a iuțit pasul, poate din respect pentru rochia prea lungă a însoțitoarei lui. Acum pășesc prin grădina perfectă, orizontul e pictat în nuanțe de roz și albastru, soarele e pe cale să apună.

Androginul se bucură de o nouă victorie.

— Aștia sunt foarte macho cât timp nu se plânge nimeni. Dar e de ajuns să ridici vocea, să-i privești drept în ochi și să-ți vezi de drum că nu mai riscă nici o mișcare. Am invitațiile și asta e tot ce-mi trebuie; or fi ei malaci, dar nu sunt proști de tot și știu că numai un om important poate să-i trateze cum am făcut-o eu.

Și încheie, cu o surprinzătoare modestie:

— Sunt obișnuit să mă prefac că sunt important.

Ajung la ușa hotelului de lux, complet izolat de agitația de la Cannes, unde se cazează numai aceia care nu trebuie să se deplaseze de colo-colo pe Croisette. Androginul îi cere Gabrielei/Lisei să se ducă la bar și să ceară două cupe de șampanie - ca să se știe că este însoțită. Nici un fel de conversație cu străini. Nici un fel de vulgarități, te rog frumos. El se va duce să vadă care e atmosfera și să împartă pliantele.

— Deși asta e doar așa, de protocol. Nimeni nu-ți va publica fotografia, dar sunt plătit să fac asta. Mă întorc într-un minut.

— Dar n-ai spus că fotografii...

Devenise din nou arogant. Înainte ca Gabriela să poată replica la noua ofensă, el dispăruse deja.

Nu există mese goale; localul e plin de bărbați în smoking și de femei în rochii lungi. Toți vorbesc încet - atunci când vorbesc, pentru că mai toți au privirea îndreptată spre mare, care se zărește prin ferestrele uriașe. Chiar dacă e prima oară când ajung într-un loc ca ăsta, un sentiment palpabil, inconfundabil planează deasupra acelor celebrități: o plictiseală profundă.

Toți au mai fost la sute, mii de petreceri ca aceasta, înainte se simțeau emoționați de necunoscut, de posibilitatea găsirii unui nou amor sau a unui contract important; acum însă, odată ajunși la apogeul carierei, nu mai există provocări; singurul lucru rămas este să compari

un iaht cu altul, bijuteria ta cu cea a vecinei, pe cei care stau mai aproape de ferestre cu aceia care se află mai departe - semn sigur al statutului important al primilor. Da, aceasta este linia de sosire: plictiseală și nesfârșite comparații. După decenii de luptă pentru a ajunge în vârf, se pare că n-a mai rămas nimic, nici măcar plăcerea de a mai admira o dată un apus de soare dintr-un loc minunat ca acela.

La ce se gândesc femeile de acolo, atât de bogate, tăcute, distante față de soții lor?

La vârstă.

Iar trebuie să meargă la acel chirurg plastician ca să refacă ce a stricat timpul nemilos. Gabriela știe că și ea va păți la fel într-o bună zi, dar acum, brusc - poate din pricina tuturor emoțiilor din ziua asta care se încheie atât de diferit de cum a început -, își dă seama că au asaltat-o iar gândurile negative.

S-a întors senzația de groază amestecată cu bucurie. S-a întors sentimentul că, în ciuda luptei pe care a dus-o, nu merită ce i se întâmplă acum; e doar o copilă care muncește mult, dar nepregătită pentru viață. Nu cunoaște regulile, depășește mereu ceea ce permite bunul-simț, lumea asta nu-i aparține și niciodată nu va reuși să facă parte din ea. Se simte lipsită de apărare, nu prea știe de ce a venit în Europa - ce e rău în a fi actriță într-un oraș de provincie din Statele Unite, făcând ce-ți place, nu ce-ți impun ceilalți. Vrea să fie fericită și nu e sigură că e pe drumul cel bun.

„Termină! Alungă-ți gândurile negre!”

Nu poate face yoga aici, dar încearcă să se concentreze asupra mării și a cerului roșu-aprins. Se află în fața unei ocazii importante - trebuie să-și învingă repulsia și să stea mai mult de vorbă cu androgenul, în puținul timp rămas până la intrarea pe „culoar”. Nu are voie să greșească; a avut noroc și trebuie să profite de asta. Își deschide geanta ca să-și refacă puțin machiajul și caută rujul de buze, dar

dă numai peste niște hârtie mototolită. Fusese pentru a doua oară în Salonul Cadourilor, cu make-up artista plictisită, și uitase din nou să-și ia lucrurile; și, chiar dacă și-ar fi adus aminte, unde avea să le lase?

Geanta ei este o metaforă excelentă pentru experiența actuală: frumusețe pe dinafară, goliciune completă pe dinăuntru.

Trebuie să se stăpânească.

„Soarele a dispărut sub linia orizontului și va renaște mâine-și cu aceeași forță. Și eu trebuie să renasc acum. Am trăit în vis de atâtea ori momentul ăsta - ar trebui să fie de ajuns pentru a fi pregătită, încrezătoare. Eu cred în minuni și sunt binecuvântată de Dumnezeu, care mi-a ascultat rugăciunile. Trebuie să am mereu în minte vorbele regizorului dinaintea fiecărei repetiții: chiar și atunci când faci același lucru, trebuie să descoperi mereu ceva nou, fantastic, de necrezut, care a trecut neobservat data trecută.”

Un bărbat de vreo 40 de ani, grizonat, cu un smoching impecabil lucrat de mână, intră și se îndreaptă spre ea; dar observă a doua cupă de șampanie și o ia spre celălalt capăt al barului. Ea și-ar dori să converseze puțin cu el; androgenul întârzie. În minte îi vin vorbele lui tăioase: „Fără vulgarități”.

De fapt e reprobabil, nepotrivit, jenant să vezi cum o femeie tânără, singură la barul unui hotel de lux, abordează un client mai în vârstă - ce-o să creadă despre ea?

Bea șampania și mai cere o cupă. Dacă androgenul a dispărut pentru totdeauna nu are nici cu ce plăti, dar asta n-are nici o importanță. Îndoielile și nesiguranța îi dispar după ce mai bea puțin, iar acum n-o sperie decât gândul că nu poate intra la petrecere și nu-și poate îndeplini angajamentul.

Nu, nu mai e fata din provincie care a luptat din greu ca să răzbată în viață - și niciodată nu va mai fi persoana

aceea. Drumul merge înainte; încă o cupă de șampanie, iar frica de necunoscut devine groaza ca nu cumva să nu aibă niciodată șansa să descopere ce înseamnă cu adevărat să te afli aici. O terorizează ideea că totul se poate schimba de la o oră la alta; cum să facă ca minunea de azi să continue și mâine? Cum să aibă cea mai mică garanție că toate promisiunile auzite în ultimele ore vor deveni realitate? De multe ori se aflase în fața unor uși magnifice, a unor ocazii fantastice, visase zile și săptămâni întregi la posibilitatea de a-și schimba viața pentru totdeauna, pentru ca la sfârșit să descopere că telefonul nu sună, CV-ul i-a fost uitat într-un colț, regizorul își cerea scuze la telefon, spunându-i că găsise pe altcineva mai potrivit pentru rolul acela, „ceea ce nu înseamnă că nu ai talent, nu trebuie să te lași descurajată din cauza asta”. Viața are multe feluri de a pune la încercare voința oamenilor; fie făcând să nu se întâmple nimic, fie făcând ca totul să se petreacă deodată.

Bărbatul care a intrat are privirea ațintită asupra ei și asupra celei de-a doua cupe de șampanie. Ce i-ar mai plăcea să se apropie! De dimineață nu mai putuse să stea de vorbă cu cineva despre toate câte i se întâmplaseră. Se gândise de mai multe ori să dea un telefon acasă - dar telefonul era în geanta ei personală, probabil că la ora asta era plin de mesaje de la prietenele de cameră care voiau să știe unde era, dacă avea vreo invitație, dacă dorea să le însoțească la vreun eveniment de mână a doua unde „poate o să apară cutărică”.

Nu poate împărtăși nimic cu nimeni. A făcut un pas uriaș în viață, e singură la barul unui hotel, terorizată de posibilitatea încheierii visului, conștientă fiind că nu mai poate reveni la ce a fost înainte. A ajuns aproape de vârful piramidei: ori mai face un efort să se agate, ori va fi trântită la pământ de vijelie.

Bărbatul grizonat de vreo 40 de ani care bea un suc de portocale este tot acolo. La un moment dat privirile li se încrucișează și el zâmbește. Ea se face că nu vede.

De ce îi este așa de frică? Pentru că nu știe ce să facă la fiecare nou pas al vieții ei. Nimeni n-o ajută; nu fac decât să poruncească, așteptând ca ordinele să le fie îndeplinite cu sfințenie. Se simte ca o copilă încuiată în bezna unei camere, care trebuie să-și găsească propriul drum spre ușă, pentru că cineva foarte puternic o cheamă și așteaptă să fie ascultat.

E întreruptă de androgenul care tocmai a sosit.

— Mai așteptăm doar un pic. Au început să intre chiar acum.

Bărbatul cel frumos se ridică, plătește și se îndreaptă spre ieșire. Pare decepționat; poate că aștepta momentul să se apropie, să-și spună numele și...

— ...să stăm puțin de vorbă.

— Poftim?

Ii scăpase. Două cupe de șampanie - și limba era mai slobodă decât trebuia!

— Nimic.

— Ba da, ai spus că vrei să stai un pic de vorbă.

Camera întunecată și copila care nu are pe nimeni s-o călăuzească. Umilință. Să facă ce și-a promis cu câteva minute în urmă.

— Da. Aș vrea să știu ce faci aici la Cannes. Cum de ai aterizat în universul ăsta din care eu nu înțeleg aproape nimic. Totul e diferit de ce mi-am închipuit eu; crede ce vrei, dar când te-ai dus să vorbești cu fotografii, eu m-am simțit părăsită și speriată. Mă bazez pe ajutorul tău și vreau să știu dacă ești fericit cu munca ta.

Vreun îngerăș - căruia îi place șampania, cu siguranță-o face să spună numai ce trebuie.

Androgenul o privește surprins; oare încearcă să i se bage pe sub piele? De ce pune întrebări pe care nimeni

n-ar îndrăzni să le pună, dacă nu-l cunoaște decât de câteva ore?

Nimeni nu are încredere în el, pentru că nu-l pot compara cu nimeni - e unic. Contrar a ce gândește lumea, nu e homosexual, dar și-a pierdut interesul pentru orice altă ființă omenească. Și-a decolorat părul, se îmbracă cum îi place, e slab cum i-a plăcut întotdeauna să fie, știe că lasă o impresie ciudată oamenilor, dar nu e obligat să fie simpatic nimănui, dacă-și face bine treaba.

Și acum femeia asta vrea să știe ce gândește? Cum se simte? Întinde mâna spre cupa de șampanie care-l aștepta și-i bea tot conținutul dintr-o sorbitură.

Ea crede probabil că face parte din grupul lui Hamid Hussein, că are ceva influență, vrea sprijinul și colaborarea lui în pașii următori. El știe ce ar trebui să facă, dar a fost angajat să lucreze doar în perioada Festivalului, să facă doar anumite lucruri și se va limita să-și îndeplinească obligațiile. Când zilele de lux și de strălucire se vor fi terminat, se va întoarce în apartamentul lui din suburbiile Parisului, unde e rău văzut de vecini pentru simplul fapt că aspectul lui nu se încadrează în modelele stabilite de nebunul ăla care a strigat într-o zi: „Toți oamenii sunt egali.” Nu-i adevărat: toți oamenii sunt diferiți, și trebuie să-și exercite acest drept până în pânzele albe.

O să continue să se uite la televizor, să meargă la supermarketul de lângă casă, să cumpere și să citească reviste și uneori se va duce la cinema. Pentru că e considerat o persoană responsabilă, o să primească din când în când un telefon de la agenții care selectează personal auxiliar cu „multă experiență” în domeniul modei; care știi să le îmbrace pe manechine, să aleagă accesorii, să însoțească persoane care n-au învățat încă să se poarte cum trebuie, să evite greșeli de etichetă, să explice ce trebuie făcut și ce nu poate fi tolerat sub nici o formă.

Da, are și el visurile lui. E unic, își repetă mereu. E fericit, pentru că nu mai așteaptă nimic de la viață; deși

pare mult mai tânăr, are deja 40 de ani. Da, a încercat să urmeze cariera de creator de modă, n-a obținut nici un angajament decent, s-a certat cu cei care puteau să-l ajute, așa că azi nu mai așteaptă nimic de la viață - cu toate că are cultură, bun-gust și o disciplină de fier. Nu mai crede că cineva va privi felul în care se îmbracă și va spune: „Fantastic, am vrea să veniți să stăm puțin de vorbă.” A avut vreo două invitații să pozeze ca fotomodel, dar asta s-a întâmplat demult; n-a acceptat, pentru că nu făcea parte din proiectul lui de viață, și nici nu-i pare rău.

Își face singur hainele, cu materiale care rămân la atelierele de haute couture. La Cannes, s-a cazat cu încă două persoane sus pe vârful dealului, probabil nu prea departe de locul unde stă femeia de lângă el. Dar ea și-a văzut visul cu cichii, și cu toate că e convins că viața e nedreaptă, nu trebuie să se lase dominat de frustrare sau de invidie - o să dea tot ce are mai bun, în caz contrar nu va mai fi niciodată invitat să fie „asistent de producție”.

Sigur că e fericit: cineva care nu dorește nimic e fericit. Se uită la ceas - poate că e timpul să intre.

— Să mergem. Stăm de vorbă altă dată.

Plătește băuturile, cere nota de plată - ca să poată face decontul pentru fiecare cent, când se vor teirina zilele acelea de lux și de strălucire. Câteva persoane fac același lucru - se ridică să plece; ei trebuie să se grăbească, pentru ca ea să nu fie confundată cu mulțimea care începe să curgă. Trec prin salonul hotelului până la începutul culoarului; el întinde invitațiile pe care le păstrase cu mare grijă în buzunar: de fapt, o persoană importantă nu se ocupă niciodată cu asemenea nimicuri, are totdeauna un asistent pentru așa ceva.

El este asistentul. Ea e femeia importantă care a și început să-și dea aere. Foarte curând o să afle ce înseamnă lumea asta: îți suge toată energia, îți umple capul de vise, îți manipulează vanitatea și te înlătură tocmai când crezi

că ești în stare de orice. Asta s-a întâmplat cu el, și cu toți cei dinaintea lui.

Coboară treptele. Se opresc pe micul hol dinaintea „culoarului”; se merge încet, pentru că imediat după colț se află fotografiile și pot apărea în vreo revistă, fie și-n Uzbekistan.

— O iau eu înainte, ca să-i anunț pe câțiva fotografi pe care-i cunosc. Nu te grăbi; aici e altfel decât pe covorul roșu. Dacă te strigă cineva, te întorci și zâmbești. În situația asta sunt șanse ca toți ceilalți să înceapă să-ți facă poze - dacă unul te știe pe nume înseamnă că ești cineva. Nu sta mai mult de două minute la poze, pentru că asta e doar intrarea la petrecere, deși totul pare de pe altă lume. Dacă vrei să devii o celebritate, începe să te porți ca atare.

— Dar de ce intru singură?

— Cred că a fost o neînțelegere. El trebuia să fie deja aici, doar e profesionist. Probabil că a întârziat.

„El” e domnul Celebritate. Androginul putea să-i spună ce credea că se întâmplase de fapt: „Și-o fi găsit vreo fătucă înebunită să facă amor și n-a plecat când trebuia din cameră.” Numai că asta putea să-i rănească sufletul acelei debutante - care probabil că își făcea vise despre o frumoasă poveste de dragoste, chiar dacă nu avea nici un motiv pentru asta.

Nu trebuia să fie crud, și nici prea prietenos nu trebuia să se arate; era de ajuns să-și îndeplinească datoria corect și apoi putea pleca de acolo. În plus, dacă fătucă asta prostuță nu știa să-și controleze emoțiile așa cum trebuia, ar fi fost stricate și fotografiile de pe culoar.

Se așază în fața ei la rând și-i cere să-l urmeze, lăsând o distanță de câțiva metri între ei. Imediat ce vor intra pe culoar, el se va duce drept la fotografi, să încerce să le trezească cumva interesul.

Gabriela așteaptă câteva clipe, își ia cel mai frumos zâmbet, apucă geanta corect, își îndreaptă trupul și începe să pășească cu siguranță, pregătită să facă față flash-urilor. Curba culoarului se termina într-un loc puternic luminat, cu un perete alb cu sigla organizatorului evenimentului; vizavi, o mică galerie de mai multe lentile foto era îndreptată spre ea.

Își continuă traseul, acum încercând să-și controleze fiecare pas - nu voia să repete experiența frustrantă de pe covorul roșu, care se terminase înainte ca ea să-și poată da seama prin ce trece. Acum momentul trebuie trăit ca și cum filmul vieții ei este prezentat *au ralenti*. Dintr-o clipă în alta aparatele vor începe să se declanșeze.

— Jasmine! strigă cineva.

Jasmine? Dar numele ei era Gabriela!

Se oprește o fracțiune de secundă, cu zâmbetul înghețat pe buze. Nu, numele ei nu mai era Gabriela. Cum era? Jasmine?

Deodată aude zgomotul obiectivelor care se deschid și se închid, numai că *toate* lentilele erau îndreptate spre persoana din *spatele ei*.

— Mișcă-te! îi strigă un fotograf. Clipa ta de glorie s-a dus. Lasă-mă să-mi fac treaba!

Nu-i vine să creadă. Continuă să zâmbească, dar grăbește puțin pasul în direcția tunelului întunecat ce pare să înceapă acolo unde se termină culoarul de lumină.

— Jasmine! Uită-te înapoi! Aici, aici!

Fotografiile sunt cuprinși parcă de isterie colectivă.

Ea a ajuns la capătul „culoarului” fără ca nimeni să-i fi strigat măcar o dată numele, pe care de altfel îl uitase complet. Androgenul o aștepta acolo.

— Nu fi îngrijorată, îi spuse arătând pentru prima oară puțină omenie. Vei vedea același lucru petrecându-se și cu alții în noaptea asta. Mai rău: vei vedea persoane cărora li s-a strigat numele, au trecut zâmbitoare, fără ca

nimeni să aibă un pic de milă și să declanșeze vreun flash pentru ele.

Trebuie să-și demonstreze sângele rece. Să se controleze. Nu era sfârșitul lumii, demonii nu pot apărea chiar acum.

— Nu sunt îngrijorată. Abia azi am început. Cine e Jasmine?

— Tot azi a început și ea. După-amiaza asta a fost anunțat un contract uriaș cu Hamid Hussein. Dar nu pentru film, nu te îngrijora.

Nu era îngrijorată. Pur și simplu voia să se deschidă pământul și să o înghită.

8:12 P.M.

î^^âmbește.

Prefă-te că nu știi de ce sunt atât de mulți interesați de numele tău.

Mergi ca și cum ai fi pe covorul roșu, nu pe o pasarelă de modă.

Atenție, alții așteaptă să intre, secunde pentru fotografii au trecut, mai bine continuă-ți traseul.

Dar fotografiile nu încetează să-i strige numele. Se oprește încurcată pentru că următoarea persoană - de fapt o pereche - e nevoită să aștepte până când fotografiile vor fi mmțumiți, ceea ce nu se întâmplă niciodată, tot timpul fiind în căutarea unghiului ideal, a fotografiei unice (de parcă ar fi posibil!), a unei priviri îndreptate direct spre obiectivul aparatului.

Acum își ia rămas-bun, mereu zâmbitoare. Și o ia înainte.

Este încercuită de un grup de jurnaliști când ajunge la capătul culoarului. Vor să știe totul despre marele contract încheiat cu unul dintre cei mai importanți creatori de modă din lume. Ar vrea să spună: „Nu-i adevărat.” În schimb răspunde:

— Discutăm amănuntele.

Ei insistă. Se apropie un reporter de la o televiziune și o întreabă dacă această veste a făcut-o fericită. Ea crede că spectacolul de modă a fost foarte bun, iar următorul

pas al creatoarei - insistă asupra numelui - va fi să participe la Săptămâna Modei de la Paris.

Jurnalistul pare să nu știe că în timpul după-amiezii a fost prezentată o colecție. întrebările continuă, dar de data asta sunt filmate.

Nu te lăsa, răspunde numai la ce crezi tu, nu la tot ce încearcă să te facă să spui. Fă-te că nu cunoști amănunțele și vorbește despre succesul colecției, despre meritatul omagiu adus Armei Salens, geniul uitat, care nu a avut privilegiul să se nască în Franța. Un tinerel care vrea să facă pe glumețul o întreabă cum i se pare petrecerea; ea îi răspunde cu aceeași ironie: „Dar încă nu m-ați lăsat să intru.” Un fost manechin, devenită prezentatoare la o televiziune prin cablu, o întreabă cum se simte după ce a fost aleasă imaginea următoarei colecții HH. Un profesionist mai bine informat vrea să știe dacă e adevărat că va avea pe an un salariu de peste șase cifre:

— Trebuia să pună șapte cifre în comunicatul de presă, nu crezi? „Peste șase cifre” sună cam absurd, nu-i așa? Sau mai bine trebuia să spună că e mai mult de un milion de euro, în loc să ne pună să numărăm cifrele sumei, nu-i așa? În plus, puteau să spună „zerouri” în loc de „cifre”, nu crezi?

Nu crede nimic.

— Discutăm deocamdată, repetă ea. Vă rog, lăsați-mă să respir puțin. După aceea voi răspunde la tot ce voi putea.

Minciună. După aceea o să ia primul taxi ca să se ducă acasă.

Cineva o întreabă de ce nu poartă o rochie creată de Hamid Hussein.

— Totdeauna am lucrat pentru... Și din nou spune numele creatoarei de modă.

Câțiva îl notează. Ceilalți îl ignoră pur și simplu - sunt acolo ca să facă o știre de publicat, nu ca să descopere adevărul din spatele faptelor.

Este salvată de ritmul alert în care se petrec lucrurile la o petrecere ca aceea: pe „culoar” fotografii strigă iar. Ca într-o mișcare orchestrată de bagheta unui maestru invizibil, jurnaliștii din jurul ei se întorc și descoperă o celebritate și mai mare, mai importantă, care tocmai a apărut. Jasmine profită de moment și pornește spre parapetul frumoasei grădini transformate în salon, unde oamenii beau, fumează, se plimbă de colo-colo.

Peste puțină vreme va putea și ea să bea, să fumeze, să privească cerul, să meargă până la parapet, să facă cale întoarsă și să plece.

Pentru moment, o tânără și o ființă ciudată - pare un android dintr-un film SF - stau cu ochii pe ea și o cam încurcă. Par pierduți, nu știu ce să facă - poate e mai bine să se apropie și să le vorbească puțin. Se prezintă. Ființa stranie scoate celularul din buzunar, face o strâmbătură, își cere scuze și se îndepărtează.

Fata rămâne pe loc, furioasă, cu un aer care parcă spune: „Mi-ai stricat seara.”

Lui Jasmine îi pare rău că acceptase invitația. Fusese adusă de două persoane tocmai când, împreună cu partenera ei, se pregătea să meargă la o mică recepție oferită de BCA (Belgium Clothing Association, organismul care controlează și susține moda în țara ei). Invitația avea și părți bune: dacă fotografiile cu ea ar fi fost publicate, rochia ar fi remarcată și poate că cineva s-ar fi interesat de numele creatorului.

Cei doi bărbați erau foarte politicoși. I-au spus că o limuzină aștepta afară; erau siguri că un fotomodel cu experiența ei nu va întârzia mai mult de cincisprezece minute ca să fie gata de petrecere.

Unul dintre ei a deschis servieta, a scos un laptop și o imprimantă portabilă și i-a spus că veniseră ca să încheie cel mai mare contract de la Cannes. Totul era acum o chestiune de detaliu. Completaseră condițiile, și agentul

ei - știa că femeia de lângă ea era cea care îndeplinea această funcție - își va lua sarcina să le semneze.

I-au promis partenerei ei toate facilitățile din lume pentru viitoarea colecție. Da, sigur că era posibil ca numele ei să apară în continuare sub logo. Evident că putea folosi agenția lor de PR! Mai mult: HH ar vrea să-i cumpere brandul, și astfel să investească banii necesari ca să se bucure de o bună reclamă în presa italiană, franceză și engleză.

Existau numai două condiții. Prima - ca propunerea să primească răspunsul pe loc, în așa fel încât să poată trimite un comunicat presei înainte ca redacțiile ziarelor să închidă ediția de a doua zi.

A doua: agenta trebuia să transfere contractul lui Jasmine Tiger lui Hamid Hussein, pentru care Jasmine ar urma să lucreze exclusiv. Nu lipseau fotomodele pe piață, prin urmare creatoarea belgiană putea s-o înlocuiască foarte repede. În plus, cum era și agenta lui Jasmine, va ajunge să câștige bani frumoși.

— Accept să transfer contractul Jasminei, a răspuns imediat partenera ei. În ceea ce privește restul, vorbim mai încolo.

A acceptat așa de ușor? Femeia care fusese responsabilă de tot ce i se întâmplase în viață era acum mulțumită să se despartă de ea? Simțea că persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume îi înfipsea un pumnal în spate.

Bărbatul a scos repede un telefon Blackberry din buzunar.

— O să trimitem un comunicat de presă chiar acum. E deja scris: „Sunt emoționată de ocazia...”

— Un moment. Eu nu sunt emoționată. Nici nu știu despre ce vorbiți.

Partenera ei însă a început să revadă textul, să schimbe „emoționată” cu „bucuroasă” și „ocazia” cu „invitația”. A studiat cu grijă fiecare cuvânt, fiecare frază. A cerut să se menționeze o sumă aiuritoare. Ei nu au fost de acord,

puteau crea inflație pe piață dacă făceau asta. Atunci nu se va încheia nici o afacere, a venit răspunsul. Cei doi bărbați au ieșit, au vorbit la telefon și s-au întors imediat. O să spună ceva vag - un contract cu peste șase cifre, fără a da suma exactă. Și-au strâns mâinile pentru a pecetlui contractul, au lăudat din nou colecția și fotomodelul, au băgat laptopul și imprimanta în servietă, au cerut să înregistreze pe un telefon mobil un acord formal ca să aibă o probă a faptului că negocierile pentru contractul cu Jasmine au fost acceptate. Au plecat la fel de rapid cum au venit, cu telefoanele mobile la ureche, cerându-i lui Jasmine să nu întârzie mai mult de cincisprezece minute - petrecerea din noaptea aceea făcea parte din contractul pe care tocmai l-au încheiat.

— Pregătește-te de petrecere!

— Nu ai nici o putere să-mi hotărăști viața. Știi bine că nu sunt de acord, dar nici măcar n-am putut să-mi spun părerea. Nu mă interesează să lucrez pentru alții.

Femeia se duce spre rochiile împrăștiate prin cameră, o alege pe cea mai frumoasă - un model alb cu broderii în formă de fluture. Se gândește puțin la ce pantofi și ce geantă merg mai bine și se hotărăște repede - nu e timp de pierdut.

— Au uitat să ceară să porți o creație HH în noaptea asta. Vom avea ocazia să arătăm ceva din colecția mea.

Jasmine nu-și crede urechilor.

— Numai pentru asta ai acceptat?

— Da. Numai pentru asta.

Amândouă stau față în față și nici una nu lasă privirea în jos.

— Mă minți.

— Da. Te mint.

Se îmbrățișează.

— încă din acel weekend petrecut pe plajă, când am făcut primele fotografii, știam că o să vină și ziua asta. A durat ceva, dar acum tu ai 19 ani, ești destul de matură

ca să accepți provocarea. M-au căutat și alții înainte. Le-am spus tuturor „nu” și mă întrebam dacă era din gelozie, de teamă să nu te pierd sau pentru că încă nu erai pregătită. Azi, când l-am văzut pe Hamid Hussein în sală, știam că nu se afla acolo numai ca să-i aducă un omagiu Armei Salens - trebuia să aibă alt motiv, și numai tu puteai fi acela. Am primit un mesaj că voia să vorbească cu noi. Nici nu știam ce să fac, dar i-am dat numele hotelului nostru. N-a mai fost nici o surpriză când au venit aici cu propunerea.

— Dar de ce ai acceptat?

— Pentru că cine iubește oferă libertate. Ai un potențial mai mare decât tot ce-ți pot eu oferi. Fie-ți pașii binecuvântați. Vreau să ai tot ce meriți. Vom rămâne împreună, pentru că tu ai inima mea, trupul meu, sufletul meu. Eu însă o să lupt să-mi păstrez independența - deși știu că în domeniul ăsta sponsorii sunt importanți. Dacă Hamid ar fi venit la mine și mi-ar fi propus să-mi cumpere brandul, n-aș fi stat pe gânduri - i l-aș fi vândut și aș fi mers să lucrez pentru el. Numai că negocierea nu m-a vizat pe mine, ci pe tine. Dacă însă aș accepta propunerea legată de munca mea, mi-aș călca peste mândrie.

O sărută.

— Nu pot să accept nici eu, spuse Jasmine. Când te-am cunoscut, eram doar o fetiță timidă, speriată că am depus mărturie falsă, nefericită că i-am lăsat liberi pe criminalii ăia și atât de deprimată încât voiam să-mi pun capăt zilelor. Tu ești responsabilă pentru tot binele care mi s-a întâmplat în viață.

Partenera ei îi ceru să se așeze în fața oglinzii. Înainte de a începe s-o coafeze, i-a mângâiat părul.

— Și eu, când te-am cunoscut, îmi pierdusem deja entuziasmul pentru viață. Tocmai fusesem părăsită de soțul meu pentru o tânără, mai frumoasă și mai bogată, ajunsesem să fac poze ca să supraviețuiesc, îmi petreceam sfârșitul de săptămână închisă în casă, citind, stând pe

internet sau uitându-mă la filme vechi la televizor. Marele vis de a deveni creatoare de modă părea mereu mai departe, pentru că nu reușeam să obțin finanțarea necesară și nu mai suportam să tot bat la uși închise sau să vorbesc cu oameni care rămâneau surzi la propunerile mele. Atunci ai apărut tu. În weekendul acela, trebuie să-ți mărturisesc, nu mă gândeam decât la mine; aveam în mâini o bijuterie rară, puteam face o avere dacă semnam un contract exclusiv. Ți-am propus să-ți fiu agentă, îți amintești? Dar asta n-a venit din necesitatea de a te proteja în lume; gândurile mele erau la fel de egoiste ca ale lui HH acum. Voi ști cum să exploatez comoara asta. Mă voi îmbogăți cu fotografiile.

I-a mai aranjat puțin coafura, i-a șters excesul de machiaj de după urechea stângă.

— Iar tu, deși aveai doar șaisprezece ani, mi-ai arătat cum poate dragostea să transforme pe cineva. Prin tine am descoperit cine eram cu adevărat. Ca să pot arăta lumii ce talent ai, am început să creez haine special pentru tine, haine care s-au aflat dintotdeauna aici, în capul meu, așteptând ocazia de a se transforma în materiale, broderii, accesorii. Am trăit împreună, am învățat împreună, cu toate că eu aveam de două ori vârsta ta. Și, datorită tuturor acestor lucruri, oamenii au început să fie atenți la ce făceam, s-au hotărât să investească, iar eu am putut, pentru prima oară, să realizez tot ce-mi doream de atâta vreme. Am venit împreună la Cannes; contractul ăsta nu ne va putea despărți.

S-a dus până la baie și a adus trusa de machiaj. Tonul i-a devenit mai serios.

— Trebuie să fii strălucitoare. Rar un fotomodel devine peste noapte vedetă, așa că presa va fi foarte interesată de ce s-a întâmplat. Să spui că nu cunoști detalii; e suficient. O să insiste. Mai mult: o să sugereze răspunsuri cum ar fi: „Totdeauna am visat să lucrez pentru el” sau „Fac un pas important în cariera mea.”

A însoțit-o până jos; șoferul i-a deschis portiera mașinii.
— Ține-te tare: nu cunoști detaliile contractului, agenta ta se ocupă de toate. Și petrecere frumoasă!

Petrecerea.

În realitate, cina - dar nu vede mese sau mâncare, numai chelneri umblând de colo-colo cu tot felul de băuturi, inclusiv apă minerală. S-au format mici grupuri, iar cei neînsoțiți par pierduți. Petrecerea are loc într-o grădină uriașă cu fotolii și canapele răspândite prin toate colțurile, cu mai multe ringuri de dans pe care fotomodele semi-dezbrăcate, cu trupuri sculpturale, se mișcă în ritmul muzicii emise de boxele abil ascunse.

Celebritățile continuă să sosească. Invitații par fericiți, zâmbesc, se salută unii pe alții de parcă s-ar cunoaște de ani de zile, dar Jasmine știe că nu e așa: s-au întâlnit de vreo două ori în ocazii asemănătoare, nu-și amintesc niciodată numele persoanei cu care stau de vorbă, dar trebuie să le arate tuturor că sunt oameni cu influență, cunoscuți, admirați, cu o grămadă de relații.

Tânăra - care mai înainte părea furioasă - pare pierdută. Îi cere o țigară și se mai prezintă o dată. În câteva minute fiecare îi cunoaște viața celeilalte. Jasmine o conduce până la parapet și rămân acolo să privească Marea Mediterană în timp ce petrecerea devine și mai animată, cu cunoscuți și necunoscuți. Descoperă că amândouă lucrează pentru același patron, deși în proiecte diferite. Nici una dintre ele nu-l cunoaște, și pentru amândouă totul a început în aceeași zi.

Bărbații dau târcoale și încearcă să intre în vorbă cu ele, dar amândouă se prefac că nu-i văd. Gabriela era persoana pe care Jasmine avea nevoie s-o întâlnească, cineva căruia să-i împărtășească sentimentul de abandon care o apăsa și n-o părăsea, în ciuda cuvintelor frumoase spuse de partenera ei. Dacă ar fi trebuit să aleagă între carieră și dragostea vieții ei, n-ar fi șovăit o clipă - deși

ăsta era un comportament tipic de adolescentă. Acum iubirea vieții ei dorește să pună cariera pe primul loc și pare că a acceptat propunerea lui HH numai ca să se mândrească cu tot ce a făcut pentru ea, cu grija cu care i-a îndrumat pașii, afecțiunea cu care i-a îndreptat greșelile, entuziasmul pus în fiecare cuvânt și în fiecare decizie - oricât de dificilă ar fi fost.

Și Gabriela se bucura că a întâlnit-o pe Jasmine. Cineva căruia să-i ceară sfaturi, să-i mulțumească pentru că în asemenea clipe nu se simțea singură, cineva care să arate că lucrurile bune li se pot întâmpla tuturor. I-a mărturisit că era îngrijorată de faptul că însoțitorul ei a lăsat-o aici, când de fapt avea ordin să o prezinte unor persoane pe care trebuia să le cunoască.

— El crede că mă poate duce, că-și poate ascunde emoțiile. Dar eu știu că s-a întâmplat ceva.

Jasmine îi spune să nu-și facă gânduri negre, să se relaxeze, să bea un pic de șampanie, să se bucure de muzică și de priveliște. Totdeauna se întâmplă lucruri neprevăzute și totdeauna o armată de oameni le rezolvă în așa fel încât nimeni, absolut nimeni să nu descopere ce se întâmplă în culisele acelei lumi bogate și strălucitoare, în curând o să-l vadă pe domnul Celebritate intrând.

— Dar, te rog, să nu mă lași singură; n-o să stau mult.

Gabriela îi promite să n-o lase singură. E singura ei prietenă în noua lume în care a intrat.

Da, e singura ei prietenă, dar e prea tânără, și asta o face să se simtă prea bătrână ca să apuce această cale. Domnul Celebritate s-a dovedit un ins îngrozitor de superficial în timp ce se aflau în limuzină și se îndreptau spre covorul roșu; farmecul îi dispăruse complet. Simte însă nevoia de a fi în noaptea asta în compania unui *bărbat, oricât de simpatică și plăcută ar fi fata de lângă ea*. Observă că bărbatul de la bar se află și el lângă parapetul grădinii, contemplând *marea*, întorcând *spatele* petrecerii, străin de tot ce se întâmplă la marea cină din

sală. E fermecător, frumos, elegant, misterios. Când o să fie momentul potrivit o să-i propună noii prietene să meargă împreună până la el și să intre-n vorbă - despre orice.

Până la urmă, și în pofida tuturor celor întâmplare, aceea era ziua ei norocoasă, și asta includea și întâlnirea unei noi iubiri.

8:21 P.M.

!1\^edicul legist, comisarul, detectivul Savoy și o a patra persoană, care nu s-a prezentat - dar a fost adusă de comisar -, se află în jurul unei mese.

Subiectul nu e chiar discuția despre o nouă crimă, ci o declarație comună, pe care sunt nevoiți s-o facă pentru jurnaliștii care se îngheșuie în fața spitalului; de data asta o Celebritate mondială a murit, un regizor faimos este încă la terapie intensivă, iar agențiile de presă le-au trimis probabil un ultimatum ziariștilor lor: ori reușesc să afle ceva concret, ori vor fi dați afară.

— Medicina legală e una cîntie științele cele mai vechi ale lumii. Datorită ei, multe substanțe otrăvitoare au putut fi identificate și s-au putut produce antidoturi. Cu toate acestea, regii și nobilii preferau să aibă un „degustător oficial de mâncare” ca să evite surprizele neprevăzute de medici.

Savoy îl întâlnește pe „înțelept” în timpul amiezii. Dar acum îl lasă pe comisar să intre în scenă și să pună capăt eruditului curs ținut de patologi.

— Ajunge cu demonstrația de cultură, doctore. Avem un criminal aflat în libertate la Cannes.

Medicul nu se lasă impresionat.

— Ca legist, nu am autoritate pentru a determina împrejurările unui asasinat. Nu pot opina, pot doar să definesc cauza morții, arma folosită, identitatea victimei, ora aproximativă la care a fost comisă crima.

— Vedeți vreo legătură între cele două morți? Există ceva care ar putea lega asasinatul distribuitorului de filme de cel al actorului?

— Da. Amândoi lucrează în cinematografie!

Izbucnește în râs. Nimeni nu-i răspunde nici măcar cu o privire amuzată;ăștia de aici nu au deloc simțul umorului.

— Singura legătură este că în ambele cazuri au fost folosite produse toxice care afectează organismul cu o viteză impresionantă. Dar marea surpriză a celui de-al doilea asasinat este felul în care a fost ambalată cianura. Plicul avea în interior o membrană fină de plastic închisă ermetic prin vid, ușor de desfăcut atunci când se rupe hârtia.

— Putea fi fabricat aici? Întreabă cel de-al patrulea bărbat, cu un puternic accent străin.

— Se putea. Dar ar fi foarte greu, pentru că manipularea e complicată, iar cine a lucrat plicul a știut că obiectivul este un asasinat.

— Deci nu asasinul l-a fabricat.

— Mă îndoiesc. E aproape sigur că a fost cerut unui grup specializat. În cazul curarei, chiar criminalul ar fi putut înmuia acul în venin, dar cianura necesită metode speciale.

Savoy se gândește la Marsilia, la Corsica, la Sicilia, la țările din Estul Europei, la teroriștii din Orientul Mijlociu. Se scuză, iese din sală pentru un moment și dă un telefon la Europol. Explică gravitatea situației. Cere să se cerceteze toate laboratoarele care pot produce arme chimice asemănătoare.

I se dă legătura cu cineva care spune că același lucru i s-a cerut din partea unui centru al Serviciilor Secrete din Statele Unite. Ce se întâmplă?

— Nimic. Vă rog să-mi răspundeți imediat ce aveți vreo pistă. Și vă mai rog să găsiți această pistă în zece minute.

— Imposibil, răspunde vocea de la capătul firului. Vă vom da un răspuns atunci când îl vom avea. Trebuie să faceți o cerere pentru...

Savoy închide și se întoarce în sală.

Hârțogăraie.

Pare să fie obsesia tuturor celor care lucrează la siguranța publică. Nimeni nu vrea să riște să facă vreun pas fără a avea mai înainte toate garanțiile că superiorii lor vor aproba ce fac. Oameni care au avut o carieră strălucită înaintea lor și care începuseră să lucreze cu creativitate și entuziasm stau acum temători într-un colț, știind că se află în fața unor provocări serioase: trebuie să reacționeze rapid, dar în același timp trebuie să respecte ierarhia, presa e mereu gata să acuze poliția de brutalitate, în timp ce conttbuabilii se plâng veșnic că infractiunile rămân nesoluționate. Din cauza acestor motive e mai bine să lași responsabilitatea pe umerii unui superior.

Chestia cu telefonul a fost doar o înscenare: el știe cine e criminalul. O să-l prindă singur, fără ca nimeni să nu se mai poată împăuna cu laurii descoperirii celui mai grav caz de omor din istoria Cannes-ului. Trebuie să-și păstreze sângele rece, dar e înnebunit să se termine mai repede reuniunea aia.

Când intră în sală, comisarul îi spune că tocmai a sunat, de la Monte Carlo, Stanley Morris, marele specialist de la Scotland Yard. Le-a spus să se liniștească, se îndoiește că acest criminal o să mai folosească aceeași armă încă o dată.

— Ne-am putea afla în fața unei noi amenințări de terorism - spune străinul.

— Probabil că da - răspunde comisarul. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, ultimul lucru pe care am vrea să-l facem este să semănăm frica în rândul populației. Ceea ce trebuie să facem acum este să dăm un comunicat de presă, pentru a evita ca jurnaliștii să tragă propriile lor concluzii și să le difuzeze la telejurnalul de noapte.

Ne aflăm în fața unui caz izolat de terorism: un posibil criminal în serie.

— Dar...

— Fără „dar” - vocea comisarului e dură și autoritară. Ambasada dumneavoastră a fost contactată pentru că mortul e din țara dumneavoastră. Sunteți aici ca invitat. În cazul celorlalte două persoane, tot americane, nu ați arătat nici cel mai mic interes să trimiteți un reprezentant, cu toate că la unul dintre cazuri se folosisse tot otravă... Deci, dacă vreți să insinuați că ne aflăm în fața unei amenințări colective în care sunt utilizate arme biologice, vă puteți retrage. Nu vom transforma o problemă criminală într-una politică. Vrem să mai avem un festival la anul, cu toată strălucirea pe care-o merită, ne bazăm pe sfaturile specialistului de la Scotland Yard și vom redacta un comunicat care să îndeplinească aceste cerințe.

Străinul tace.

Comisarul cheamă un subaltern și-i cere să se ducă la grupul de jurnaliști să-i anunțe că în zece minute vor avea concluziile mult așteptate. Medicul legist anunță că ar fi posibil să se afle originea cianurii, pentru că lăsase o „semnătură”, dar asta ar dura mai mult de zece minute - poate o săptămână.

— Au existat urme de alcool în organism. Pielea era roșie, moartea a fost instantanee. Nu există îndoieli asupra tipului de otravă folosit. Dacă era un acid, am fi găsit urme de arsuri în jurul nasului și al gurii; în cazul beladonei, pupilele ar fi fost mărite, dacă...

— Doctore, știm că ați trecut printr-o facultate, că sunteți aici pentru a ne spune cauza morții și nu punem la îndoială competența dumneavoastră. Deci, să conchidem că a fost cianură.

Doctorul dă din cap afirmativ și-și mușcă buzele, controlându-și iritarea.

— Dar celălalt bărbat care mai este încă în spital? Regizorul de film...

— în cazul acesta, folosim oxigen pur, 600 mg de Kelocyanor intravenos la fiecare cincisprezece minute și, dacă nu dă rezultate, putem adăuga triosulfat de sodiu diluat la 25 la sută...

Tăcerea din sală a devenit palpabilă.

— Scuzați. Răspunsul este: va fi salvat.

Comisarul își notează ceva pe o foaie de hârtie galbenă. Știe că nu mai are timp. Mulțumește tuturor, îi spune străinului să nu iasă împreună cu ei ca să evite alte speculații. Se duce la baie, își aranjează cravata și-i cere și lui Savoy să facă la fel.

— Morris a spus că asasinul nu va mai folosi otravă. Din cât mi-am dat seama, are o schemă, poate inconștient aleasă. Poți să-ți închipui vreuna?

Savoy se gândise la asta, când se întorcea de la Monte Carlo. Da, exista o schemă pe care poate nici marele inspector de la Scotland Yard n-o descoperise:

Victima de pe banca de lângă plajă: criminalul e aproape.

Victima de la prânz: criminalul e departe.

Victima de pe chei: criminalul e aproape.

Victima de la hotel: criminalul e departe.

Deci, următoarea crimă va fi comisă cu victima lângă asasin. Mai bine zis, ăsta trebuia să fie planul lui, dacă nu va fi prins în următoarea jumătate de oră. Aflase datorită bunelor lui relații la comisariat, unde i s-a dat o informație căreia nu i s-a acordat mare importanță. Și Savoy la rândul lui, spusese că era irelevantă. Iată însă că nu era, se afla acum în fața unei verigi lipsă, a singurei legături care nu fusese descoperită.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul: toată viața visase la acest moment, și reuniunea asta parcă nu se mai termina.

— Mă ascuți?

— Da, domnule comisar.

— Atunci află următoarele: oamenii de afară nu așteaptă o declarație oficială, tehnică, cu răspunsuri precise la

întrebările lor. De fapt, vor face tot posibilul ca noi să răspundem ce vor ei să audă: este exclus să cădem în capcana asta. Au venit aici nu atât ca să ne audă, cât să ne privească - și pentru ca publicul lor să ne poată vedea în poze sau la televizor.

El privește pe Savoy cu un aer de superioritate, de parcă el ar fi fost experiența întruchipată. Se vede treaba că demonstrațiile de competență nu erau numai privilegiul lui Morris sau ale doctorului - toți aveau un mod indirect de a spune „îmi cunosc meseria foarte bine”.

— **Atenție la impactul vizual pe care poți să-l ai. Adică: corpul și fața dumitale pot spune mai mult decât cuvintele. Să ai privirea sigură, să ții capul sus, umerii ușor trași spre spate. Umerii încovoiați arată tensiune, dacă îi tot ridici, vor trage concluzia că habar nu avem de nimic.**

— **Am înțeles, domnule comisar.**

Ies în fața intrării Institutului de Medicină Legală. Se aprind luminile, se apropie microfoanele, oamenii încep să se îmbrâncească. Peste câteva minute, dezordinea ia forme mai organizate. Comisarul scoate o hârtie din buzunar.

— **Celebrul actor de cinema a fost asasinat cu cianură, otravă mortală care poate fi administrată în multe feluri - în cazul acesta s-a folosit starea gazoasă. Regizorul își va reveni; în acest caz a fost un accident, a intrat într-o cameră unde se mai aflau urme ale produsului în aer. Agenții de pază au observat prin monitoare că un bărbat trece pe culoar, dă colțul și intră într-un apartament, pentru ca cinci minute după aceea să iasă în fugă și să cadă în holul hotelului.**

A omis să spună că apartamentul în chestiune nu era vizibil pe monitoare. Omisiunea nu e minciună.

— **Agenții de pază au reacționat rapid, au trimis imediat un medic. Când acesta s-a apropiat, a simțit mirosul de migdale, care era prea slab ca să mai aibă efect.**

A fost chemată poliția, care a ajuns în mai puțin de cinci minute. Aceasta a izolat zona, a chemat ambulanța, iar medicii au venit cu măști de gaze și au reușit să-i salveze regizorului viața.

Savoy e impresionat de dezinvoltura comisarului. Oare pentru postul acela trebuia să facă un curs de relații publice?

— Otrava a ajuns într-un plic, inscripționat cu o caligrafie pe care nu am putut-o identifica, nu știm dacă e de bărbat sau de femeie. Înăuntru era o hârtie.

A omis să spună că metoda folosită pentru a închide ermetic plicul era dintre cele mai sofisticate; șansele ca vreun jurnalist de acolo să știe asta erau de unu la un milion, deși mai târziu întrebarea va fi inevitabilă. A omis și că alt personaj din industria cinematografică fusese otrăvit în aceeași după-amiază; se pare că toți credeau că avusese un atac de cord, deși nimeni nu le spusese asta. Uneori, spre norocul lor, presa - din lene sau din neatenție - ajunge la propriile concluzii fără să incomodeze poliția.

— Ce era scris pe hârtie? - a fost prima întrebare.

Comisarul spune că nu poate dezvălui asta acum, ar risca să compromită investigațiile. Savoy începe să priceapă unde se îndrepta interviul și e din ce în ce mai plin de admirație - omul ăsta chiar merită postul pe care-l ocupă.

— Ar putea fi o crimă pasională? - întreabă alt jurnalist.

— Nu excludem nici o posibilitate. Acum, doamnelor și domnilor, vă rugăm să ne scuzați, trebuie să ne întoarcem la lucru.

Urcă în mașina politiei, pune sirena și pleacă în trombă. Savoy se duce la mașina lui, foarte mândru de comisar. Ce minune! își închipuia deja știrile care aveau să fie în eter peste puțină vreme:

„O celebritate, victima unei crime pasionale.”

Nimic nu trezea mai mult interesul decât asta. Puterea celebrității era așa de mare încât celelalte crime vor trece neobservate. Cui îi pasă de o biată fată, poate drogată, găsită pe o bancă pe plajă? Ce importanță are un distribuitor de filme cu părul roșcat care o fi avut un atac de cord în timpul mesei de prânz? Ce să comentezi despre o crimă - și ea pasională - în care sunt implicate două persoane absolut necunoscute, care niciodată nu au apărut în lumina reflectoarelor și care au fost văzute pe un chei, departe de agitația orașului? Astea erau știri care apăreau în fiecare zi la telejurnalele de seară, și presa n-ar fi continuat să speculeze decât dacă ar fi fost vorba despre...

— ...O celebritate mondială! Un plic! O hârtie cu ceva scris pe ea!

Pornește sirena și o ia în direcția opusă Comisariatului. Ca să nu stârnească suspiciuni, folosește radioul din mașină. Intră pe frecvența comisarului.

— Felicitări!

Și comisarul e mândru de el. Au câștigat câteva ore, poate câteva zile, dar amândoi știu că există un criminal în serie, de sex masculin, grizonat, bine îmbrăcat, de circa 40 de ani și înarmat cu arme sofisticate. Experimentat în arta uciderii. Care poate fi mulțumit cu crimele pe care le-a comis sau poate ataca din nou.

— Trimite agenți la toate petrecerile, ordonă comisarul. Să caute bărbați singuri care corespund descrierii. Cere-le să stea cu ochii pe ei. Să ceară întăriri. Vreau polițiști în civil, discreți, îmbrăcați după cum cere eticheta sau locul respectiv: ori în blugi, ori la patru ace. Repet, la toate petrecerile. Chiar dacă trebuie să mobilizăm și agenții din trafic.

Savoy face imediat ceea ce i s-a cerut. Intre timp, primește un mesaj pe mobil: Europolul are nevoie de mai mult timp ca să găsească laboratoarele solicitate. Trei zile lucrătoare cel puțin.

— Vă rog să-mi trimiteți răspunsul ăsta în scris. Nu vreau să fiu găsit responsabil pentru ceva ce se poate întâmpla între timp aici.

Râde în sinea lui. Le cere să trimită o copie și străinului aceluia, oricum pentru el nu mai are nici cea mai puțină importanță. Cu toată viteza se îndreaptă spre Hotelul Martinez, își lasă mașina în drum, la intrare, blocând alte două vehicule. Portarul strigă, el îi aruncă cheile ca să-i parcheze mașina și-i arată insigna de polițist în timp ce intră în fugă.

Urcă până la un salon privat la primul etaj, unde un polițist stă lângă șefa de serviciu și un chelner.

— Cât o să mai stăm aici? întrebă șefa. El însă o ignoră și se întoarce spre chelner:

— Ești sigur că femeia asasinată care a apărut la știri e aceeași care a stat azi după-amiază aici pe terasă?

— Aproape sigur, domnule. În fotografie pare mai tânără, cu părul vopsit, dar sunt obișnuit să rețin figura clienților mei, pentru cazul în care pleacă fără să plătească.

— Și ești sigur că era cu oaspetele hotelului care a rezervat masa?

— Absolut sigur. Un bărbat bine, de vreo 40 de ani, cu părul grizonat.

Inima lui Savoy pare că vrea să-i sară din piept. Se întoarce spre șefa de serviciu și spre celălalt polițist:

— Să mergem la el în cameră.

— Aveți mandat? întrebă șefa.

Dar lui i-au cedat nervii:

— NU AM! NU completez acum hârtii! Știți care e problema țării noastre, stimată doamnă? Toți sunt foarte supuși! De fapt, nu e numai problema noastră, ci a lumii întregi! Dumneavoastră nu v-ați supune dacă vi s-ar trimite fiul la război? Fiul dumneavoastră nu s-ar supune? Normal! Și dacă tot sunteți supusă din fire, o să mă urmați, în caz contrar veți fi arestată pentru complicitate!

Femeia s-a speriat. împreună cu polițistul, merg la ascensor, care în momentul acesta coboară, oprindu-se din etaj în etaj, indiferent la faptul că o viață de om depinde acum de iuțea cu care vor reacționa cei trei.

O iau pe scări; șefa se plânge, are tocuri înalte, dar el îi cere să-și scoată pantofii și să-i urmeze. Urcă treptele de marmură, trec prin săli elegante de așteptare, mâinile strâng balustrada de bronz. Cei care așteaptă liftul se întreabă cine e femeia aceea desculță și ce caută un polițist în uniformă în hotel și de ce aleargă ca disperatul. S-o fi întâmplat ceva grav? Dacă era așa, de ce nu foloseau ascensorul, că e mai rapid? Festivalul ăsta merge din ce în ce mai prost, o să devină ceva de mâna a cincea, hotelurile nu-și mai aleg clienții, iar poliția dă buzna în local parcă ar fi un bordel. Cu prima ocazie se vor plânge șefului de serviciu.

Habar nu au că e chiar femeia desculță care fuge pe scări în sus.

Ajung în sfârșit aproape de ușa apartamentului unde asasinul este cazat. Un membru al „departamentului de supraveghere a culoarelor” este deja în alertă și a trimis pe cineva să vadă ce se petrece. O recunoaște pe șefă și o întreabă dacă o poate ajuta.

Savoy îi cere să vorbească încet, dar, într-adevăr, poate fi de folos. Are armă? Agentul spune că nu.

— Oricum, stai pe aproape.

Vorbesc în șoaptă. Șefa e instruită să bată la ușă în timp ce ceilalți trei - Savoy, polițistul și agentul de securitate - se lipesc de perete pe laturile ușii. Savoy își scoate arma din toc. Polițistul face și el la fel. Șefa bate de câteva ori, dar nu răspunde nimeni.

— Cred că a ieșit.

Savoy îi cere să folosească cheia de rezervă. Ea îi spune că nu o are cu ea, dar, și dacă ar avea cheia, n-ar deschide acea ușă decât cu autorizația directorului general.

Pentru prima oară, el îi răspunde politicos:

— Nu-i nimic. Vreau acum să cobor și să rămân în sală, lângă echipa de securitate care supraveghează locul. Se va întoarce mai devreme sau mai târziu și aș vrea să fiu primul care să-l interogheze.

— Avem o fotocopie a pașaportului și numărul cardului de credit. De ce vă interesează așa de mult omul ăsta?

— Nici asta nu are importanță.

9:02 P.M.

T-Ja o jumătate de oră de mers cu mașina dinspre Cannes, într-o altă țară în care se vorbește aceeași limbă, se folosește aceeași monedă, și care nu are control la frontieră, dar are un sistem politic complet diferit de Franța (puterea e exercitată de un principe, ca în vremurile de demult), un bărbat stă înaintea computerului. Primise un e-mail cu zece minute mai devreme din care a aflat că fusese asasinat un actor faimos.

Morris privește cu atenție fotografia victimei; nu are nici cea mai mică idee cine este, de multă vreme nu mai merge la cinema. Dar trebuie să fie cineva de seamă, pentru că un portal de știri on-line tocmai prezintă informația.

Deși e pensionat, asemenea chestiuni erau echivalente unui joc de șah, în care rareori se lăsa învins de adversar. Miza nu era doar cariera, ci propria demnitate.

Dintre regulile cărora totdeauna i-a plăcut să se supună când lucra la Scotland Yard una îi era dragă. Începea să se gândească la toate ipotezele greșite, improbabile, și astfel totul devenea posibil - pentru că nu era condiționat să nimerească. La întâlnirile pe care le avea cu plicticoasele comitete de evaluare a rezultatelor, obișnuia să-i provoace pe cei prezenți: „Tot ce știți vine din experiența acumulată de-a lungul anilor de muncă. Dar aceste soluții vechi rezolvă doar problemele la fel de vechi. Dacă vreți să fiți creativi, uitați un pic că aveți experiență!”

Cei mai galonați se prefăceau că-și iau notițe, tinerii îl priveau cu spaimă și reuniunea continua de parcă nici nu spusese cuvintele acelea. Dar el știa că mesajul fusese receptat, și în scurt timp - fără să recunoască deschis că-l crezuseră, desigur - superiorii începeau să ceară idei noi.

Printează file din dosarele pe care poliția din Cannes i le trimisese: nu-i plăcea să folosească prea multă hârtie, pentru că nu voia să fie considerat un criminal în serie al pădurilor, dar uneori era o necesitate.

Începe să studieze acel *modus operandi*, adică modul în care fuseseră comise crimele. Ora (deopotrivă dimineața, ziua și seara) arma (măinile, otrava, stiletul), tipul victimelor (bărbați și femei de vârste diferite), apropierea de victimă (două cu contact fizic direct, două fără nici un fel de contact), reacțiile victimelor împotriva agresorului (inexistente în toate cazurile).

Ori de câte ori se simte în fața unui tunel înfundat, cel mai bine este să-și lase gândurile să hoinărească un pic, în timp ce subconștientul lucrează. Deschide altă fereastră la computer - cu graficele de la Bursa de Valori din New York. Cum nu avea bani investiți în acțiuni, era cel mai plicticos lucru, dar așa proceda el: experiența acumulată analiza toate informațiile pe care le obținuse, iar intuiția începea să formuleze răspunsuri - noi, creative. După douăzeci de minute privește iar filele din dosare - avea din nou capul complet golit.

Metoda a dat rezultate: da, au ceva în comun toate crimele.

Asasinul este un om foarte citit. Trebuie să fi petrecut zile și săptămâni într-o bibliotecă, studiind cea mai bună metodă de a-și duce la capăt misiunea. Știe cum să lucreze cu otrăvuri - și n-a manipulat direct cianura. Cunoaște la perfecțiune anatomia pentru a înfige un stilet în locul exact, fără să atingă vreun os în traiectorie. Aplică lovituri mortale fără prea mare efort. Puțini oameni în lume cunosc puterea distructivă a curarei. Poate că a citit despre crime

în serie și știe că „semnătura” conduce totdeauna la agresor, de aceea a ucis într-un mod complet aleatoriu, fără să respecte un *modus operandi*.

Dar nu e posibil: fără nici o îndoială, subconștientul asasinului a lăsat o semnătură - pe care Morris nu a reușit încă să o descifreze.

Și, mai e ceva, și mai important: are bani. Suficient cât să facă un curs de Sambo și să fie absolut sigur asupra punctelor corpului pe care trebuie să le atingă ca să paralyzeze victima. Are relații: nu a cumpărat otrăvurile de la farmacia de la colț, nici măcar de la lumea interlopă locală. Sunt arme biologice foarte sofisticate, care necesită mare grijă la manipulare și la folosire. A găsit probabil alți indivizi ca să obțină așa ceva.

Și, în sfârșit, lucrează foarte repede. Ceea ce-l face pe Morris să tragă concluzia că asasinul nu va rămâne multă vreme acolo. Poate o săptămână, poate încă câteva zile.

Unde putea ajunge cu toate astea?

Se obișnuise cu regulile jocului, de aceea nu reușea să ajungă la o concluzie chiar acum. Pierduse inocența pe care o cerea atât de insistent subalternilor lui. Asta face lumea dintr-un om: îl transformă într-un mediocru pe măsură ce trec anii, ca să nu mai fie văzut ca o persoană originală, entuziasmată. Pentru societate, bătrânețea e un stigmat, nu un semn de înțelepciune. Toți cred că cine a trecut de 50 de ani nu mai poate ține pasul cu viteza schimbărilor care au loc în lumea de azi.

Bineînțeles, el nu mai poate fugi ca pe vremuri, și are nevoie de ochelari ca să citească. Dar mintea lui e mai ascuțită ca niciodată - cel puțin așa vrea să creadă.

Și crima? Dacă e așa de inteligent cum crede, de ce nu reușește să rezolve ceea ce înainte părea așa de ușor?

Pentru moment nu poate ajunge nicăieri. Trebuie să mai aștepte următoarea victimă.

9:11 P.M.

O pereche trece zâmbind și îi spune că el e un bărbat norocos: două femei frumoase stau lângă el!

Igor le mulțumește; simte nevoia să se distreze. În scurt timp o să aibă loc mult așteptata întâlnire; deși e obișnuit să suporte multe presiuni, își amintește de patrulele de lângă Kabul: cum înaintea fiecărei misiuni periculoase, tovarășii lui obișnuiau să bea, să vorbească despre femei și sport, sporovăind de parcă nu se aflau în Afganistan, ci în orașele lor natale, în jurul unei mese cu familia și prietenii. Așa își alungau nervozitatea, își recuperau adevărata identitate și se simțeau mai pregătiți să facă față provocărilor care urmau a doua zi.

Ca bun soldat, știe că într-o bătălie mai mult decât lupta în sine contează obiectivul care trebuie atins. Ca bun strateg - doar construise mica lui companie telefonică din nimic, și între timp devenise una dintre cele mai respectate din Rusia -, este conștient că obiectivul trebuie să rămână același, deși de multe ori motivul care-l conduce până la el se poate modifica. Așa s-a întâmplat și azi: venise la Cannes cu un scop, dar numai când a început să acționeze și-a dat seama de adevăratele motivații. Fusese orb **toți** anii aceștia, și doar acum putea vedea lumina; avusese în sfârșit revelația.

Tocmai de aceea trebuie să meargă până la sfârșit. Hotărârile luate au necesitat curaj, detașare și poate o anumită doză de nebunie - nu aceea care distruge, ci aceea care conduce **fiița** omenească să-și depășească propriile

limite. Totdeauna a procedat așa în viață; a învins pentru că a dat frâu liber nebuniei în clipa când a luat decizia. Prietenii treceau de la comentariul „riști prea mult” la concluzia „eram sigur că faci pasul cel bun” cu o viteză de neînchipuit. Era capabil de surprize, de inovații și, mai ales, de înfruntarea tuturor riscurilor.

Numai că aici la Cannes, poate din cauza locului complet necunoscut și a lipsei de somn, a riscat inutil și totul s-ar fi putut sfârși mai devreme decât plănuise. Și, dacă s-ar fi întâmplat așa, niciodată n-ar fi ajuns la clipa de luciditate care acum îl face s-o vadă cu alți ochi pe femeia pe care credea că o adoră, care merita sacrificii și martiriu, își amintește de momentul în care s-a apropiat de polițist pentru a-și mărturisi faptele. Acela a fost momentul când a început schimbarea. Atunci spiritul fetei cu sprâncene negre l-a protejat și i-a explicat că făcea bine ce făcea, dar pentru motive greșite. Să acumulezi dragoste înseamnă noroc, să acumulezi ură înseamnă dezastru. Cine nu recunoaște ușa pe care intră problemele o s-o lase deschisă și așa reușesc tragediile să intre.

El a acceptat dragostea fetei. Fusese unealta lui Dumnezeu, trimisă ca să-l răscumpere din fața unui viitor sumbru; acum ea îl ajuta să meargă înainte.

Era conștient că oricâte precauții și-ar lua - poate că nu se gândise la tot - încă își poate vedea misiunea întreruptă înainte de a reuși să ajungă la final. Dar nu are de ce să se plângă, nici de ce să se teamă: a făcut ce a putut, a acționat impecabil și, dacă Dumnezeu nu vrea să-și ducă treaba la bun sfârșit, atunci el va trebui să-I accepte hotărârile.

Calmează-te. Vorbește cu fetele. Lasă-ți mușchii să se relaxeze puțin înainte de lovitura finală, în felul acesta vor face mai bine față. Gabriela - tânăra care era singură la bar când a venit el la petrecere - pare foarte agitată și de câte ori trece un chelner cu băuturi, își pune paharul - gol sau pe jumătate gol - pe tavă și ia altul plin.

— Rece, să fie rece!

Veselia ei îl molipsește. Se pare că tocmai a semnat un contract să apară într-un film, însă nu-i știe nici titlul și nu cunoaște nici rolul pe care-l va avea, dar, după cum spune ea, „o să fie actrița principală”. Regizorul e recunoscut pentru capacitatea lui de a alege actori buni și scenariști de prima mână. Actorul principal, pe care Igor îl cunoaște și-l admiră, îi inspiră respect. Când ea-i spune numele producătorului, el dă din cap, vrând să spună „da, știu cine e”; e conștient însă că ea o s-o interpreteze ca pe „nu știu cine e, dar nu vreau să par ignorant”. Vorbește ca o moară stricată despre camere pline de cadouri, covorul roșu, întâlnirea de pe iaht, selecția atât de riguroasă, planurile ei de viitor...

— În clipa asta există mii de fete în Cannes și milioane în lume care ar vrea să fie aici să vorbească cu dumneata și să poată povesti ce li s-a întâmplat. Ah, rugăciunile mele au fost ascultate. Eforturile mele - recompensate.

Cealaltă fată pare mai discretă și mai tristă - poate din cauza vârstei și a lipsei de experiență. Igor se afla chiar în spatele fotografiilor când a trecut ea, a auzit că-i strigau numele și că îi luau interviu la capătul „culoarului”. Dar se pare că ceilalți de la petrecere nu știau cine este; atât de asediată la început, și apoi uitată într-un colț!

Cu siguranță că fata cea vorbăreață luase hotărârea să se apropie de el și să-l întrebe ce făcea acolo. La început s-a simțit constrâns, dar știa că, dacă rămâne singur, altele, tot singure, o să facă același lucru, pentru a nu lăsa impresia că erau pierdute, singure în lumea asta, fără prieteni de petrecere. De asta a acceptat conversația - mai bine zis a acceptat compania, fiindcă mintea îi era cu totul în altă parte. Și-a spus numele - Gunther - și a explicat că era industriaș german specializat în mașini grele (o chestie care nu interesează pe nimeni) și că fusese invitat de niște prieteni în noaptea aceea. Avea să plece a doua zi

(ceea ce spera să fie adevărat, deși căile Domnului sunt nepătrunse).

Când a aflat că nu lucra în industria cinematografică și că nu va rămâne la Festival prea mult, actrița a vrut să se depărteze; cealaltă însă a reținut-o, spunând că e bine să-ți faci cunoștințe. Și iată-i pe cei trei: el, așteptându-și prietenul care nu mai sosea, ea, așteptându-l pe asistentul care dispăruse, și fata tăcută care nu aștepta nimic, numai un pic de liniște.

Totul s-a petrecut foarte repede. Actrița a observat ceva praf pe pieptul smochingului, l-a îndepărtat cu mâna înainte ca el să poată reacționa și a întrebat surprinsă:

— Fumezi trabuc?

Tot e bine: trabuc... Asta crede ea că se află în buzunarul din interior.

— Da, după masă.

— Dacă vrei, vă invit pe amândoi la o petrecere pe un iaht în noaptea asta. Dar mai înainte trebuie să-l găsesc pe asistentul meu.

Cealaltă fată îi spune să nu se grăbească așa. În primul rând tocmai semnase un contract pentru un film și mai era mult până să poată să se înconjoare de prieteni (sau „entourage”, cuvântul universal cunoscut pentru paraziții care se învârt în jurul celebrităților). Trebuia să meargă singură, să urmeze regulile protocolului.

Actrița mulțumește pentru sfat. Mai trece un chelner, cupa de șampanie pe jumătate golită e pusă pe tavă și e luată alta plină.

— Eu cred că trebuie să te oprești, să nu mai bei în ritmul ăsta - spune Igor/Gunther, luându-i cu delicatețe cupa din mână și aruncând conținutul peste balustradă. Actrița face un gest de disperare, dar se supune imediat: înțelege că bărbatul de lângă ea nu-i vrea decât binele.

— Sunt foarte agitată, mărturisește. Trebuie să mă calmez un pic. N-aș putea să fumez și eu un trabuc?

— îmi pare rău, nu am decât unul. Și în plus, e dovedit științific că nicotină e stimulant, nu calmant.

Trabuc. Da, forma era oarecum asemănătoare, dar în afară de asta cele două obiecte nu mai aveau nimic în comun. În buzunarul de la piept, pe stânga, avea un amortizor care suprima zgomotul. O piesă de vreo zece centimetri lungime care, odată cuplată la țeava Berettei din buzunarul pantalonilor, făcea un miracol:

Transforma un „BANG!” în „puff”...

Pentru că intrau în acțiune câteva legi simple ale fizicii atunci când se trăgea cu arma: viteza glonțului scădea puțin pentru că era obligat să traverseze mai multe inele de cauciuc în timp ce gazele provocate de glonț umpleau compartimentul gol al cilindrului, se răceau repede și împiedicau zgomotul exploziei să poată fi auzit.

Foarte prost pentru împușcături la distanță mare, pentru că schimbă traiectoria glonțului. Dar ideal pentru împușcături de aproape.

Igor începe să fie nerăbdător; oare Ewa și soțul ei or fi refuzat invitația? Sau poate - se simte pierdut pentru o fracțiune de secundă - apartamentul unde pusese plicul o fi fost cel în care erau ei cazați?

Nu, nu se poate; ar fi prea mare ghinionul. Se gândește la familiile celor care muriseră. Dacă ar fi avut ca obiectiv unic să o recucerească pe femeia care-l părăsise pentru un bărbat care n-o merita, toată munca lui ar fi fost inutilă.

Începe să-și piardă sângele rece; oare asta să fi fost motivul pentru care Ewa n-a încercat deloc să ia legătura cu el, cu toate mesajele pe care i le trimisese? Telefonase de două ori prietenului comun care-i spusese că nu avea nici o veste.

Îndoiala începe să devină mai puternică: te pomenești că perechea era moartă în clipa aceea. Asta explica plecarea bruscă a „asistentului” actriței de lângă el. Și de ce nimeni nu se preocupa de fata de 19 ani, care semnase

contractul pentru ca să apară alături de marele creator de modă.

Poate că Dumnezeu îl pedepsea pentru că iubise atâta o femeie care nu merita? Fosta lui soție îi folosise mâinile ca să stranguleze o fată care avea toată viața înainte, care putea să descopere leacul pentru cancer sau o metodă de a-i face pe oameni conștienți de distrugerea planetei. Chiar dacă Ewa n-a știut nimic, ea a fost cea care l-a împins să folosească otrăvurile; Igor era sigur, absolut sigur că nimic din toate astea n-ar fi fost necesare: credea că e de-ajuns o simplă lume să fie distrusă, și mesajul ar ajunge la destinație. Și-a luat tot arsenalul ăla știind că totul nu era decât un joc; convins că în prima noapte ea se va duce să bea șampanie la bar înainte de a veni la petrecere, că l-ar fi simțit prin preajmă și ar înțelege că fusese iertată pentru tot răul și distrugerea provocate în jurul ei. Știe din cercetări științifice că oamenii care au petrecut mult timp împreună sunt în stare să presimtă prezența celuilalt în preajmă, chiar dacă nu știu exact unde sunt.

Dar asta nu s-a întâmplat. Indiferența Ewei din noaptea precedentă - sau poate vina pentru ce-i făcuse - nu i-a dat voie să-l observe pe bărbatul care se făcea că se ascunde după o coloană, dar care avea pe masă reviste de economie scrise în rusă, indiciu arhisuficient pentru cineva care caută ceva ce a pierdut. Un îndrăgostit crede totdeauna că vede pe stradă, la petreceri, la teatru marea lui iubire: poate că Ewa își dăduse la schimb iubirea pentru o viață plină de strălucire.

Începe să se calmeze. Ewa era otrava cea mai puternică de pe fața pământului și, dacă fusese distrusă de cianură, nu însemna nimic. Merita ceva mult mai rău.

Cele două fete continuau să stea de vorbă; Igor se depărtează, nu se poate lăsa cuprins de panica de a-și fi distrus propria operă. Are nevoie de singurătate, indiferență, capacitate de a reacționa rapid la o situație neprevăzută.

Se apropie de alt grup care conversa cu însuflețire despre metodele folosite de fiecare ca să se lase de fumat. Da, iată unul dintre puținele subiecte preferate în lumea aceea: să arăți prietenilor că ai destulă voință, să învingi un inamic. Ca să uite de ale lui, își aprinde o țigară cu bună știință, ca pe o provocare.

— Face rău la sănătate - comentează femeia înzorzonată cu diamante, cu un trup scheletic, care ține în mână un pahar cu suc de portocale.

— Cel mai rău la sănătate face să fii viu - îi replică. Totdeauna se sfârșește cu moartea, mai devreme sau mai târziu.

Bărbații râd. Femeile îl privesc pe noul venit cu interes. Deodată, pe culoarul care se găsește la vreo douăzeci și ceva de metri distanță, fotografiile încep să strige.

— Hamid! Hamid!

Chiar și așa, de departe și cu mulțimea de oameni din grădină ce i se perindă prin fața ochilor, îl poate vedea pe creatorul de modă intrând cu partenera lui - aceeași femeie care altă dată își făcuse intrarea la recepții alături de el, în alte locuri din lume, aceeași femeie care-i strângea brațul cu afecțiune, delicatețe, eleganță.

Dar mai înainte să poată respira ușurat, ceva îi atrage atenția spre colțul opus: un bărbat intră prin grădină fără a fi oprit de nici un agent de securitate și începe să-și rotească privirea în toate direcțiile: căuta pe cineva, și nu era un prieten pierdut printre petrecăreți.

Fără a-și lua rămas-bun de la grup, se întoarce spre parapetul unde cele două fete stau încă de vorbă și brusc ia mâna actriței. În gând, face o rugăciune către fata cu sprâncene negre; cere iertare că se îndoise, dar așa sunt ființele omenești - impure, incapabile să înțeleagă binecuvântările care li se fac atât de generos.

— Nu crezi că te cam grăbești? întrebă actrița, fără însă a arăta vreo dorință de a-și retrage mâna.

— Cred că da. Dar din câte mi-ai povestit, mi se pare că tot ce ți se întâmplă azi are loc cu o viteză amețitoare.

Ea râse. A râs și fata cea tristă. Polițistul a trecut fără a le da nici o atenție - privirea i se oprea numai asupra bărbaților de vreo 40 de ani, grizonați.

Dar care erau singuri.

9:20 P.M.

A

jtJLtunci când medicii au în față rezultatele unor analize total deosebite de ceea ce ar indica prezența unei boli trebuie să hotărască dacă cred în ceea ce spune știința sau în ceea ce le dictează inima. Cu timpul, dau mai multă atenție instinctelor și văd că rezultatele se îmbunătățesc.

Mari oameni de afaceri care studiază grafice după grafice ajung să cumpere sau să vândă neținând cont de tendința pieței, și se îmbogățesc.

Artiștii scriu cărți sau fac filme despre care toată lumea e de părere că „n-o să meargă, nimeni nu e interesat de subiecte ca asta” și ajung simboluri ale culturii maselor.

Liderii religioși predică despre frică și învinovățire în locul dragostei, care, teoretic, ar trebui să fie lucrul cel mai important din lume; bisericile lor se umplu de credincioși.

Cu toții împotriva tendinței generale, cu o singură excepție: pohticienii. Aceștia doresc să-i mulțumească pe toți și aplică regula corectimdinii. Toți ajung în cele din urmă să renunțe, să-și ceară scuze, să dezmintă.

Morris deschide fereastră după fereastră la computerul lui. Și nu are nimic de-a face cu tehnologia, ci cu intuiția. Ajunsese până și la indicele Dow Jones, cu gândul să-și distragă atenția, dar nu era mulțumit de rezultate. Mai bine să se concentreze un pic asupra personajelor cu care a conviețuit o mare parte din viață.

Se mai uită o dată la filmul în care Gary Ridgway „asinul din Green River”, povestește cu calm cum a ucis

48 de femei, aproape toate prostituate. își relatează crimele nu pentru că și-ar dori iertarea păcatelor sau pentru că ar vrea să-și ușureze sufletul; procurorul i-a oferit posibilitatea de a-i schimba pedeapsa: în loc să fie condamnat la moarte va fi închis pe viață numai dacă mărturisește. În ciuda timpului îndelungat în care a acționat fără să fie pedepsit, nu lăsase prea multe probe compromițătoare. Sau poate că obosise sau se plictisise cu sarcina macabră pe care voia s-o ducă la capăt.

Ridgway avea un loc de muncă stabil ca vopsitor de caroserii de camioane și nu reușea să-și aducă aminte de victime decât dacă le lega de zilele în care muncise sau fusese liber. Timp de douăzeci de ani, uneori cu peste 50 de detectivi pe urmele lui, a reușit să comită crimă după crimă fără a lăsa vreo „semnătură” sau vreun indiciu.

„Era un om care nu prea strălucea, lăsa mult de dorit la serviciu, nu avea cine știe ce educație, dar era un asasin perfect”, spune unul dintre detectivi, în înregistrare.

Pe scurt, născut să fie asasin. Avea domiciliu fix. Cazul lui a ajuns să fie clasat ca imposibil de rezolvat.

Morris se uitase la acel film de sute de ori. De obicei îl inspira ca să rezolve alte cazuri, dar azi nu avea nici un efect. Închide fișierul și deschide altul, cu scrisoarea tatălui lui Jeffrey Dahmer, „măcelarul din Milwaukee”, responsabil cu uciderea și tranșarea a 17 bărbați între anii 1978 și 1991:

„Sigur că nu puteam crede ce spunea politia despre fiul meu. De multe ori m-am așezat la masa care i-a folosit drept loc de tranșare și altar satanic. Când deschidea frigiderul, nu vedeam decât câteva sticle de lapte și de apă. Cum e posibil ca acel copilaș pe care l-am purtat în brațe de atâtea ori să fie aceeași persoană cu monstrul al cărui chip apare în toate ziarele? Ah, să fi fost și eu în locul celorlalți tați, care în iulie 1991 au primit vestea de care se temeau cel mai mult - că fiii lor nu numai că au dispărut, dar au fost și asinați! Dacă aș fi fost printre

ei, aș fi putut să-i vizitez mormântul unde i se odihneau resturile, să-i cinstesc memoria. Dar nu: fiul meu e viu și este autorul acestor crime oribile."

Altar satanic. Charles Manșon și „familia” lui. În 1969, trei tineri intră în casa unei celebrități a filmului și îiucid pe toți cei care se aflau acolo, inclusiv pe un băiat care părăsise casa și se afla în mașina lui. încă două asasinate a doua zi - de data asta, o familie de oameni de afaceri.

„Eu singur puteam ucide toată omenirea”, a spus Manșon.

Revede pentru a mia oară fotografia mentorului crimelor, zâmbind în fața camerei, înconjurat de prieteni hippy, inclusiv de un celebru cântăreț pop. Toți fără nici o pată, departe de orice bănuială, vorbind mereu despre pace și dragoste.

Închide toate fișierele calculatorului. Cazul Manșon este cel mai aproape de ce se întâmplă acum - cinema, victime cunoscute. Un fel de manifest politic împotriva luxului, a societății de consum, a celebrității. Deși era creierul crimelor, nu s-a aflat niciodată acolo pentru a le comite; își trimitea acoliții pentru așa ceva.

Nu, nu e pista asta. Și, în ciuda faptului că a trimis e-mailuri în care spunea că nu poate avea răspunsuri într-un timp așa de scurt, Morris este încercat de același sentiment pe care toți detectivii îl au despre criminalii în serie: cazul devine o chestiune personală.

Pe de o parte, este vorba despre un bărbat care are probabil altă profesie, care trebuie să-și fi plănuțit crimele - din pricina armelor folosite -, dar care nu cunoaște capacitatea poliției locale și acționează pe un teren complet necunoscut. Un om vulnerabil. Pe de altă parte, se află experiența multor organe de securitate, obișnuite să se lupte cu toate aberațiile societății, dar incapabile să pună capăt vărsării de sânge provocate de un simplu amator.

N-ar fi trebuit să răspundă mgăirunții comisarului. Se hotărâse să locuiască în sudul Franței pentru că era acolo o climă mai blândă, oamenii mai veseli, marea mereu aproape și spera să mai aibă încă mulți ani de trăit ca să guste din plăcerile vieții.

Când plecase de la secția lui din Londra, era considerat cel mai bun dintre toți. Iar acum, un singur pas greșit și eșecul lui ar ajunge la urechile colegilor, și astfel și-ar pierde reputația, pe care o obținuse cu multă muncă și dăruire. Vor spune: „A încercat să-și compenseze slăbiciunile atunci când s-a repezit primul să susțină instalarea computerelor ultramoderne în departamentul nostru. Și acum uite, cu toată tehnologia pe care o are la îndemână, e prea bătrân, și nu reușește să țină pasul cu provocările noilor vremuri.”

Apasă butonul pentru a închide computerul. Monitorul s-a stins imediat după ce a afișat logotipul programului instalat. Înăuntrul mașinii, impulsurile electronice dispăreau din memoria artificială și nu lăsau în urmă nici un sentiment de culpă, remușcări sau neputință.

Dar trupul lui nu are asemenea butoane. Circuitele din creierul lui continuă să funcționeze, repetă mereu concluziile, încearcă să justifice imposibilul, îi rănesc sentimentul de autoapreciere și-l conving că acei colegi ai lui au dreptate: poate că instinctul și capacitatea de analiză i-au fost afectate de vârstă.

Se duce la bucătărie, dă drumul cafetierei, dar și asta îi face probleme. Își concepe planul: fiind vorba de un aparat electrocasnic modern, cel mai ieftin ar fi să-l arunce și să-și ia altul mâine-dimineață.

Din fericire, cafetiera funcționează, iar el se așază și-și soarbe tacticos cafeaua. O mare parte a zilei și-o petrece apăsând butoane: computer, imprimantă, telefon, lumină, aragaz, cafetiera, fax.

Acum însă trebuie să apese butonul corect din mintea lui: nu are nici un rost să recitească documentele trimise

de politic. Trebuie să gândească liber, asta e soluția. Și să-și facă o listă, chiar dacă ideile se repetă:

- a) Criminalul este un tip educat și rafinat - cel puțin în ceea ce privește armele. Și știe să le folosească.
- b) Nu e din regiune, fiindcă altfel ar fi ales o perioadă mai bună când nu ar fi fost atâta poliție în jur.
- c) Nu lasă o „semnătură” clară. Adică nu vrea să fie identificat. Deși asta pare evident, aceste „semnături” sunt o modalitate disperată prin care Doctorul încearcă să oprească răul cauzat de Monstru, de parcă Dr. Jekyll ar fi spus despre Mr. Hyde: „Vă rog, arestați-mă. Sunt un pericol pentru societate, nu reușesc să mă controlez.”
- d) Dacă a fost în stare să se apropie de cel puțin două victime, să le privească drept în ochi, să afle câte ceva din viața lor, este obișnuit săucidă fără remușcări. Deci trebuie să fi participat la vreun război.
- e) Trebuie că are bani, mulți bani - nu pentru că orașul Cannes e foarte scump în timpul Festivalului, ci pentru costurile de confecționare a plicului cu cianură. Morris estimează că a plătit cam 5 000 de dolari - 40 pentru otravă și 4 460 pentru împachetarea ei.
- f) Nu face parte din mafia drogurilor, nici a traficului de arme sau a altor delictes asemănătoare, pentru că ar fi fost deja urmărit de Europol. Contrar a ceea ce gândesc acești criminali, singurul motiv pentru care ei sunt în libertate e faptul că nu le-a sosit încă vremea să fie trimiși după gratii. Toate grupurile lor sunt infiltrate de agenți plătiți cu greutatea lor în aur.
- g) Nu vrea să fie prins și de aceea își ia toate precauțiile. Dar nu-și poate controla subconștientul și se supune - fără să vrea - unei anumite scheme.
- h) E un om absolut normal, în afara oricăror suspiciuni, probabil blând și prietenos, în stare să câștige încrederea celor pe care îi atrage spre moarte. Își petrece

ceva timp cu victimele, două dintre ele de sex feminin, acestea din urmă fiind mult mai încrezătoare decât bărbații,

- i) Nu-și alege victimele. Ele pot fi bărbați, femei, de orice vârstă, de orice poziție socială.

Morris se oprește. A scris ceva ce nu se potrivește cu restul.

Recitește totul de două, de trei ori. La a patra lectură i se aprinde beculuțul:

- c) Nu lasă o „semnătură” clară. Adică nu vrea să fie identificat.

Asta înseamnă că asasinul nu încearcă să curețe lumea ca Manșon, nu vrea să purifice orașul ca Ridgway, nu vrea să satisfacă apetitul zeilor ca Dahmer. Cei mai mulți dintre criminali nu vor să fie prinși, dar vor să fie identificați. Unii, ca să câștige un loc pe prima pagină a ziarelor, faimă, glorie – ca Zodiac sau Jack Spintecătorul. Alții poate cred că nepoții lor vor fi mândri de faptele lor, când vor descoperi un jurnal prăfuit în podul casei. Unii au o misiune de îndeplinit: să instaleze teroarea și să alunge prostituatele, de pildă. Psihanaliștii au ajuns la concluzia că **toți** criminalii în serie care s-au oprit brusc au acționat așa pentru că mesajul pe care voiau să-l transmită a fost recepționat.

Da. Țasta e răspunsul. Cum de nu se gândise mai devreme?

Nu se gândise pentru simplul motiv că ar fi trimis poliția în două direcții opuse. În căutarea asasinului și a persoanei căreia îi trimitea mesaje. Iar asasinul din Cannes ucide cu o iuțea extraordinară. Morris este aproape sigur că va trebui să dispară în scurt timp, imediat ce mesajul va ajunge la destinatar.

Cel mult două, trei zile. Așa cum la unele crime în serie victimele nu au caracteristici comune, și în cazul ăsta mesajul trebuie să fie destinat unei singure persoane.

Numai unei persoane.

Se repede la computer, îl deschide și trimite un mesaj liniștitor comisarului:

„Liniștiți-vă, crimele trebuie să înceteze brusc, înainte ca Festivalul să se termine.”

Din plăcerea de a se juca cu riscul îi trimite o copie unui prieten la Scotland Yard - ca să afle și el că autoritățile franceze îl respectă ca profesionist, i-a cerut ajutorul pe care l-a și oferit. încă mai e în stare să tragă concluzii care curând se vor dovedi corecte. Nu e bătrân, cum vor ei să-l facă să creadă.

E reputația lui în joc; dar e foarte sigur de ceea ce a pus pe hârtie.

10:19 P.M.

Hamid își închide celularul - nu e interesat deloc de ce se întâmplă în lume. În ultima jumătate de oră telefonul i-a fost asaltat de mesaje neplăcute.

Totul arată că trebuie să termine cu ideea asta absurdă de a face un film. S-a lăsat dus de vanitate, în loc să asculte sfaturile șeicului și ale soției. Se pare că începe să piardă legătura cu sine: lumea luxului și a *glamour-ului* începe să-l otrăvească - tocmai pe el, care s-a crezut totdeauna imun la așa ceva!

Gata. Măine, când totul o să se liniștească, o să facă o conferință de presă la care va invita presa internațională prezentă la Festival și o să le spună reporterilor că, deși investise o sumă mare de bani în proiectul acela, îl va întrerupe pentru că „era visul comun al tuturor celor implicați, și acum unul dintre ei nu mai este printre noi”. Cu siguranță că un jurnalist o să vrea să afle dacă are și alte proiecte în vedere. El va răspunde că e încă prea devreme ca să vorbească despre asta, „trebuie să respectăm memoria celui care a plecat dintre noi”.

Desigur că-i părea rău, ca oricărui om cu un minimum de decență, de faptul că actorul pe care tocmai îl angajase ajunsese să moară otrăvit și că regizorul ales pentru proiect era în spital - din fericire, în afara oricărui risc. Dar ambele evenimente conțineau un mesaj foarte clar: stai departe de lumea filmului. Nu e domeniul lui, avea să piardă bani și să nu câștige nimic în schimb.

Cinematograful e pentru cinești, muzica pentru muzicieni și literatura pentru scriitori. De când pornise în această aventură, cu două luni în urmă, întâmpinase numai greutăți: a fost nevoit să se lupte cu orgolii nemăsurate, să respingă bugete supradimensionate, să corecteze un scenariu care era din ce în ce mai prost cu fiecare nouă versiune, să tolereze producători cu aer afectat care-l tratau cu complezență, de parcă era un ignorant al lumii filmului.

Avusese cele mai bune intenții: să arate lumii cultura locurilor natale, frumusețea deșertului, înțelepciunea milenară și codurile onoarei la beduini. Avea datoria asta față de tribul lui, cu toate că șeicul insistase că nu trebuia să se abată de la drumul pe care apucase.

„Oamenii se pierd în deșert pentru că se lasă duși de miraje. Ești un bun creator de modă, concentrează-ți energia numai pe calea asta.”

Dar Hamid voia să meargă mai departe: să arate că putea să provoace și alte surprize, să urce și mai sus, să-și asume riscuri. A păcătuit prin mândrie, și asta nu avea să se mai întâmple.

Jurnaliștii îl asaltează cu întrebări - se vede că știrea circulase mai rapid ca niciodată. Spune că încă nu cunoaște detalii, dar va face o conferință de presă a doua zi. Repetă de zeci de ori același răspuns, până ce una dintre gărzile de corp se apropie și le cere să lase perechea în pace.

Își cheamă un asistent. Îi cere s-o găsească pe Jasmine printre invitații care se aflau în grădină și să o aducă la el. Da, e nevoie să facă câteva poze împreună, e nevoie de încă un comunicat să confirme negocierea și de o bună campanie de presă care să mențină cheștiunea vie până în octombrie, data Săptămânii Modei de la Paris. După aceea, o va convinge personal pe creatoarea de modă belgiană; i-a plăcut foarte mult colecția ei, este sigur că va

putea aduce bani și prestigiu grupului lui. Dar deocamdată știe ce gândește ea: că a încercat s-o cumpere pentru că își dorea să pună mâna pe cel mai bun manechin al ei. Dacă s-ar duce acum la ea, nu numai că ar mări prețul, dar ar fi și un gest lipsit de eleganță. Toate la timpul potrivit, mai bine să aștepte momentul oportun.

Se vede că Ewa e deranjată de întrebările jurnaliștilor.

— Cred că trebuie să plecăm de aici.

— Nu te mai gândi la asta. Nu am inima de piatră, cum bine știi, dar nici nu pot să sufăr pentru ceva care n-a făcut decât să confirme ce mi-ai spus și tu înainte: să las cinematografia. Suntem la o petrecere și o să rămânem aici până se termină.

Vocea i-a sunat mai dură decât ar fi vrut, dar n-a deranjat-o pe Ewa - de parcă iubirea sau ura lui i-ar fi fost absolut indiferente. Continuă, de data asta pe un ton mai potrivit:

— Uită-te ce perfectă pare această petrecere. Amfitrionul nostru a cheltuit probabil o avere pentru a fi prezent, la Cannes - pe spezele lui au fost aduse și cazate toate celebritățile de aici, alese special pentru a participa la cina de gală oferită cu atâta generozitate. Poți fi sigură că va avea un profit înzecit cu reclama gratuită pe care i-o face evenimentul: pagini întregi în ziare și reviste, spațiu la canalele de televiziune, ore întregi la televiziunile private, prin cablu, care nu au nimic altceva să arate. Femeile vor asocia bijuteriile lui cu atmosfera de *glamour* a petrecerii, bărbații îi vor purta ceasurile pentru a arăta cât de bogați și puternici sunt. Tinerii vor deschide paginile de modă și-și vor spune: „Aș vrea să fiu și eu acolo într-o zi și să port aceleași lucruri.”

— Hai să mergem acum. Am un presentiment.

A fost picătura care a umplut paharul. Petrecuse toată ziua suportând proasta dispoziție a nevastei și nu se plânsese nici un pic. Una, două își deschidea telefonul ca să vadă dacă a mai primit vreun mesaj, iar acum el se

gândea serios dacă nu cumva se petrecea ceva ciudat cu ea. Alt bărbat? Fostul ei soț pe care-l văzuse la barul hotelului și care voia să se întâlnească cu ea cu orice preț? Dacă era asta, de ce nu-i spunea pe șleau ce simțea, de ce se închisese așa în sine?

— Asta-i acum, nu-mi veni mie cu presentimente, încerc să-ți explic de ce unii oameni organizează o petrecere ca asta. Dacă vrei să devii o femeie de afaceri așa cum ai visat dintotdeauna, dacă vrei să lucrezi în domeniul comercializării de creații haute couture, încearcă să mă urmărești puțin. Apropo, ți-am spus că l-am văzut pe fostul tău soț la bar ieri-noapte și tu mi-ai spus că e imposibil. Din cauza lui îți verifici tot timpul celularul?

— El nu are ce căuta aici.

Ar fi vrut să-i spună: „Știu cine a încercat și a reușit să-ți distrugă proiectul de firm. Știu că e în stare să meargă mult mai departe. Înțelege că suntem în pericol, hai să mergem.”

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Răspunsul este: da. De-asta îmi tot verific celularul. Pentru că-l cunosc, știu că e prin apropiere și mi-e frică. Hamid râde.

— Și eu sunt prin apropiere.

Ewa ia o cupă de șampanie și o dă pe gât. El nu spune nimic: era încă o provocare.

Privește în jur, încercând să uite veștile care-i sosiseră și lui prin telefon, cu gândul să facă câteva poze cu Jasmine înainte de a fi invitați toți în salonul unde avea să fie servită cina și unde fotografiilor le era interzis să intre. Asasinarea actorului principal picase cum nu se poate mai prost: nimeni nu întrebese despre marele contract pe care-l semnase cu manechinul cel necunoscut. Cu o jumătate de oră mai devreme era singurul lucru pe care voiau să-l știe; acum nu reprezenta nici un interes pentru presă.

Deși lucra de atâția ani în lumea luxului și a *glamour-ului*, încă mai avea multe de învățat: acel contract de milioane fusese dat uitării așa de repede, în timp ce amfitrionul petrecerii reușise să trezească interesul presei. Nici un fotograf sau jurnalist nu părăsise locul pentru a se duce la comisariat sau la spital ca să afle de la sursă ce se petrecuse. Sigur, **toți** erau specializați în modă, dar editorii lor n-au îndrăznit să-i disloce pentru un singur motiv: crimele nu apar în aceleași pagini ca evenimentele sociale.

Creatorii de bijuterii nu se bagă în proiecte cinematografice. Marii promotori ai evenimentelor sociale știu că, oricât sânge ar curge în lume în clipa aceea, oamenii tot vor căuta fotografiile care le arată o lume perfectă, a luxului de neatins.

Asasinatele se pot întâmpla în casa de alături sau pe strada din **fața** noastră. Dar petreceri ca aceea, numai pe piscul lumii. Ce poate fi mai interesant pentru muritori?

Petrecerea perfectă.

A cărei promovare începuse cu luni de zile înainte, cu mici articole în presa scrisă care anunțau că marele creator de bijuterii își va **ține** la Cannes petrecerea anuală și că invitațiile fuseseră deja făcute. Deși lucrurile nu stăteau chiar așa; în acel moment, jumătate din invitați primiseră chiar atunci un fel de aide-memoire prin care li se cerea să aibă amabilitatea să rețină data.

Fiindcă citiseră notița din ziar, bineînțeles că au răspuns imediat. Au reținut data. Și-au cumpărat bilete de avion și au plătit hotelurile pentru douăsprezece zile, chiar dacă rămâneau acolo numai 48 de ore. Trebuiau să demonstreze tuturor că încă mai făceau parte din Superclasă, ceea ce avea să le faciliteze afacerile, să le deschidă uși, să le alimenteze orgoliul.

După două luni, generoasa invitație ajungea la destinație. Femeile deveneau nervoase pentru că nu știau ce rochie să îmbrace pentru acea ocazie, iar bărbații cereau

secretarelor să le facă legătura cu cunoscuți pe care-i invitau la o șampanie la bar ca să discute cine știe ce chestiune de serviciu, înainte de cină. Era modul masculin de a spune: „Am fost invitat la petrecere. Tu ai fost?” Chiar dacă celălalt susținea că era ocupat și nu credea că o să poată să călătorească la Cannes în perioada aceea, mesajul era trimis: respectiva „agendă plină” era doar un pretext pentru faptul că nu primise nici o invitație.

După câteva minute, „bărbatul ocupat” începea să-și mobilizeze prieteni, consilieri, asociați pentru a obține invitația. În felul acesta, amfitrionul putea selecta cealaltă jumătate a invitațiilor, bazându-se pe trei lucruri: putere, bani și relații.

Petrecerea perfectă.

Este angajată o firmă de catering. În ziua respectivă, ordinul este să se servească maximum de băuturi alcoolice, de preferință faimoasa șampanie franțuzească. Invitații din alte țări nici nu-și dădeau seama că de fapt gustau o băutură produsă local și care era deci mult mai ieftină decât își închipuiau. Femeile - cum făcea și Ewa în clipa aceea - considerau că o cupă cu lichidul auriu conținea cea mai potrivită băutură pentru rochia, pantofii și geanta lor. Și bărbații stăteau cu cupa în mână, dar beau mult mai puțin; se aflau acolo ca să se întâlnească cu competitorii cu care voiau să facă pace, cu furnizorul cu care trebuiau să-și îmbunătățească relațiile, cu clientul care i-ar fi distribuit produsele. Erau schimbate sute de cărți de vizită într-o noapte ca asta - cea mai mare parte, între profesioniști. Doar câteva erau destinate femeilor frumoase, dar toți știau că era o mișcare inutilă: nimeni nu venise acolo ca să întâlnească pe bărbatul sau pe femeia vieții lui.

Veniseră ca să facă afaceri, să strălucească și, eventual, să se distreze puțin. Distracția era opțională, era lucrul cel mai puțin important.

Cei care se întâlnesc aici în noaptea asta vin din trei puncte ale unui triunghi imaginar. Pe de o parte, sunt cei care au obținut totul și-și petrec zilele jucând golf, luând prânzuri interminabile sau mergând în cluburi exclusiviste, și care, când intră într-un magazin, au destui bani încât să cumpere orice, fără a întreba prețul. Ajungând în vârf își dau seama de ceva la care nu s-au gândit niciodată înainte: nu pot trăi singuri. Nu suportă compania soțului sau a soției și au nevoie să se miște tot timpul, crezând că sunt foarte diferiți de restul oamenilor - deși au descoperit, când s-au retras din activitate, că au de *înfruntat un cotidian ia fel de plicticos ca ai oricărui om din clasa de mijloc: cafeaua de dimineață, lectura ziarelor, prânzul, picoteala siestei, cina, televizorul. Acceptă aproape toate invitațiile la cină. Merg la evenimente sportive și sociale la sfârșit de săptămână. își petrec cu sfințenie fiecare vacanță în locuri la modă (deși s-au pensionat, tot mai cred că există „vacanțe”).*

În cel de-al doilea unghi al triunghiului se află cei care nu au realizat nimic încă, au încercat să pescuiască în ape tulburi, să înfrângă rezistența învingătorilor, să se arate veseli chiar dacă îi au pe mama sau pe tata în spital, să vândă ceea ce încă nu au.

Și, în sfârșit, în vârful cel mai de sus se află Superclasa.

Acesta este ingredientul ideal pentru o petrecere: cei care au ajuns acolo au urmat calea normală a vieții; vremea influenței lor a trecut, dar mai au bani pentru încă câteva generații și au descoperit că puterea e mai importantă decât bogăția, numai că acum e prea târziu. Cei care nu au ajuns până acolo luptă cu toată energia și entuziasmul ca să înveselească petrecerea, considerând că au reușit cu adevărat să lase o bună impresie, dar mai apoi descoperă că nimeni nu-i sună în săptămânile următoare, deși au împărțit cărți de vizită din belșug. În sfârșit, sunt unii care-și mențin echilibrul în vârf, dar știu că acolo

vântul e puternic și i-ar putea dezdelibra oricând, făcându-i să cadă în prăpastie.

Alte și alte persoane se apropie ca să schimbe câteva cuvinte cu el; nimeni nu pomenește nimic despre crimă - fie din desăvârșită ignoranță, pentru că trăiesc într-o lume unde asemenea cazuri nu se întâlnesc, fie din delicatețe, lucru de care se îndoiește. Privește în jurul lui și vede ceea ce detestă mai mult și mai mult în materie de modă: femei trecute bine, îmbrăcate ca la 20 de ani. Oare nu-și dau seama că a venit vremea să-și schimbe stilul? Discută cu unul, zâmbește altuia, mulțumește pentru laude, o prezintă pe Ewa câtorva care încă nu o cunoscuseră. II macină o idee fixă: să se întâlnească cu Jasmine și să pozeze în următoarele cinci minute.

Un industriaș și soția lui îi relatează cu lux de amănunte ultima lor întâlnire - pe care nu reușește deloc să și-o amintească, dar le aprobă fiecare cuvânt dând din cap. Vorbesc despre călătorii, întâlniri, proiecte în care sunt implicați. Nimeni nu spune nimic interesant, nimeni nu întreabă „Ești într-adevăr fericit?” sau „După toate câte am trăit, care ar fi sensul adevărat al victoriei?”. Odată ce aparțin Superclasei, desigur că trebuie să se poarte de parcă ar fi foarte mulțumiți și realizați, chiar dacă își pun întrebarea: „Ce să fac cu viitorul meu acum, că am tot ce am visat?”

O ființă sordidă, ieșită parcă dintr-o poveste de benzi desenate, cu pantaloni strâmți pe sub o haină indiană, s-a apropiat:

- Domnule Hamid, îmi pare foarte rău...
- Cine ești dumneata?
- În momentul acesta lucrez pentru dumneavoastră. Ce prostie.
- Sunt ocupat. Știu deja tot ce trebuia să știu despre evenimentul trist din seara asta, așa că nu-ți face griji.

Dar ființa nu se depărtează. Hamid începe să se simtă deranjat de prezența lui, mai ales că prietenii aflați mai aproape au putut auzi groaznică replică: „Lucrez pentru dumneavoastră.” Ce-o să zică?

— Domnule Hamid, o s-o aduc pe actrița care urma să apară în filmul dumneavoastră. A trebuit să o las puțin când am primit mesajul pe telefon, dar...

— Mai târziu. Acum o aștept pe Jasmine Tiger.

Ființa cea ciudată pleacă. Actrița care urma să apară în filmul dumneavoastră! Biata fată, angajată și concediată în aceeași zi.

Ewa are celularul într-o mână și în cealaltă, o cupă de șampanie și o țigară stinsă între degete. Industriașul scoate o brichetă de aur din buzunar și vrea să i-o aprindă.

— Nu trebuie, pot și singură, îl oprește ea. Stau cu cealaltă mână ocupată fiindcă vreau să fumez mai puțin.

Ar fi vrut să spună: „Stau cu celularul în mână ca să-l protejiez pe idiotul ăsta de lângă mine. Care nu mă crede. Care nu s-a interesat niciodată de viața mea dinainte și de ororile prin care am trecut. Dacă mai primesc un mesaj, fac scandal și va trebui să plece de aici cu mine, vrea-nu vrea. Poate să mă și insulte, cel puțin voi ști că i-am salvat viața. II știu eu pe criminalul ăla. Simt că Răul Absolut e aproape.”

O recepționeră anunță invitații să se îndrepte spre salonul principal. Hamid Hussein e gata să-și accepte soarta fără a se plânge prea mult; fotografia rămâne pe mâine când o să urce treptele împreună cu ea. Tocmai atunci apare și unul dintre asistenți.

— Jasmine Tiger nu este la petrecere. Probabil a plecat.

— Nu-i nimic. Poate au uitat s-o anunțe că trebuia să ne întâlnim aici.

Are un aer calm, ca omul care știe să înfrunte situații de tipul ăsta. Dar îi fierbe sângele în vine: a plecat de la petrecere? Dar cine-și închipuie că este?

E așa de ușor să mori. Cu toate că organismul omului este unul dintre mecanismele perfecte concepute de Creație, e de ajuns un mic proiectil de cauciuc care să intre cu oarecare viteză, să distrugă ici-colo, fără discernământ, și gata.

Conform definiției din dicționar, moartea este finalul vieții (dar și viața are nevoie să fie corect definită). Paralizarea permanentă a funcțiilor vitale ale corpului - cum ar fi activitatea creierului, respirația, fluxul sangvin și inima. Două elemente rezistă acestui proces, încă câteva zile sau săptămâni: atât părul, cât și unghiile continuă să crească.

Definiția se schimbă când e vorba de religii: pentru unele moartea este o trecere într-o stare superioară, în timp ce altele consideră că e o stare provizorie, iar sufletul care a locuit în acel corp va trebui să se întoarcă pentru a-și plăti păcatele sau a se bucura într-o altă viață de binecuvântările refuzate în timpul încarnării precedente.

Tânăra stă liniștită lângă el. Ori șampania și-a făcut efectul, ori acesta a trecut deja - și acum ea își dă seama că nu cunoaște pe nimeni, că aceasta poate fi prima și ultima ei invitație, că uneori visele se transformă în coșmaruri. Câțiva bărbați se apropiaseră când el s-a îndepărtat puțin cu fata cea tristă, dar e clar că nici unul nu a reușit s-o facă să se simtă mai bine. Când l-a văzut din nou, i-a cerut să-i țină companie tot timpul petrecerii. L-a întrebat dacă are un mijloc de transport pentru întoarcere, pentru că ea nu avea bani, iar însoțitorul ei probabil că nu va mai apărea.

— Da, pot să te duc acasă. Cu plăcere.

Nu era în planurile lui, dar, de când îl văzuse pe polițist supraveghind mulțimea, înțelesese că trebuia să fie tot timpul însoțit; este una dintre multele persoane importante necunoscute de acolo, mândru că are lângă el o femeie frumoasă cu mult mai tânără, care se încadrează perfect în modelele unui asemenea loc.

— N-ar fi bine să intrăm?

— Da. Dar eu cunosc genul acesta de evenimente, e mai inteligent să așteptăm să se așeze toată lumea. Cel puțin trei, patru mese au locuri rezervate și nu putem să riscăm să ne punem într-o situație jenantă.

Observă că tânăra e un pic decepționată că nu are un loc rezervat.

Chelnerii strâng paharele goale răspândite prin toată grădina. Fotomodelele au coborât deja de pe pedestalele ridicole unde dansaseră ca să le arate bărbaților că viața încă mai poate fi interesantă și să le amintească femeilor că au nevoie urgentă de liposucție, de un pic de botox, de silicon sau de operații estetice.

— Te rog, hai să mergem. Trebuie să mâncăm. O să mi se facă rău.

El o ia de braț și pornesc spre salonul de la etajul superior. E clar, mesajul către Ewa a fost primit, dar nebăgat în seamă; dar acum știe la ce să se aștepte de la o persoană atât de lipsită de caracter ca fosta lui soție. Îngerul cu sprâncene negre continuă să fie lângă el; l-a făcut să se ferească la momentul potrivit și să observe polițistul în civil, când teoretic atenția lui trebuia să fie concentrată asupra creatorului celui faimos care tocmai intrase.

— Bine, hai să intrăm.

Urcă scările și se îndreaptă spre salon. Când să intre, îi cere cu delicatețe să-i lase brațul, pentru că prietenii de acolo ar putea înțelege greșit ceea ce vedeau.

— Ești căsătorit?

— Divorțat.

Da, Ewa e sigură acum, intuiția ei fusese corectă, problemele din noaptea aceea nu erau nimic față de ce avea acum înaintea ochilor. Pentru că Igor nu avea nici un interes profesional ca să participe la un Festival de Film, un singur motiv putea explica prezența lui acolo.

— Igor! spuse Hamid.

Bărbatul însoțit de o femeie mai tânără îl privește drept în față. Inima Ewei bate să-i sară din piept, încercând să-l oprească pe Hamid:

— Ce faci?

Dar Hamid se ridicase deja de la masă. Nu, el chiar nu știe ce face. Se îndreaptă spre Răul Absolut, cel fără limite, în stare de orice - de absolut orice. Crede că se află în fața unui adult pe care-l poate înfrunta, fie prin forța fizică, fie cu argumente logice. Dar nu știe că Răul Absolut are un suflet infantil care nu-și asumă nici o responsabilitate pentru actele lui, convins mereu că dreptatea este numai de partea lui. Și, când nu obține ceea ce vrea, nu se teme să folosească toate artificiile posibile ca să-și satisfacă dorința. Acum ea înțelege cum îngerul s-a transformat atât de repede în Demon: pentru că a ascuns în inima lui, dintotdeauna, răzbunare și ranchiună, chiar dacă susținea că se maturizase și depășise toate traumele. Pentru că a fost cel mai bun dintre cei mai buni atunci când a trebuit să demonstreze că e capabil să învingă în viață, ceea ce i-a confirmat omnipotența. Pentru că nu știe să renunțe - fiindcă a reușit să supraviețuiască chinurilor celor mai teribile peste care a putut să treacă fără a privi înapoi, ducând în suflet povara anumitor cuvinte: „O să mă întorc într-o zi. O să vedeți de ce sunt în stare.”

— Ah, se pare că a întâlnit pe cineva mai important decât noi - înțepă o fostă miss Europa, așezată la masa principală, împreună cu alte două celebriți și cu amfitrionul petrecerii.

Ewa încearcă să disimuleze proasta dispoziție care o cuprinsese. Dar nu știe ce să facă. Amfitrionul pare să se amuze de situație; îi așteaptă reacția.

— Scuzați-ne. E un vechi prieten de-al meu.

Hamid se îndreaptă spre bărbat, care pare să șovăie. Fata de lângă el strigă:

— Bună seara, domnule Hamid Hussein! Sunt noua dumneavoastră actriță!

Invitații de pe la alte mese întorc capul ca să vadă ce se petrece. Amfitrionul zâmbește - totdeauna e bine să se întâmple ceva ieșit din comun, așa toți cei prezenți vor avea multe de discutat după aceea. Acum Hamid a ajuns în fața bărbatului; amfitrionul își dă seama că ceva nu e în regulă și se întoarce spre Ewa.

— Cred că e mai bine să-l aduceți înapoi. Sau, dacă vreți, putem să mai aducem un scaun pentru prietenul dumneavoastră, dar partenera lui va trebui să se așeze în altă parte.

Invitații și-au întors privirea spre farfuriile lor și au reînceput discuțiile despre iahturi, avioane private, cotații la bursa de valori. Numai amfitrionul este atent la ce se întâmplă.

— Mergeți acolo, insistă amfitrionul.

Ewa nu este acolo, cum crede el. Gândurile au purtat-o la mii de kilometri distanță, în restaurantul din Irkutk, lângă lacul Baikal. Scena era puțin diferită: Igor îl conducea afară pe un alt bărbat.

Cu mare efort, se ridică și ajunge la ei.

— întoarce-te la masă, îi ordonă Hamid încet. Noi doi ieșim ca să stăm de vorbă.

Ăsta era pasul cel mai absurd pe care-l putea face. Ea-l prinde de braț, se preface că râde și e bucuroasă de întâlnirea cu bărbatul pe care nu-l văzuse de mult și spune cu vocea cea mai liniștită din lume:

— Dar a început cina!

A evitat să spună „dragul meu”. Nu vrea să deschidă porțile Iadului.

— Are dreptate. Mai bine vorbim chiar aici.

A zis Igor asta? Atunci poate că sunt numai închipuiri de-ale ei, copilul a crescut în sfârșit și a devenit un adult responsabil? Demonului i-a fost iertată aroganța și acum se poate întoarce în împărăția Cerurilor?

Nu, și-ar dori așa de mult să fie așa, însă cei doi bărbați continuă să se uite crunt unul la altul. Hamid citește ceva

pervers în ochii albaștri și pentru o clipă simte un fior. Fata îi mîndre mîna:

— încântată. Numele meu e Gabriela...

El nu-i răspunde la politețe. Ochii celuilalt bărbat strălucesc.

— Uite o masă în colț. Să ne așezăm acolo, spune Ewa.

O masă în colț? Soția lui vrea să plece de la locul de onoare ca să se așeze într-un colț la petrecere? Dar Ewa îi luase deja pe cei doi bărbați de braț și-i conducea spre singura masă liberă, aproape de ușa pe unde ies chelnerii. „Actrița” vine în urma grupului. Hamid se eliberează o clipă, se întoarce spre amfitrion pentru a se scuza.

— M-am întâlnit cu un prieten din copilărie care va pleca mâine și nu vreau să pierd ocazia de a sta puțin de vorbă. Vă rog, nu ne așteptați, nu știu cât vom întârzia.

— Nu o să vă ocupe nimeni locurile, răspunde zâmbind amfitrionul, deși știa că cele două scaune vor rămâne libere.

— Am crezut că e un prieten din copilărie al soției - înțepă iar fosta Miss Europa.

Dar Hamid se îndrepta deja spre cea mai proastă masă din salon - rezervată pentru asistenții celebriților care găseau totdeauna o formă de a se strecura în locuri unde nu trebuiau să fie prezenți, înșelând toate precauțiile.

„Hamid e un om bun”, se gîndește amfitrionul, când îl vede pe creatorul de modă depărtându-se cu capul sus. „Iar debutul acestei nopți trebuie să fie foarte greu pentru el”.

Se așază la masa din colț. Gabriela își dă seama că asta e o șansă unică - încă una din „șansele unice” care i se oferiseră în ziua aceea. Și spune cât de fericită este că a primit invitația, că va face tot posibilul să nu dezamăgească.

— Am încredere în dumneavoastră. Am semnat contractul fără să-l citesc.

Ceilalți trei nu scot o vorbă, numai se privesc. O fi greșit ceva? O fi efectul șampaniei? Mai bine să continue să vorbească.

— Și sunt cu atât mai mulțumită cu cât - contrar celor ce se spun pe aici - procesul dumneavoastră de selecție a fost corect. Nici vorbă de cereri, nici vorbă de favoruri. Am dat o probă dimineața și, înainte să-mi termin textul, am fost întreruptă. Mi-au cerut să merg pe un iaht să vorbesc cu regizorul. Acesta este un bun exemplu pentru toată lumea artistică, domnule Hussein. Demnitate față de profesie. Onestitate în alegerea persoanelor cu care se va lucra. Oamenii cred că lumea cinematografului este total diferită, că singurul lucru care contează e...

Era să zică „să te culci cu producătorul”, dar tocmai el, producătorul, se află cu soția alături.

— .. e fizicul persoanei.

Un chelner aduce aperitivele și începe să recite monologul obișnuit:

— Aceștia sunt muguri de anghinare în sos de muștar de Dijon, asezonați cu ulei de măsline, verdețuri fine și însoțiți de feliuțe de brânză de capră de Pirinei...

Numai tânăra, cu zâmbetul pe față, e atentă la ce spune. Chelnerul însă înțelege că nu e bine-venit și se depărtează.

— Trebuie să fie delicios!

Se uită la ceilalți. Nici unul nu a pus mâna pe tacâm. Ceva nu e deloc în ordine aici.

— Dumneavoastră vreți să stați un pic de vorbă, nu-i așa? Poate că e mai bine să mă așez la altă masă.

— Da, spune Hamid.

— Nu, rămâi aici, spune nevasta.

Și ea ce să facă acum?

— Ești mulțumită de însoțitorul dumitale? întrebă femeia.

— Tocmai l-am cunoscut pe Gunther.

Gurither. Hamid și Ewa îl privesc pe impasibilul Igor de lângă ea.

— Da, și cu ce se ocupă?

— Dar dumneavoastră sunteți prietenii dânsului!

— Da. Și știm și cu ce se ocupă. Ce nu știm este câte lucruri știi dumneata din viața lui.

Gabriela se întoarce spre Igor. De ce n-o ajută el?

Un chelner vine și întreabă ce vin doresc:

— Alb sau roșu?

Vai, fusese salvată de un străin!

— Roșu pentru toți, răspunde Hamid.

— Să revenim. Cu ce se ocupă Gunther?

Nu era salvată.

— Industria grea, din câte am înțeles. Nu am mai avut vreă altă legătură, singurul lucru în comun a fost că amândoi așteptam prieteni care nu au mai venit.

Bun răspuns, își zice Gabriela. Cine știe, femeia asta O avea vreun secret față de partenerul ei cel nou. Sau poate că e vorba de o relație pe care soțul ei a descoperit-o în acea noapte - de aici și tensiunea dintre ei.

— Numele lui e Igor, o anunță femeia. Are una dintre cele mai mari companii de telefonie mobilă din Rusia. Asta e cu mult mai important decât să vinzi mașini grele.

Păi dacă-i așa, de ce a mințit-o? Se hotărî să nu mai zică nimic.

— Așteptam să te întâlnesc aici, Igor - acum femeia l se adresase lui Gunther.

— Am venit să te caut. Dar m-am răzgândit, veni răspunsul direct.

Gabriela își pipăie geanta plină de hârtie și adoptă o figură surprinsă.

— îmi sună mobilul. Cred că prietenul meu a venit, trebuie să mă duc să-l caut. Vă rog să mă scuzați, dar a venit de departe ca să fim împreună, nu cunoaște pe nimeni aici și mă simt responsabilă pentru el.

Se ridică. Eticheta spune că nu trebuie să strângi mâna cui mănâncă - deși până acum nici unul nu atinsese nici măcar tacâmurile. Numai paharele de vin sunt goale.

Bărbatul care se numea Gunther până acum două minute cere să li se aducă o sticlă întreagă pentru toată masa.

— Sper că ai primit mesajele mele, spune Igor.

— Am primit trei. Poate că telefonía de aici e mai proastă decât aceea pe care ai dezvoltat-o tu.

— Nu vorbesc de telefoane.

— Atunci nu știu despre ce vorbești.

Voia să spună: „Sigur că știu.”

Ca și Igor, în timpul primului ei an de relație cu Hamid, a așteptat un telefon sau un mesaj, vreun prieten comun care să-i spună că el îi simțea lipsa. Nici vorbă, nu voia să-l aibă în preajmă, dar știa că, dacă-l rănea, era cel mai rău lucru - trebuia cel puțin să-și calmeze Furia și să pretindă că într-o zi vor deveni buni prieteni. Intr-o seară, după ce băuse ceva, s-a hotărât să-l sune, însă a constatat că își schimbase numărul. Când a sunat la birou, i s-a spus că „era în ședință”. Ori de câte ori îl căuta la telefon - totdeauna făcându-și curaj după câteva pahare - descoperea că Igor „e în călătorie” sau „o s-o sune el imediat”. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată, desigur.

Așa a început să vadă fantome peste tot, să se simtă urmărită, să creadă că o să aibă în curând destinul cerșetorului și al altor persoane despre care el insinuase că „le permisesse să aibă o viață mai bună”. Numai că Hamid nu o întreba niciodată nimic despre trecut, susținând că e dreptul fiecăruia să-și păstreze secretele intime în subteranele memoriei. Făcea totul pentru ca ea să se simtă fericită, îi spunea că viața începuse să aibă sens din clipa când o întâlnise și-i aducea mereu dovezi că se putea simți în siguranță, protejată.

Într-o zi, Răul Absolut a sunat la ușa apartamentului lor din Londra. Hamid era acasă și l-a dat afară. Nu s-a mai întâmplat nimic în lunile următoare.

Încet, încet a reușit să se mintă pe sine. Da, făcuse alegerea potrivită: când alegem o cale, celelalte dispar. Dădea dovadă de imaturitate dacă credea că poate fi căsătorită cu unul și prietenă cu celălalt - asta se întâmplă în cazul persoanelor echilibrate, și nu al fostului soț. Mai bine să creadă că o mână invizibilă a salvat-o de Răul Absolut. Era îndeajuns de femeie ca să-l determine pe noul partener să devină dependent de ea și să încerce să-l ajute în toate: ca amantă, ca sfătuitoare, ca soție, ca soră.

Își canaliza toată energia în această direcție. În toți aniiăștia, nu avusese decât o singură prietenă adevărată - care, așa cum a apărut, așa a și dispărut. Era tot rusoaică, dar, spre deosebire de ea, fusese părăsită de soț și se afla în Anglia, neștiind încotro s-o apuce. Stătea cu ea de vorbă aproape în fiecare zi.

„Am lăsat totul în urmă”, îi spusese Ewa. „Și nu-mi pare rău de hotărârea luată. Aș fi făcut același lucru și dacă Hamid nu mi-ar fi cumpărat - împotriva voinței mele - frumosul domeniu din Spania și nu mi l-ar fi trecut pe nume. Aș fi luat aceeași decizie și dacă Igor, fostul meu soț, mi-ar fi oferit jumătate din averea lui. Aș fi luat aceeași hotărâre, pentru că știu că nu trebuie să-mi mai fie frică. Și dacă unul dintre cei mai doriți bărbați din lume vrea să-mi fie alături, atunci sunt mai bună decât îmi închipui.”

Numai minciuni. Nu încerca să o convingă pe singura ei confidentă, ci pe sine. Era o farsă. În spatele femeii puternice, așezate acum la masă cu doi bărbați importanți, se afla o fătucă înspăimântată că va pierde, că va rămâne singură, săracă, fără să fi cunoscut vreodată sentimentul de a fi mamă. Era obișnuită cu luxul și *glamour-ul*? Nu. Încerca să fie pregătită să piardă totul a doua zi, când

partenerul ei va descoperi că nu era ce credea el, era incapabilă să răspundă așteptărilor celorlalți.

Știa să manipuleze bărbații? Da. Toți credeau că era tare, sigură pe ea, stăpâna propriului destin; că putea părăsi un bărbat cât ai clipi, oricât de important și de dorit ar fi fost. Și ce era cel mai rău: bărbații credeau același lucru. Ca Igor. Ca Hamid.

Pentru că știa să păstreze aparențele. Pentru că nu spunea niciodată ce gândește. Pentru că era cea mai bună actriță din lume, știa să ascundă perfect latura ei vulnerabilă.

— Ce vrei? întreabă ea pe rusește.

— Să beau vin.

Replica lui a sunat ca și cum nu era important răspunsul: doar îi spusese deja ce vrea.

— înainte să pleci, ți-am spus ceva. Cred că ai uitat.

Ii spusese multe: „Te rog, îți promit că o să muncesc mai puțin”, sau „Ești femeia vieții mele”, sau „Dacă pleci, mă distrugi”, cuvinte pe care le aude toată lumea și toată lumea știe că sunt vorbe goale.

— Ți-am spus: dacă pleci, eu voi distruge lumea.

Nu-și aducea aminte, dar era posibil. Igor n-a știut niciodată să piardă.

— Și ce înseamnă asta? l-a întrebat pe rusește.

— Aveți cel puțin bunul-simț de a vorbi englezește, îi întrerupse Hamid.

Igor îl înfruntă.

— O să vorbesc englezește nu din bun-simț. Ci pentru că vreau să înțelegi.

Și se întoarce spre Ewa:

— Am spus că o să distrug lumea ca să te aduc înapoi. Am început să fac asta, dar am fost salvat de un înger; nu meriți. Ești o femeie egoistă, implacabilă, interesată doar să câștigi mai multă faimă, mai mulți bani. Ai refuzat toate lucrurile bune pe care ți le-am pus pe tavă, pentru că tu crezi că o casă în Rusia nu se potrivește cu lumea

în care visezi să trăiești - și din care nu faci parte și niciodată nu vei face parte.

M-am sacrificat pe mine și pe alții pentru tine, și asta nu poate rămâne așa. Trebuie să merg până la capăt, ca să pot să mă întorc în lumea celor vii cu sentimentul datoriei împlinite și al misiunii duse la capăt. Acum, când stăm de vorbă, eu mă aflu în lumea morților.

Ochii bărbatului acestuia inspiră Răul Absolut, își spune Hamid, în timp ce asistă la discuția absurdă, întreruptă de tăceri prelungite. Foarte bine: va lăsa ca lucrurile să ajungă la sfârșit, cum zice Igor, dacă sfârșitul nu implică pierderea femeii iubite. Și culmea: fostul soț apare însoțit de tânăra aceea vulgară, apoi o insultă pe Ewa în fața lui. O să mai lase un pic discuția să continue, apoi va ști să o întrerupă la momentul oportun - când Igor nu va mai putea să-și ceară scuze și să spună că-i pare rău.

Ewa trebuie că vede același lucru: o ură oarbă împotriva tuturor, numai pentru că cineva nu i-a făcut pe plac. Și se întreabă ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul bărbatului care acum pare că se luptă pentru femeia iubită.

Ar fi în stare să ucidă pentru ea.

Chelnerul apare și vede farfuriile neatînse.

— Este vreo problemă cu mâncarea?

Nu-i răspunde nimeni. Chelnerul pricepe: femeia era cu un amant la Cannes, soțul a descoperit-o, și acum se înfruntau. Văzuse scena asta de multe ori și, în general, se termina cu bătaie sau scandal.

— Adu încă o sticlă de vin, cere unul dintre bărbați.

— Tu nu meriți absolut nimic, spune celălalt, privind-o în ochi. M-ai folosit așa cum îl folosești acum pe idiotul ăsta de lângă tine. Ai fost greșeala vieții mele.

Chelnerul se hotărăște să-l consulte pe amfitrionul petrecerii înainte de a servi o altă sticlă de vin, tocmai când celălalt bărbat se ridică, spunându-i femeii:

— Ajunge. Hai să plecăm de aici.

— Da, să plecăm, dar mergem afară, spune celălalt. Vreau să văd până unde poți să aperi pe cineva care nu știe ce înseamnă cuvintele „onoare” și „demnitate”.

Doi bărbați care se înfruntă pentru o femeie. Femeia le cere să nu iasă afară, să se întoarcă la masă, dar soțul pare dispus cu adevărat să-i dea o replică celui care l-a insultat. Chelnerul ar dori să-i anunțe pe agenții de pază că afară se pregătește o luptă, dar șeful de sală se plânge de mectineala cu care se servește la mese, prin urmare de ce stă și se uită la toate alea? Să se ducă să-și facă treaba.

Are dreptate: ce se întâmplă afară nu e treaba lui. Dacă le spune că a ascultat discuția, o să fie pedepsit.

E plătit ca să servească la mese, nu ca să salveze lumea.

Toți trei traversează grădina unde fusese servit cocteilul și care se transformase rapid: când invitații vor coborî, vor găsi un ring de dans cu lumini speciale, o estradă din material sintetic, câteva fotolii și multe baruri cu băutură gratis, răspândite prin toate colțurile.

Igor merge înainte fără să zică nimic. Ewa îl urmează în tăcere și Hamid completează șirul. Scara dinspre plajă e închisă de o mică poartă de metal. Igor o deschide și le face semn să treacă înaintea lui, dar Ewa refuză. El nu pare deranjat și își continuă drumul, parcurge multele paliere pe scara care coboară mult, până jos. Știe că Hamid nu va fi un laș. Până în momentul întâlnirii, la petrecere, pentru el era doar un creator fără scrupule, capabil să seducă o femeie căsătorită și să manipuleze vanitatea celorlalți. Însă acum îl admiră. E un bărbat adevărat, în stare să lupte până la sfârșit pentru cineva pe care-l consideră important, deși Igor știe că Ewa nu era nici măcar la înălțimea actriței pe care o întâlnise în noaptea aceea. Nu este în stare să-și ascundă sentimentele: îi poate simți frica, știe că a asudat, că se gândește pe cine să cheme, cum să strige după ajutor.

Când ajung pe plajă, Igor se duce până spre capăt și se așază lângă niște pietre. Le cere celor doi să facă același lucru. Știe că, în pofida groazei pe care o simte, Ewa își spune: „O să-mi șifonez rochia. O să-mi murdăresc pantofii.” Cu toate astea, se așază lângă el. Celălalt bărbat îi cere să se dea un pic mai încolo, vrea să stea între ei. Ewa nu se mișcă.

El nu insistă. Acum stau toți trei acolo, parcă ar fi vechi cunoștințe în căutarea unui moment de liniște pentru a admira luna plină ce tocmai răsare, înainte de a fi obligați să urce din nou și să audă zgomotul infernal al discotecii de sus.

Hamid își promite că îi va acorda celuilalt zece minute, timp suficient ca să spună tot ce are pe suflet, să-și verse mânia și să se întoarcă de unde a venit. Dacă încearcă să fie violent, o să fie pierdut: e mai puternic decât celălalt și a fost învățat de beduini să reacționeze rapid și cu precizie la orice atac. Nu voia un scandal la cină, dar rusul ăla să nu-și facă iluzii: era pregătit pentru orice.

Când se vor întoarce, o să-i ceară scuze amfitrionului și o să-i explice că incidentul a fost rezolvat: știe că poate vorbi deschis cu el, să-i spună că fostul soț al partenerei lui apăruse fără a anunța și fusese obligat să-l trimită acolo înainte de a cauza vreo problemă. Desigur, dacă acela nu va pleca în momentul când se vor întoarce sus, o să-și cheme gărzile de corp ca să-l dea afară. Ce contează că e bogat, că are una dintre cele mai mari companii de telefonie mobilă din Rusia; a început să deranjeze.

— M-ai trădat. Nu numai în acești doi ani cât ai fost cu bărbatul ăsta, dar toată viața noastră petrecută împreună m-ai trădat.

Ewa nu răspunde.

— Ce ai fi în stare să faci ca să rămâi cu ea?

Hamid se gândește dacă să răspundă sau nu. Ewa nu e o marfă, nu poate fi negociată.

— Pune altfel întrebarea.

— Perfect. Ți-ai da viața pentru femeia de lângă tine?

Esența Răului se găsea în ochii acelui individ. Chiar dacă ar fi reușit să ia un cuțit din restaurant (n-a fost atent la amănuntul ăsta, dar trebuie să se gândească la tot), el îl va dezarma ușor. Nu, n-ar fi în stare să-și dea viața pentru nimeni, numai pentru Dumnezeu sau pentru șeful tribului său. Dar trebuia să spună ceva.

— Aș lupta pentru ea. Și cred că, într-un moment extrem, aș fi în stare să ucid pentru ea.

Ewa nu mai suportă presiunea; ar vrea să spună tot ce știe despre bărbatul din dreapta ei. Este sigură că el l-a omorât pe actor, că a pus capăt visului de producător al actualului ei soț.

— Hai să ne întoarcem.

De fapt voia să zică: „Te rog, hai să plecăm de aici imediat. Stai de vorbă cu un psihopat.”

Igor parcă n-a auzit-o.

— Ai fi în stare să ucizi pentru ea. Deci ai fi în stare să mori pentru ea.

— Dacă lupt și dacă pierd, probabil. Dar nu vreau să facem scene aici pe plajă.

— Vreau să ne întoarcem la petrecere, repetă Ewa.

Dar Hamid și-a simțit orgoliul lezat. Nu poate pleca de acolo ca un laș. Dansul ancestral al masculilor, oameni și animale, pentru a impresiona o femelă tocmai a început.

— De când ai plecat, n-am mai fost eu - spune Igor, de parcă era singur pe plajă. Afacerile mele au prosperat. Am reușit să-mi păstrez sângele-rece ziua, dar îmi petreceam nopțile într-o depresie cumplită. Am pierdut o parte din mine pe care niciodată n-am mai căpătat-o înapoi. Am crezut că voi reuși, când am sosit la Cannes. Dar acum, că sunt aici, văd că partea pe care am pierdut-o pentru totdeauna nu poate și nu trebuie să fie înviată. Niciodată nu mă voi mai întoarce la tine, chiar dacă te

tărăști la picioarele mele, mă implori să te iert, ameninți să te sinucizi.

Ewa respiră. Cel puțin n-o să fie vreo luptă.

— Nu mi-ai înțeles mesajele. Am spus că sunt în stare să distrug lumea, și tu n-ai înțeles nimic. Și dacă ai înțeles, n-ai crezut. Ce înseamnă să distrugi lumea?

Bagă mâna în buzunarul pantalonului și scoate o mică armă. Dar nu țintește pe nimeni; stă cu ochii fiși spre mare, spre lună. Sângele începe să curgă mai repede în venele lui Hamid: ori celălalt vrea să-i sperie și să-i umilească, ori se află în fața unei lupte pe viață și pe moarte. Dar aici, la petrecere? Știind că ar putea fi prins imediat ce ar urca scările? Nu poate fi chiar atât de nebun - că n-ar fi ajuns în viață așa de departe dacă ar fi așa.

Gata cu distracția. E un războinic antrenat să se apere și să atace. Trebuie să rămână nemișcat pentru că celălalt, deși nu se uită la el, stă la pândă cu toate simțurile treze.

Nu poate mișca decât ochii; nu e nimeni pe plajă. Sus se aud primele sunete ale orchestrei care acum își acordează instrumentele și se pregătește pentru marea veselie de la noapte. Hamid nu mai gândește - instinctele îi sunt antrenate să reacționeze fără intervenția creierului.

Intre el și celălalt stă Ewa, hipnotizată la vederea armei. Dacă încearcă ceva, Igor se va întoarce să tragă și ea poate fi atinsă.

Da, poate că prima ipoteză e corectă. Nu vrea decât să-i sperie puțin. Să-l oblige să fie laș, să-și piardă onoarea. Dacă ar vrea cu adevărat să tragă, n-ar ține arma cu atâta nonșalanță. Mai bine să vorbească, să-l liniștească, în timp ce caută o ieșire.

— Ce înseamnă să distrugi lumea? îl întreabă.

— Să distrugi pur și simplu o viață. Un întreg univers să dispară. Tot ce omul a văzut, a simțit, toate lucrurile bune și rele cu care s-a întâlnit pe drumul vieții, toate visurile, speranțele, înfrângerile și victoriile, totul încețază să mai existe. Când eram copii, am învățat pe de

rost ian fragment, despre care mai târziu am aflat că venea de la un preot protestant. Era ceva ce suna cam așa: „Când marea aceasta dinaintea noastră ia un grăunte de nisip în adâncuri, întreaga Europă devine mai mică. Desigur că nu ne dăm seama, pentru că nu e decât un grăunte de nisip. Dar, în clipa aceea, continentul a fost micșorat.”

Igor face o pauză. Începe să-l irite zgomotul de sus; valurile îl relaxau și-l linișteau, permițându-i să savureze acest moment, pe care îl merita cu prisosință. Îngerul cu sprâncene negre asistă la tot și e mulțumit de ce vede.

— Am învățat asta ca să înțelegem că trebuia să fim responsabili pentru crearea unei societăți perfecte, comunismul - continuă el. Toți eram frați și surori, așa ne spuneau. De fapt toți eram spioni antrenați să ne turnăm unul pe altul.

A redevenit calm, gânditor.

— Nu te aud prea bine.

Și-a găsit un motiv ca să se miște.

— Ba sigur că mă auzi. Sigur că știi că am o armă în mână și vrei să te apropii ca să vezi dacă nu poți să mi-o iei. Încerci să mă ții de vorbă pentru a-mi distrage atenția, în timp ce te gândești ce să faci. Te rog, nu te mișca. Momentul încă n-a sosit.

— Igor, hai să lăsăm totul, spune Ewa în rusește. Te iubesc. Hai să plecăm împreună.

— Vorbește în engleză. Partenerul tău trebuie să înțeleagă tot.

Da, o să înțeleagă. Și mai târziu o să-i mulțumească.

— Te iubesc, spune iar în engleză. Nu ți-am primit mesajele. Dacă ți le-aș fi primit, aș fi venit la tine. Te-am căutat la telefon de mai multe ori, dar nu te-am prins niciodată. Ți-am lăsat multe mesaje prin secretară, dar nu mi-ai răspuns.

— E adevărat.

— Când ți-am primit mesajele azi, abia am așteptat momentul întâlnirii. Nu știam unde ești, dar știam că mă

vei căuta. Știu că nu vrei să mă ierți, dar lasă-mă cel puțin să mă întorc să trăiesc lângă tine. O să fiu servitoarea ta, o să fiu menajera ta, o să vă îngrijesc pe tine și pe amanta ta, dacă te hotărăști să-ți iei una. Dar nu doresc decât să rămân lângă tine.

O să-i explice totul mai târziu lui Hamid. Acum trebuia să spună ceva, numai să poată pleca de aici, să se întoarcă sus, în lumea reală, unde erau polițiști în stare să împiedice Răul Absolut să-și arate ura.

— Mi-ar plăcea să cred toate astea. Mai bine zis, mi-ar plăcea să cred că și eu te iubesc, că vreau să te întorc. Dar nu-i adevărat. Și cred că și tu minți, așa cum ai mințit întotdeauna.

Hamid nu-i mai ascultă pe nici unul din ei - mîntea lui e departe de locul acela, alături de războinicii strămoși, cerându-le inspirație pentru lovitura exactă.

— Puteai să-mi spui că, uite, căsătoria noastră nu este cum speram amândoi. Am construit atâtea lucruri împreună; oare era imposibil să găsim o soluție? Există totdeauna o modalitate de a face ca fericirea să intre în casă, dar pentru asta trebuie ca amândoi să-și dea seama că există probleme. Eu aș fi ascultat tot ce ai fi avut să-mi spui, căsătoria ar fi câștigat din nou entuziasmul și bucuria de la începuturi. Dar n-ai vrut să faci asta. Ai preferat soluția cea mai ușoară.

— Totdeauna mi-a fost frică de tine. Și acum, când ții arma în mână, mi-e și mai frică.

Hamid e adus brusc înapoi cu picioarele pe pământ de vorbele Ewei - nu mai este cu sufletul liber prin spațiu, cerând sfaturi războinicilor din deșert, încercând să afle cum să reacționeze.

Cum a putut să spună așa ceva? Îi dă putere dușmanului; acum știe că o poate teroriza.

— Aș fi vrut să te invit la masă într-o zi, să-ți spun că mă simțeam singură, cu toate banchetele, bijuteriile, călătoriile, mtâlnirile cu regi și președinți - continuă Ewa.

Și mai știi ceva? Totdeauna mi-ai făcut cadouri scumpe, dar niciodată nu mi-ai trimis cel mai simplu lucru din lume: o floare.

Devenise o discuție între soți.

— O să vă las să discutați.

Igor nu spune nimic. Stă cu ochii ficși spre mare, dar își îndreaptă arma către el, sugerându-i astfel să nu se miște. E nebun; calmul lui aparent e mai periculos decât strigătele de furie sau amenințările de violență.

— In sfârșit - continuă, parcă n-ar fi fost întrerupt de comentariile ei sau de mișcarea lui -, ai ales soluția cea mai ușoară. Să mă părăsești. Nu mi-ai dat nici o șansă, n-ai înțeles câte făceam eu pentru tine și datorită ție.

Dar și așa, în ciuda atâtor nedreptăți, a tuturor umilințelor, aș fi acceptat orice ca să te întorci. Până azi. Până în momentul în care ți-am trimis mesajele și tu te-ai făcut că nu le primești. Adică, până ce n-am sacrificat oameni, n-am fost în stare să te scot de acolo, să-țiucid cuibul puterii și luxului.

Domnul Celebritate, care a fost otrăvit, și regizorul, care se zbate între viață și moarte: oare Hamid își închiuie imposibilul? Și mai înțelege ceva: bărbatul de lângă ea tocmai le-a semnat sentința la moarte cu confesiunea lui. Ori se sinucide, ori îi omoară pe cei doi, care știu prea multe.

Poate că delirează. Poate că n-a înțeles, dar știe că timpul e pe sfârșite.

Privește arma din mâna bărbatului. Calibru mic. Dacă nu nimerește puncte vitale ale corpului, nu provoacă răni grave. Probabil nu are experiență cu asta, altfel ar fi ales ceva mai puternic. Țsta nu știe ce face, o fi cumpărat primul lucru pe care i l-au oferit, i-au spus că trăgea cu gloanțe și putea ucide.

Dar de ce o fi început orchestra acolo sus să repete? Nu știi că zgomotul muzicii va acoperi împușcătura? O să facă deosebirea între o împușcătură și unul dintre multele

zgomote artificiale care infestează acum - asta e termenul, da, infestează, viciază, poluează - atmosfera?

Igor devine tăcut din nou, ceea ce e mult mai periculos decât dacă ar continua să vorbească, să-și verse năduful inimii și ura. Hamid cântărește iar toate posibilitățile, trebuie să reacționeze în câteva secunde. Să se arunce peste Ewa și să-i smulgă lui Igor arma, care încă mai e ținută nonșalant în poală, chiar dacă are degetul pe trăgaci. Să-l prindă brusc cu ambele mâini. Igor se va trage înapoi speriat, și atunci Ewa nu va mai fi în direcția tirului. O să ridice brațul ca să tragă în el, dar va fi suficient de aproape ca să-i apuce încheietura. Totul se va petrece fulgerător.

Acum.

Poate că liniștea asta e de bun augur; poate că Igor și-a pierdut concentrarea. Sau poate fi începutul sfârșitului; spusese tot ce avea de spus.

Acum.

În prima fracțiune de secundă, mușchiul coapsei stângi se încordează la maximum, împingându-l cu toată viteza și violența spre Răul Absolut; corpul i se strânge pe măsură ce se lasă peste poala femeii, cu mâinile întinse înainte. Prima secundă continuă și el vede arma îndreptată direct spre capul lui - mișcarea bărbatului fusese mai rapidă decât își închipuise.

Trupul continuă să zboare în direcția armei. Trebuia să fi vorbit înainte - Ewa nu-i spusese mai nimic despre fostul ei soț, parcă ar fi aparținut unui trecut pe care nu voia să și-l amintească sub nici o formă. Deși totul se petrece *au ralenti*, bărbatul s-a tras înapoi cu iuțeala unei pisici. Pistolul e ținut cu fermitate.

Prima secundă e pe sfârșite. El a văzut mișcarea degetului, dar nu există sunet, doar presiunea a ceva care trece de oasele din mijlocul capului. Acum universul lui se stinge și, împreună cu el, vin amintirile tânărului care a visat să ajungă cineva, sosirea la Paris, tatăl lui cu

magazinul de stofe, șeicul, luptele pentru a obține un loc sub soare, paradele, călătoriile, mtâlnirea femeii iubite, zilele cu vin și trandafiri, zâmbete și lacrimi, mtimul răsărit de lună, ochii Răului Absolut, privirea terifiată a soției lui. Apoi totul dispare.

— Nu țipa. Să nu scoți o vorbă. Calmează-te.

Sigur că n-o să țipe, și n-are rost să-i ceară să se calmeze. E în stare de șoc, ca un animal hăituit, în ciuda bijuteriilor și a rochiei scumpe. Sângele nu-i mai circulă normal, chipul e palid, vocea e gătuită, presiunea arterială a început să se prăbușească. El știe exact ce simte - trecuse și el prin experiența asta, când a văzut pușca războinicului afghan îndreptată spre pieptul lui. Imobilitate totală, lipsă de reacție. A fost salvat pentru că un tovarăș de-al lui a tras primul. Până în ziua aceea îi rămăsese recunoscător omului care-i salvase viața; toți își închipuiau că era doar șoferul lui, dar de fapt avea o grămadă de acțiuni în companie, stăteau de vorbă mereu; și în seara aceea îl sunase ca să-l întrebe dacă Ewa dăduse vreun semn că primise mesajele.

Ewa, biata Ewa. Cu un bărbat murindu-i în brațe. Fiiințele omenești sunt imprevizibile, reacționează cum a făcut-o prostul ăla, crezând că ar fi putut să-l învingă. Și armele sunt imprevizibile: a crezut că glonțul o să iasă pe cealaltă parte a capului, smulgându-i tâmpla, dar, din cauza unghiului de tragere, a traversat probabil creierul, a deviat în vreun os și i-a perforat toracele. Pentru că e cuprins de convulsii, fără o sânger are masivă.

Probabil că aceste convulsii au aruncat-o pe Ewa în starea de șoc. Împinge corpul cu piciorul și-i trage un glonț în ceafă. Convulsiile încetează. Bărbatul merită o moarte demnă - a fost curajos până la sfârșit.

Stau amândoi singuri pe plajă. El îngenunchează în fața ei și-i pune pistolul pe sân. Ewa nu face nici o mișcare.

Totdeauna își imaginase alt final pentru povestea asta: ea ar fi înțeles mesajele și ar fi dat încă o șansă fericirii lor. Se gândise la tot ce-i va spune când în sfârșit aveau să fie ca acum, singuri, privind apele calme ale Mediteranei, zâmbind și conversând.

Nu dorea să rămână cu cuvintele astea pe limbă, chiar dacă acum sunt absolut inutile.

— Tot timpul mi-am închipuit cum o să umblăm noi iar de mână printr-un parc sau pe malul mării, spunându-ne cuvintele de dragoste care erau mereu amânate. Să luăm masa în oraș o dată pe săptămână, să călătorim spre locuri unde n-am mai fost niciodată numai pentru plăcerea de a descoperi lucruri noi împreună.

Cât timp ai fost plecată, am copiat poeme într-un caiet, ca să ți le pot șopti la ureche când te culci. Ți-am scris scrisori în care îți spuneam tot ce simțeam și le-am lăsat într-un loc pe care tu aveai să-l descoperi, ca să înțelegi că nu te-am uitat nici o zi, nici un minut. Trebuia să discutăm amândoi planurile casei pe care eu voiam s-o construiesc pentru noi pe malul lacului Baikal; știu că și tu aveai niște idei despre asta. Plănuiam să construiesc un aeroport privat acolo. Te-aș fi lăsat să-ți folosești bunul-gust ca să decorezi întreaga casă. Totul pentru tine, femeia care a dat sens vieții mele.

Ewa nu spune nimic. Privește numai marea din fața ei.

— Am venit aici numai pentru tine. Și am înțeles, în sfârșit, că totul era absolut inutil.

A apăsat pe trăgaci.

Nu s-a auzit aproape nimic, fiindcă țeava armei era lipită de corp. Glonțul a lovit punctul exact și inima a încetat imediat să mai bată. Deși îi provocase numai durere, n-a vrut să sufere.

Dacă ar exista viață după moarte, atunci amândoi - femeia care-l trădase și bărbatul care o încurajase - ar fi acum de mână, îndreptându-se spre clarul de lună care se zărea în capătul plajei. S-ar întâlni cu îngerul cu

sprâncene negre care le va povesti totul și va pune capăt oricărui sentiment de ură sau de ranchiună; toată lumea trebuie să plece la un moment dat de pe planeta cunoscută sub numele de Terra. Și că dragostea justifică anumite acte pe care ființele omenești nu sunt capabile să le înțeleagă - cu excepția celor care au trecut prin ce trecuse el.

Ewa are ochii deschiși, dar trupul ei își pierde echilibrul și cade pe nisip. îi lasă pe amândoi acolo, se duce până la niște stânci, își curăță cu grijă amprente de pe armă și o aruncă în mare, cât mai departe de locul din care au contemplat luna. O ia în sus pe scări, întâlnește un coș de gunoi și lasă acolo amortizorul - nu fusese nevoie de el, muzica începuse la momentul oportun.

10:55 P.M.

(Gabriela se repede la singura persoană cunoscută. Invitații tocmai ies de la cină; orchestra cântă melodii din anii '60, petrecerea începe, oamenii își zâmbesc unii altora, cu tot zgomotul asurzitor.

— Te-am căutat! Unde sunt prietenii dumitale?

— Dar prietenul tău?

— Tocmai a plecat, mi-a spus că e o mare problemă cu actorul sau cu regizorul! M-a lăsat aici, nu mi-a dat nici o explicație! Nu se mai ține petrecerea pe vapor, atâta știu de la el.

Igor își închipuia ce se întâmplase. Nu avusese nici cea mai mică intenție să-l omoare pe acel om pe care-l admira atâta și ale cărui filme le văzuse de câte ori avusese timp. Dar, mă rog, soarta nu alege - omul e doar instrumentul.

— Eu plec acum. Dacă vrei, te pot lăsa la hotel.

— Dar petrecerea abia începe!

— Atunci petrecere frumoasă. Trebuie să plec. Am avion mâine devreme.

Gabriela trebuie să ia repede o decizie. Ori rămâne pe loc cu gentuța ei plină de hârtie, într-un loc unde nu cunoaște pe nimeni, și așteaptă ca un suflet caritabil s-o ducă măcar până la Croisette - unde-și va scoate pantofii și va urca dealul interminabil, până la cămăruța pe care o împarte cu încă patru fete.

Ori acceptă invitația acestui bărbat amabil, care are probabil relații și e prieten cu nevasta lui Hamid Hussein. Fusese martora unei discuții cam aprinse între ei, dar

asemenea incidente se petrec în fiecare zi, și în curând o să se împace.

Are deja rolul garantat. Este sfârșită de oboseală cu toate emoțiile acelei zile. Ii e frică să nu se apuce să bea prea mult și să strice tot. Bărbații singuri se vor apropia de ea și o vor întreba dacă e singură, de programul ei și dacă nu i-ar plăcea să viziteze a doua zi vreun magazin de bijuterii cu vreunul dintre ei. Trebuia să-și petreacă restul nopții eschivându-se amabil, fără a-i răni, pentru că nu se știe niciodată cu cine stai de vorbă. Cina aceea e una dintre cele mai exclusiviste de la Festival.

— Să mergem.

Așa se poartă o stea: pleacă când nimeni nu se așteaptă.

Merg până la recepția hotelului, Gunther (nu reușește să-și amintească celălalt nume) cere un taxi, recepționarul îi spune că au noroc - dacă mai întârziu un pic, erau obligați să se așeze la o coadă uriașă.

Pe drumul de întoarcere, ea îl întreabă de ce a mințit-o cu privire la ocupația lui. El îi spune că n-a mințit-o, a avut și o companie de telefonie, dar a vândut-o pentru că știa că viitorul era în industria mașinilor grele.

Dar numele?

— Igor e un diminutiv afectuos pentru Gunther în limba rusă.

Gabriela așteaptă să audă dintr-o clipă în alta faimoasa invitație „Bem un păhărel la mine la hotel, înainte de culcare?”. Dar nu se întâmplă nimic: el o lasă la ușa casei ei, se desparte cu o strângere de mână și pleacă mai departe.

Asta da, eleganță!

Da, a fost prima ei zi cu noroc. Prima din multe altele. Mâine, când își va recupera telefonul, o să solicite legătura cu taxă inversă într-un orașel aproape de Chicago, pentru a povesti toate noutățile, cerându-le să cumpere reviste deoarece a fost fotografiată când urca treptele cu Domnul Celebritate. O să le spună că a fost obligată să-și

schimbe numele. Dar dacă o vor întreba, entuziasmați, ce va urma, o să schimbe vorba: e superstițioasă - să nu comenteze proiectele înainte ca ele să se realizeze. O să afle și ei - pe măsură ce știrile vor exploda. Actrița necunoscută aleasă pentru rolul principal. Lisa Winner a fost invitata de onoare la o petrecere din New York. Fata din Chicago, până acum necunoscută, este marea revelație a filmului lui Gibson. Agentul negociază un contract de câteva milioane de dolari cu unul dintre marii producători de la Hollywood.

Numai cerul este limita. _____

11:11 P.M.

- T

J. e-ai întors deja?

— Aș fi ajuns de mult dacă nu era traficul ăsta.

Jasmine își azvârle pantofii într-o parte, geanta în alta, și se aruncă în pat, sfârșită, fără a-și scoate rochia.

— Cuvintele cele mai importante în toate limbile sunt cuvintele simple. „Da”, de pildă. Sau „Iubire”. Sau „Doamne”. Sunt vorbe care ies ușor și umplu spațiile goale din lumea noastră. Dar există și un cuvânt - foarte simplu - pe care mi-e foarte greu să-l spun. Dar acum o voi face.

își privi partenera:

— Nu.

Bătu cu palma pe pat, cerându-i să vină lângă ea. îi mângâie părul.

— „Nu”-ul are faimă de rău, egoist, nelegat de lumea spirituală. Când spunem „da” ne credem generoși, înțelegători, educați. Numai că acum îți spun: „Nu”. Nu voi face ce-mi ceri, ce mă obligi, ce crezi că e mai bine pentru mine. Sigur că ai să spui că n-am decât 19 ani și nu înțeleg prea bine ce e viața. Dar a fost de ajuns pentru mine să văd o petrecere ca aceea de azi ca să știu ce îmi doresc și ce nu vreau în ruptul capului.

Nu m-am gândit niciodată să fiu fotomodel. Mai mult, niciodată nu m-am gândit că voi fi în stare să mă îndrăgostesc. Știu că dragostea nu supraviețuiește decât dacă e liberă, dar cine a spus că sunt sclava cuiva? Sunt numai sclava inimii mele, și atunci povara e ușoară, greutatea e

inexistentă. Te-am ales înainte chiar să mă alegi. M-am dăruit unei aventuri care părea imposibilă, am suportat toate consecințele - de la prejudecățile societății până la problemele cu familia mea. Am trecut peste toate ca să fiu cu tine în noaptea asta la Cannes, savurând victoria unei parade excelente, știind că voi avea alte ocazii în viață. Știi sigur că le am, dar alături de tine.

Partenera ei se întinse în pat și-și puse capul pe umărul ei.

— Și apropo, în seara asta mi-a atras atenția un străin pe care l-am cunoscut acolo, când eram pierdută în mulțime, fără să știu ce să fac, ce să spun. L-am întrebat de ce venise la petrecere și mi-a răspuns că-și pierduse dragostea și venise acolo ca s-o caute, dar nu mai era sigur că dorea s-o găsească. Mi-a spus să privesc în jur: eram înconjurați de oameni plini de certitudini, de glorie, de cuceriri, dar care nu se distrau. Credeau că au ajuns în top cu cariera lor și coborârea inevitabilă îi speria. Uita-seră că mai există o lume întreagă de cucerit, pentru că...

— ...pentru că se obișnuiseră cu viața pe care o duceau.

— Exact. Au multe, multe lucruri și puține aspirații. Sunt plini de probleme gata rezolvate, de proiecte aprobate, de afaceri care prosperă fără să mai fie nevoie să intervină. Acum nu le mai rămâne decât să privească cu frică schimbarea, de asta umblă din petrecere în petrecere, din recepție în recepție - ca să nu aibă timp să se gândească și ca să se întâlnească cu oameni asemenea lor și să creadă împreună că totul merge înainte. Certitudinile înlocuiesc pasiunile.

— Dezbracă-te de rochie, îi spune partenera ei, ca să schimbe vorba.

Jasmine se ridică, își scoate rochia și se vâără sub pătură.

— Fă-te și tu comodă. Și îmbrățișează-mă. Am nevoie de îmbrățișările tale, pentru că azi am crezut că vrei să scapi de mine.

Partenera ei se dezbracă și stinge lumina. Jasmine adoarme imediat în brațele ei. Mai rămâne trează o vreme, cu ochii în tavan și gândindu-se că uneori o fată de 19 ani cu inocența ei reușește să fie mai înțeleaptă decât o femeie de 38. Da, oricât s-ar teme, oricât de nesigură s-ar simți, va fi forțată să crească, să se ridice mai sus. Va avea în față un inamic puternic, HH îi va pune cu siguranță bețe-n roate ca să nu participe la Săptămâna Modei din octombrie. Mai întâi va insista să-i cumpere marca. Cum asta nu se va putea, va încerca s-o discrediteze în față Federației, afirmând că nu și-a onorat promisiunea.

Următoarele luni vor fi foarte grele.

Dar ce nu știu nici HH, nici alții este că ea are o forță absolută, care o va ajuta să depășească toate greutățile: dragostea femeii care acum se cuibărise în brațele ei. Pentru ea, ar face absolut totul, mai puțin să omoare.

Alături de ea, va fi în stare de orice - inclusiv să învingă.

1:55 A.M.

A

Xxvionul companiei lui are motoarele pornite. Igor se așază pe locul preferat - rândul doi, partea stângă - și așteaptă decolarea. Când semnalul de a-și păstra centura se stinge, se duce la bar și-și ia o generoasă porție de votcă, pe care o dă peste cap.

O clipă se gândește dacă trimisese bine mesajele Ewei, când distrugea lumi după lumi în jurul lui. Oare nu trebuia să fie mai explicit, să pună ceva, un bilețel, un nume, chestii de-astea? Prea riscant - puteau crede că e un criminal în serie.

Nu era: a avut un obiectiv care însă, din fericire, a fost schimbat la timp.

Amintirea Ewei nu-l apasă așa de mult ca înainte. N-o mai iubește cum o iubea, n-o mai urăște cum începuse s-o urască. Cu trecerea timpului, o să dispară complet din viața lui. Ce păcat; cu toate defectele ei, greu ar mai putea întâlni o femeie ca ea.

Se duce iar la bar, mai deschide o sticlucă de votcă și o bea. Oare o să-și dea seama că bărbatul care distrugea lumile altora era una și aceeași persoană? Asta nu-l mai interesează; are o singură remușcare, faptul că a vrut o clipă să se predea poliției, în după-amiaza precedentă. Dar soarta a fost cu el și a reușit să-și mdeplinească misiunea.

Da, a învins. Dar învingătorul nu e singur. Coșmarurile au luat sfârșit, un înger cu sprâncene negre veghează asupra lui și-i va arăta calea de urmat de acum înainte.

Ziua Sfântului Iosif 19 martie 2008

MULȚUMIRI

A

JL\T fi fost imposibil să scriu această carte fără ajutorul multor persoane care, deschis sau confidențial, mi-au permis să am acces la informații. Când am început cercetările, nu mi-am închipuit să găsesc atâtea lucruri interesante în culisele acestei lumi a luxului și a *glamour-ului*. În afara prietenilor care au cerut - și vor obține - omitearea numelor lor, vreau să le mulțumesc lui Alexander Osterwald, Bernadette Imaculada Santos, Claudine și Elie Saab, David Rothkopf (creatorul termenului de „Superclasă”), Deborah Williamson, Fátima Lopes, Fawaz Gruosi, Franco Cologni, Hildegard Follon, James W.Wright, Jennifer Bollinger, Johan Reckman, Jorn Pfothenhauer, Juliette Rigal, Kevin Heienberg, Kevin Karroll, Luca Burei, Maria de Lourdes Debat, Mario Rosa, Monty Shadow, Steffi Czerny, Victoria Navaloska, Yasser Hamid, Zeina Raphael, care au colaborat direct sau indirect la această carte. Trebuie însă să mărturisesc faptul că, în cea mai mare parte, au colaborat indirect, deoarece nu obișnuiesc să comentez tema despre care scriu.

24 de ore în culisele celebrității.
Un portret necruțător al timpului nostru

O zi la Cannes. Scena: strălucitorul festival de film.
Personaje principale: Igor Malev și Ewa,
fosta lui soție. Personaje secundare: actorii principali
și figuranții fastuoasei lumi a filmului și a modei.
După o despărțire dureroasă, Igor, un om de afaceri
rus, elaborează un plan pentru a-și recâștiga fosta
soție. E dispus să facă orice sacrificii, inclusiv umane,
în numele acestei iubiri devastatoare, care distruge
totul în jur, dezintegrându-i inclusiv pe cei care
o trăiesc.

Cu un scenariu imaginat de autorul care a vândut
peste 100 de milioane de exemplare din cărțile sale,
Învingătorul este întotdeauna singur e o parabolă
a superficialității, lăcomiei și cultului celebrității,
un crud portret al lumii de azi.

„Când m-am hotărât să fac o descriere fotografică
a epocii în care trăim, am scris acest roman”, spune
Paulo Coelho. *Învingătorul este întotdeauna singur*
e o meditație asupra laturii întunecate a succesului,
asupra destinului visurilor inocente într-o societate
marcată de o profundă disoluție a valorilor.

issar ; Westend 61 GmbH / Alamy

© ECD GmbH & Co. KG, Tubinger Strasse 12-K
70178 Stuttgart, Gem

ISBN 978-973-50-2536-6

